

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DOKUZ OYUNCU KALDI. FAKAT OYUN DEĞİŞTİ.

ENDGAME

GÖK ANAHTARI

JAMES FREY

NILS JOHNSON-SHELTON

ENDGAME

GÖK ANAHTARI

2. Kitap

OZGÜN ADI: Endgame: Sky Key
HarperCollins Publishers, New York, 2015
KİTABIN ADI: Endgame: Gök Anahtar
YAZARLAR: James Frey ve Nils Johnson-Shelton
ÇEVİREN: Uğur Mehter
EDİTÖRLER: Gökçe Yavaş - Hakan Tunç
GRAFİK: Karen Yardımlı
BASKI VE CİLT: Kimp Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 16053

© Third Floor Fun, LLC, 2015
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2015

1. Baskı: Ekim 2015, 10.000 adet

ISBN: 978-605-9126-40-3

Pena Yayınları Endgame ile ilgili Yarışma'nın organizasyonu ya da operasyonundan sorumlu değildir. Yarışma'nın sponsoru da değildir. Endgame ile ilgili tüm yarışmalar sponsoru Third Floor Fun, LLC tarafından yürütülmekte olup Endgame ile ilgili Yarışma'nın içeriğinden ve operasyonundan Third Floor Fun, LLC sorumludur.

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayıncıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veya içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta (elektronik, mekânîk ve sair formatlar da dahil) kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı Kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300
Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com
www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

JAMES FREY

NILS JOHNSON-SHELTON

ENDGAME

GÖK ANAHTARI

2. Kitap

İngilizceden Çeviren:
Uğur Mehter

Yayıncının Notu:

Kitap içindeki bulmaca içeriklerini bozmamak için çeviride

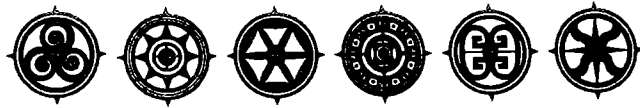
ölçü değerleri orijinal dilindeki gibi bırakılmıştır.

Bu kitabın büyük bir kısmı kurgudan ibarettir fakat
burada kullanılan bilgilerin büyük bir kısmı kurgu değildir.

Endgame gerçek. Ve Endgame başlıyor.

Bu kitap bir bulmaca.
Düşün, keşfet, şifreyi çöz.
Araştır, ara.
İstersen bulursun.

90 gün.

KÜÇÜK ALICE CHOPRA

Chopra Konutu, Gangtok, Sikkim, Hindistan

“Tarki, Tarki, Tarki...”

Bulutlar, Himalayalar’ı yalayarak geçerken güneş karlı yamaçlarından yansıyor. Dünyanın en yüksek 3’üncü zirvesi Kançencunga, şehrin üzerinde yükseliyor, şehir sakinleri çalışıyor, alışveriş yapıyor, yiyor, içiyor, öğretiyor, öğreniyor, gülüyor, gülümsüyor, normal bir gün yaşıyordu. Şehir nüfusu, olacıklardan haberi olmayan yüz bin huzurlu insandan oluşuyordu.

Küçük Alice, arka bahçesinde kasıla kasıla yürüyordu. Çimler, ayak parmaklarını gıcıkliyor, vadide yanan çalılıkların kokusu burnuna kadar geliyordu. Sıkıdığı yumruklarını beline yerleştirmişti. Dirsekten kırdığı kolları, iki yanında birer kanat gibi görünüyordu. Dizlerini bükmüş, başını öne doğru eğmiş, dirseklerini birleştirip bir ayırarak, birleştirip bir ayırarak kanat gibi çırpıp tavuskuşu sesleri çıkarırken, “Tarki, Tarki, Tarki,” diye sesleniyordu. Tarki, 13 yıldır aileyle birlikte yaşayan yaşlı tavuskuşunun adıydı. Tarki, kıza baktı, hafifçe dönüp boynundaki tüyleri kabarttı ve öterek cevap verdi. Hemen ardından kuyruğunu bir yelpaze gibi açtığında Küçük Alice neşeyle dans etti. Tarki’ye doğru koştuğunda, tavuskuşu kaçmaya başladı. Küçük Alice kuşun peşini bırakmıyordu.

Uzaktaki Kançencunga'nın sert hatları, buzla kaplı yamaçların altındaki Sonsuz Hayat Vadisi'ni saklıyordu.

Küçük Alice, henüz vadiden haberdar değildi. Ama annesi Shari, çok iyi biliyordu.

Küçük Alice, Tarki'nin peşinden bir ormangülü çalılığına daldı. Aralarında bir metreden az bir mesafe kalmıştı ki rengârenk kuş başını eğdi, gözlerini kırıştırdı ve çalılıkların altındaki toprağı eşeledi, yaprakların arasından kendine yol açtı. Küçük Alice ona doğru yaklaştı.

"Orada ne var, Tarki?"

Kuş, toprağı gagasıyla didikledi.

"Ne var?"

Kuş, heykel gibi olduğu yerde donakaldı. Başı aşağıda ve yana eğikti, kocaman tek gözüyle yere doğru bakıyordu. Küçük Alice başını uzattı. Orada bir şey vardı. Küçük, yuvarlak ve kara bir şey.

Kuş, *ciyaaaaaaaaak* diye korkunç bir şekilde öterek eve doğru kaçtı. Küçük Alice, onun bu haline şaşırılmış ve ürkmüştü ama ardından gitmedi. Elini uzatıp hassas yaprakları kenara itti, omuzlarıyla çalılığın içinde kendine yol açtı, ellerini yere koydu ve aradığını buldu.

Kapkara bir bilye, yarı yarıya toprağı gömülmüştü. Mükemmel yuvarlaklıktaydı. Üzerinde tuhaf işaretler vardı. Alice ona dokunduğunda uzay boşluğu kadar soğuk olduğunu fark etti. Parmaklarıyla etrafındaki toprağı kazıp bir kenara yığıdı, sonunda küre serbest kaldı. Kız, küreyi havaya kaldırıp döndürdü ve kaşlarını çatı. Acı verici bir şekilde soğuktu. Güneş ışığı kürenin içinden geçerken değişti, aniden göz kamaştıran bir parlaklığa ulaştı. Saniyeler içinde her şey beyaza boyanmıştı. Yer sarsılıyor, zirvelerde ve dağın yamacında patlamalar oluyor, uçurumları ve dağları titretiyor, derelerdeki bütün çakılları, orları ve ağaçları sallıyordu. Ses her şeyi kaplıyordu.

Küçük Alice koşmak istese de koşamadı. Minik küre onu olduğu yere çakmış gibi donakalmıştı. Işık, ses ve her yeri saran azgın titreşimle birlikte ona doğru süzülerek yaklaşan gölgeyi gördü. Bir kadını andırıyordu. Genç ve minyon bir kadını.

Gölge iyice yaklaştı. Derisi soluk yeşildi, gözleri çökmüştü ve dudakları çirkin bir şekilde bükülmüştü. Ölmemiş bir ceset gibiydi. Küçük Alice, bilyeyi elinden attı ama değişen bir şey olmadı. Hayalet o kadar yaklaşmıştı ki nefesinin dışkı, yanık lastik ve sülfür kokusunu alabiliyordu. Hava gittikçe ısınırken yaratık Küçük Alice'e uzandı. Çığlık atmak, yardım istemek, güvende olmak, kurtulmak için annesine seslenmek istiyordu ama sesi çıkmadı.

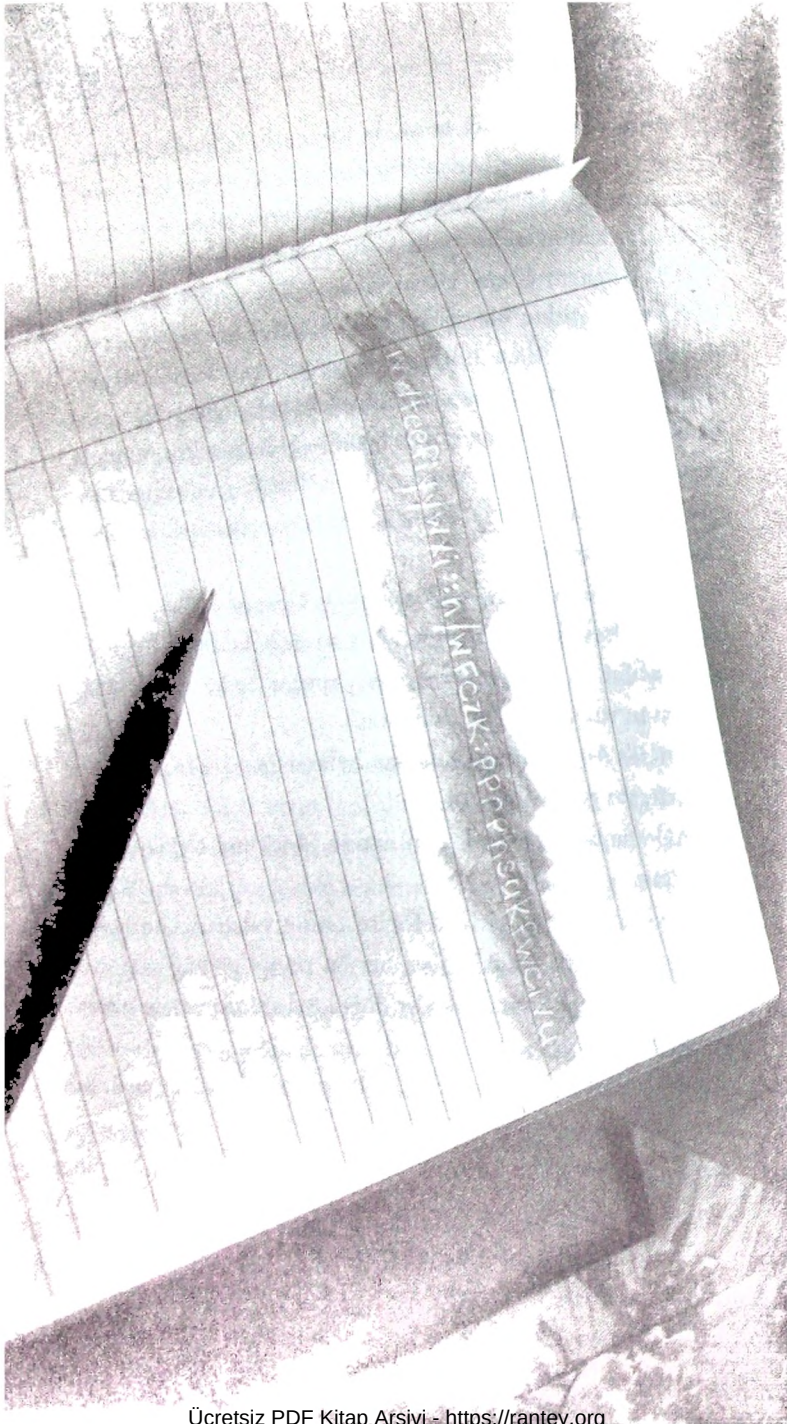
Gözlerini açtığı anda çığlık çığlıyordu. Uyanmıştı. İki yaşındaki küçük kız tere batmıştı, annesi ona sarılmış, kucagında sallıyor, bir taraftan da “Tamam, *meri jaan*, tamam. Sadece bir rüyaydı. Yine aynı rüyayı gördün,” diyordu.

Küçük Alice, Dünya Anahtarı bulunduğundan beri her gece aynı rüyayı görüyordu.

Ağlamaya devam ederken annesi Shari ona sımsıkı sarılıp yataktan kaldırdı.

“Tamam, geçti, tatlım. Kimse canını yakamaz. Buna izin vermem.” Shari, Küçük Alice her bu rüyayı gördüğünde aynı şeyi söylese de bunun ne kadar doğru olduğundan emin olamıyordu.

“Hiç kimse canını yakamaz, tatlı kızım. Ne şimdi ne de başka zaman.”

SARAH ALOPAY, JAGO TLALOC

Crowne Plaza Hotel, Süit Oda 438, Kensington, Londra

“Bu nasıl oldu?” diye sordu Sarah, parmağını Jago’nun yüzündeki yara izinin üstünde kaydırırken.

“Eğitim,” dedi Jago, ona bakarak. Kızın yüzünde tekrar normale dönüp dönemeyeceğine dair bir işaret arıyordu.

Sarah, Stonehenge’de Dünya Anahtarı’nı aldığından bu yana dört gün geçmişti. Chiyoko öleli dört gün olmuştu. Sarah, dört gün önce An Liu’yu başından vurmuştu. Kadim taş anıtın altındaki şey, dört gün önce canlanıp ortaya çıkmıştı.

Sarah, tam dört gün önce tetiği çekip Christopher Vanderkamp’in beynine bir kurşun sıkmıştı.

O günden beri de adını ağzına almamıştı. Denememişti bile. Jago’yu kaç kere öpmüş ve bacaklarını ona dolamış olsa da, duş yapmış, ağlamış, Dünya Anahtarı’nı elinde tutmuş ve kepler 22b’nin bütün dünya görsün diye televizyonlarda yayınladığı mesajını kaç kere izlemiş olsa da, Christopher’ın yüzünü, sarı saçlarını, kıvılcımlar çakan harika yeşil gözlerini bir türlü aklından çıkaramamıştı. Christopher’ı öldürdüğünde, o güzelim gözlerdeki kıvılcımlar da sönmüştü.

Aslında Sarah, az önceki sorusu da dâhil olmak üzere Stonehenge’den bu yana sadece 27 kelime sarf etmişti. Jago,

onun için endişeleniyordu. Ama az önceki soruyla cesaretlenmişti de.

“Tam olarak nasıl oldu, Feo?” diye sordu Sarah, daha uzun bir hikâye dinleme umuduyla. Tek istediği düşüncelerinden kopabilmektir, Jago’nun kelimelerinin de vücudu kadar kafasını dağıtmasıydı.

Olanlar dışında bir şeyler düşünmek istiyordu. Christopher’ın *kafatasına sapladığı kurşun* dışında bir şeyler.

“Üçüncü bıçak dövüşümdü. On iki yaşındaydım, kendime güveniyordum. İlk ikisinde çok kolay kazanmıştım. Birincisinde yanlış bir adım atan yirmi beş yaşında eski bir Oyuncuyu, ikincisinde babamın Ladrillo adında, on dokuz yaşındaki dev gibi yardımcısını yenmiştim.”

Sarah, parmağını çenesine kadar inen sert yara izinin üzerinden geçirdi. “Ladrillo”. Yavaşça telaffuz ediyor, söylerken keyif alıyordu. “Ne anlama geliyor?”

“Tuğla. Adının hakkını veriyordu. İri yarı ve aptaldı. Harekete geçiyormuş gibi yaptığımda bir hamle yaptı, hemen ardından gelen ikinci saldırımda işi bitmişti.”

Sarah, gönülsüzce kıkırdadı. Bu Stonehenge’den beri ilk gülümsemesi, ilk kıkırdamasıydı. Jago devam etti. “Üçüncü dövüşüm, benden biraz daha büyük bir çocuklaydı ama benim kadar iri yarı değildi. Daha önce hiç tanışmamıştık. Rio’dan geliyordu. Perulu değildi. Olmek de değildi.”

Jago, kendiyile ilgili bir şeyler anlatmasının Sarah’ya iyi geldiğinin farkındaydı. Olanlardan; erkek arkadaşını öldürmesinden, Dünya Anahtarı’nı bulup Büyük Karşılaşma’yı başlatarak milyarlarca insanın ölüm fermanını imzalamış olmasından başka şeyler düşünmesi iyi bir şeydi. Oyunu oynamak, dövüşmek, koşmak, ateş etmek daha iyi olurdu ama şimdilik konuşmak yeterli olmak zorundaydı.

“*Favela*’lardan sıkı bir çocuktuk. Kas ve kemikten ibaretti. Göz kırpışı kadar hızlıydı. ‘Selam’ ve ‘Bir dahaki sefere bol şans’

demek dışında hiçbir şey söylemedi. Zekiydi de. Bir dâhiydi. Bıçaklar ve açılı fırlatma konusunda uzmandı. Eğitim görmüştü ama zaten doğuştan yetenekliydi.”

“Sana benzettim.”

“Gerçekten de benim *gibi*di.” Jago gülümsedi. “Sanki aynadaki yansıma ile dövüşüyordum. Bıçağı ne zaman savursam aynı anda o da savuruyordu. Bıçağı ne zaman saplasam o da saplıyordu. Saldırıları böyle savuşturuyordu. O güne kadar eğitimlerimde onun gibisiyle karşılaşmamıştım. Eski Oyuncular, babam, hiç kimse yanına bile yaklaşamazdı. Adeta bir hayvanla dövüşüyordum. Keskin ve kusursuz içgüdüleriyle düşünmeden sadece saldırıyordu. Daha önce bir hayvanla burun buruna gelmiş miydin?”

“Evet. Kurtlar. En kötüsü onlardı.”

“Bir kurt mu, yoksa—”

“Kurtlar. Çoğul.”

“Silah?”

“Yoktu.”

“Köpeklerle kaptım ama kurtlarla hiç karşı karşıya gelmedim. Bir keresinde de bir dağ aslanıyla dövüştüm.”

“Etkilendiğimi söylemek istedim ama hiç etkilenmedim, Feo.”

“Seni yatağa attım ya, ona bak, Alopay,” diye espri yapmaya çalıştı Jago. “Seni etkilemeye ihtiyacım yok.”

Sarah yine gülümseyip yorganın altından bir yumruk attı. Bu hareketi de artık iyileşmeye başladığının işaretiydi.

“Herneyse, onu yenemedim. Akan ilk kanla dövüş bitiyordu. Kırmızıyı gördüğün anda durman gerekiyordu. Basit”

“Ama yara izin çok derin.”

“Sı. Aptallık ettim. Tam önüne düştüm. Aslına bakarsan şanslıydım. Eğer yüzümden yaralanmasaydım, bu arada neredeyse gözümü kaybedecektim, muhtemelen şimdiye ölmüş olurdum.”

Sarah başını salladı. “Demek—kan, kırmızı, oyun biter. ‘Bir dahaki sefere bol şans’ deyip gitti mi yani?”

“Dikiş atılması gerekti ama özetle öyle. Tabii eğitimde olduğum için dikiş atılırken anestezi kullanılmadı.”

“Hımm, anestezi. O da ne ki?”

Jago, bu sefer kocaman gülümsedi. “Aynen. Kahrolası Endgame.”

“Kahrolası Endgame. Çok doğru,” diyen Sarah’nın gözlelerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sırtüstü uzanıp tavana baktı. “Onunla bir daha karşılaştın mı?”

Jago, birkaç saniye cevap vermedi. Zor da olsa, “Sı,” dedi yavaşça sonunda. “Henüz bir yıl dolmamıştı. Doğumgününden, Oyun Oynamaya hak kazanacağım günden sadece iki gün önce.”

“Eee?”

“Daha da hızlıydı. Ama ben de o arada birçok şey öğrenmiş, hızlanmıştım.”

“Demek ilk kanı sen döktün?”

“Hayır. Bıçaklarla dövüşüyorduk ama birkaç dakika sonra boğazına indirdiğim yumrukla soluk borusunu göçerttim. Yere yığıldığında boğazını ayağımla ezdim. Bir damla kan akmadı. Gözleri hâlâ aklımda. Vurulan bir hayvan gibi kafası karışmıştı, anlayamıyordu. Bir hayvanı vurduğunda ne olduğunu anlayamaz. *Favela*’lardan gelen ve hayatım boyunca gördüğüm en iyi bıçak dövüşçüsü olan çocuğun doğasında kural dışına çıkmak yoktu. Kurallarının benim için geçerli olmadığını anlamazdı.”

Sarah bir şey demedi. Yan tarafına yuvarlanıp sırtını Jago’ya döndü.

Bir katille aynı yataktayım, diye düşündü.

Ama hemen ardından dank etti; Ben de bir katilim.

“Özür dilerim, Sarah. Seni üzme...”

“Suç benim.” Sarah derin bir iç çekti. “Onun kuralları, benim için geçerli değildi. Bunu yapmayı seçtim. Onu öldürdüm. Christopher’ı... öldürdüm.”

İşte. Söylemişti. Bir düğmeye basılmış gibi bütün vücudu titremeye başladı. Dizlerini göğsüne çekip sarsılarak hıçkırdı. Jago, çıplak sırtını okşuyordu ama onu avutamayacağını biliyordu.

Jago için Christopher hiç önemli olmamıştı ama Sarah’nın onu sevdiğini biliyordu. Sarah, Christopher’ı seviyordu ve onu öldürmüştü. Jago, Sarah’nın yaptığı şeyi yapabileceğinden emin değildi. Memleketinden en iyi arkadaşına ateş edebilir miydi? Tiempo, Chango ya da José’yi öldürebilir miydi? Babasının, hatta daha beteri annesinin beynine kurşun sıkabilir miydi? Bilemiyordu.

“Yapman gerekiyordu, Sarah,” dedi fısıltıyla. Otele geldiklerinden beri surf sessizliği bozmak için bu sözleri tam 17 kez söylemişti.

Her seferinde kelimeler havada asılı kalmıştı. Belki bu kez daha da fazla.

“Bunu yapmanı o istedi. O anda Endgame’in onu öldüreceğini ve *sana* yardım etmek için ölmenin tek yol olduğunu biliyordu. Halkın için kendini feda ederek sana *yardım* etti, Sarah. Yaptığın şeyi onayladı. An’ın istediği şeyi yapsaydın Dünya Anahtarı’nı ele geçiren Chiyoko olurdu, kazanmaya giden yolda Chiyoko—”

“DAHA İYİ YA!” diye bağırdı Sarah. Hayatı boyunca sevdiği genci öldürmenin mi, yoksa Stonehenge’de ortaya çıkan Dünya Anahtarı’nı kapmanın mı daha kötü bir şey olduğunu kestiremiyordu. “Chiyoko ölmemeliydi,” diye fısıldadı. “En azından öyle ölmemeliydi. İyi bir Oyuncuydu, güçlüydü. Ve ben... benim Christopher’ı vurmamam gerekirdi.” Derin bir nefes çekti. “Jago... benim yüzümden herkes... *herkes* ölecek.”

İyice kıvrılıp top gibi içine kapandığında Jago parmaklarını omurgası boyunca kaydırđı.

“Bunu bilemezdin,” dedi. “Hiçbirimiz bilmiyorduk. Sen kepler 22b’nin söylediğini yaptın sadece. Sen sadece Oyunu oynuyordun.”

“Evet, *Oyun*,” dedi Sarah kinle. “Bence Aisling biliyordu... Tanrım. Neden daha iyi bir nişancı değil? Neden şansı varken uçağımızı düşürmedi?”

Jago da Aisling hakkında aynı kuşkuları taşıyordu; Çalı Şahini’ni düşürmemesi hakkında değil ama kızın anlatmaya çalıştığı şeyler hakkında. “Bizi düşürseydi de Christopher ölecekti,” diye fikrini belirtti Jago. “Senle ben de ölmüş olacaktık.”

“Evet, eh...” dedi Sarah, bu senaryo İtalya’dan ayrıldıklarından beri olan biten her şeye tercih edilebilmiş gibi.

“Sen sadece Oyunu Oynuyordun,” dedi yine Jago.

Birkaç dakika ikisi de konuşmadı. Sarah ağlıyor, Jago onun sırtını okşuyordu. Saat sabahın biriydi, dışarıda yağmur çiseliyordu. Aşağıdaki caddeden geçen araba ve kamyonların ıslak tekerlek seslerini duyabiliyorlardı. Arada bir Heathrow Havaalanı’na gidip gelen uçaklar homurdanıyordu. Çok uzaklardan ıslığı andıran bir gemi düdüğü geldi. Sonra bir polis sireni. Yakınlardan bir yerlerden, sarhoş bir kadının belli belirsiz kahkahası.

“Kahrolası kepler 22b. Kahrolası Endgame. Kahrolası Oyun,” dedi Sarah sessiz odada.

Artık ağlamıyordu. Jago, elini ondan çektiğinde nefesleri derinleşip yavaşladı, birkaç dakika sonra da uyudu.

Jago, onu uyandırmamaya çalışarak yataktan çıkıp duşa girdi. Su üzerinden akıp giderken bıçakla dövüştüğü çocuğu düşündü. Can verirken gözlerinde oluşan ifadeyi aklından çıkarıyordu. Nasıl hissettiğini düşündü, Jago onu seyrederken çocuğun canını aldığını biliyordu. Duştan çıktı, havluyla kuru-

landı, sessizce giyinip odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Sarah kıpırdamamıştı bile.

“*Hola, Sheila,*” diye selamladı Jago, resepsiyon görevlisini.

Otel ve restoranlarda çalışanların isimlerini ezberlerdi. Otelde Sheila’nın yanı sıra Pradeet, Irina, Paul, Dmitri, Carol, Charles, Dimple ve 17 çalışan daha vardı.

Hepsi ölüme mahkûmdu.

Sarah yüzünden. Kendisi yüzünden. Chiyoko, An ve bütün diğer Oyuncular yüzünden.

Endgame yüzünden.

Cromwell Road’a çıkarken kapüşonunu başına geçirdi. *Cromwell*, diye düşündü. İngiltere Topluluğu döneminde devlet koruyucu lordu puritan Cromwell’den herkes nefret etmişti. Öylesine nefretle anılıyordu ki II. Charles onu mezarından çıkartıp tekrar tekrar öldürtmüştü. Kafası kesilip Westminster Hall’un önündeki bir direğe asılmıştı. Kafa yıllarca orada kalmış, gelip geçenler sadece kafatası kalana kadar tükürmüş, küfürler etmişti. Cromwell’in çürüyen kafası, Jago’nun yürümekte olduğu yerden sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Bu caddeye de o zorbanın adı verilmişti.

Onlar da bunun için savaşıyordu. Cromwell gibi şeytanları, II. Charles gibi ahlaksız kralları, nefreti, gücü ve siyaseti Dünya gezegeninde canlı tutmak için uğraşıyorlardı.

Artık buna değip değmeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Fakat merak edemezdi. Buna izni yoktu. Jago düşüncelerini paylaştığında babası, “*Jugadores no se preguntan,*” derdi. “*Jugadores juegan.*”^{**}

Sí.

Jugadores juegan.

* Oyuncular soru sormaz.

** Oyuncular oynar.

Elleri ceplerinde Gloucester Road'a doğru yürümeye başladı. O sırada köşeden dönen bir adam omzuna çarptı. Adam ondan 15 santimetre daha uzun ve 20 kilogram daha ağırdı. Jago başını kaldırmadan, hafifçe dönüp yoluna devam etti. Ellerini cebinden çıkarmamıştı bile.

"Hey, önüne baksana!" dedi adam. Bira ve öfke kokuyordu. Muhtemelen kötü bir gece geçiriyordu ve kavga edecek yer arıyordu.

"Kusura bakma, dostum," dedi Jago, Güney Londra aksanını taklit ederek. Yine durmamıştı.

"Çok mu komik?" diye sordu adam. "Kendini delikanlı mı sandın?"

Daha ne olduğunu anlayamadan adamın ekmek kızartma makinesi büyüklüğündeki yumruğu Jago'nun suratına savruldu. Jago geri çekilince yumruk burnunun ucundan geçip gitti. Adam tekrar yumruk attığında bu sefer yana kaçtı.

"Veledede bak, hızlıymış da," dedi adam tükürürcesine. "Ellerini cebinden çıkar, *dostum*, dalgayı bırak."

Jago gülümsediğinde pırlantalı dişi parladı. "Hiç gerek yok," dedi.

Adam bir adım yaklaştı. Jago dans eden adımlarla yanına gelip topuğunu onun ayağına indirdi. Acıyla çığlık atan adam onu yakalamaya çalıştı ama Jago bu sefer de tekmesini midesine indirdi. Adam iki büklüm oldu. Jago ellerini hâlâ cebinden çıkar-mamıştı. Dönüp cadde üstündeki yirmi dört saat açık Burger King'e doğru yürüdü. İki jambonlu çizburger alacaktı. Oyuncu-ların yemek yemeye ihtiyacı vardı. İçlerinden biri Oyunla işinin bittiğini iddia etse bile.

Jago adamın cebinden hızlıca bir şey çıkardığını duyunca arkasına bile bakmadan, "O bıçağı bıraksan iyi olur," dedi.

Adam donakaldı. "Bıçağım olduğunu nereden bildin?"

"Duydum. Hissettim."

"*Hadi be,*" diye fısıldadı adam, öne atılırken.

Jago, ellerini hâlâ cebinden çıkarmaya zahmet etmiyordu. Gümüş metal, sokak lambasının ışığını yansıttı. Jago bacağını arkaya savurup adamın kaburgalarına bir tekme indirdi. Bıçak ıskaladığında eğilip ayağını adamın çenesine gömdü. Sonra adamın bıçak tutan bileğine bastı. Adamın bileği ayakkabısının altında kıvranıyordu. Sonunda bıçak düştü. Jago ayağının ucuyla itince kaldırımın dibindeki kanalizasyon deliğinden aşağı yuvarlandı. Adam inledi. Şu cılız velet, ellerini cebinden çıkarmaya zahmet etmeden onu yenmişti.

Jago sırtı, dönüp caddenin karşısına geçti.

Burger King.

Sí.

Jugadores juegan.

Ama Oyuncular aynı zamanda yemeğe de ihtiyaç duyardı.

Odem Pit'dah Bareket
Nofekh Sapir Yahalom
Leshem Shevo Ahlamah
Tarshish Shoham Yashfeh

HİLAL İBN İSA EL-SALT, EBEN İBN MUHAMMED EL-JUKAN

Kutsal Ahis Kilisesi, Aksum Krallığı, Kuzey Etiyopya

Hilal, uykusunda inliyordu. Titriyor, acıyla hıçkırıyordu. Başı, yüzü, sağ omzu ve kolu, Nebati'nin yeraltında attığı alev bombasıyla yanmıştı.

Eben onu güvenli bir yere çekmiş, üzerine battaniyeler atıp alevleri söndürmüş, sakinleştirmeye çalışmış ve morfin iğnesi yapmıştı.

Hilal en azından çılgılık atmayı kesmişti.

Yedek sisteme rağmen saldırıyla birlikte elektrik kesilmişti. Bunun üzerine Eben, manyetolu telsizle Addis'teki Nabril'i aramış, Nabril de ona elektrik kesintisine güneşteki patlamanın neden olduğunu söylemişti. Büyük bir patlama olmuştu. Böyle-sini daha önce hiç görmemişti. Tuhaf olanı, Hilal diğer Oyunculara bir mesaj yazmaya çalışırken patlamanın tam da Aksum'u etkilemesiydi. Tam da Donghu ve Nebati, kulübenin kapısını çalarken. Bu kadar tesadüf fazlaydı. Dahası güneş patlamaları daha geniş alanları, bütün kıtaları etkilerdi. Tek bir noktaya odaklanamazdı. Tek bir yeri hedef alamazdı.

Bu imkânsızdı.

Yaratıcılar olmazsa imkânsızdı.

Eben, bunun pusuyla alakası olduğunu düşünmüştü. Hilal'e gaz lambasının ışığında yardım etmişti. İki Netinim yardımcısı vardı, ikisi de dilsizdi. Hep birlikte Hilal'i bir sedyeye yatırmış, serum takmış, kadim kilisenin yedi kat altına taşımışlardı. Eben, Netinim yardımcılarıyla birlikte Hilal'i keçi sütüne yatırmıştı. Beyaz sıvı, anında pembeye dönmüştü. Yanık deri parçaları, sütün yüzeyine çıkmıştı.

Çalışırken, ilgilenirken, onu kurtarıırken sürekli içlerinden dua etmişlerdi. Hilal'in su toplayan derisi. Yanan kollarının sülfürlü kokusu. Süt ve kan karışımı sıvıdan yayılan yoğun koku.

Eben, sessizce ağlamıştı. Efsanevi kadın Oyuncu Elin Bakhara-el-Poru'dan beri, 1.000 yıldır Hilal kadar güzel bir Aksum Oyuncusu gelmemişti. Mavi gözleri, mükemmel pürüzsüzlükteki cildi, düzgün beyaz dişleri, çıkuk elmacık kemikleri, düz burnu, mükemmel yuvarlaklıktaki burun delikleri, köşeli çenesi ve bir çocuğun masumiyetini taşıyan yüzünü çevreleyen kıvrıkcık saçlarıyla bir tanıya benzerdi. Şimdi bütün güzelliği gitmişti. Yanıp kül olmuştu. Hilal İbn İsa El-Salt bir daha hiç güzel olmayacaktı.

Eben üç doku nakli gerçekleştirmesi için Kahire'den bir cerrah getirtmişti. Hilal'in sağ gözünü kurtarmak için de Tunus'tan bir göz doktoru gelmişti. Tıbbi açıdan nakil işlemleri başarılı geçse de Hilal daima korkunç olacaktı. Eskiden sevimli olan çocuğun kırkyaması. Sağ gözü kurtarılmıştı ama görme yetisi kesinlikle etkilenecekti. Artık mavi bile değildi. Kırmızıya dönmüştü. Kırmızı olmayan tek yeri süt gibi beyaz gözbebeği idi.

"Asla eskisi gibi olmayacak," dedi göz doktoru.

Öyle güzeldi ki. Meleklerle kral olmaya layıktı. Ama şimdi yarı şeytana benziyordu.

Yine de bizim şeytanımız, diye düşündü Eben.

Saldırıdan bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Eben, Hilal'in yattığı taş yatağın yanında diz çöktü. Yatağın başucunda küçük bir ahşap haç asılıydı. Duvar da beyaz porselen bir lavabo ve cübbeler için birkaç askı duruyordu. Temiz çarşaf ve sarı bezleri küçük bir sandığa konmuştu. Serum yatak başına takmışlardı. Hemen yanında kablo ve elektrotlarla kalp atışlarını takip eden küçük bir cihaz vardı. Biri kadın biri erkek, ikisi de güçlü ve uzun boylu Netinimler, kapının hemen önünde silahlarıyla sessizce nöbet tutuyordu.

Hilal, dört gündür uyuyordu. Arada bir inliyor, hıçkırıyor, titriyordu. Hâlâ morfinin etkisindeydi ama Eben ilacı kesmeye başlamıştı. Hilal hayatı acıyla öğrenmişti ve bundan sonra yaşayacağı acılar önceliklerle karşılaştırılamayacak kadar büyük olsa da Endgame'de Oyuna devam edecekse buna alışması gerekecekti. Daha büyük acılara alışacaktı. Çirkinliğine, yeni bedenine alışması lazımdı.

Eğer devam *etmeyecekse* Eben bunu bilmeliydi. Ve bunun kararını verebilmesi için Hilal'in zihninin açık olması gerekiyordu.

Bu yüzden morfin vermeyi bırakmışlardı.

Hilal uyurken Eben dua ediyordu. Meditasyon yapıyordu. Hilal'in morfin iğnesi olmadan önce söyledikleri hâlâ kulaklarındaydı: "*Yanılmış olabilirim,*" demişti. "*Büyük Karşılaşma, kaçınılmaz olabilir.*"

Eben, meselenin bu olmadığını biliyordu. Televizyonda duyduklarından sonra, Aksum'u vuran güneş patlamasından sonra, mesele bu değildi. Yaratıcılar *müdahale* etmişti. Bir ihtimal daha vardı; o da bir şekilde Yozlaşmış'ın yapmış olmasıydı. Aksum halkı, asırlardır onu arıyordu. Enki dedikleri kötü kalpli yaratığın peşine düşmüşlerdi.

Ama Yozlaşmış'ın bile güneş üzerinde herhangi bir hâkimiyeti olamazdı.

O yüzden Eben biliyordu: Bunun sebebi *Yaratıcılardı*.

Aynı zamanda bunun vahşet olduğunu da biliyordu. İnsana can vermişlerdi, soylarının sona ermesini gözetip ardından Dünya saatini sıfırlayacak, gezegenin kendini iyileştirmesine fırsat tanıyacaktı ama Endgame Oyununa müdahale etmemeleri gerekirdi. Kuralları Onlar koymuştu ve şimdi kuralları kendileri bozmuştu.

Bu da bir anlama gelebilirdi; belki zamanı gelmişti.

Belki de efsanevi ama aynı zamanda gerçek sandığın içinde ne olduğunu görmenin zamanı gelmişti.

Amcaları Musa yok etmiş gibi yapıp sakladıktan sonra Harun'un oğullarına, kapağını açıp içine asla bakmamaları koşuluyla, koruma görevini verdiği sandık o günden beri bekliyordu. "*Mührü sadece Kıyamet Günü açın,*" demişti.

O gün yaklaşmıştı.

Bir dönemin daha sonuna gelmişlerdi.

Yakında becerikli Aksum halkı ipleri ele alacak, zafer meleklerinin kanatlarının arasında yatan gücü keşfedeceklerdi. Çok geçmeden, Eben İbn Muhammed El-Julan, Endgame yolunda yok olmayı göze alacaktı.

Hilal bilincine ve berraklığına kavuşur kavuşmaz Eben Yaratıcılarla arasındaki anlaşmayı bozacak, Aksum soyunun Yaratıcılara kendi acı ilaçlarını yutturup yutturamayacağını öğrenecekti.

MAYIS 1981, BİLİMİN SINIRLARI

1967 yılının Mart ayında, USAF (Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri) Gizli Servisi, Rus yapımı bir Küba MIG-21 uçağının pilotuyla komutanı arasında, bir Uçan Daire'yle karşılaşıldığına dair haberleşmeyi dinlemesi için bir teknisyeni görevlendirmişti. Teknisyen dinlemenin ardından pilotun uçan nesneye ateş ettiğini ama MIG ve pilotun Uçan Daire tarafından yok edildiğini öğrenmişti. Dahası teknisyen, bütün raporların, kayıtların ve olay üzerine notların Ulusal Güvenlik Ajansı NSA'nın isteği üzerine gönderildiğini iddia ediyordu.

Birkaç ay sonra ajansın, Uçan Daire Hipotezi ve Hayatta Kalma Sorunu ismini verdiği bir rapor hazırlaması şaşırtıcı olmadı. ABD Enformasyon Özgürlüğü Yasası altında 1979 yılının Ekim ayında yayınlanan rapor, "Uçan Daire sorununa eğilen çalışmalarla fazlasıyla ciddiyetten uzak bir şekilde yaklaşıldığının" altını çiziyordu. Ajans, Uçan Daire hipotezinin nasıl ele alındığına aldırmaksızın, "tümünün ciddi hayati etkileri" olduğu sonucuna varmıştı.

ALICE ULAPALA

Knuckey Gölü, Kuzey Toprakları, Avustralya

Alice oradaydı, Shari oradaydı ve aralarında korkudan hıçkırarak küçük bir kız vardı. Shari'yle Alice sırt sırta, dövüşe hazır duruyorlardı. Alice'in elinde bıçağı ve bumerangı, Shari'nin elindeyse ucunda çivili bir topuz olan uzun bir metal çubuk vardı. Etraflarında tehditkâr bir şekilde hırlayarak dönenler diğerleriyle ve onlar da silahlıydı. Onların arkasına da kırmızı gözlü köpeklerle siyah giysili adamlar dizilmişti. Tüfekleri, tırpanları, hatta sopalarıyla saldırıya hazırlardı. Tepelerindeki yıldızlar, gökyüzünde adeta bir sinema perdesi oluşturmuştu. Kepler varlıkları, kulakları çınlatan yapmacık kahkahaları ve jilet inceliğinde vücutlarıyla durmuş, yedi parmaklı ellerini onlara doğru uzatıyordu. Alice, içinde bulundukları durumu kavrayamadan, etraflarını saranlar aynı anda harekete geçti, küçük kız çığlık attığında bumerangını fırlatıp bıçağını, yüzüne tüküren, kısa boylu, yanık tenli çocuğun göğsüne sapladı. Çocuğun kanı aktı. Küçük kız çığlık atıyor, çığlık atıyor, çığlık atıyordu.

Alice, yattığı hamakta hızla doğrulduğunda, düşmemek için kenarlara sımsıkı tutundu. Kapkara vahşi bir patlamayı andıran saçlarına vuran ayışığı, saç kıvrımlarından bembeyaz yansıtıyordu.

Derin bir nefes aldı, kendini tokatladı, bumerangıyla bıçağını kontrol etti. Silahları hâlâ hamağın bir ucunu bağıladığı ahşap kolonda çakılı duruyordu.

Gölün yakınındaki küçük barakasının verandasındaydı. Yalnızdı. Gölün karşı tarafında Timor Denizi başlıyordu. Arkasında, barakanın hemen ardındaysa Kuzey Toprakları'nın uçsuz bucaksız çalılıkları uzanıyordu. Burası Alice'in arka bahçesiydi.

kepler varlıkları "Oyun" emrini verdiğinden beri, son birkaç gündür evde meditasyon yapıyor, rüyalarını dinliyor ve şarkı sözlerini hafızasının yardımıyla tekrarlıyordu. Atalarını, denizi, gökyüzünü ve toprağı düşünüyordu. Rüyasında gördüğü bir ipucu onu buraya getirmişti. Bu bir bilmece parçasından çok, açık ve doğrudan bir ipucuydu.

Diğer Oyuncuların da yeni ipuçları bulup bulmadıklarını merak ediyordu. Nerede olduğunun Oyunculardan biri tarafından fark edilip edilmediğini, şu anda uzaktaki sessiz ve ölümcül bir noktadan başına bir tüfikle nişan alınıp alınmadığını merak ediyordu.

Karanlığın içine "Hadi be!" diye bağırdığında, sesi kurak topraklarda yankılandı. Hamaktan gürültüyle indi, ayak parmaklarını oynatıp kollarını ardına kadar açtı. "İşte buradayım hödükler, gelin beni alın!"

Ama kimse ateş etmedi.

Alice burnunu çekip tükürdü. Kıcını kaşıdı. Beyninde bir maytap gibi yanan ipucunu düşündü. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu: Rüyalarında defalarca gördüğü üzere Shari ve belki de küçük kızı öldürmek isteyen korkunç ergen Donghu Oyuncusu Baitsakhan'ın yerini bildiriyordu ipucu. Alice, küçük kızın Shari'nin Küçük Alice'i olduğunu tahmin ediyordu ama Donghu Oyuncusunun veya başka birinin onu neden öldürmek isteyebileceğine akıl erdiremiyordu. Küçük Alice'in neden önemli olduğu, hâlâ bir muammaydı.

Neyse ne. Büyük Alice, Baitsakhan'ı bulup öldürecekti. Oyuna böyle devam edecekti. Endgame'in üç anahtarından birine yaklaşıyorsa, gözünü kırpmadan bunu yapabilirdi. Anahtarlarla ilgisi yoksa da önemli değildi.

"Her şey olacağına varır," diye iç çekti.

Gökkubbede kayan bir yıldız, batıya doğru gözden kayboldu.

Dönüp barakasına girerken ahaşap direktan bıçağını aldı. Sarmal kordonuyla eski tip tuşlu telefonun ahizesini kaldırdı. Numaraları tuşladıktan sonra ahizeyi kulağına dayadı.

"Selam, Tim. Evet, ben Alice. Dinle, yarın şafak sökmeden yük trenine bineceğim. Eşsiz becerinle benim için birinin yerini saptamana ihtiyacım var, olur mu? Daha önce bahsetmiş olabilirim. Harappa Oyuncusu. Evet, aynen o. Chopra. Hintli. Evet, evet, Hindistan'da yüz milyonlarca Chopra olabileceğinin farkındayım ama dinle. On yedi ila yirmi yaş arası; muhtemelen yirmiyeye daha yakın. Bir çocuğu var. Belki iki ya da üç yaşındadır. Daha da güzeli kızın adının Alice olması. Bu, ihtimalleri iyice daraltır. Evet, bilgiye ulaştığında bana bu numaradan ulaşabilirsin. Mesajlarımı kontrol edeceğim. Tamam, Tim. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Telefonu kapattığında yatağın üzerindeki sırt çantasına baktı. Silahlarını saran siyah bir branda bezinden başka bir şey değildi.

Hazırlanması gerekiyordu.

Öğrencilerine, Rahip Adaylarına, böyle anlattı:

Hissedebilirsiniz.

İyi olan her şey, bir yanılsamadır.

Yararlı hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.

Acıktığınızda yemek yersiniz, karnınız doyar ama karın tokluğunuz size sadece tekrar acıkacağınızı hatırlatır.

Üşüdüğünüzde ateş yakarsınız ama ateş söndüğünde soğuk yine her yanınızı sarar. Yalnızsanız birini bulursunuz ama ya siz ondan ya da o sizden sıkılır, sonunda yine yalnız kalırsınız.

Mutluluk, tatmin, memnuniyet... Hepsi acının üzerini ince ama ikna edici bir şekilde örten bir örtüden ibarettir. Acı her zaman derinlerde bekler.

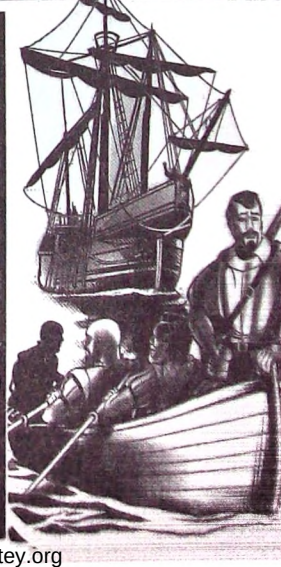
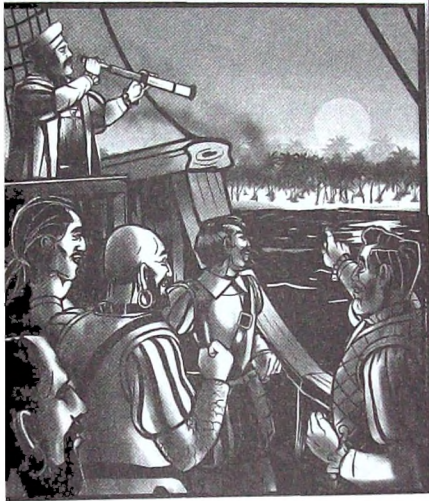
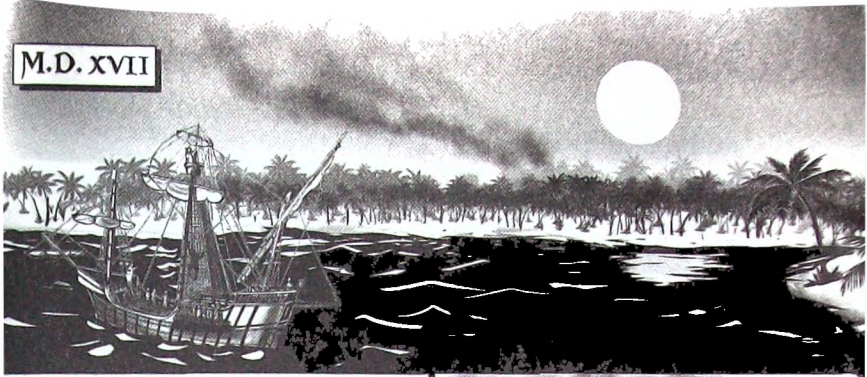
Çocukların kendilerine biçtiği roller ve kendilerini adadıkları yemek, seks, eğlence, içki, para, macera, oyun gibi şeyler, korkulardan korunmaya yarar.

Sabit olan tek şey korkudur. İşte tam da bu yüzden onu dinlemeliyiz. Ona sarılmalıyız. Saklamalıyız. Sevmeliyiz.

Büyüklik korkuyla gelir. Korkuyu kullanarak savaşacağız. Korkuyu kullanarak kazanacağız.

—S

M.D. XVII

AN LIU

HMS Dauntless adlı gemi, 45 Tipi Destroyer, Manş Denizi,

50.324,-0.873

Bip.

ÜRPERTİ.

Bip-bip.

ÜRPERTİ.

Bip-bip.

ÜRPERTİKİRPİKÜRPERTİKİRPİK.

"CHİYOKO!"

An Liu oturmaya çalıştı ama bağılıydı. Bileklerinden, ayaklarından ve *ÜRPERTİkirpikkirpik* göğsünden bağlanmıştı. Bir sola bir sağa, bir sola bir sağa baktı. Başı onu öldürüyordu.

Öldürüyordu.

Sağ gözünün üstündeki ağrı, şakağından kafatasının ardına, oradan da boynuna yayılıyordu. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Bir sedyede yatıyordu. Serum ayaklığını, kalp ve solunum cihazlarını gördü. *KİRPİKürpertikirpik*. Beyaz duvarlar. Griye boyanmış alçak tavan. Tepede parlak bir floresan ışığı. Kraliçe Elizabeth'in çerçeveli bir fotoğrafı. Üzerinde siyah bir dört bulunan, ortasında demir çarkı olan oval bir kapı.

Odanın sallandığını hissedebiliyor, *kirpikkirpik* gıcırdağığını duyabiliyordu.

Kapıda bir çark.

Sallandıkça gıcırdayan bir oda.

Bir gemideydi.

“Ch-Ch-Ch-Chiyoko...” diye kekeledi sessizce.

“Adı bu ha? Hani şu işi biten kız?”

Bir adam konuşuyordu. *ÜRPERTİkirpikÜRPERTİkirpikkirpikkirpik*. Ses tepesinden geliyordu, görüş alanının dışındaydı. Vücudunu sımsıkı tutan kayışlara direnir çenesini kaldırdı. Baş ağrısı katlanılmaz bir hal alana kadar gözlerini yukarı kaydırdı. Hâlâ adamı *ÜRPERTİ* hâlâ adamı göremiyordu.

“Chiyoko. Ben de bunu bekliyordum.” Kâğıt üstünde cızırdayan kalemin sesini duydu. “Sonunda söylediğın için teşekkürler. Zavallı kız pestil oldu.”

Pestil? Bu *ÜRPERTİÜRPERTİ* adam *kirpikkirpikkirpik* bu adam ne diyordu böyle?

“S-s-s-söyleme—”

“N’oldu? Ağzında bir şey mi var?”

“Onun a-a-adını s-s-s-söyleme!”

Adam derin bir iç çekip sedyeye yaklaştı. An, onun sadece tepesini seçebiliyordu. Bronz teni, kabarık kahverengi saçları, düz ve ince kaşları vardı. Alnındaki çizgiler iyice derinleşmişti. Bu çizgiler yaşlılıktan değildi. Kaşlarını çatmaktan, bağırılmaktan, gözlerini kırmaktan, İngiliz ve fazlasıyla ciddi olmaktandı.

An çoktan *ürpertİKİRPİK* çoktan anlamıştı: Adam İngiliz Özel Kuvvetleri’ndendi.

“N-n-n-nerede—” *ÜRPERTİÜRPERTİÜRPERTİkirpikÜRPERTİ*. Hiç bu kadar *ÜRPERTİ* kötü hissetmemişti *ÜRPERTİ-ÜRPERTİÜRPERTİ...*

Chiyoko o gece onu yatakta bırakıp gittiğinden beri titremeler hiç bu kadar kötü olmamıştı. Başı öne arkaya savrulurken

bacakları çırpınıyordu. *ÜRPERTİkirpikÜRPERTİkirpik*. Onu *kirpikkirpikkirpikkirpikkirpik* görmesi gerekiyordu. Ancak öyle sakinleşebilecekti.

“Amma titreksin ha,” dedi adam, sedyenin etrafını dolaşırken. “Kız arkadaşının nerede olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?”

“E-e-e-e-e—”

An, devamını getiremedi. Balık gibi ağzını açıp kapayarak aynı harfi tekrarlıyordu.

“E-e-e-e-e-e—”

Adam, An’ın kolunu tuttu. Eli sıcaktı. Üstelik An’ın tahmin ettiğinden daha zayıf olmasına rağmen, elleri fazlasıyla büyüktü.

“Benim de sorularım var. Ama kendini toparlamadan konuşamayız.” Adam arkasını döndü. Yakındaki tepside bir şırınga aldı. An şırınganın etiketine kısaca bir göz attı: Serum #591566. “Nefes almaya çalış, evlat.” An’ın sol kolunu sıyırdı. “Hiç acımayacak.”

Hayır!

ÜRPERTİkirpikkirpikkirpikÜRPERTİÜRPERTİ.

Hayır!

“Sakin sakın nefes al şimdi.”

An kasıldı. Koluna enjekte edilen her neyse, yukarı tırmanıp kalbine doğru yol aldığını hissedebiliyordu. Boynunda, başında hissetti. Sonra ağrı kayboldu. Gemiyi nazikçe sallayan dalgalar gibi serin bir karanlık An’ın beynine ulaştı. İlacın onu diplere, karanlık okyanusun derinliklerine çektiğini hissediyordu. Süzülüyordu. Tüy gibiydi. Ürpermiyordu. Gözlerini KIRPIŞ-TIRMIYORDU. Her yer kararmış, her şey sakinleşmişti. Artık rahattı.

“Konuşabilir misin?” Adamın sesi, An’ın beyinde yankılandı.

“E-eyet,” dedi An, pek zorlanmadan.

“Güzel. Bana Charlie diyebilirsin. Senin adın ne, evlat?”

An gözlerini açtı. Eşyaları puslu görüyordu ama duyuları ilginç bir şekilde keskinleşmişti. Vücudunun her santimini hissedebiliyordu. “Adım An Liang,” dedi.

“Hayır, değil. Adın ne?”

An başını çevirmek istese de beceremedi. Alnında bir kayış mı vardı? Yoksa adamın verdiği yatıştırıcıdan mıydı?

“Chang Liu,” ismini denedi bu sefer.

“Hayır, değil. Bir yalan daha söylersen Chiyoko’yla ilgili hiçbir şey anlatmam. Sözüme inan.”

An konuşmaya yeltendiğinde adam koca elini ağzına bastırdı. “Çok ciddiym. Bir yalan daha söylersen buradaki işimiz biter. Ne Chiyoko kalır ne de sen. Anlaşıldı mı?”

An başını kımlıdatamadığından gözlerini kocaman açtı. Evet, anlaşılmıştı.

“Pekâlâ, evlat. Tekrar deneyelim. Adın ne?”

“An Liu.”

“Böylesi daha iyi. Kaç yaşındasın?”

“On yedi.”

“Nerelisin?”

“Çin.”

“Hadi canım, onu biliyoruz. Çin’in neresinden?”

“Birçok yerinden. En son Xi’an’daydım.”

“Neden Stonehenge’e gittin?”

An kulağında bir gıdıklanma hissetti. Çok yakınında bir cızırtı duydu.

“Chiyoko’ya yardım etmek için,” dedi.

“Bana Chiyoko’dan bahset. Soyadı neydi?”

“Takeda. Mu halkındandı.”

Küçük bir sessizlik oldu. “Mu halkı mı?”

“Evet.”

“Mu halkı da ne?”

“Emin değilim. Eski insanlar. Eskiden de eski insanlar.”

An, *cızırtıyı* yeniden duydu. Sonunda anlamıştı. Bu bir yalan makinesi idi. “Yalan söylemiyor,” dedi adam. “Neden bahsettiğini bilmiyorum ama yalan söylemiyor.”

An, kulaklıktan gelen belli belirsiz sesi duydu. Biri onları izleyip dinliyor, koca elli, kırıksık alınlı Charlie’ye emirler veriyordu.

“Bana ne iğnesi yaptınız?” diye sordu An.

“Çok gizli bir serum, evlat. Daha fazlasını anlatırsam seni öldürmem gerekir. Hem soru sorma sırası henüz sana gelmedi. Birkaç soruma daha yanıt verirsen soru sormana izin vereceğim. Anlaştık mı?”

“Evet.”

“Stonehenge’de Chiyoko’ya neden yardım ediyordun?”

“Dünya Anahtarı’nı alabilmesi için.”

“Dünya Anahtarı ne?”

“Bir bilmecenin parçası.”

“Nasıl bir bilmece?”

“Endgame bilmecesi.”

“Endgame ne?”

“Zamanın sonu için bir oyun.”

“Sen de oynuyor musun?”

“Evet.”

“Chiyoko da oynuyor muydu?”

“Evet.”

“Mu halkındandı, öyle mi?”

“Evet.”

“Sen?”

“Shang.”

“Shang ne?”

“Shang, halkımın atasıydı. Shang benim halkım. Ben Shang’ım. Shang benim. Shang’dan nefret ediyorum.”

Charlie bir şey demeden defterine An’ın göremediği bir şeyler karaladı. “Dünya Anahtarı ne işe yarıyor?”

“Emin değilim. Belki de hiçbir işe yaramıyordur.”

“Başka anahtar var mı?”

“Evet. Dünya, üç anahtardan biri.”

“Dünya Anahtarı, Stonehenge’de miydi?”

“Sanırım evet. Emin değilim.”

“Diğer iki anahtar nerede?”

“Bilmiyorum. Bu da oyunun bir parçası.”

“Endgame.”

“Evet.”

“Oyunu kim yönetiyor?”

An, ağzından çıkan kelimelere direnemedi. “Onlar. Yaratıcılar. Tanrılar. Bir sürü adları var. Endgame oyununu bize kepler 22b adında bir varlık anlattı.” Serum ya da her ne verdilerse beyninin ön lobundaki nöronları gıdıklıyordu. İyi bir yatıştırıcıydı.

Charlie, An’ın yüzüne bir fotoğraf tuttu. Stonehenge değiştikten ve göklerden inen o ışıktan sonra dünya üzerindeki bütün televizyon, mobil telefon, tablet ve bilgisayar ekranlarından duyuru yapan adamın fotoğrafıydı bu. “Bu şahsı daha önce gördün mü?”

“Hayır. Bir saniye. Belki.”

“Belki derken?”

“Evet... evet, bunu daha önce gördüm. Kılık değiştirmiş. Bu, kepler 22b olabilir. Kadın ya da erkek değil, o bir insan değil.”

Charlie, fotoğrafı uzaklaştırdı. Yerine Stonehenge fotoğrafı geldi. Eski gizemli halinden eser kalmamıştı, şimdiki halini gösteriyordu. Altüst olmuş, altındakiler ortaya çıkmıştı. 100 fit uzunluğunda taş, cam ve metalden oluşan kule, bu dünyaya ait olamazdı. Eski taşlar, bir çocuğun oyun küpleri gibi kulenin etrafına dağılmıştı.

“Bana bundan bahset.”

An'ın gözleri büyüdü. Stonehenge'le ilgili hatırladıklarıyla fotoğrafta gördükleri arasında uçurum vardı. "Bilmiyorum," dedi. "Soru sorabilir miyim?"

"Sormuş oldun ama evet."

"Bu Stonehenge mi?"

"Evet. Bu nasıl oldu?"

"Emin değilim. Hatırlamıyorum."

Charlie arkasına yaslandı. "Hatırlamaman normal. Vurulduğumu hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Başından vuruldun. Kötü bir beyin sarsıntısı geçirdin. Şanslıymışsın ki kafanın içi metal bir plakayla kaplı. Kevlar kaplı metal bir plaka. Biri ileriye görmüş."

"Evet. Şans. Başka soru?"

"Tabii."

"Ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Charlie susup kulaklığından gelen sesi dinledi.

"Tam olarak bilmiyoruz. Vurulduğun kesin. Dünya üzerinde sadece birkaç kişinin görmüş olabileceği çok özel bir kurşunla vuruldun. Ucunda genç bir adamın cesedi sallanan ipe yapışmıştın. Ya da cesedinden kalanlar demeliyim belki. Göğsünden yukarıya patlamıştı. Geriye sadece karnı ve bacakları kalmıştı."

An hatırladı. Bombayı bağladığı yerde bir genç vardı. Olmek Oyuncusu oradaydı. Cahokia Oyuncusu oradaydı.

"Kız arkadaşın, Chiyoko—"

"Onun adını söyleme. Onun adı artık benim adım."

Charlie, An'e sertçe baktı. Gözleri maviydi, sonra yeşile, ardından kırmızıya döndü. İğne yüzünden, diye kendini rahatlatmaya çalıştı An. İyi bir yatıştırıcıydı.

"Chiyoko," dedi Charlie iyice vurgulayarak. Sanki söylerken keyfini çıkarıyordu. An'ın yüreği sızladı. "Kız hemen yanındaydı. Stonehenge'in altındaki bu şey yukarı çıkarken devrilen taşlardan

birinin altında kalmıştı. Vücudunun aşağıdan üçte ikilik kısmı ezilmişti. Anında ölmüş. Onu yerden kazımak zorunda kaldık."

"Yanımda mıydı?" diye sordu An. Gözkapakları titriyordu.
"Ben vurulduktan sonra mı?"

"Evet. Seni o mu vurdu?"

"Hayır."

"Peki kim yaptı?"

"Emin değilim. İki Oyuncu daha vardı."

"O ikisinde seramik ve polimer kurşun var mıydı?"

"Emin değilim. Tabancaları beyazdı, o yüzden olabilir."

"İsimleri ne?"

"Sarah Alopay ve Jago Tlaloc," dedi An, yabancı isimleri söylemekte zorlanarak.

"Onlar da bu oyunu mu oynuyor?"

"Evet."

"Kimin için?"

An'ın gözkapakları yine titreşti. "S-s-soyları i-i-için. Kız Cahokia halkından. Çocuk Olmek." An'ın başı kasıldı. Taptaze bir ağrı, inceden omurilik soğanına sızıyordu. İğnenin etkisi geçmek üzereydi.

Charlie, An'ın yüzüne başka bir fotoğraf tuttu. İki güvenlik kamerası görüntüsüydü bu. "Bu ikisi mi?"

An gözlerini kıstı. "E-e-evet."

ÜRPERTİ.

"Güzel."

Charlie, mikrofona anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı.

Bip. Bip-bip. Bip. Bip-bip.

Kalp cihazıydı bu. Odadaki diğer ayrıntıları da yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı An. Artık eşyalar puslu görünmüyordu. Kapkaranlık derin suların serinliğinden yüzeye doğru yükseliyordu. *ÜRPERTİLER* geri gelmişti.

"Ch-Chi-Chiyoko nerede?"

“Söyleyemem, dostum.”

“Bu gemide mi?”

“Söyleyemem.”

“O-o-o-onu görebilir miyim?”

“Hayır. Bundan böyle sadece sen ve ben varız. Başka kimse yok. Sadece sen ve ben.”

“Ah.”

An'ın başı sarsıldı. Parmakları dans etti.

“S-s-s...” Sesi kısıldığında pes edip fısıldadı. “Oyun. Anlamalısınız...”

“Neyi anlamalısınız?”

“Hepiniz öleceksiniz.” An öylesine alçak sesle konuşmuştu ki Charlie duyamamıştı.

“Ne?” dedi Charlie, kulağını ona vererek.

“Hepiniz öleceksiniz,” derken An'ın artık sesi çıkmıyor, sadece dudakları oynuyordu.

Charlie ona doğru eğildi. Yüzlerinin arasında yarım metreden az bir mesafe kalmıştı. Gözlerini kısıtığında alnı kırıştı. An'ın gözleri kapalı, ağzı aralıktı. “Hepiniz öleceksiniz mi?” dedi Charlie. “Böyle mi de—”

An, bürün gücüyle ısırdı. Dişlerinin arasından plastik bir çarptı duyuldu. Charlie bunu rahatça duymuştu. An, iğne batırılmış bir balon gibi tıslayarak nefesini boşalttığı anda, dişlerinin arasından püsküren turuncu gaz bulutu Charlie'nin suratını kapladı. Yaşaran gözleri kocaman büyürken adam nefes alamıyordu. Yüzünün her santimi alev gibi yanıyordu, gözleri eriycekmiş gibi hissediyor, ciğerleri büzülüyordu. Sonunda An'ın göğsüne düştü. Sadece 4,56 saniye geçmişti ki An yine gözlerini açtı.

“Evet,” dedi An. “H-h-h-hepiniz öleceksiniz.”

An, içinde yıllardan beri bağışıklık kazanmaya çalıştığı zehir olan rakma diş ağzından tükürdü. Diş, metal zeminde tıkırda-

arak yuvarlandı. Charlie'nin kulaklığındaki kısık ses uğulduyordu. İki saniye sonra devreye giren alarm sesleri, geminin metal duvarlarında yankılandı. Işıklar söndü. Şimdi sadece kırmızı acil ışığı yanıp sönüyordu.

Oda sallanırken gıcırdadı. Sallandı ve gıcırdadı.

Bir gemideyim.

Bir gemideyim ve bir an önce inmem lazım.

Gelecek, bir oyun.
Zaman, kurallardan sadece biri.

MACCABEE ADLAI, BAITSAKHAN

Tizeze Hotel, Addis Ababa, Eriyopya

“Benim,” dedi 8’inci soyun Oyuncusu Maccabee Adlai, kablosuz mikrofona. Dünyada sadece 10 kişinin anlayabileceği bir dille konuştu. “*Kalla bhajat niboot scree.*”

Bu kelimelerin modern dillerde karşılığı yoktu, kadim dillerden daha kadimdi ama hattın diğer ucundaki bilge kadın onu anlıyordu.

“*Kalla bhajat niboot scree,*” diye karşılık verdi kadın. Bu cümleyle birbirlerinin kimliklerinden emin olmuşlardı. “Telefon hattın güvenli mi?” diye sordu kadın.

“Sanırım. Ama kim takar? Sona geliyoruz.”

“Diğerleri seni bulabilir.”

“Umurumda değil,” dedi Maccabee, parmaklarıyla cebindeki cam küreyi sıkıca tutarak. “Geldiklerini bilirim. Beni dinle, Ekaterina.” Küçüklüğünden beri annesine ismiyle hitap ederdi. “Bir şeye ihtiyacım var.”

“Senin için her şeyi yaparım, Oyuncum.”

“Bana bir el lazım. Mekanik. Titanyum. Deri kaplı olması önemli değil.”

“Nörolojik mi?”

“Hızla yapabilirsen.”

“Yaraya bağlı. Ancak gördüğümde anlayabilirim.”

“Nerede? Ne zaman?”

Ekaterina düşündü. “Berlin. İki gün sonra. Adresi yarın mesajla atarım.”

“Güzel. Dinle beni. El benim için değil.”

“Tamam.”

“El benim için değil ve içine bir şey gizlemeni istiyorum.”

“Tamam.”

“Şifreli botnet M-N-V-sekiz-dokuz üzerinden detayları ve kodu göndereceğim.”

“Tamam.”

“Tekrar et,” dedi Maccabee annesine.

“M-N-V-sekiz-dokuz.”

“Görüşme bittikten yirmi saniye sonra sana ulaşır. Dosyanın adı *kızılçık taşı*.”

“Anlaşıldı.”

“Berlin’de görüşürüz.”

“Görüşürüz oğlum, görüşürüz Oyuncum. *Kalla bhajat niboot scree*.”

“*Kalla bhajat niboot scree*.”

Maccabee hattı kapattı. Telefonundaki hayalet aplikasyonlardan birini çalıştırıp göndere bastı. *Kızılçık taşı* yola çıktı. Sonra telefonu ters çevirip pilini çıkardı ve otel resepsiyonundaki çöp kutusuna attı. Telefonu iki eliyle tutarken hediyelik eşya dükkanına yürüdü ve cihazı ortadan ikiye parçaladı. İçi meşrubatla dolu buzdolabına gidip kapağı açtığı anda soğuk, yüzüne vurdu. Serin havayı ciğerlerine çekti. Çok hoş bir duyguydu.

İki kasa kola şişesinin arkasına uzanıp telefonu bıraktı. Telefon, kasaların ardında çatırdadı.

Kolaların parasını verip otel odasına yöneldi.

Baitsakhan, küçük süit odadaki kanepedeydi. Minderlerin ucuna oturmuş, sırtını dikleştirilmiş, gözlerini yummuştu. Bile-

ğindeki sargı bezi, koyu kan lekeleriyle kaplıydı. Sağlam olan yumruğunu sıkmıştı.

Maccabee kapıyı kapattı. “Sana kola aldım.”

“Kola sevmiyorum.”

“Tabii ki sevmiyorsun.”

“Kola içmeyi Jalair severdi.”

Keşke senin yerine onunla Oynasaydım, diye geçirdi içinden Maccabee. Kapağı çevirdiğinde kola tısladı, bir yudum aldı. Dili ve boğazı gıcıklanıyordu. Lezizdi. “Berlin’e gidiyoruz, Baits.”

Baitsakhan koyu kahverengi gözlerini açıp Maccabee’ye baktı. “Rüzgar beni oraya götürmüyor, birader.”

“Evet, götürüyor.”

“Hayır. Aksumlu’yu öldürmek zorundayız.”

“Hayır, değiliz.”

“Evet, zorundayız.”

Maccabee, cam küreyi cebinden çıkardı. “Bu çok anlamsız. Hilal öldü sayılır. Bir yere gittiği yok. Hem halkından olanlar başını bekliyor, onu koruyor. Şimdi oraya gitmek intihar olur. Beklemek daha iyi. Belki ölür de oralara kadar gitmek zorunda kalmayız.”

“Kim o zaman? Harappa Oyuncusu mu? Bat’le Bold’un intikamını almak için?”

Maccabee, Baitsakhan’a yaklaşıp takma eline hafif bir şaplak indirdi. Arkadaşının canının yandığını biliyordu ama Baitsakhan sadece dişlerini sıkarak yetindi. “O çok uzakta, Baits. Diğerleri... Dünya Anahtarı’nı *alanlar* çok daha yakınımızda. Onlar Oyunu kuralına göre oynuyor. Kürenin bize gösterdiklerini hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet. Taş anıt. Şu Sarah adındaki kız ilk anahtarı alıyordu. Evet... haklısın.”

Bu, ondan duyduğum özür dilemeye en yakın şey, diye düşündü Maccabee. Baitsakhan başını salladı. “Onların peşine düşmeliyiz.”

“Hemfikir olmana sevindim. Ama önce yapmamız gerekenler var. Elini iyileştirmeliyiz.”

“İyileşmek istemiyorum. İyileşmeye *ihtiyacım* yok.”

Maccabee başını iki yana salladı. “Yine ok atmak istemiyormusun? At sürerken kılıç sallamak? Tek el yerine iki elinle birden o Harappa Oyuncusunun canını almak?”

Baitsakhan başını eğdi. “Bunlar mümkün değil.”

“Hiç nöro-füzyon teknolojisini duymuş muydun? Akıllı protezleri?”

Baitsakhan kaşlarını çatı.

“Yemin ederim,” dedi Maccabee, “sen ve soyun, başka bir yüzyıldansınız. Şu anda bahsettiğim şey, deyim yerindeyse, sana yeni bir el verecek. Öncekinden çok daha *iyi* bir el.”

Baitsakhan takma elini tuttu. “Bu mucize nerede gerçekleşecek?”

Maccabee pis pis sırtı. “Berlin’de. İki gün sonra.”

“İyi. Sonra?”

“Sonra bunu kullanacağız,” dedi Maccabee, Baitsakhan’ın dokunamadığı küreyi göstererek. “Cahokia ve Olmek Oyuncularını bulup Dünya Anahtarı’nı alacağız.”

Baitsakhan gözlerini yumup derin bir nefes aldı. “Avlanacağız.”

“Evet, birader. Avlanacağız.”

“İngiltere’nin güneyinde bulunan Stonehenge’de olanlarla ilgili spekülasyonlar her geçen gün artarak sürüyor. Yerel halk şafak sökmeden önce kulakları patlatan korkunç bir gürültünün ardından gökten bir ışık huzmesi indiğini bildireli neredeyse bir hafta oldu. Kadim anıtın gizemli geçmişini bilen yöre sakinleri, yaratıklardan gizli hükümet deneylerine, hatta yeral-tında yaşayan ilkel Morlocks halkına –evet, doğru duyduunuz– birçok şeyin yaşananlardan sorumlu olduğunu söylüyor. Şimdi haberler yayılmaya başladığından beri Amesbury yakınlarında bulunan Fox muhabiri Mills Power’a bağlanıyoruz. Mills?”

“Merhaba, Stephanie.”

“Bize neler olduğunu anlatabilir misin?”

“Burada gerçek bir kaos yaşanıyor. Küçük köy, insanların akınına uğradı. Devlet kamyonları sürekli olay yerine gidip geliyor. Havada arı gibi helikopter kaynıyor. Kimliğinin gizli kalmasını isteyen bir kaynağım, üç yüksek irtifalı CIA ya da MI6 Predator dronunun yirmi dört saat gökyüzünden yeri takip ettiğini söyledi. Bütün alan kapatılmış durumda. İngiliz, Fransız, Alman ve Amerikan yetkililer bütün alanı devasa bir beyaz sirk çadırıyla kapattırdı.”

“Anlaşılan kimse bu ışık huzmesi diye tabir edilen şeye neyin neden olduğunu bilmiyor, öyle mi?”

“Çok doğru, Stephanie. Ama ışık huzmesi gerçek. Şimdi yayınlayacağımız dört ayrı akıllı telefon kaydından görebilirsiniz.”

“Ooo... Bunu ilk defa görüyoruz...”

“Evet. Kesinlikle şoke edici görüntüler bunlar. Bu kayıta ışığın çakma anı görülüyor; Topuk Taşı denen bölge burası. Ama asıl tuhaf olanı, dört telefon da aynı

anda kayıt almayı durdurmuş, Stephanie. Kayda devam etmek isteseler de becerememişler.”

“Stonehenge, turistlerin rağbet ettiği bir yer, Mills. En azından öyleydi. Bu videoları çekenler dışında olay yerinde olan birileri var mı? Canlı bir tanık?”

“Söylediğim gibi, burada hemen her şey çok gizli yürütülüyor. Polisin insanları gözaltına aldığı, bazılarının Manş Denizi’ndeki HMS Dauntless adındaki Kraliyet Donanma Destroyerinde olduğu söyleniyor. Elbette, askeri sözcü bu söylentileri ne doğruluyor ne de yalanlıyor ama sürdürülen bir araştırma olduğu gerçeği gözlerden kaçmıyor. Araştırmanın içeriği konusunda ısrar ettiğimizde... aynen aktarıyorum, Stonehenge’de ve çevresinde beklenmeyen gelişmeler, cevabını alıyoruz. Hepsi bu. Tek bildiğimiz, her ne oluyorsa insanların öğrenmesini istemiyorlar.”

“Evet, bu... bu çok açık. Çok teşekkürler, Mills. Gelişmeler için yine sana bağlanacağız.”

“Memnuniyetle, Stephanie.”

“Birazdan Suriye’de süren kriz ve Birleşik Arap Emirlikleri’nde Al Ain’a düşen meteorla ilgili yüreklere su serpen bir haberle...”

AISLING KOPP

*John F. Kennedy Uluslararası Havaalanı, Terminal 1
Pasaport Salonu, Queens, New York, ABD*

Aisling Kopp, meteorun düştüğü yeri, uçağın küçük oval penceresinden görmüştü. Şehrin ortasındaki kapkara yara izi, 2001'de teröristlerin yaptığı saldırıdan 10 kat daha yıkıcıydı.

Bir şeyler değişmişti.

Temizlenmemişti, tamir edilmemişti, zaten bu iş on yıllar sürerdi. Değişen, meteorun açtığı kraterin merkeziydi. Moloz ve kül yerine, bembeyaz bir nokta görünüyordu.

Bir çadırdı bu. Tıpkı Stonehenge'de olanlardan sonra, Cahokia ve Olmek Oyuncularının kadim Kelt harabesine yaptıklarından sonra alana kurdukları gibi bir çadır.

Aisling'in *soyuna* ait yerlerden biri. Antik La Tène güç merkezi.

Yani bir zamanlar öyleydi. Sonra ellerinden alınmış, üstü kapatılmıştı.

Beyaz çadırlar, Aisling için adeta birer işaretti. Devletler korkmuştu, cahildi, el yordamıyla yol bulmaya çalışıyordu. Meteorları ve Stonehenge meselelerini halledemezlerse neler olup bittiğini anlayana kadar hasarın üstünü örteceklerdi.

Gerçi neler olup bittiğini asla anlayamayacaklardı.

Uçak, Queens üzerinde döndüğünde başka bir şey daha gördü. Bunu özellikle görmek *istemiyti*. Tam Broad Channel'da, Rockaway Yarımadası'nı Queens kara parçasına bağlayan bölgenin üzerindeydi. Büyükbabasının evi. 10. West Road üzerindeki mavi bungalov, 4.416 can alıp iki katından fazla insanın yaralanmasına neden olan, birkaç mil kuzeyindeki alanı vuran meteordan sonra hâlâ ayakta duruyordu. Meteor, mezarlığa düşmeseydi daha da kötü olurdu. Ölüler, çarpmanın etkisiyle yanarak kül olmuştu.

Aisling hâlâ hayattaydı. Evi de hâlâ ayakta duruyordu.

Gerçi bunun ne kadar devam edeceğini kestiremiyordu. JFK Havaalanı'nın sonu ne zaman gelecekti? Devletin beyaz çadırlarının? Geriye kalan her şey ne zaman sonu tadcaktı?

Büyük Karşılaşma yaklaşıyordu. Aisling zamanını biliyordu ama nerede başlayacağı hakkında bir fikri yoktu. Büyük Karşılaşma Filipinler'de, Sibiryâ'da, Antarktika'da ya da Madagaskar'da gerçekleşecekse büyükbabasının evi ayakta kalmaya devam ederdi. New York ve JFK etkilenmezdi.

Ama Büyük Karşılaşma, Kuzey Atlantik'in herhangi bir yerinde meydana gelirse kule yüksekliğindeki dalgalar kıyıya vurup millerce mesafede bulunan bütün evleri yıkar geçerdi. Büyük Karşılaşma denizde değil de karada gerçekleşirse, hatta şehri vurursa, evi saniyeler içinde alevler arasında kalırdı.

Büyük Karşılaşma nerede olursa olsun, Aisling bunun bir asteroitle ilgili olacağını düşünüyordu. Öyle olmalıydı. Lago Beluiso'nun zirvelerindeki kadim mağara resimlerini böyle okumuştı. Yaşam ve bilinç gibi ölüm de yukarıdan gelecekti. Samanyolu kadar yaşlı, demir ve nikelten oluşan devasa bir yumru Dünya'ya çarpacak, yeni bin yılda bütün hayatı değiştirecekti. Devasa boyutlarda kozmik bir yıldız. Bir katil.

kepler varlıklarının oldukları şey bu: Katil.

Ben de bir katilim. Teorik olarak.

Ağır ilerleyen pasaport kuyruğunda biraz ilerledi.

Şansı varken neden Cahokia ve Olmek Oyuncularını vurmamıştı? Vurmuş olsaydı belki her şeyi durdurabilirdi. Belki o kısacık anda, Endgame'i sona erdirmenin anahtarını elinde tutmuştu.

Kim bilir?

Önce ateş açıp sonra düşünmeliydi.

Bu konuda zayıftı.

"Endgame'de güçlü olmalısın," derdi hep büyükbabası. Daha Oyuncu olma yaşına gelmeden önce söylerdi hem de bunları. *"Her açıdan güçlü olmalı."*

Bunu durdurmak için güçlü olmalıyım, diye düşündü. *Bir daha zayıflık göstermeyeceğim.*

"Sıradaki, otuz bire," dedi kestane renkli spor bir ceket giymiş Hintli kadın, Aisling'in kıyamet düşüncelerini bölerek. Kadının gülümseyen gözleri, koyu dudakları ve simsiyah saçları vardı.

"Teşekkürler," diyen Aisling kadına gülümsedi ve devasa salondaki insanlara baktı. Dünyanın her yerinden insan vardı burada. Her renkten, her cüsseden, zenginiyle yoksuluyla... Aisling sırf bu yüzden JFK'deki pasaport bölümünü pek severdi. Çoğu ülkede, pasaport sırasında genellikle tek tip insanlar olurdu ama burası farklıydı. Bütün bu insanların yok olacağı aklına gelince midesi kasıldı. Hayatın bambaşka kulvarlarında yürüyen bu insanlar bir daha gülemeyecek, kahkaha atamayacak, kuyruklarda bekleyemeyecek, nefes alamayacak, yaşayamayacaktı.

Ne zaman fark edecekler? diye merak etti. *Olduğunda mı? Sondan önceki o küçücük anda mı? Saatler önce mi? Haftalar? Aylar? Yarın? Bugün?*

Bugün. Bak bu ilginç olurdu. Hem de çok ilginç.

Devletin çok daha fazla sayıda beyaz çadıra ihtiyacı olurdu..

Aisling, 31 numaralı masaya vardı. Önünde bir kişi vardı. Afro-Amerikan kadın oldukça atletik görünüyordu. Lacivert

bir tulum giymiş, büyük camlı son derece sık bir güneş gözlüğü takmıştı.

“Sıradaki,” dedi pasaport memuru. Kadın kırmızı çizgiyi geçti. İşlem 78 saniye sürdü.

“Sıradaki,” dedi yine memur. Aisling pasaportu elinde masaya yaklaştı. Adam, 60 yaşlarındaydı. Kare gözlük takmıştı. Tepesi açılmaya başlamıştı. Muhtemelen emeklilik için gün sayıyordu. Aisling sayfaları damgalarla dolu yıpranmış pasaportunu uzattı. Oysa onun için pasaport yepyenydi. Malpensa Havaalanı’na gitmeden birkaç saat önce Milan’a yakın Fabriano şehrinin ücra bir köşesinde pasaportuna kavuşmuştu. Büyükbabası paketi 53 saat önce kuryeyle göndermişti. Pasaport Deandra Belafonte Cooper adınaydı; Aisling, yeni bir takma ada sahip olmuştu. Deandra, Cleveland’da doğmuştu. Türkiye’ye, Bermuda’ya, İtalya’ya, Fransa’ya, Polonya’ya, İngiltere’ye, İsrail’e, Yunanistan’a ve Lübnan’a seyahat etmişti. 20 yaşındaki genç bir kadın için hiç fena sayılmazdı.

Evet, 20 yaşındaydı. Meteor sadece birkaç hafta geç düşseydi yaşı geçmiş olacaktı. Oysa Aisling, doğumgünü o mağarada kutlamak zorunda kalmıştı. Gerçi sadece sincap şış yiyip buz gibi dağ suyu içtiği için “kutlama” kelimesi biraz abartılı kaçardı. Yemekten sonra ağzına birkaç küp şeker atmış, ardından Kentucky burbonuyla dolu matarasından iki fırt çekmişti ama buna doğumgünü partisi denemezdi.

“Bayağı gezmişsiniz,” dedi pasaport memuru, sayfaları karıştırırken.

“Evet, üniversiteden önce kendime bir yıl izin verdim. Sonra bir yıl, iki yıl oldu,” dedi Aisling, ağırlığını diğer bacağına vererek.

“Eve mi dönüyorsunuz?”

“Evet. Breezy Point.”

“Ah, buralardansınız.”

“Evet.”

Adam pasaportu tarayıcıdan geçirdi. Mavi renkli küçük defteri yana bıraktı. Klavyeye bir şeyler yazdı. Sıkılmış görünse de yaklaşan emekliliğini düşündüğünden mutlu bir hali vardı. O sırada parmakları bir anlığına klavyenin üstünde donakaldı. Gözlerini hafifçe kısıp sırtını dikleştirdi.

Sonra yazmaya devam etti.

Aisling masaya geldiğinden beri 99 saniye geçmişti ki adam, “Bayan Cooper, sizden kenara çekilip arkadaşlarımı beklemenizi rica etmem gerekiyor,” diye konuştu.

Aisling, endişelenmiş gibi yapıp, “Pasaportumla ilgili bir sorun mu var?” dedi.

“Hayır, sorun pasaport değil.”

“O zaman alabilir miyim?”

“Hayır, üzgünüm ama veremem. Şimdi lütfen...” Bir eliyle yan tarafı gösterirken diğer eli kılıfındaki silahına gitti. “Şurada durun.”

Aisling, göz ucuyla gelenleri çoktan görmüştü. M4 ve Colt silahlarla kuşanmış iki üniformalı polis ona doğru yaklaşıyordu. Yanlarında kayışının ucunda mutlulukla zıplayan çok büyük bir Alsas çoban köpeği vardı.

“Beni tutuklayacak mısınız?”

Pasaport memuru, tabanca kılıfını açtı ama silahı çıkarmadı. Aisling bu anın, pasaport memurunun 20 yıllık sıkıcı iş hayatındaki en heyecan verici an olup olmadığını merak ediyordu. “Hanımefendi, sizden tekrar rica ediyorum. Lütfen arkadaşlarımla görüşün.”

Aisling pes edercesine ellerini havaya kaldırdı, Oyuncu olmayan gezgin Deandra Belafonte Cooper’ın böyle bir durum karşısında yapacağı gibi dolan gözlerini kocaman açtı. Korkmuş ve kırılğan görünüyordu.

Masaya sırtını verip tereddütlü adımlarla adamlara doğru ilerledi. Ama adamlar ikna olmamıştı. Dahası onu görünce yarını

adım gerilediler. Tasmayı tutan fısıltıyla bir komut verdiğinde köpek de durdu. Kuyruğu ve kulakları dikilirken, boynundaki tüyler kabardı. Diğer polis tüfeğini omzuna yerleştirip, “Şuradan lütfen,” dedi. “Önden buyurun. Olay yaratmaya gerek yok ama ellerinizi görmem gerekiyor.”

Aisling, rolüne devam etti. Döndü, ellerini sırt çantasının altında birleştirip başparmaklarını birbirine kilitledi. “Bu iyi mi?”

“Evet. Dümdüz yürüyün. Tam karşınızda üzerinde E-bir-bir-yedi işareti olan bir kapı göreceksiniz. Önüne geldiğinizde açılacak.”

“Bir soru sorabilir miyim?”

“Hayır, hanımefendi, soramazsınız. Şimdi yürüyün.”

Aisling yürüdü.

Ve yürürken onu da beyaz bir çadırla kapatıp kapatmayacaklarını merak etti.

“Tango Viski X-Ray, burası Hotel Lima, tamam?”

“Tango Viski X-Ray, seni duyduk.”

“Hotel Lima, Gece Şahini Bir ve İki’nin kimliklerini doğruladı. İyi geceler. Tekrar ediyorum, İyi geceler. Tamam.”

“Anlaşıldı, Hotel Lima. İyi geceler. Protokol?”

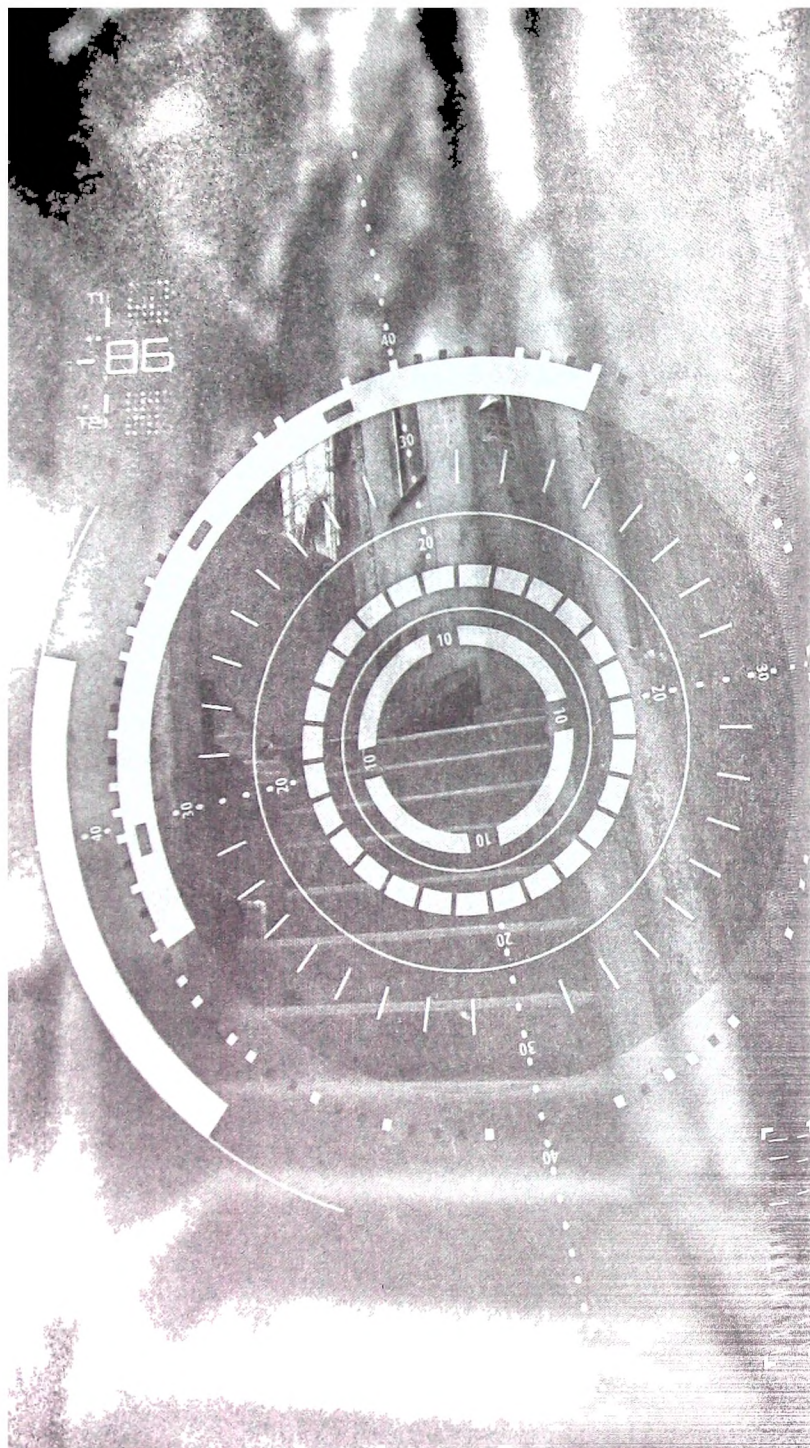
“Protokol, Hayalet Düştü. Tamam.”

“Anlaşıldı, Hayalet Düştü. Ekip Bir, İki ve Üç yerini aldı. Gözcü var mı?”

“Çevrimiçi. Gözetleme noktası sıfır-dört-beş-beş Zulu.”

“Gözetleme noktası sıfır-dört-beş-beş Zulu, anlaşıldı. Öteki tarafta görüşürüz.”

“Anlaşıldı, Tango Viski X-Ray. Hotel Lima çıktı.”

JAGO TLALOC, SARAH ALOPAY

Crowne Plaza Hotel, Süit Oda 438, Kensington, Londra

Televizyonda haberler vardı. Jago, Renzo'yla yolculuk işlemlerini tamamlamak için konuşurken ve Sarah eşyalarını toplarken haberler gün boyunca açık kalmıştı. Toplayacak çok fazla eşyaları yoktu. Jago, Renzo'yla işi bitince ihtiyaç duymaları halinde hazırladıkları acil kaçış planına tekrar göz attı. Plana göre, yakındaki metro tünelleri ve kanalizasyonları kullanacaklardı. Sarah dinliyordu ama Jago onun kafasının başka yerlerde olduğunun farkındaydı. Kahvaltıyı Burger King'de yaptılar, vıcık vıcık yağlı ve tuzlu her bir ısırığın tadını çıkardılar. Büyük Karşılaşma yaklaşıyordu. Bu tür leziz hamburgerler yemek için günleri sayılıydı.

Sarah küvette meditasyon yaptı, Christopher'ı öldürdüğü ya da dünyanın sonunu getirdiği için ağlamamaya çalıştı ve inanılmaz bir şekilde başarılı da oldu. Jago oturma odasında üç set 100 şınav, üç set 250 mekik ve üç set 500 sıçramadan oluşan egzersizlerini yaptı. Meditasyondan sonra Sarah, plastik ve seramik tabancalarını temizledi. Bunları kimin yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama malzemesi, rengi, ağırlığı ve şarjör kapasitesi haricinde tıpkı SIG Pro 2022 tipi tabancalara benziyorlardı. İş bittiğinde birini

kendi komodinine, diğeriini Jago'nunkine koydu. Erkeğin ve kadının. Üzerlerine böyle yazdırmalıyız diye espri yapacaktı ama espri yapma havasında değildi. Tabancalar 16 el atış yapabiliyor, şarjöründe 17 kurşunu yedekte tutabiliyordu. Sarah tek el ateşle Christopher'ı öldürmüş, muhtemelen An'i de canından etmişti. Jago'nun kurşunu ise Chiyoko'nun kafasını sıyırmıştı. Bedenleri dışında sahip oldukları tek silahlar bunlardı.

Tabii Dünya Anahtarı'nın da bir silah olması ihtimali vardı. Şu anda yuvarlak sehpanın tam ortasında duruyordu. Küçük boyutlarıyla masum görünüyordu. Oysa dünyanın sonunu getirecek tetiğin ta kendisiydi.

Televizyonda BBC haber kanalı açıktı. Bütün gün aynı haberleri dinlemişlerdi. Meteorlar, Stenhenge'deki gizemli olay, meteorlar, Stenhenge'deki gizemli olaylar, meteorlar, Stenhenge'deki gizemli olaylar. Araya serpiştirilen Suriye, Kongo, Letonya ve Myanmar haberlerine ek olarak yeni bir finansal panikle durma noktasına gelen dünya ekonomisine dair röportajlar. Sarah ve Jago, finansal krizin Endgame'in bir sonucu olduğunu biliyordu. Ama Wall Street'teki takım elbiseliler biliyordu. En azından şimdilik.

Meteorlar ve Stenhenge'deki gizemli olaylar. Savaşlar, çöken pazarlar.

Haberler.

"Beklenen gerçekleştiğinde bunların hiçbir önemi kalmayacak," dedi Sarah, akşamın erken saatlerinde.

"Haklısın. Nada."

Reklam kuşağı, bir oto galerinin reklamıyla başladı. "Sanırım bazı şeyleri hiç özlemeyeceğim," dedi Sarah. Belki de espri yapma havasındaydı.

Jago memnun olmalıydı. Ama televizyondan gözünü ayırmadı. "Bilemiyorum. Sanırım ben her şeyi özleyeceğim."

Sarah, sinirle Dünya Anahtarı'na baktı. Kilidi açan... yo, hayır, artık kendisini suçlamaktan vazgeçmeliydi. Bu sadece oynadığı Oyunun bir parçasıydı. Kuralları o koymamıştı. Yatağın kenarına oturduğunda ellerini düzgün bir şekilde arkasına koyup dirseklerini sabitledi. "Sence ne olacak, Jago?"

"Bilmiyorum, kepler 22b'nin bize gösterdiklerini hatırlıyorsunuzdur. Dünya..."

"Yanmıştı. Karanlıktı. Gri, kahverengi ve kırmızıdan ibaretti."

"Siz."

"Çirkin görünüyordu..."

"Belki yaratık teknolojisidir? kepler'in amigolarından biri kendi gezegeninden bir düğmeye basar ve —*pufl*— Dünya mahvolur."

"Hayır. Bundan çok daha korkunç bir şey olmalı. Bence daha çok şey gibi olacak... bir *gösteri*."

Jago, uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. "Ne olursa olsun, şu anda bunu düşünmek istemiyorum."

Sarah ona baktı. Uzattığı eli tutan Jago yatakta yanına oturup omzunu omzuna yasladı.

"Yalnız kalmak istemiyorum, Jago."

"Yalnız kalmayacaksın, Alopay."

"Stonehenge'de olanlardan sonra yalnız kalamam."

"Kalmayacaksın."

Sırtlarının üzerine devriliverdiler. "Planladığımız gibi yarın gidiyoruz. Gök Anahtarı'nı bulacağız. Oyuna devam edeceğiz."

"Evet," dedi Sarah gönülsüzce. "Tamam."

Jago, kızın başını nazikçe kendine çevirdi. Dudaklarından öptü. "Bunu yapabiliriz, Sarah. Bunu birlikte başarabiliriz."

"Kapa çeneni." Sarah da onu öptü. Diliyle genç adamın dışındaki pırlantayı hissedebiliyordu. Alt dudağını ısırır gibi yaptı, nefesini içine çekti.

Unutmak için her şeyi yapardı.

Akşamın geri kalanında Sarah, “Oyun”, “Dünya Anahtarı”, “Gök Anahtarı”, “Endgame” ya da “Christopher” kelimelerini ağzına almadı. Jago’ya sarıldı, gülümsedi, ona dokundu, gülümsedi, genç adamı yanında hissetti, gülümsedi.

Gece 11:37’de uyuyakaldı.

Jago uyumadı.

Sabah 4:58’de hâlâ yatakta oturuyordu. Hâlâ cin gibiydi. Işıklar yanmıyordu. Yatağın sol tarafındaki iki pencere ince uzun avluya bakıyordu. Storlar açık olduğundan etraftaki ışıklar camdan içeriye giriyordu. Jago dışarıyı çok iyi seçebiliyordu. Giyinikti. Sarah da öyleydi. Jago, uyuyan Sarah’yı seyretti. Kız yavaş ve düzenli nefesler alıp veriyordu.

Cahokia Oyuncusu.

Büyükbabası, Xehalór Tlaloc’un, yüzlerce yıl önce insanlarla Gök Tanrıları arasında gerçekleşen efsane savaşla ilgili anlattıklarını hatırladı. Xehalór’a göre ellerinin altında silahları dahi yoktu ama insanlar bir şekilde kazanmayı başarmışlardı.

4:59.

Hayatta kalmak istiyorlarsa Sarah’yla birlikte Gök Tanrıları’nı 2’nci kez yenmeleri gerekiyordu. O zamanın insanları bunu nasıl başarmıştı? Silahları mızrak, ok, kılıç ve bıçaktan ibaret olan insanlar nasıl olmuştu da Yaratıcıların ordusunu yenebilmişti? Nasıl?

5:00.

Nasıl?

Havada bir değişiklik oldu. Jago başını kaldırıp kapıya baktı. Koridordan içeri sızan ışığı görebiliyordu. Birkaç saniye ışığı seyretti, sonra ışık aniden söndü.

Komodindeki tabancasını kaptı. Kemikli dirseğiyle Sarah’yı dürttü. Kız gözlerini açtığı anda bir şey söyleyecekti ki Jago eliyle onun ağzını kapattı. Gözleriyle, *biri geliyor*, dedi.

Sarah yavaşça yere indi. Tabancasını alıp sessizce emniyetini açtı. Sonra yatağın altına yuvarlandı. Jago da aynısını yaptı.

“Oyunculardan biri mi?” diye fısıldadı Sarah.

“Bilmiyorum.”

Sonra Jago bir şeyi hatırladı. Çenesiyle odanın ortasını gösterdi. Dünya Anahtarı sehpanın üzerinde duruyordu!

“*Kahretsin*,” dedi Sarah.

Jago’nun engel olmasına fırsat bırakmadan yatağın altından çıktı, emekleyerek sehpaye yaklaştı, sonra bir anda olduğu yerde donakaldı. Jago, kızın bacaklarının ilerisine baktı. Pencerenin hemen önünde iki siyah tırmanma ipi öne arkaya sallanıyordu.

“*La joda!*” diye fısıldadı Jago.

Kapı birden gürültüyle ardına kadar açıldı. Yandaki oturma odasına dört adam sıra halinde girdi. Hepsi siyah giymişti, kaskları ve gece görüş gözlükleri vardı. Ellerindeki FN F2000 tipi suikast tüfekleriyle uzaydan gelmiş gibi görünüyordular. Aynı anda dışarıdan bir gümbürtüyle bütün camlar çatladı. İki adam iplerden kayıp camı tekmeledi. İçeri doğru parçalanmış cam parçaları zemine yağmur gibi yağdı. Adamlar içeri atlayıp tam Sarah’nın önünde dikildiler. Sarah iyice eğilmiş, silahını en öndeki askerin suratına doğrultmuştu. Ateş etme konusunda tereddüt ettiği için kendinden nefret ediyordu.

Ama duyuları öyle keskindi ki normalde tüfeklerin el bombası fırlatıcısının olması gereken yerde tuhaf bir eklenti fark etti.

“Kımıldama,” dedi başlarındaki asker İngiliz aksanıyla. “Tabii silahını indirebilirsin.”

“Diğeri nerede?” diye sordu yatak odasına giren adam.

Arkalarındaki biri, “Termal görüşü açıyorum,” dedi. “Şurada...”

Pat-pat!

Jago ateş edip sağa yuvarlandı. Sarah’dan uzaklaşmıştı. İki kurşun az önce konuşan askerin bacaklarına saplandı. Adamın bacakları zırhlıydı ama Jago bu kadarını tahmin etmişti, o yüzden adamın ayağının hemen üstünü hedef almış, kurşun

bileklerindeki eti ve kemikleri parçalamıştı. Asker acıyla haykırarak yere devrildi. Diğerleri ona yardıma koşmadı. Aksine ateş etmeye başladılar.

Fakat kullandıkları kurşun değildi.

Sarah çömeldiği yerde dizlerini göğsüne çekip zıpladığında başı neredeyse tavana değdi. İki minik ok altından uçup gitti. *Zıp-zıp*. Oklar karşı duvara isabet etti.

Zıp-zıp-zıp-zıp-zıp. Jago da ayağa kalkmıştı. Komodindeki metal lambayı alıp dans eden adımlarla eğile döne odanın içinde ilerledi. Dört ok gömleğini, 5'inci saçlarını yalayıp geçti ama hiçbirini etine saplanmadı. 6'ncısı lambanın metaline çarpıp düştü.

"Ağ!" dedi ipteki liderleri. Arkasındaki adamın kullandığı silah, küçük bir RPG tanksavarı andırıyordu.

Silahın ucundan fırlayan kapkara topuzlar Sarah'ya doğru uçtu. Sarah iki el ateş edip metal toplardan ikisini vurarak ağır dengesini bozdu ama işe yaramadı. Ağ hala üzerine geliyordu.

Jago lambayı Sarah'nın önüne doğru attığında, ağ bir yumruk gibi lambayı sardı. Sarah hemen yere eğilip ağın hapsedtiği lambayı tekmesiyle kenara fırlattı. Ardından iki Oyuncu, aynı anda ateş ederek ileri atıldı. Bu arada eğile büküle oklardan kaçıyorlardı.

Vurulmaları *imkânsızdı*.

Jago, odanın karşısından Sarah'ya saldıranlara öyle bir açıdan ateş etti ki adamları öldürmeden gece görüş gözlüklerini yüzlerinden fırlattı. Sarah da Jago'nun karşısındaki adamlara ateş etti. Kurşunlar tüfeğin ok fırlatma eklentisini parçaladı, ortada duran adamın kurşungeçirmez yeleğinin tam ortasına saplandı. Beşinci kurşun, odanın en ucundaki televizyonda patladığında mavi, turuncu ve yeşil kıvılcımlar etrafa saçıldı. Adamlar dayanıklıydı. "Öldürün!" diye bağırdı içlerinden biri.

İlk asker kurşun yağdırmaya başladığında Jago dizlerinin üzerine çöktü. Yarım düzine 5.56x45 mm'lik kurşun, Jago'nun

başının üstünden çılgınlık atarak uçtu ama Jago da boş durmadı, tabancasıyla adamın kasiğine vurdu. Liderin ardındaki adamlara iki el ateş ettiğinde biri elinden diğeri omzundan vuruldu. Jago aynı anda uzanıp adamın yeleğindeki el bombasını kaptı. Şekli ve ağırlığına bakılırsa bu bir ışık bombasıydı.

Bu arada Sarah diğeri iki adama atıldı. İçlerinden biri yayılım ateşi açtığında kırık camdan dışarı sıçradı.

İpi yakaladığı gibi binanın dışından altı fit aşağı kaydı. Diğeri eliyle tabancasını beline soktu. Kayarken ayağını ipe doladı, diğeri ipe uzandı ve bunu da diğeri ayağına doladı. Ardından ellerini bırakıp geriye sallandı. Binanın yan tarafına çarpacakken çenesini göğsüne gömüp ciğerlerindeki bütün nefesi boşalttı. Tabancanın belinden kaydığını hissedebiliyordu. Sirklerdeki trapeziciler gibi baş aşağı duruyordu, iplere doladığı ayakları üç kat aşağı düşüp baş üstü çakılmasına engel olsa da tabancasının düşmesine engel olamadı. Tabancanın avlunun zeminine çarparak çıkardığı takırtıyı duyduğunda ipleri kavrayıp kendini yukarı çekti. Artık pencerenin pervazından sadece birkaç inç aşağıdaydı.

Jago, onun camdan atladığını görmüştü ama yıldırım hızındaki Cahokia Oyuncusu için endişelenmesine gerek yoktu. Gözlerini yumup ışık bombasını karşı duvara fırlattı.

Işık büyük bir gürültüyle patlarken Londra karanlığında duvarlardan yansıyıp caddelerde ve gökyüzünde yankılandı. Jago ayağa fırlayıp tabancanın kabzasını liderin ensesine savurdu. Adam yere yığıldı. Daha önce vurduğu adam hâlâ yerdeydi ama tüfeğini ona doğrultmak üzereydi. Jago parmaklarının ucunda dönüp yanındaki sersemlemiş askerin arkasına geçti, diğeri ateş etmek üzereyken omuzlarından kavradı. İki hızlı patlama duyuldu. Kurşunlar aralarındaki Kevlar yelekli adama saplandı. Jago yana sıçrayarak adamı metal sehpaı itti. Adam kurşunların da etkisiyle zaten bayılmıştı.

Dünya Anahtarı sehpa yuvarlanıp düşmeye ramak kala sanki düşmek istemiyormuş gibi kendiliğinden durdu.

Jago tam dönüp Sarah'ya yardım edecekken duman bulutunun içinden bir bıçak savruldu. Bıçak, tabancasını tuttuğu sağ elini bileğine yakın bir noktadan derin bir şekilde kesti. Tabanca düşüp Jago'nun ayağından sekti. İkinci hamle daha yukarıyı hedef almıştı, bıçak neredeyse saplanıyordu. Arkaya kaykıldığında yere yığılmamak için ellerinden destek alması gerekti. Elllerinden biri sehpanın soğuk yüzeyine değdi. Diğer kurşun yağmuruna maruz kalan askerlerden birinin bacağındaydı. Jago adamın uyluğuna bağladığı bıçağı çekti ve küçük bir taklayla yeniden ayaklarının üzerine düştü. Bıçağı sallayan asker, dövüşmeye hazır bir şekilde dumanların içinden fırladı.

Jago ayaklarını yere sağlam basarken boştaki eliyle boğazını tuttu. Dumanların içinden fırlayan adam hızla üstüne atıldı. Yana kaçtı, bıçak hızla sol kolunu sıyrırken gömleğini kesti. Neyseki kolu yaralanmamıştı.

Bununla birlikte adamın üstüne atıldığı açı, Jago'nun onu yana itmesine imkân tanımıştı. Bıçağı elinden bıraktı, ileri atıldı, sol eliyle adamın kolunu dirseğinin üstünden kavrarken, diğer eliyle bileğini tuttu. Sertçe kolunu çekip bileğini arkaya büktüğünde adamın dirseği yerinden çıktı. Acı dolu çığlık bütün odayı doldururken Jago, adamın bıçağının özgür kaldığını hissedebiliyordu. Bıçak düşerken ağır sapı yüzünden tersine döndü. Jago topuğuyla vurunca bıçak yukarı uçtu. Adamın bileğini bırakırken bıçağı yakaladı.

O sırada adam kafa attı. Başındaki kask yüzünden Jago'nun canı fena halde yandı.

Acı çekmek Jago'yu durdurabilseydi, iyi bir hamle sayılabilirdi.

Ama acı Jago'yu etkilemiyordu.

Olmek Oyuncu sol eliyle askerin ensesini kavrarken bıçağı hızla boğazından geçirdi. Sıcak kan eline püskürdü. Can çekişen adam geri kaçmaya başladı.

Jago adamları uğraşırken Sarah'yla ilgilenen diğer iki asker kendine gelmişti. Önce birbirlerine, sonra pencereye baktılar. Tüfeklerini doğrultup adım adım pervaza yaklaştılar. Başlarını çıkarmadan sağ ve solu kontrol ettiler ama onu göremediler. Bunun üzerine aralarında görev paylaşımı yapıp birinin aşağıyı, diğerinin yukarıyı kontrol etmesini kararlaştırdılar.

Sarah bekliyordu. Pervazın hemen altında asılı dururken kendini yukarı çekti ve bunu beklemeden adamı gömleğinden yakaladığı gibi aşağı çekti. Asker çılgınlık atarak yere çarptığında sesi birden kesildi. Ayaklarını ipe dolayan Sarah tekrar yukarı baktığında diğerinin hâlâ orada olduğunu biliyordu. Göz göze geldiklerinde adam tetiği çekti.

Tak-tak-tak-tak-tak! Yoğun bir patlama sesi çınladı. Sarah hâlâ sallandığından adam ıskalıyordu. Kurşunlar avludaki beton ve metal üzerinde tiz maytaplar gibi patlıyordu. Tekrar nişan aldı. Bu kez onu hedef almayı başardı. Sarah gözlerini kapatmadı. Çünkü Christopher kapatmamıştı. O da kapatmayacaktı. Ama adam aniden öne doğru sendeledi ve binadan aşağı düştü. Ensesinde sonuna kadar saplanmış bir bıçak vardı.

"İyi misin?" diye seslendi Jago odanın içinden. Hâlâ bıçağı fırlattığı pozisyondaydı.

"Evet!"

"Bir tane daha var."

Jago, yerdeki yaralı adama döndü. Adam, "Horoz alarmı! Horoz alarmı!" diyordu.

Dışarıdan vınlıyarak içeri yağın kurşunlar, Jago içgüdüsel bir sezgiyle yere çömeldiğinde, yerde yatan askerin yüzünü parçaladı. Adamın kafası patlamıştı.

"Keskin nişancı!" diye bağırdı Sarah aşağıdan.

“Geliyorum!” diye yanıtladı Jago.

Sarah hedefte öylece duruyordu. İpi ayak bileklerinden topuklarına doğru kaydırarak ayaklarını serbest bıraktı ve düşmeye başladı. Yere çarpacakken ayaklarını gerdi ve kollarını başının üzerinden uzattı. Yavaşladı. Elleri yerle buluştu. Ayak bileklerini ipten son bir hamleyle kurtarıp mükemmel bir taklayla tekrar ayağa kalktı.

Keskin nişancıdan kurtulmuştu. Yukarıda Jago iki ışık bombası daha patlattı. Çok gürültülüydüler. İleri atılarak sehpanın üzerinden kayıp Dünya Anahtarı’nı kaparken hiçbir şey duyamıyordu. Üç kurşun adımlarını takip ettiğinde hızla öne atıldı. Sadece birkaç metrelik mesafe kalmıştı. Keskin nişancının üç yeni kurşunu sehpa saplandı. Bir metre kalmıştı. Kurşunlardan biri vınlayarak başının hemen yanından uçtu.

Lanet olsun.

Jago ayağa kalktı, “Yakala!” diye bağırarak Dünya Anahtarı’nı pencereden aşağı attı. Ardından kendisi de atlayıp havada iki eliyle iplerden birine tutundu. Binanın kuzey-kuzeydoğusundan yağın kurşunlar duvarlardan sekti. Jago’nun elleri yanıyordu. Dahası kanıyordu. Ters dönüp ayaklarını dış duvara dayayarak durdu. Keskin nişancının görüş açısından çıkmıştı, artık ateş etmiyordu. İpi bacaklarının arasına alıp geriye kalan altı metrelik mesafeyi kayarak indi.

“Yakala,” dedi Sarah. Jago, kızın fırlattığı F2000’i yakalamak için tam zamanında dönmüştü. Silah kanlı ellerine oturdu. Canı yanıyordu ama umursamadı. Aksine hoşuna gidiyordu.

Oyun Oynuyordu.

Sarah eğilip yerden diğer tüfeği ve belinden düşen tabancasını aldı. Askerlerden birinden iki ışık bombası alırken Jago da adamın ensesinde saplı duran bıçağını çekip çıkardı. Ardından aynı adamın belindeki gaz kutusuyla beyzbol topundan çok da büyük olmayan bir keseyi çekti.

“O da ne?” diye sordu Sarah, gözlerini kısıp kutuya bakarak.

“Gazlı C4,” diye yanıtladı Jago, neredeyse neşeyle.

“Vay. Daha önce görmemiştim. Sen?”

“Tabii ki gördüm.”

“Kesede patlayıcı başlıklar mı var?”

Jago baktı. “Sı.”

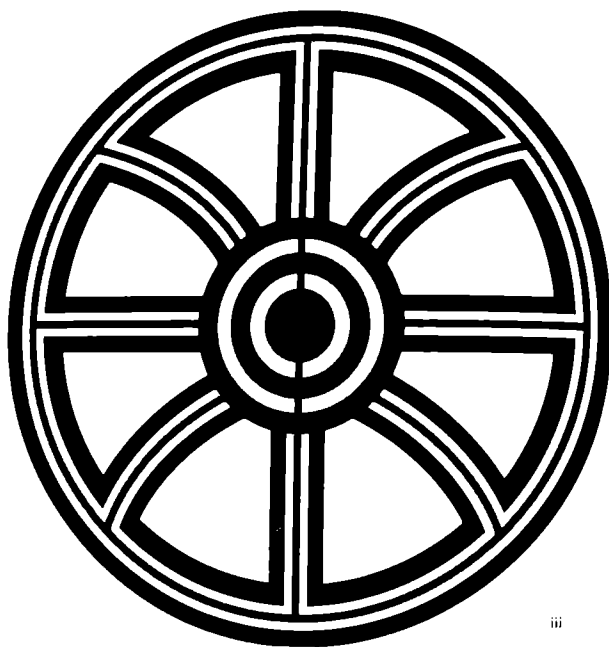
“Harika. Şimdi buradan çıkıp gidelim.”

Jago başını salladı. “Dünya Anahtarı sende mi?”

Sarah, fermuarlı cebindeki küçük şişliğin üstüne vurdu. “İyi atıştı.”

Başka bir şey konuşmadan koşmaya başladılar.

Birkaç saniye sonra Jago’nun işaretiyle Sarah, Londra metro-sunun yer üstündeki raylarını gördü. 15,8 saniyede otelden raylara vardılar. 7,3 saniye sonraysa metro tünelinin güvenli karanlığındaydılar. Gölgelelerin arasında tökezleyerek ilerlerken Sarah’nın gözünün önüne yine Christopher’ın patlayan başı ve bedeni geldi. Görüntüyü aklından kovmaya çalıştı ve sonunda başardı. Hareket, dövüş ve Oyun, en azından bir işe yarıyordu; unutmaya.

ALICE ULAPALA

CMA CGM Jules Verne Gemisi, Yolcu kabini, Darwin-Kuala

Lumpur güzergâhı

Alice, yataktansa hamakları severdi. Özellikle de gemide seyahat ediyorsa. O yüzden küçük kabinine hamağını astıktan sonra üzerine uzanıp kendini dalgaların salınımına bıraktı.

Bıçağını döndürerek fırlattı, tuttu. Fırlattı, tuttu. Fırlattı, tuttu. Elinden kaysa gözünden girip beynine saplanabilirdi.

Alice bıçağın elinden kaymasına izin vermezdi.

Çok fazla düşünmüyordu. Aklında sadece bıçağı ve bulduğunda Baitsakhan'ı nasıl dilimleyeceği vardı.

Bir de Küçük Alice'in yüzündeki korku. Kızı rüyalarında o kadar çok görmüştü ki adeta bilincine kazınmıştı.

Küçük Alice.

Çığlık atıyordu.

Hayatı boyunca hiç karşılaşmadığı bu küçük kızla ne derdi vardı? Neden Alice onu kendine dert ediyordu? Neden rüyalarında görüyordu?

Shari iyi biri, o yüzden. Ben de öyleyim. Geri kalanlar beş para etmez.

Uydu telefonu çaldığında cihazı alıp konuşma butonuna bastı.

"Tim? Evet, evet. Doğru. Güzel! Peki KL'deki kuzeni Willey'yle konuştun mu? Harika. Hı-hı. Hı-hı. Yok, hiçbiri değil.

Sadece bıçaklarım var. Hayır, Tim, ciddiylim! Sana söylemiştim, tabancalara ihtiyacım yok. Beni bilirsin. Her zaman sadelikten yana olmuşumdur. Aman tamam, peki. Aslında haklısın. Şu Oyuncu geçinen zevzeklerin hepsi muhtemelen dışlerine kadar silahlanmıştır. Doğru diyorsun. Sadece küçük ve sade olsunlar, tamam mı? Evet. Evet. Bir şey soracağım, taşla ilgili bir gelişme var mı? Nereye çarpacakmış? Çünkü çarptığında Alice arkadaşının oralarda olmaya hiç niyeti yok. Ya? Senin de mi? Tahmin etmiştim.”

Havaya tekrar fırlattığında bıçak başının üzerinde dokuz takla attı. Sonra işaretparmağıyla başparmağı arasında bıçağı yakaladı. Tekrar fırlattı.

“Shari’ye ulaşabildin mi? Sahi mi? Ne zaman söylemeyi düşünüyordun ya, serseri? Oraya gelip çillerini bıçağımla oysam yeridir, Tim. Eee, neymiş?”

Bıçağı sapından yakalayıp hamağın üzerinden duvara uzandı. Bir an düşecekmiş gibi oldu ama bacağını yandan sarkıtarak dengesini sağladığından düşmedi. Duvara bir numara yazdı. 91-8166449301.

“Sağol, Tim. Her şey yerle bir olana kadar ölme, tamam mı? Ben buralarda olacağım. Tamam, sonra görüşürüz, dostum.”

Hamağa iyice yerleşip Shari’nin numarasını çevirdi.

Telefon 12 kez çaldı, kimse cevap vermedi.

Tekrar aradı.

Telefon 12 kez çaldı, kimse cevap vermedi.

Tekrar aradı.

Telefon 12 kez çaldı, kimse cevap vermedi.

Tekrar tekrar tekrar tekrar aradı. Biri cevap verene kadar aramaya devam edecekti.

Çünkü Harappa Oyuncusuna söylemesi gereken çok önemli bir şey vardı.

Bu gerçekten çok önemliydi.

SHARI CHOPRA, HARAPPA SOYUNDAN LİDERLER

Kismetlerin Kismeti Ziyafet Salonu, Gangtok, Sikkim, Hindistan

Hepsi oradaydı.

Shari ve Jamal, Paru ve Ana, Char ve Chalgundi, Sera ve Pim, Pravheet ve Una, Samuel ve Yali, Peetee ve Julu, Varj ve Huma, Himat ve Hail, Chipper ve Ghala, Boort ve Helena, Jovinderp-hainu, Ghar, Viralla, Gup, Brundini, Chem... hatta kırmızı ve turkuaz renkli yumuşacık kerem kumaşlarda kundaklanmış üç haftalık Jessica'yı kucağında taşıyan Quali.

Diğer çocuklar da gelmişti. Sayıları 50'yi aşıyordu, isimlerini sayamayacak kadar çoklardı. Küçük Alice de dâhil olmak üzere ikiden 17 yaşına kadar bir sürü çocuk vardı. Yan salonda ve mis kokulu otlarla dolu arkadaki taşlık bahçede oyun oynarken, büyükler küçüklerle ilgileniyordu. Tembih edildikleri için yetişkinleri rahat bırakmışlardı. On yedi hizmetçi, onların iki katı koruma ve salonun etrafında konuşlanan gizlice silahlanmış tam 23 fedai vardı.

Üç saati aşkın süredir toplantı yapıyor, yemek yiyor, meyve suyu, çay, kahve ve *lassi* içiyorlardı. Harappanlar asla alkol içmezdi. Köri, kişniş otu, mercimek, ekmek, zerdeçal, krema, kızarmış yağ, limon, sarımsak ve soğan kokuları, davetlilerin

kulak arkalarına ve boyunlarına sürdükleri tatlı ve baş döndüren tarçın ve gülsuyu kokularına karışıyordu.

Hepsi bir ağızdan konuşuyordu.

Üç saattir nazik olmuş, birbirlerine saygılı davranmış, hal hatır sormuş, yakın ilişkilerinin aşinalığıyla kibarca oturmuşlardı.

Ama 16 dakika önce hararetli tartışmalar başlamıştı.

“Harappa halkı bir kenarda oturamaz,” dedi Peetee. 44 yaşındaki adam klanın en uzunuydu. Eski bir kriptografi eğitimcisiydi. Koyu renk gözlerinden derin bir hüznün okunuyordu. Kınayla boyadığı saçları, kendini beğenmişliğinin bir kanıtıydı.

53 yaşındaki eski Oyuncu Gup, Colombo’da yaşayan bekâr bir adamdı. Taktiksel vahşet eylemlerine karşı Tamiillerle savaşmıştı. Peetee’nin sözlerini dinlerken başını salladı. “Özellikle de Endgame başlamışken. Oyuncumuzun bu şekilde geri çekilmesine ne gerek var? Çok önemli bir kararın eşiğindeyiz; yani, kendi yok oluşumuz olmasa bile insanlık için büyük bir değişim olacak. Büyük Karşılaşma dünyayı değiştirecek.”

“Oyuncunun haklı gerekçeleri var,” dedi Julu. Shari’nin halalarından biriydi. Konuşurken gözlerini, alışkanlıkla çektiği kırmızı tespihinden ayırmamıştı.

“Gerekçeler mi?” dedi birkaç kişi aynı anda sinirle. “*Gerekçeler mi?*”

“Nasıl bir gerekçesi olabilir ki?” diye sordu, masanın diğer ucundaki gür sesli kadın. “Bunu bilmek istiyorum. Bana kalırsa, ilk kan döküldüğünde tası tarağı toplayıp kaçtı.” Konuşan 66 yaşındaki eski Oyuncu Helena’ydı. Son 208 yılın en saygın 2’nci şahsıydı. Minyon ve kilolu olmasına rağmen hâlâ güçlü ve tez canlıydı. “Bir *parmak* mı mesele? Ben olsam eve dönmeden önce bir gözümü, bir ciğerimi ve bir bacağımı feda etmiş olurum. Kolumdan, kulağımdan ve dilimden vazgeçerdim! Yo, aslında *her şeyimden* vazgeçerdim! Eve *cesedim* dönerdi!”

46 yıllık kocası uzanıp elini okşadı, “Helenacığım.” Helena’nın Oyunculuk yaşının geçtiği gece, saatler gece yarısını vurduktan hemen sonra evlenmişlerdi.

Helena elini kurtarıp parmağını Shari’ye doğrulttu. “*Aand mat kha!*” dedi. “O—o—o kız pes etti! Resmen pes etti. Eğitim sırasında bile birini öldüremedi! Zamanın onurlandırdığı bir sorumluluktan kaçmak emek ister. Bırakmak için harcadığı emek Oyuna harcadığından çok daha fazla. Yaşım dolmadan tam otuz kişiyi öldürmüştüm. Ama o? Hayır! Öldürmek için fazlasıyla *iyi* olduğunu düşünüyor. İnanabiliyor musunuz? O bir Endgame Oyuncusu. Üstelik *anne* olan bir Endgame Oyuncusu. Akıl alır gibi değil! Bütün umutlarımızı bağladığımız Oyuncu bu işte. Omurgasız bir ödle.”

Bütün salon sessizliğe gömüldüğünden Helena’nın kelimeleri adeta kurşun gibi kulaklarda patlamıştı. Kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Shari hiç istifini bozmadı. Dimdik oturup dinledi. Şimdiye kadar konuşanları izlemişti, o yüzden gözleri Helena’daydı. Bakışları sakın ve kendine güvenliydi. Helena’yı, sinirli hallerine rağmen aileden biri kadar çok severdi. Aslında masadaki herkesi seviyordu.

Shari’nin bakışları, Helena’yı iyice çileden çıkardı. Hatta hakaret olarak algıladı. “Bana öyle bakma, Oyuncu.”

Shari özür dilercesine başını yana yattı ama sessizliğini korudu. Gözleri Helena’dan çocukların olduğu yan salona kaydı. Ortalıkta koşturan çocukların arasında Küçük Alice’in parlak pembe pantolonunu seçer gibi oldu. Kocası Jamal, evlerinin bahçesinde günbatımını izlerken yaptığı gibi masanın altından dizine dokundu.

“Helena, haklı olabilirsin ama Shari Chopra’yı kendinle ya da başka Oyuncularla karşılaştırmanın hiçbir anlamı yok.” En yaşlıları olan Jovinderpihainu konuşmuştu. Eski bir oyuncu ve Harappa soyunun en yaşlısıydı. 94 yaşında olmasına rağmen 44

yaşındaki, hatta 24 yaşındaki kadar dinçti. Turuncu cübbesinin içinde fazlasıyla küçük görünüyordu. Yüzü, cübbesinin kumaşı kadar kırıktı. “Shari farklı bir yol seçti. Hep öyle yaptı. Bunu sorgulamamalıyız.”

“*Ben* sorgularım, Jov!” diye üsteledi Helena. Herkes ihtiyar adama böyle hitap ederdi, sadece çocuklar onu Mutlu diye çağırırdı. Yaşlı adamın dişsiz gülümsemesine ve kalan birkaç tel beyaz saçının dağınık durmasına bayılırdı çocuklar. Gerçi Endgame başladığından beri pek gülümsemedi. Çocuklar neden böyle olduğunu merak ediyordu.

Jov, yeterince dinlediğini açıkça belirtmek üzere elini havaya kaldırdı. “Son kez tekrar ediyorum ve bir daha söylemeyeceğim: Konu sen değilsin, Helena.”

Helena kollarını göğsünde kavuşturdu. Kocasını Boort eğilip kulağına avutucu sözler fısıldasa da onu dinlemiyormuş gibi görünüyordu.

“Belki Shari’nin babasına sormalıyız, hım?” dedi Jov. “Paru? Sen ne diyorsun? Kızın oyunda tuhaf bir yol seçti. Senin görüşün nedir?”

Paru boğazını temizledi. “Kızımın doğuştan bir katil olduğu doğrudur. Geçmişte Oyuncu seçilseydim ben de farklı olur muydum kestiremiyorum. Ama aramızdaki en kana susamış kişinin Shari olmadığı düşünülürse...” Pis sırtışlar üzerine bir süre sustu. “Bir şeyi büyük bir inançla söyleyebilirim. Shari, bu salondaki en merhametli insandır. Saygısızlık etmek istemem ama buna sen de dahilsin, Jov.”

Jov ağır ağır başını salladı.

Paru derin bir nefes alıp kendisini seyredenlere baktı. “Merhamet, Endgame için güçlü bir silah olarak görülmeyebilir. Bir yumruk kadar sert, bir kılıç kadar keskin ya da bir kurşun kadar hızlı değildir. Keskin çizgileri yoktur ve ölüm taşımaz. Son getirmez ama çok ateşli olabilir. Bu kadarını çok iyi biliyorum.

Shari hayatta kalıp bir şekilde kazanırsa, o zaman ne dediğim daha iyi anlaşılacaktır. Yeni dünyanın insanları, kaynak ve zekâ kadar merhamete de ihtiyaç duyacak. Hatta inandığımız üzere kutsal gezegenimiz yaşanmaz hale geldiğinde merhamete daha fazla ihtiyaç duyabiliriz. Kendinize bir sorun, sevgili ailem: Endgame sonrasında Harappa Halkı sorumluluğu üstlenecekse şampiyonumuzun acımasız bir katil mi, yoksa korkusunu yenip yüreğini bulan biri mi olmasını isterdiniz? Bize dövmek yerine merhametin yollarını öğretebilecek biri?”

“Teşekkürler, Paru,” dedi Jov. “Bilgece konuştun. Yine de merak ediyorum...”

Yumuşak ve duru bir ses, yaşlı adamın sözünü kesti. “Ama burada oturup Gök Anahtarı’nın peşine düşmediği sürece nasıl kazanabilir ki?”

Konuşan Pravheet’ti. 59 yaşında ve yaşam doluydu, Harappa soyunda Jov’dan bile daha fazla saygı görüyordu. Tarih boyunca üç kez Endgame’in başladığı yanılışına düşülmüştü. Bunlardan birinde Oyuncu Pravheet’ti. 1972 yılında Zero soyunun kötü bir şekilde yönettiği ve kimsenin adını bile ağzına almak istemediği Uçurum-Oyunuydu bu. Oyunun sahte olduğunu Pravheet ortaya çıkarmıştı ama bu olana kadar diğer soylardan dört Oyuncu ölmüştü. Pravheet, Uçurum-Oyunundan sonra, Zero soyunu –hayal dünyasında yaşayan dışlanmışlar zümresi– tek başına yok etmişti. Daha da önemlisi, Oyunculuk süresi dolunca Pravheet, bir daha asla öldürmemeye yemin etmişti. Karısı Una’yla evlenip aile kurana kadar 23 yıl boyunca kendini dine vermişti. İnzivaya çekildiği yıllarda kadim kâhinleri araştırmış, halkının bin yıl boyunca koruma altında tuttuğu Harappa ve Buda’ya dair gizli metinlerin şifrelerini çözmüştü.

“Pravheet sorusunda haklı,” dedi Jov. “Sanırım artık oyuncuyu kendi ağzından dinleme zamanı geldi.” Bütün gözler Shari

Chopra'ya döndü. Jamal karısının elini tutup saldırılara hazırlanıyormuş gibi sırtını dikleştirdi.

"Kıymetli büyüklüğüm," dedi Shari sakın bir sesle. "Gök Anahtarını aramamıza gerek yok."

Anında öfkeli sesler yükseldi. Shari aralarından ancak kafa karışıklığı, kuzgunluk ve çileden çıkma sözcüklerini seçebiliyordu.

"Ama bu Endgame"... "Bu saçmalık da ne"... "Gök Anahtarını aramamak"... "kaybetmek"... "kaybedeceğiz"... "Hepimizin sonunu getirdi"... Kaybettik, karanlık geliyor"... "Ne demek istiyor"... "Kesinlikle kafayı sıyırmış"... "Pes ediyor"... "Belki bir bildiği vardır"... "yo yo yo"... "Bu çocuk nasıl Oyuncu oldu"...

Jov, "YETER!" diye bağırduğında yan salonda tepinen çocuklar bile sustu. Yaşlı adam avucu yukarıya bakan elini Shari'ye doğru uzattı. "Lütfen, Oyuncum. Açıkla."

"Gök Anahtarını aramamız gerekmiyor çünkü anahtar zaten bizde."

Bu sözler sofrada tamamen farklı bir etki yarattı. Yüksek sesli itirazların yerini kulaklarına inanamayanların sessizliği almıştı.

Sonunda Chipper konuştu, "Zaten bizde mi?"

Shari gözlerini yere indirdi. "Evet, Amca."

"Nerede? Ne zaman gittin de buldun? Dünya Anahtarından önce bulmuş olamazsın," dedi Helena, suçlayan bir ses tonuyla.

"Tabiri caizse buldum, halacığım."

"Sen ne diyorsun, Oyuncu? Lütfen açık konuş," diye sordu Pravheet.

"Gök Anahtarını, benim Küçük Alice'im."

Küçük birer nidayla bağırarak Una ve Ghala dışındaki bütün büyükler suspus oldu. Soru sorarken Paru'nun sesi titriyordu, "A-ama bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"kepler varlığının bana verdiği ipucu buydu. Küçük Alice de kendince bunu söylüyor. Rüya görüyor. Ben de görüyorum."

“İyi de Yaratıcılar niye böyle bir şey yapsın?” diye sordu Chipper. “Bir çocuğu böyle bir işe karıştırmak çok ahlaksızca.”

“kepler varlıkları zaten *ahlaksız*, Amca,” dedi Shari anlayışla. “Endgame’in kendisi ahlaksızca. Daha doğrusu bunun... ahlakla ilgisi yok.”

Birkaç nida daha duyuldu.

Salondakilerin yarısından fazlası, kepler varlıklarının tanrı-lardan da yüce olduğuna gönülden inanırdı. Tanrılar *Onların*, insanlar da tanrıların çocuklarıydı. kepler varlıkları tanrıların tanrılarıydı ve salondakilerin çoğu için bu varlıklara serzenişte bulunmak bile kabul edilebilir bir şey değildi.

“Bu sapkınlığı dinleyecek değilim!” dedi öfkeyle Gup. Hışımla sandalyesinden kalkıp salondan çıktı. Her zaman sabırsız olmuştu, hızlı idrak konusunda da sorunları vardı. Kimse peşinden gitmedi.

“Sorunlara ya da tartışmalara neden olmak istemiyorum, değerli büyüklerim. Ama bir kepler varlığıyla karşılaştım. Ondan uzaklaşıp verdiği ipucu üzerine düşündüğümde, tanış-tığım kepler varlığının... tarafsız olduğu sonucuna vardım. Endgame’in başlangıcını ve Büyük Kıyım’ın gelmek üzere olduğunu bildirmeye gelmişti. Konuşurken geçmişten bahse-diymiş gibiydi. Beni yanlış anlamayın, fiziken olağanüs-tüydü, hayatımda böyle bir şey görmemiştim, bugüne kadar öğrendiklerimizin çok ötesine geçen yetenekleri vardı. Yine de bütün gücüne rağmen sadece şunu söyledi: *Hemen hemen bütün insanlar ve hayvanlar ölecek. Siz on iki Oyuncu kimin yaşayacağını belirleyeceksiniz. İyi şanslar.* Bir çocuğun kelebek kanatlarını yolmasından farklı bir şey değil bu. Hiç asilce değil.”

Shari sustu. Soruların yağacağını sanmıştı. Ama bu sefer diğerleri de sesini çıkarmadı. Bunun üzerine anlatmaya devam etti.

“Diğer Oyunculara gelince... İki gruba ayrılıyorlar: kazanması gerekenler ve kazanmaması gerekenler. En azından yarısı birer canavar kadar vahşi, kibirleri onları zehirlemiş, yeryüzündeki en tehlikeli insanlar olduklarını biliyorlar. Diğerleri daha farklı; kendilerine hâkimler, hatta belki kan dökme açlığının ötesinde bir şeyler hissetme yeteneğine sahipler. Bence yarısından daha azı kazanmayı hak ediyor. Kısacık karşılaşmamızda sadece iki kişi kendisini gösterdi ve ne yazık ki onlardan biri ben değildim. İlki masmavi gözleri ve kapkara teni olan asil bir Aksum genciydi; bilgilerimizi birleştirip Dünya’yı acı çekmekten kurtarmak adına birlikte çalışmamız için neredeyse yalvardı. İkincisi de Chengdu’da hayatımı kurtaran Avusturyalı delişmen bir kızdı. Ama Oyuncuların çoğu... sıradan insanlardı. Tam olarak anlamadıkları –anlamadığımız– bir amaç doğrultusunda hareket eden insanlar.”

Tekrar sustu. Yan salondaki çocuklara baktı. Yaşça büyük olanlar oyunu bırakıp eşikten büyükleri dinlemeye başlamışlardı.

Konuşmaya devam etti. “Helena, doğuştan katil olmadığımı söyledin; haklısın. Ama ben de öldürdüm ve Endgame süresince gerekirse yine öldürürüm. Ama bundan zevk almayacağım. Anlıyor musun?” Helena alınmış gibi belli belirsiz mırıldandığında Shari duymazdan geldi. “İnsan olanı öldürmeyeceğim, bunu anlıyor musunuz? Öldürdüğüm çocuk bir canavardı. Bir sandalyeyi parçalayıp tahta kazığı kalbine sapladım.”

Ayağa kalktı. Salondaki büyüklerinin gözlerine dudaklarında üzgün bir gülümsemeyle teker teker baktı. Çoğunun anladığını görebiliyordu. Özellikle Jov, Paru, Una, Pravheet, Ana ve Chem anlamıştı. Jamal’a dönerek bitirdi. Kocasını elini sıktığında, gözlerini ondan ayırmadan yine konuşmaya başladı. “Bunu işlediğim cinayetle böbürlenmek için anlatmıyorum,” dedi alçak sesle, “Tek söylemek istediğim, halkımı sonuna kadar savunacağımdır.

Halkımı savunacağım ve hepinizin içinde Küçük Alice'i hayatım pahasına koruyacağım. O Gök Anahtarı'nın *ta kendisi*. Bunu biliyorum, diğerlerinin de anlaması an meselesi. Onun için gelecekler. Hepimiz, soyumuzun kabul edilmiş her üyesiyle birlikte, onu korumalıyız."

"*Senin* koruman gerektiğini söylemek istiyorsun herhalde, Oyuncu," dedi Helena, çaresiz bir hırçınlıkla.

Shari, kadına sevgiyle baktı. "Hayır, halacığım. *Biz*. Özellikle de sen. Hepinize saygım sonsuz ama lütfen beni dinleyin. Bunu uzun uzun düşündüm. kepler varlığı, Endgame'de hiçbir kural olmadığının altını özellikle çizdi. Oyuncu benim ve Büyük Karşılaşma'ya doksan günden az zaman kaldı, hatta kepler varlıkları dilerse daha da az. Hazırlanmalıyız. kepler varlıkları..." Kelimeleri özenle seçmek istediğinden bir süre sustu. "Dalga geçercesine, hatta ahlaksızca bir çocuğu, özellikle de kendi canımızdan olan bir çocuğu Büyük Oyun'un bir piyonu yapıyorsa, bence biz de dilediğimizi yapmakta özgürüz. Gök Anahtarı'nı alıp Sonsuz Yaşam Vadisi'ne gitmeyi öneriyorum. Halkımızı oraya götürürüz. Kadim orman, dünya üzerindeki en korunaklı yerlerden biri. Bırakalım diğer Oyuncular ne istiyorsa yapsın; avlansın, öldürsün, en iyi olduklarına inansın. Biz bekleyelim. Dünya Anahtarı'nı bize getirene kadar bekleyelim; duvarımıza çarptıklarında Dünya Anahtarı'nı onlardan alıriz. Daha doğrusu anahtarı ben alacağım ve bende ki Gök Anahtarı'yla birlikte Oyunun son aşamasına geçeceğim. Ama size ihtiyacım var, sizi yanımda istiyorum. Bizler Harappa halkıyız, *bizler* kendi soyumuzdan olanları koruruz. Soyumuzu *biz* kurtaracağız. *Biz*."

Oturduğunda herkes suspus olmuştu. Tek ses, yan salonda oynayan küçük çocukların cıvıltısıydı. Shari, kuzenlerinin arasından geçmeye çalışan Küçük Alice'i seyretti. Sonra kız kapiya yaklaşıp, "Beni mi çağırдын, anneciğim?" diye sordu.

Shari'nin gözleri doldu. "Evet, *meri jaan*. Gel yanımıza otur."

Küçük Alice koşarak annesiyle babasının yanına geldi. Ortalama iki yaşındaki bir çocuktan daha akli başında ve daha güvenli davranıyordu. Bütün gözlerin üzerine dikili olduğunun farkında değildi. Jamal'ın kucağına tırmandığı sırada Jov konuştu, "Söylediklerin üzerine düşüneneğim, Shari. Ama sen, Helena, Paru, Pravheet ve Jamal'la birlikte yapacağımız bir toplantıda daha ayrıntılı konuşmalıyız. Gök Anahtarı'yla ilgili söylediklerin konusunda ikna olmam gerekiyor."

Shari başını eğdi. "Peki, Jovinderpihainu."

Herkes duyduklarını hazmetmeye çalışırken Shari'nin hizmetçisi hızlı adımlarla salona girdi, selam verirken resmen iki büklüm oldu ve titrek bir sesle, "Hanımım, beni bağışlayın ama çok acil bir mesajınız var," dedi.

Shari elini uzattı. "Gel, Sara. Çekinme, dik dur. Ne oldu?"

Sara doğrulup topuklarını yerde sürükleyerek hanımının yanına geldi ve Shari'ye beyaz bir kâğıt parçası uzattı.

Shari notu alıp okudu.

"Koori'den geliyor," dedi sonunda. "Beni buldu. Bizi buldu."

Başka bir şey diyemedi.

"Notta ne diyor?" diye sordu Paru.

Shari, notu Jamal'a gösterdi. Jamal, Küçük Alice'i alıp oyun salonuna doğru ilerledi. Küçük Alice babasının kulağına fısıldadığı komik şeylere kıkırdıyor, burnuyla babasının boynunu gıcıkliyordu. Eşikte duran gençler yol verdiğinde, kocasıyla minik kızı salonun diğer ucunda kayboldu. Hemen ardından gençler tekrar toplanıp gözlerini Shari'ye dikti.

Kocasıyla kızının kendisini duyamayacak kadar uzaklaştığına ikna olan Shari elindeki kâğıdı okudu, "Tetikte ol. Küçük Alice tehlikede. Hayatı tehlikede. Diğerleri onun için gelecek. Neden bilmiyorum ama gördüm; Yaşlılar rüyamda gösterdi. Onları durdurmaya çalışacağım. kepler varlıkları bunu yapabilmemin

yolunu açtı. Küçük Alice'i koru. Sonuna kadar kendini de koru. Sona biz kalalım, sonra savaşırız. Sona biz iki iyi Oyuncu kalalım. Sevgiler, Büyük A.”

Jov ellerini çırpı. Öylesine güçlü çırpımişti ki çıkan yelle bulutlar bile yerinden oynayabilirdi.

Başka söze gerek yoktu.

Harappa Soyu'nun 893'üncü toplantısı sona ermişti.

Harekete geçmeliydiler.

Oyunu Oynayacaklardı.

Savaşacaklardı.

Hep birlikte.

AN LIU

*HMS Dauntless adlı gemide, 45 Tipi Destroyer, Manş Denizi,
50.124,-0.673*

An'ı sorgulayan adam, hâlâ göğsünde yığılmış yatıyordu. Sesi çıkmıyordu *KİRPİK* sesi çıkmıyordu *KİRPİK* sesi çıkmıyordu ve ölmüştü. An'ın bir an önce *ürpertikirpikkirpikkirpik* şu bağlardan kurtulup *kirpikkirpik* harekete geçmesi gerekiyordu.

Gözlerini kırptığında *kirpik* gözlerini kırptığında onu görüyordu. Saçının *ürperti* saçının kokusunu, adeta bir çay karışımı gibi *KİRPİK* mis kokulu dudaklarını *kirpikkirpikkirpik* hatırlıyordu.

*CHİYOKOCHİYOKOCHİYOKOCHİYOKOTAKEDA
CHİYOKOTAKEDA*

CHİYOKO TAKEDA CHİYOKO TAKEDA CHİYOKO
TAKEDA CHİYOKO TAKEDA CHİYOKO TAKEDA CHİYOKO TAKEDA

Tikleri *ürpertürperti* azalır gibi oldu...

Sol elini kalçasıyla *kirpikkirpik* üzerinde yattığı metal sedyenin kenarı arasına sıkıstırdı. Bileğini hafifçe çevirerek başparmağını soğuk metale dayadı. Sonra *tık* sesini *kirpikCHİYOKOkirpik* duyana kadar bütün vücuduyla başparmağına yükledi. Parmağı yerinden çıktığında lastiktenmiş gibi avucunun içine düştü. Canı fena halde *kirpik* yanıyordu ama An umursamadı. Elini

kayıştan kurtarıp omzuyla Charlie'yi itti. Adam gürültüyle yere düştü. Sonra sağındaki kayışları da çözdü. Diğer eli de özgür kaldığında başparmağını tutup yerine oturttu. Acıyan parmağı şişmiş ve kızarmıştı. Ama hâlâ iş görüyordu.

Koridorda alarmlar uluyordu. Alnındaki bağı çıkarıp attıktan sonra doğruldu. Acı, su emen bir sünger gibi alnından başının arkasına doğru yayılmaya başladı. Baş zonkluyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyordu.

Bunun sebebi kurşun yarasıydı. Charlie, beyin sarsıntısı geçirdiğini söylemişti.

Ama acıya dayanması gerekiyordu.

An kendine baktı. Üzerinde bir hükümlü ya da tımarhane kaçkını gibi, kumaşı kâğıdı andıran V yaka bir tişört ve pantolon vardı. İki eliyle birden *kirpikCHİYOKOTAKEDAkirpik* ayak bileklerindeki bağları çözdü, sedyeden inip Charlie'nin yanında diz çöktü. Adamın üstünü *kirpik* işe yarar bir şey bulabilmek umuduyla aradı. O sırada ceket ceplerinden birinde *kirpikkirpik* şırıngaları fark etti. Bunlar zihninin açık olmasını sağlayan mucizevi iğneler olabilirdi. An'ı gerçekleri söylemeye zorlamıştı. Çok fazla gerçeği. Yine de damarlarında dolaşan etken maddenin, bir süre daha tiklerini hafifletmesini umuyordu.

Böylece *kirpikkirpik* kaçabilirdi. Charlie'nin ceketini çıkarıp omzuna attı. Adamın cesedini son bir kez daha yoklarken kolunun altındaki kılıfta duran tabancayı buldu. Glock 17. Tam da kendini beğenmiş aptal asker *kirpik* asker tarzı. Endgame Oyuncusunun tutulduğu odaya *kirpikkirpikÜRPERTİ* silah getirmek yerine kendini vurup intihar etse daha iyi olurdu.

Tabancayı kılıftan çıkardı. Emniyetini açtı. Gözlerini sımsıkı yumup ağrısıyla *kirpik* ağrısıyla *ÜRPERTİ* ağrısıyla *kirpik* ve gözünün önüne gelip duran hayalle savaştı...

CHİYOKOCHİYOKOCHİYOKOTAKEDA

Ezilip ölen Chiyoko Takeda.

Artık kızın adı An'ın olmuştı.

Chiyoko onda yaşıyordu.

Chiyoko onundu.

An bir gıcırdama duydu. *ÜRPERTİ*. Dalgaların neden olduğu bir gıcırta değildi bu. *Kirpik*. Başını kaldırıp baktı.

Metal kapının üstündeki çark dönüyordu.

“Chiyoko,” dedi.

Nefes alıp verdi. Alıp verdi.

“Chiyoko.”

Yüreğindeki fırtına *kirpikkirpik* biraz olsun sakinleşti.

Gitme zamanı gelmişti.

An, Charlie'nin ceketinin kollarını sıvadı. Artık hazırды. Çarkın dönüşü tamamlandığında kapı ardına kadar açıldı. Tüfeklerini doğrultmuş iki adam içeri daldı.

Bam-bam. An, Glock tabancasını bel hizasından ateşleyip ikisini de kaşlarının ortasından vurdu. Adamlar yerde birbirlerinin üzerine yığıldı.

An hemen harekete geçti. *ÜRPERTİkirpikÜRPERTİ*. Hızlı hareket ediyordu.

Kapı açıldığı için alarm şimdi daha rahatsız ediciydi. Koridor boyunca metal duvarlarda yankılanıyor, kulaklarında patlayan ses baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu ama önemli değildi. An, diğerleri arasında belki de acıyla en iyi baş edebilen Oyuncuydu.

Adamlara yaklaştı. *ÜRPERTİKİRPİK*. Eğilip üstlerini aradı. Tüfekler altlarında kalmıştı. Koridordan sesler geliyordu. Öfkeli, korkmuş ve heyecanlı adamların sesleriydi. En az 10 metre uzaklardılar. Temkinli adımlarla yaklaşıyorlardı. An, çıplak ayaklarıyla motorların homurtusunu hissedince kış tarafın hangi yönde olduğunu anladı.

Soldaydı.

O tarafa gidecekti. Geminin arka tarafına. Sesler yaklaştı. *CHİYOKOTAKEDA*. Cesetlerden birinden iki M67 el bombası

aldı. Bu harika minik bombalardan biraz daha balsa harika olurdu ama cesetleri ne kadar yoklarsa yoklasın *ÜRPERTİ* bulamadı. Tabancayı pantolonunun beline sıkıştırıp ayağa kalktı. Küre şeklindeki el bombaları iki elindeydi. Güvenlik pimlerini dişleriyle söktü. Yerdeki ceset tümseğinin üzerine sağlamca yerleşip bekledi.

CHİYOKOCHİYOKO.

“*Sen ölüm için oynuyorsun,*” demişti bir keresinde. “*Ben hayat için oynuyorum.*”

ÜRPERTİkirpikkirpikÜRPERTİ

Neden? An bilmeyi çok isterdi. Onu neden benden aldılar?

KİRPİKKİRPİKKİRPİKKİRPİKKİRPİK

Alt dudağını öyle sert ısırdı ki kan tadı aldı.

“Chiyoko...” dedi fısıltıyla.

Sesler yaklaştıkça konuşulanları duyabiliyordu.

“Silahlı ve tehlikeli.”

“Hazır olunca ateş açın.”

“Öldürün.”

An gülümsedi. Koridor zemininde gıcırdayan lastik botları duyabiliyordu.

Ben ölüm için oynuyorum.

İlk el bombasının mandalını serbest bıraktı. Ne kadar zamanı olduğunu *KİRPİK* çok iyi biliyordu. Dört saniyesi vardı. Kapıdan dışarı fırlatmadan önce 1.2 saniye bekledi.

Aynı anda sırtını duvara yapıştırıp kulaklarını tıkadı. Diğer el bombası yanağındaydı. Dişlerini sıkıp baş ağrısına aldırma-maya çalıştı.

Gözlerini kapatmadı.

ÜRPERTİÜRPERTİ.

400-gram ağırlığında ve 6-santimetre çapındaki metal küre, sessizce havada bir yay çizdi. Dört adam hâlâ yaklaşıyordu. Üstlerine doğru geleni görmediler bile. Yere çarptığında bomba ayaklarının hemen dibinde patladı.

Basınç dalgaları geminin üzerinde gürledi. Gürültü kulakları sağır edecek cinstendi. An parmaklarını kulaklarından çıkardı. Diğer bombayı sol eline alıp *kirpikÜRPERTİÜRPERTİkirpik* Glock tabancasını çekti. Yeni sesler vardı.

Bir adam bağıırıyordu. *Kirpik*. Bir buhar borusu tıslıyordu. *Kirpik*. Alarm hâlâ çalıyordu ama patlamanın etkisiyle sağırlaşan kulakları yüzünden uzaktan geliyor gibiydi.

Kirpik.

An, ateş edilmesi ihtimaline rağmen elini eşikten çıkarıp salladı. Kimse ateş etmedi. Bu sefer *ürpertiKİRPİKürperti* başını uzatıp baktı. Önce patlamanın olduğu sağ tarafa, sonra sola *kirpikkirpik*, ardından tekrar sağa baktı. İki cesedin altındaki diğer adamın kolu kopmuştu; belli belirsiz kıpırdanıyor ve inliyordu. Üstlerindeki boru tıslayarak havaya beyaz buhar püskürtüyordu.

CHIYOKO.

An koridora çıktı, sağ kolunu doğrultup ateş etti.

Adamın inlemeleri kesildi.

Bir parça şiddet, kafasını toplamasına her zaman yardım ederdi.

Bir parça ölüm.

Geminin kucına yöneldi. Metal zemin soğuktu. Gemi hafifçe sallandı. Zaten sıcak olan koridor, buhar nedeniyle daha da ısınıyordu. Bitişinde sağa dönen 5 metre uzunluğundaki düz koridorun iki ucunda da kapılar kapalıydı. İleride sesler çoğalmıştı. Adım sesleri, metalin tıkırtıları. Adamlar yaklaşıyordu ama bu sefer konuşmuyorlardı. Az öncekiler amatörü. Bunlarsa profesyonel.

Bunlar *kirpikkirpik* bunlar Özel Kuvvetlerdendi.

An, sekiz hızlı adım atarken çıplak ayaklarıyla çıt çıkarmadı. Koridorun sağa döndüğü köşede durdu. *KirpikCHIYOKOürpertiKİRPİK*. Adamların diğer tarafta, koridorun diğer ucunda toplandığını tahmin edebiliyordu. Onu bekliyorlardı.

KİRPİKÜRPERTİ.

Işıklar söndü.

Her yer karanlığa gömülmüştü. Işıkları söndürmüşlerdi çünkü gece görüş gözlükleri vardı. An'ın yoktu ama önemli değildi.

KİRPİKÜRPERTİKİRPİKKİRPİK.

An, el bombasının mandalını bıraktı. Bir saniye bekledi, sonra başının üzerine kaldırıp hızla fırlattı. Bomba duvara çarpıp yere düştü ve çılgın bir hızla Özel Kuvvet askerlerine doğru yuvarlandı.

“BOMBA!” diye bağıırken onlara varmadan önce bombayı vurma umuduyla iki el ateş ettiklerinde kurşunlar metal duvarlardan tiz seslerle sekti. An kendini geldiği yöne atıp 2'nci patlama için kulaklarını tıkadı.

Bu seferki ilkinden daha korkunç bir gürültüyle patladı. Patlamanın yankıları hâlâ sürerken An parmaklarını kulaklarından çekti. Yarattığı şaşkınlık en fazla üç dakika işine yarayabilirdi. O üç dakikadan sonra onu yakalamaktan vazgeçer, bütün gemiyi kapatırlardı, ondan sonra *kirpik* kaçmak *kirpik* kaçmak *kirpik* imkânsız olurdu. Dışarı ulaşip suya atlasa bile, bunun ideal bir kaçış olmayacağı kesindi.

KİRPİKürpertüürpertİCHİYOKOkirpik.

Hızla ilerlemesi gerekiyordu.

Glock tabancayı doğrultup köşeyi döndü ve karanlığa körlemesine ateş ederek bütün hızıyla koştu.

On iki el ateş etti. Seslere bakılırsa üçü et ve kemiğe isabet etmişti. Karşıdan ateş açılmadı. 5,4 metrelik mesafeyi koştu, tıpkı atağa kalkmış bir forvetten topu çalmaya çalışan orta saha oyuncusu gibi kaydı. Karanlıkta uzanıp parmaklarıyla yokladı. Bir kafa... Sadece bir kafa vardı.

KİRPİKKİRPİKÜRPERTİ

Karanlık loşluğa dönüşmüştü, bombanın dumanları daha yükseklerle çıkıyordu. An, geminin hangarına girdiğini tahmin etti.

İnlemeler arttı. Biri ayağa kalkmaya çalışıyordu.

An, yerde kayarken bulduğu kafayı aldı ve *kirpik* ve *kirpik* ve *kirpik* ve parmaklarını gece görüş gözlüğüne geçirdi. Hızla çekip aldı. Fakat gözlüğü takarken *kirpikÜRPERTİkirpik* kendi başının sargılı olduğunu fark etti. Sargıyı oynatığında *kirpik-kirpikkirpik* şiş alnını *kirpikkirpikkirpik* sıkıttığını ve alnından saç çizgisine kadar giden dikişleri çektiirdiğini hissetti. Acıyla yüzünü ekşitirken bağdırmamak için kendini zor tuttu. Gözlükleri takmıştı ama çalışmıyordu.

Hangarın diğeri ucundan biri, “Görüntü var mı?” diye fısıldadığında ses yankılandı.

An yalnız değildi.

“Neredeyse bağlandıım,” dedi daha yakındaki 2’nci bir ses. “HADİ!”

Ses sadece birkaç adım ötesindeydi, *ÜRPERTİkirpikÜRPERTİ* An yakınındaki adamın gözlüklerinden yayılan soluk yeşil ışığı gördü. Sadece üç metre uzağındaydı.

“Onu görüyorum!” dedi adam.

Ama ateş etmedi. Muhtemelen tüfeğini patlamada kaybetmişti. Tekinsiz yeşil ışık yüzünü, pis sakalını ve sıkıttığı dişlerini aydınlatıyordu. An kendini yere attı, tabancasını doğrulttu ve ateş etti.

Adam üzerine yıkıldı. Ölmüştü. O sırada bir bıçak yerdeki An’ın kulağının hemen yanına saplandı.

KİRPİKKİRPİKürpertİKİRPİKürpertİ.

Kıl payı.

An, cesedi üzerinden *ürpertİ* itip gözlüğün *kirpik* güc düğmesini aradı ve sonunda buldu.

Oda anında yeşile boyandı.

Gerçekten de hangardaydı.

Hangarın diğeri ucundan ateş edildiğinde kurşun An’i bir metreden az bir mesafeyle kaçırdı. Oraya baktığında *kirpik-*

kirpik iri bir adam gördü. Tüfeğini omzuna dayamıştı. Gözlüğü yoktu. Gelişigüzel ateş ediyordu. An, Glock tabancayı doğrulttu, tek el ateş etti. Kurşun adamın öndeki elini delip doğrudan sağ gözünün üzerinden kafatasına saplandı. Yere yığılıverdi.

An cesedin elinden bıçağı alıp inceledi. *Kirpikkirpik*. Tırtıklı olmayan 30 santimlik düz bıçağın sadece bir tarafı keskindi. *Ürperti*. Av bıçağından ziyade küçük bir kılıca benziyordu. Muhtemelen adamın gözde silahıydı. Bu bıçak onun imzasıydı.

Artık değildi.

KIRPIKKIRPIKÜRPERTİÜRPERTİKIRPIK

An, kendini tokatlayıp hangarın diğer ucuna koşarken, “Chiyoko Takeda Chiyoko Takeda Chiyoko Takeda,” diye fısıldıyordu. Ateş edilir endişesiyle zikzaklar çiziyordu ama kimse ateş etmedi. Bu *kirpikkirpik* ruhaftı. Muhtemelen bir 45 Tipi Destroyer olan gemiyi çalıştırmak için en azından 100 denizciye ihtiyaç duyulurdu. Saydığı kadarıyla 17 adam öldürmüştü. Bu da daha fazlasıyla savaşması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama belki gemideki diğerlerinin An'den haberi yoktu. Belki güvertenin altında olup bitenlere dair hiçbir fikirleri yoktu. Belki An gizli tutuluyordu.

Hem havada hem karada gidebilen amfibik aracın etrafından dolanıp *kirpikürpertikürpertikirpikkirpik* plastik ve naylon ağla sarılmış iki kargo paletinin arasından geçti. Üç metre ötesindeki açık kapıdan yukarı çıkan merdivenleri görebiliyordu.

45 Tipi Destroyerlerde *kirpik* bir *kirpik* helikopter pisti olurdu. Hatta belki bir Merlin Mk1 ya da bir Lynx Mk8 helikopteri de vardı.

An, Merlin'de 278, Lynx'de ise 944 saat simülasyon eğitimi almıştı. İkincisinde 28 saat gerçekten uçmuştu.

Kapıya ulaştı.

kirpikkirpikkirpikkirpikkirpik.

Dar merdivenlerden yukarı koştu.

Bir kat.

Yukarı.

İki kat.

Yukarı.

Üç kat.

Yukarı tırmandıkça hava serinliyordu. Bir taraftan da *kirpik-kirpikkirpik* denizin tuzlu kokusu bütün tatlılığıyla genzini doldurmaya başlamıştı. Daha da güzeli *ÜRPERTİ* helikopterin dönerek hızlanan pervanesinin *ÜRPERTİ* sesini duyabiliyordu.

Teşekkürler, Özel Kuvvetler.

KİRPİKKİRPİK.

An, piste açılan kapının hemen birkaç basamak altındaydı. Kapı açıldı. Geminin motorları, metal parçası, elektronikleri ve donanımı sinirliymiş gibi kükrüyordu. Helikopter pervanesinin serin yeli yüzüne çarptığında, Charlie'nin ceketine iyice sarındı. Yukarıdaki sınırsız boşluğa, parlak yıldızlara, açık gökyüzüne ve pürüzsüz dolunaya baktı.

KirpikÜRPERTİkirpik.

Chiyoko bu geceyi çok severdi, diye geçirdi içinden. Benim göremediğim güzellikleri görürdü.

Gece görüş gözlüğünü hızla çıkarırken kayışlar sargılarını çekiştirince birkaç dikişi attı.

O helikoptere binmesi gerekiyordu.

Son basamağın üzerinden *KİRPİK* temkinli bir şekilde yukarı baktı. Tam da umduğu gibi bir Lynx Mk8 vardı. Helikopterin kokpiti tam kapının hizasındaydı, hemen ardında uzayıp giden kış tarafı karanlık sulara açılıyordu. Ufukta yanıp sönen ışıklara baktı. Uzakta bir şehir vardı. Tekrar gökyüzüne baktı. Küçükayı takımıyıldı, karadan birkaç derece yukarıdaydı. kepler varlıklarının *ÜRPERTİKİRPİKÜRPERTİ* onu izleyip izlemediğini, seyrederken onun adına sevinç gösterileri yapıp yapmadıklarını merak etmekten kendini alamadı.

KİRPİKÜRPERTİKİRPİK.

Chiyoko'ya yaptıklarından dolayı hepsini öldürmek istiyordu.

Sonsuza kadar canlarını almak için yanıp tutuşuyordu.

Hepsinin.

kirpikÜRPERTİkirpikÜRPERTİÜRPERTİKİRPİK.

An, eşige ilerledi. Helikopterin ışıkları sönmüştü. Pilot *kirpik* karanlıkta *kirpik* havalanacaktı.

Ya şimdi ya da hiç bir zaman.

Lynx'te 20 mm'lik makineli bir tüfek, An'ın geçmek zorunda olduğu güvertenin boş alanına doğrultulmuştu. Tek umudu, pilotların hâlâ güvertedeysen ateş etmeyecek kadar kurallara bağlı olmasıydı.

An, kokpite ateş ederek koştu ama kurşunlar sekip pervaneye çarptı.

İki metre kala ateş etmeyi bırakıp kalan üç kurşunu harcamadı. Helikopter güverteden yavaşça havalandı. An, tam kapanırken *kirpikÜRPERTİkirpik* yandaki kapıya ulaştı. Ateş etti. Yardımcı pilot kargo bölümüne düşerken patlayan kafasındaki kask da parçalanmıştı. An nefesini verdi, sıçrayıp yukarı tırmandı. *ÜRPERTİ*. Pilot koltuğunda dönüp Browning tabancasını omzunun üzerinden doğrultsa da An iki el ateş ettiğinde o da yana yığıldı.

KİRPİKKİRPİK.

Pilot yana yığılırken kolu çekince Lynx helikopter yalpaladı.

An elindeki tabancayı fırlattı, kargo bölümündeki uzun metal kutunun üzerinden sıçrayıp yardımcı pilotun koltuğuna oturdu.

Tuhaftır; kutunun üzerinden geçerken acayip bir hisse kapılmıştı.

Huzur hissetmişti.

FİRAVUN onuruna yazılanları da size açıklayacağım. MUSA, Tanrı'nın emrini yerine getirdi ve asasını bir yılanla dönüştürdü. FİRAVUN bütün sihirbaz ve büyücülerden aynısını yapmalarını istedi. Onlar da sihir ve büyü yoluyla asalarını üç yılanla dönüştürdü; yılanlar MUSA, HARUN, FİRAVUN ve MISIR asillerinin önünde kıvrılarak sürünüyordu. Fakat MUSA'nın asası, sahtekâr sihirbaz ve büyücülerin göz boyayarak dönüştürdüğü yılanları yuttu. Tanrı'nın kelimıyla gerçekleşen mucize, sihir ve büyü'nün her türünün üstesinden gelmişti. Ve ona rehberlik edip yöneten Kutsal Ruh'a yürekten inancı sayesinde, kimse onu şeytan olarak görmedi.

HİLAL İBN İSA EL-SALT, EBEN İBN MUHAMMED EL-JULAN

Kutsal Ahit Kilisesi, Aksum Krallığı, Kuzey Etiyopya

Birçok Etiyopyalı, Eritreli, Somalili, Cibutili ve Sudanlı, Kutsal Ahit Sandığı'nın Eritre sınırına yakın Etiyopya'nın Aksum şehrindeki küp şeklinde bir binada tutulduğuna inanırdı. Yüksek bir demir parmaklığın ardında, İslami tarzda küçük bir kümbeti olan binaya, Yazıt Şapeli ya da Zion'un Meryem Kilisesi denirdi. Tek bir bekçisi vardı. Bina herkesin gözü önündeydi ve herkes içinde ne olduğunu bilirdi.

Hepsi yanılıyordu.

Eben İbn Muhammed El-Julan, o şapelde ne olduğunu bile bilmiyordu. İstese öğrenebilirdi ama hayatı boyunca hiç merak etmemişti.

Çünkü sandığın gerçekte nerede tutulduğunu biliyordu.

Aksum soyunun bütün Oyuncu adayları, bin yıldır bu bilgiye sahipti.

Çünkü Yaratıcılar onların Sandığın Koruyucuları olmalarına hükmetmişti.

Babilliler'in Kudüs'ü yok edip Süleyman'ın Mabedi'ni yerle bir ettikleri o uğursuz M.Ö. 597 yılından beri Aksumlular sandığın koruyucusu olmuştu. Olay Şevat ayının 30'u

gecesinde gerçekleşmişti. Yozlaşmış Enki'nin reenkarnasyonu olan Kral II. Nebukadnezar ve işgalci güçleri, Süleyman'ın Mabedi'nden sadece iki mil uzaktaydı. Onlar yaklaşıdursun, Ebenezer Abinadab ve diğer üç Koruyucu, sandığı mavi bir kumaşla kaplayıp akasya saplarından tuttular. Ağırlığı, Musa ve Harun sandığı yaptığından beri olduğu gibi, 358,13 pound geliyordu. Sina Dağı'nda Musa'yla konuşan Yaratıcı, içine ahdi koymuştu.

Ebenezer ve Koruyucular, mabetten çıkıp sandığı, yaldızlı boynuzları olan kapkara bir öküzün çektiği bir kağınyı yerleştirdiler ve Sina'dan Raithu'ya uzanan çöl üzerinden doğuya yöneldiler. Oraya vardıklarında öküzü kestiler, yemek için etini tuzladılar ve sandığı, Kızıl Deniz üzerinden güneye göndermek üzere küçük bir tekneye yüklediler. Sonra Ghalib'de tekrar karaya indirdiler. Başları yerde, sırtları dimdik bu dört adam, sapları hariç sandığa hiç el sürmeden (böyle bir ihlalin cezası hemen ölümdü) haftalar boyunca millerce yürüyerek sandığı taşıdılar. Sadece geceleri yol aldılar ve insanlarla karşılaşmaktan kaçındılar.

İnsanlardan kaçınmalarının nedeni onların iyiliğini düşünmeleri ve başkalarının hayatlarına saygı göstermeleriydi.

Kadın erkek, bebek yaşlı fark etmeksizin, dünyanın en saygın yolcularının taşıdığı kutsal yükü gören bütün insanlar, anında kör oluyor, dilleri tutuluyordu. Ebenezer, 136 günlük yolculukları boyunca bu olaya tam yedi kez rastlamış, her bir olayı günlüğüne kaydetmişti. Her biri bir öncekinden daha da dehşet vericiydi.

Sonunda, Ebenezer ve arkadaşları Etiyopya'nın kuzeyine vardılar. Sandığı, gözlerden uzak sık sedir ağaçlarının arasına yerleştirip etrafına sinagog'u inşa etmek için kendi soylarının saygın kişilerini yardıma çağırdılar. Hepsi hayatta olan eski Oyunculara ek olarak 14 yaşındaki Haba Shiloh Galead adlı

dönemin Oyuncusu da dâhil olmak üzere Yozlaşmamış Aksum Kardeşliği Meclisi toplandı.

Kiliseye dönüştürülmeyen gizli tapınaklar, o dönem yaygındı; Yaratıcılar binlerce yıl önce Endgame için Aksum halkını bilerek seçmiş, becerilerini sınamıştı. Sonuçta sandık dokuz kat aşağıya taşınarak en derin ve en güvenli odada saklandı.

Bu oda kutsalların kutsalı olan Kodesh Hakodashim'di.

Sandık yerleştirildikten sonra Kodesh Hakodashim'in girişi Haba tarafından taş, toprak ve pırıltılı kaya parçalarıyla kapatıldı. 2.600 yıl boyunca, bir adamın ancak dirseklerinin üzerinde sürünerek içeri girebileceği küçük bir tünelden odaya girilebildi.

Eben İbn Muhammed El-Julan şimdi bu küçücük tüneldeydi. Nasırlı dirseklerinin üzerinde eski tünelden sandığa doğru sürünüyordu.

Tarihte hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapacaktı.

Sürünürken Hilal'i düşündü. Morfini kestikleri için Oyuncu artık yürüyüp konuşmaya başlamıştı ama konuşmak büyük acı veriyordu. Eben yanından ayrılırken Hilal, bir koltuğa oturmuş aynada kendini seyrediyordu. Yaralarının neden olduğu perişan hali, çocuğu resmen sarsmıştı. Bu Hilal için çok yeni bir şeydi. Daha önceki eşsiz güzelliğine rağmen hiçbir zaman kendini beğenmiş biri olmamıştı. Ama o anda gözlerini yüzünden, özellikle de kıpkırmızı gözüyle beyaza dönen gözbebeğinden alamıyordu.

"Dünya bu gözle farklı görünüyor," demişti Hilal, Eben ayrılmadan hemen önce. Oyuncunun sesi boğazı külle kaplıymış gibi çıldıktı.

Eben "Nasıl yani?" diye sormuştu.

"Daha... karanlık."

"Dünya *zaten* daha karanlık, Oyuncum."

"Evet. Haklısın." Hilal sonunda başını aynadaki yansımasından kaldırıp bakmıştı. "Ne zaman yeniden Oynayabileceğim, Usta?"

Eben, onu kendisine Usta diye hitap etmekten vazgeçirmeye çalışmaktan usanmıştı.

Can çıkar, huy çıkmazdı.

"Yakında. Büyük Karşılaşma konusunda haklıydın. Önlenilebilirdi. Dahası kepler varlıkları müdahale etti."

"Müdahale etmemeleri gerekirdi," demişti Hilal acıyla.

"Evet."

"Peki, ne yapacağız?"

"Sen Oynamaya devam edeceksin ama önce sana bir avantaj sağlamak istiyorum. Belki kepler varlıklarını boş verip diğerleriyle uğraşmana yardımı dokunabilecek bir şeyler yapabiliriz."

"Kutsal Sandık'ı açmaya gidiyorsun."

"Evet, Oyuncu. Geri döneceğim. Sen dinlen. Yakında bütün gücüne ihtiyacın olacak."

"Peki, usta."

Böylece Eben onun yanından ayrılmıştı.

27 dakika önceydi bu.

Şimdi tünelin sonuna varmasına beş metre kalmıştı.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Tak-tak.

Kurşun kapak odanın içine açıldığında Eben öne doğru atıldı ve odanın içine hantalca yuvarlandı.

Kodesh Hakodashim'e girmenin zarif bir yolu yoktu.

Kutsal Sandık gibi Kodesh Hakodashim'in de özel ölçüleri vardı. 30 fit uzunluk, 10 fit yükseklik ve 10 fit genişlik. Duvarın yer ve tavanla buluştuğu her noktanın açısı tam 90 derecedeydi. Toprak duvarlar, üstlerinde çeşitli uzunluklarda gümüş ve altın çizgiler bulunan kalın kurşun panellerle kaplanmıştı. Odayı, Yaraticıların verdiği tükenmez bir ışık kaynağı, tavanın ortasında

ters duran bir şemsiye aydınlatıyordu. Net 814 lümenlik parlaklığıyla ışık her yeri eşit bir şekilde pembemsi bir renge boyuyordu.

Uzun duvarın üçte ikisini mavi-kırmızı bir perde kaplıyordu. Perdenin oluşturduğu 10'x10'x10''lik bir alanda Yaratıcıların Ahdi'nin saklandığı Kutsal Sandık duruyordu.

Odaya açılan kapağı iki Netinimden biri açmıştı. Diğeri Eben'in ayağa kalkmasına yardım etmek istedi.

"Sağol, gerek yok, birader," dedi Eben, ayağa kalkarken. "Same-El, Ithamar," dedi. İki yardımcı adam, 30'lu yaşlarının başlarındaydı. Ithamar eski bir Oyuncu, Same-El ise endüstriyel kimya ve Surma tarzı sopa dövüşü eğitmeniydi.

"Usta El-Julan," dedi ikisi birden.

Eben elini kaldırıp daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı; dönüp kapağı kapattı ve sürgüyü indirerek odayı mühürledi. Netinimlere baktı.

"Zamanı geldi mi?" diye sordu Same-El titrek bir sesle.

"Evet, birader. Bu şeref ikinizin olacak."

Ithamar'ın gözleri kocaman büyürken, Same-El'in omuzları titriyordu. İkisi de korkudan iki büklüm olmak üzereydi.

Ama Eben işin aslını biliyordu.

Sandığı açmak bir Netinim için en büyük şerefti.

Ithamar, protokolü boş verip bir çocuk gibi Eben'in elini tuttu.

"Gerçekten bu kadar şanslı olabilir miyiz?" diye sordu Same-El.

"Evet, birader."

"Sonunda Amcamız Musa'nın gördüğünü görebilecek miyiz?" diye sordu Ithamar. "Sadece onun dokunmasına izin verilene dokunabilecek miyiz?"

"Sandık izin verirse, evet. Ama riskleri biliyorsunuz, biraderlerim."

Evet, riskleri vardı.

Aksum halkı, hikâyelerden fazlasını biliyordu. Sandık açıldığında, en inançlıları bile acımasızca öldürürdü. Dahası yeryüzüne cehennemin alevlerini salıp görülmemiş ölümler getirirdi. Akan kanlar nehir olur, gökler yanar, hava zehirlenirdi çünkü sandığın açılmaması Yaratıcıların isteğiydi.

Sandığın içindeki güç sadece ve sadece Tanrı'nındı.

Şimdiye kadar.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden Eben.

"Hazırız, usta," dedi Same-El.

"Tamam, birader. Aksum soyu, sonun sonunu gördüğünde, aramızdaki en büyük kahramanlar olarak anılacaksınız. İkiniz de." Adamların gözlerinin içine baktı, sarıldı, öptü, onlarla birlikte gülümseyip hazırlanmalarına yardım etti.

Netinimler, mücevherlerle süslü kolyelerini çözüp çıkardı. İthamar kendininkini duvardaki askıya asarken Eben, Same-El'inkini alıp başından geçirdi. Demir halkalarla birbirine bağlı 12 ahşap küpten oluşan kolye göğsünde duruyordu şimdi. Küplerin her birinin ortasında, farklı renklerde pürüzsüz oval taşlar vardı.

Harun'un Kolyesi'ydi bu.

Same-El, kolyenin kayışını bağladı.

Kolye... ve inancı onu koruyacaktı.

İthamar, ahşap bir kâseye sürahidenden kutsal su döküp diz çöktü. Same-El de yanına çömeldi. Sırayla ellerini, kollarını ve yüzlerini yıkadılar. Islanan koyu tenleri, pembemsi ışık altında parlıyordu. Eben'in başı dönmeye başlamıştı.

Kendilerini kurban etmeyi göze almalarına rağmen bu iki adama gıpta ediyordu.

Hayır, *daha doğrusu*, kendilerini kurban ettikleri için onlara gıpta ediyordu.

İki genç adam cübbelerini çıkarıp duvara astı, çınlıçplak, olacıklara hazırlandı.

Eben, ikisine de son bir kez sarılıp öptü. Sonra adamlar karşı karşıya durup kızarana kadar baldırlarını dövdü. Sonra karınlarını ve göğüslerini dövmeye başladılar. Ardından ellerini birbirlerinin omuzlarına koyup babalarının, büyükbabalarının, büyük büyükbabalarının adlarını söylediler. Musa'ya, İsa'ya, Muhammed'e ve Buda'ya dua edip bağışlanmayı dilediler.

Eben de bu yüce ruhlu adamlar için aynı şeyi diliyordu.

Sonunda Eben'e bakmadan, gülümseyip perdeye döndüler. El ele tutuşarak yürürlerken Eben dönüp tünelin ağzındaki kapağa dizlerini dayadı, gözlerini yumup kulaklarını tıkayarak bekledi.

Bir dakika 16 saniye sonra çığlıklar duyuldu.

Çığlıklar coşkulu veya bilge değildi. Dehşet vericiydi. Soylarının en güçlü adamlarıydılar ama şimdi vahşi canavarlar tarafından analarının göğsünden koparılan bebekler gibi ağlıyorlardı.

On yedi saniye sonra Eben sırtındaki sıcaklığı hissetti. Perde, bağı kopan bir yelken gibi savruluyor, kırbaç gibi havayı dövüyordu.

Çığlıklar devam etti; çaresiz, şiddetli, tiz.

Işık parladığında Eben sımsıkı kapattığı gözlerinde güneşin turuncusunu hissetti. Şiddetli bir rüzgârla duvara yapıştı. Burnunu ezen duvar, bir soba kadar sıcaktı; yanan etinin kokusunu alırken ölüm korkusuyla deli gibi atan kalbinin göğsünden çıkacağını sandı.

Arkasındaki çığlıklar, dehşetin ağını örmeye devam ediyordu.

Karanlık çöküp odadaki bütün hava bir vakum gibi çekilmeye başladığında, perdenin metal halkaları tıngırdadı. Gözlerini açmayan Eben, birden buz kesen hava yüzünden üşüdü. Dengesini sağlayabilmek için önce bir ayağını, sonra ötekini geriye attı. Vakum etkisiyle sandığa doğru çekilen cübbesinin üzerinde parçalanmasından ya da birer kanada dönüşüp onu uluyan karadelige sürüklemesinden korkuyordu.

Üç dakika 49 saniye sonra her şey sustu.

Sessizlik.

Eben, ellerini kulaklarından çekti. Parmakları, saatlerdir bir şeyi tutuyormuş gibi kaskatı kesilmişti. Açmaya çalıştığı gözleri açılmamak için direniyordu. Parmak uçlarıyla buz parçacıklarını ve donan sarı gözyaşlarını sildi.

Gözlerini kırptı. Artık görebiliyordu.

Parmaklarını şaklattı. Duyabiliyordu.

Ayağını yere vurdu. Hissedebiliyordu.

Odadaki pembemsi ışık değişmemişti. Yüzünden sadece birkaç santim ötedeki metal duvarın altın ve gümüş çizgilerine baktı. Bunlar da değişmemişti. Daha önceki gibi metaldeki eğri büğrü yansımasını görebiliyordu.

Nefes aldı.

Nefes aldı, nefes verdi.

Nefesini tutup döndü.

Oda hiç değişmemişti. Lamba, tavandan sarkan çubuğun ucunda asılıydı. Üzerinde kâseyle sürahinin durduğu alçak yaldızlı sehpa sağ tarafındaydı. Cübbeler, duvardaki askılarda asılı duruyordu. İthamar'ın boynundan çıkarıp astığı antika kolye de hâlâ yerindeydi.

Perde, geldiklerinde olduğu gibi düz, parlak ve temizdi.

"Same-El? İthamar?" diye seslendi Eben.

Cevap gelmedi.

Öne doğru bir adım attı.

Perdeye uzandı.

Parmak uçlarını üzerinden geçirdi.

Gözlerini yumup perdenin aralığından içeri girdi.

Gözlerini açtı.

İşte oradaydı. İki buçuk cubit* uzunluğunda, bir buçuk arşın yüksekliğinde ve yarım cubit derinliğinde, altından Kutsal Ahit

* Dirsektten ortaparmağın ucuna kadar olan mesafeye eşit eski bir uzunluk ölçüsü.

Sandığı gözünün önündeydi. Kapağı açılıp duvara yaslanmıştı, kapağın üzerindeki küçük melekler zamansızlığın ortasında birbirlerine bakıyordu.

Same-El'le Ithamar'ın varlığına dair tek iz, birbirinden iki metre uzakta duran yumruk büyüklüğünde iki gri kül yığınydı.

Eben parmauçlarında yükselip sandığın içini görmeye çalıştı.

Göremedi.

Biraz daha sokuldu.

Oradaydı işte. Sandığın dibinde bakır telle sarılmış seramik bir vazoyla birlikte üzerinde hiçbir şey yazmayan bir taş tablet ve bir köşeye itilmiş kırıksık siyah ipek kumaş parçasını gördü.

Ve tam ortada, durmaksızın birbirinin kuyruğunu kovalayıp yerde sekiz çizen canlı iki siyah kobra yılanı.

Eben eğilip sandığın kenarına dokundu. Yanıp kül olmadı, kör olmadı, aklını kaçırmadı.

Dizlerini dayayıp eğildi ve yılanları iki eliyle yakaladı. Dokunduğu anda yılanlar bir metre uzunluğunda ahşap birer asaya dönüştüler. Asaların bir ucunda metal yılanbaşı, diğer ucunda ise altın mızrak başı vardı.

Harun'un Asası.

Musa'nın Asası.

Asalardan birini kuşağına taktı.

Diğeri hâlâ elindeydi.

Diz çöküp taş tablete uzandı ve gürültülü bir şekilde ters çevirdi.

Tabletin iki yüzü de boştu.

Eben hayal kırıklığıyla iç çekti. Yaratıcılarla yapılan sözleşme buydu.

Boş bir taş tablet.

Lanet olasıcalar.

Bir manna makinesi olduğundan kuşku duymadığı için vazounun kapağını açmaya cesaret edemedi. Aksum halkı vazoyu koruyacaktı. Yemek yapmaya yarayan bu makineye sahip olmak, Büyük Karşılaşma'da işlerine yarayacaktı. Tabii nasıl çalıştığını çözmeleri gerekecekti. Ama şimdilik bu vazoya ihtiyaçları yoktu.

Geriye siyah renkli kırışık ipek kumaş parçası kalmıştı.

Eben, elindeki asayla ipek kumaşı ittiğinde aradığını buldu.

Eğilip aldı. Elinde çevirdi. Parmaklarını üzerinde dolaştırdı.

İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Tak-tak.

Tünel kapağının öteki tarafında biri vardı.

Eben dönüp Kodesh Hakodashim'in diğer ucuna yürüdü.

Mandalı açıp kapağı geri çektiğinde, Hilal tanınmayacak kadar yaralı yüzünü odaya uzatı. "Eee, usta? Öyle oturup bekleyemezdim."

"İnanamayacaksın."

"Açıldı mı?"

"Evet."

"Kim açtı?"

"Same-El ve Ithamar."

"Yaşıyorlar mı?"

"Hayır."

"Tanrı onları yanına aldı."

"Evet, Oyuncum. Tanrı onları yanına aldı."

"Peki, içinde ne vardı?"

"Bunlar," dedi Eben, başıyla yılan şeklindeki asaları göstererek. "Bunlar canlı silahlar. Harun'la Musa'nın asaları. Ölümcül yılanlar, ilk yaratıcılar, doğanın doğal döngüsü, ouroboros*. Yozlaşmamışlığımızın simgeleri, Enki'nin peşine düşen avcılar. Soyumuz, Yozlaşmış'ı hiç bulamasa bile, bu asalar sana Endgame'de yardım edecek."

* Kendini yaratmayı sembolize eden, kuyruğunu yutmuş bir yılan şekli.

“Başka? Ahit?”

“Sandıkta Ahit yoktu, Oyuncu. Taş tablet boş.”

Hilal diğer tarafa baktı. Sonra sıkıdığı dişlerinin arasından,
“Başka bir şey var mıydı, usta?” diye sordu.

“Evet, Oyuncu. Ve buna inanamayacaksınız.”

Eben avucunu açıp gösterdi.

Bu, büyükçe bir akıllı telefon boyutlarında, hafif kıvrık, siyah renkli ince bir metal plakaydı. Her bir köşesinde bir kabartma görünüyordu.

Eben, plakayı Hilal’e verdi. 144’üncü soyun son Oyuncusu dokunduğu anda plaka parladı.

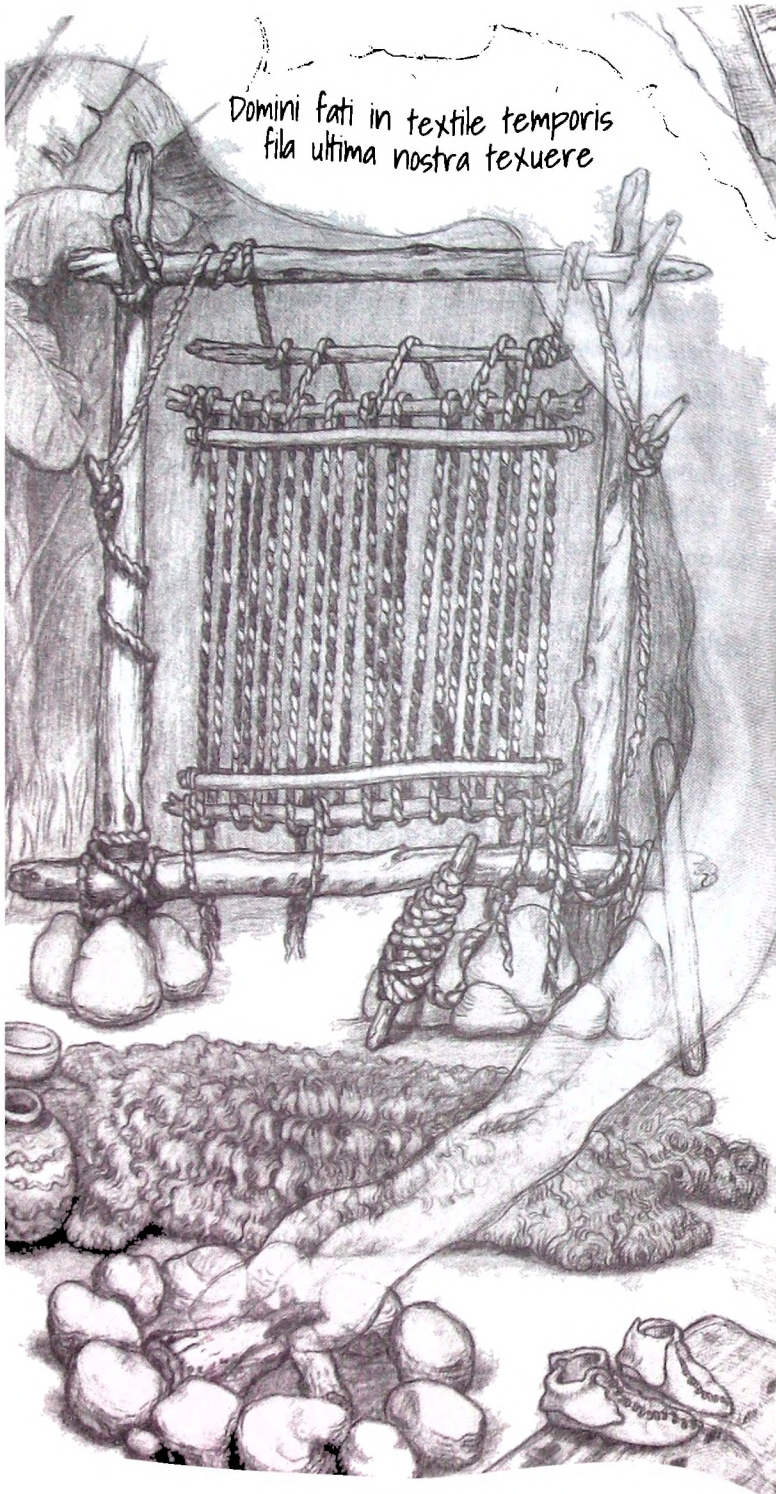
Hilal, Eben’e baktı.

Eben, Hilal’e baktı.

“Endgame’e, Oyuncum.”

“Endgame’e, Usta.”

Domini fati in textile temporis
fila ultima nostra texuere

AN LIU

Manş Denizi, 0° 12' 56" yönünde

Ürperti.

Özgürdü.

Ama tam olarak *nere*de özgür olduğunu kestiremiyordu.

Lynx'in panelini inceledi, navigasyon sisteminin ve otopilotun yerini belledi. Dokunmatik ekranda birkaç butona bastığında Manş Denizi'ni gördü. Kuzeyde gördüğü ışıklar Dover şehrinindi. Oysa An, İngiltere'ye *kirpikÜRPERTİkirpik* hiç *kirpikÜRPERTİ* hiç *kirpikkirpikÜRPERTİKİRPİKKİRPİK-KİRPİK* dönmek istemiyordu.

An, tiklerinden kurtulmak için kendi yanağını yumrukladı.

İşe yaradı. "Chiyoko Takeda," diye fısıldadı. "Chiyoko Takeda."

Burnundan kan damladı.

Ürperti.

Yanaklarını şişirdi. Kaçarken patlayan adrenalin yok olmuştu. Başının her santimetrekübü, kükreyen bir motor gibi zonkluyordu.

Kolu kavrayıp Lynx'e bir yay çizdirdi. Sudan uzaklaşmadan helikopteri 202° 13' 35" yönüne çevirdi. Hâlâ yanan destroyerin üç kilometre doğusundan geçerken kimsenin onu

görmemesi için dua ediyor, silahlarının artık çalışmadığını ya da yangından dolayı başka bir şeyle uğraşamadıklarını umuyordu.

İşte o sırada kontrol panelinde hiç tanıdık gelmeyen bir dizi düğmeyi gördü ve helikopterin neden ışıklarını yakmadan havalandığını, neden bir çift F/A-18s tarafından vurulmadığını anladı.

Bunu yapabildiği için ışıklarını yakmadan havalandı.

Tuhaf düğmeler, görünmezlik sağlıyordu ve An helikoptere binerken devreye girmişti.

Bu kuşu ortadan kaybolmak için kullanabilirdi.

Kirpik. Ürperti.

*Neden helikopter havalanırken görünmezlik özelliği devre-
deydi?* Lynx'e bir tutsak olarak binseydi, bu anlamlı olurdu; An bir Endgame Oyuncusuydu, gezegen üzerindeki en tehlikeli insanlardan biriydi ama daha güverteye gelmeden görünmezlik özelliğini devreye sokup helikopteri havalandırmaya çalışmaları kafa karıştırıcıydı.

Peki *neden* helikopter karanlıkta havalanıyordu?

Kirpik. Ürperti. Kirpik.

Biri ensesine vurmuş gibi birden öne savruldu.

Kargo bölümündeki metal kutu.

Tabut büyüklüğündeki metal kutu.

CHIYOKO TAKEDA.

An, helikopteri suyun üzerinde 50 metre güvenli bir şekilde yükseltti, 140° 22' 07" kodlu yeni rotayı girerek otopilotu çalıştırdı.

Yardımcı pilot koltuğunda dönüp kutunun hemen yanında durdu.

Ürperti.

Bir adım yaklaşıp elini kutunun üzerine koydu.

Öğrenmek için açması gerekmiyordu.

Üzerine kapanıp kollarını açarak kulağıyla çenesini soğuk metale yasladı.

“Chiyoko Takeda.”

Tikler durmuştu.

Helikopterin içindeki gürültü ve her yanından saldıran basınç yüzünden başı patlayacak gibi ağıırken doğruldu. Parmakları kapağın altına kaydı. Heyecanla açıp içine baktı. Loş ışık, fermuarı sımsıkı kapatılmış plastik ceset torbasının üzerinde dalgalar yaratıyordu. Cesedin hemen yanında küçük bir çanta duruyordu.

An, kapının hemen yanında duran el fenerini kapıp yaktı.

Ceset torbası, içinde geniş omuzlu bir çocuk varmış gibi görünüyordu.

Önce çantayı aldı. Kayışını açıp içine baktı. Siyah renkli analog bir kol saati, çeşitli shuriken yıldızların sarıldığı deri bir kılıf, küçük bir bıçak, bir yumak siyah ipek, bir gözlük kılıfı, pipet gibi görünen birkaç santimlik yuvarlanmış kağıt parçaları ve küçük bir plastik kap... Bir flaş disk. Bir kalem. Deriden ince bir cüzdan.

Chiyoko'nun eşyaları.

Çantanın ağzını kapatıp ayağının dibine bıraktı.

Sıra ceset torbasına gelmişti.

Derin bir nefes alıp fermuarın metal tokasını 43 santimetre aşağı kaydırды. El feneri kayınca kutunun içine düştü. Sert ışık şimdi Chiyoko Takeda'nın yüzünü aydınlatıyordu. Cansız ve kuru gözlerinden biri açıldı, kapkara gözbebeği kocaman büyümüşü. Parmağının ucuyla gözü kapattı. Kızın bembeyaz teni, maviye çalıyordu. Sağ yanağından çenesine uzanan bölgedeki kılcal damarlar mosmor olmuştu. Hafif aralık dudakları, deniz rengindeydi. Kesici dişlerinin oluşturduğu ince çizginin ardında kapkara bir boşluk vardı. Sımsiyah düz saçları aynıydı, taranıp toplanmıştı. Ellerini kızın yanaklarına yerleştirdi. Parmakları

boynundan ağır ağır köprücük kemiğine, oradan da soluk yeşil hastane kıyafetinin kapattığı omuzlarına kaydı.

An hiçkırdı.

Kurunun içine yığılıp yüzünü Chiyoko'nunkine yasladı. Ayışığı, güney-güneybatı yönünde Normandiya'ya doğru ilerleyen karanlık helikopterin pencerelerinden içeri sızarken gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını kovduğunda, ıslanan kirpiklerini görebiliyordu.

Kolunu plastik torbanın altından geçirip sarıldı. Chiyoko'yu kucakladı.

"Chiyoko," dedi.

O sırada navigasyon cihazından bir bipleme sesi duyuldu.

An, kızın mavi dudaklarını, gözlerini, kaşlarının küçük çıkıntısını ve burnunu öptü, cesedinin aksine hâlâ onun gibi kokan saçlarını kokladı, ardından yardımcı pilot koltuğuna döndü. Kolu geri çekerken ölü pilotun üzerinden dışarı baktı.

İşte. Fransa'ya sadece 500 metre kalmıştı. Tenha ve karanlık plaj önünde uzanıyordu. Saint-Lô kasabasının yakında olduğunu biliyordu. Ve Saint-Lô'da bir Shang zulası vardı. Yeryüzü onlarla doluydu. İşte onlardan birine denk gelmişti.

Şanslıydı.

Lynx helikopteri havada durdurdu, otopilot panelinde birkaç düğmeye bastı ama devreye sokmadı. Can yeleğini üzerine geçirdi ama suya inene kadar şişirmeyecekti. Bulduğu poşetin içine Chiyoko'nun eşyalarını, dört hazır yemek paketini, pilotun Browning Hi-Power Mark III tabancasını, yedek mermileri, seyahat kitini, GPS cihazını ve baş lambasını attı. Başka bir can yeleğiyle birlikte bir ip bobini aldı. İpten uzun bir parça kesip torbaya doladı. 2'nci can yeleğini şişirip torbaya düğümledikten sonra ipin diğer ucunu kemerine bağladı.

Torbanın ağzını henüz bağlamayacaktı. Alacağı başka şeyler vardı.

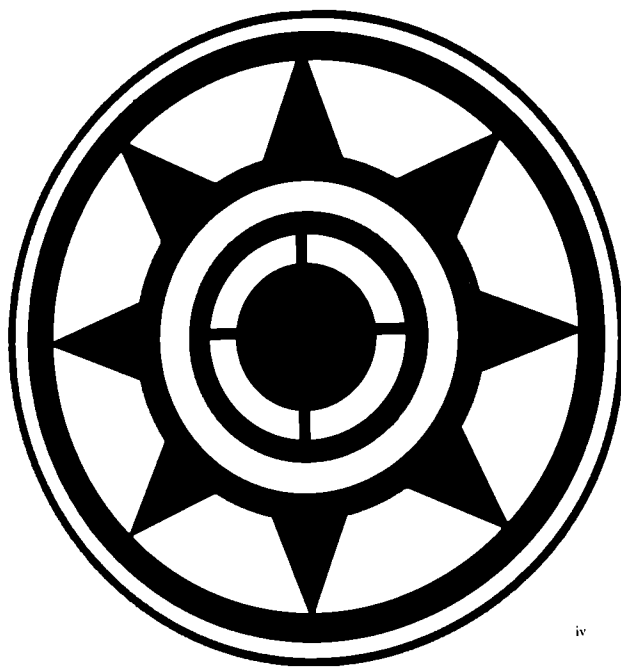
Yumruğunun yanıyla kırmızı düğmeye bastığında helikopterin yan kapısı açıldı. Serin, tertemiz tuzlu hava anında içeri doldu.

Aşağı atlamadan önce Chiyoko'nun üstüne çöktü, bir tutam saçını eline alıp bıçağı kaldırdı.

"Özür dilerim, aşkım. Beni anlayacağını biliyorum."

Tikleri gitmişti.

Bıçağı indirdi ve kesti. Saçlarıyla başladı.

SARAH ALOPAY, JAGO TLALOC

Londra Metro Tüneli, Gloucester Yolu civarı

Koşuyorlardı. Sarah öndeydi, Jago da ona yetişebilmeyi gurur meselesi yapmıştı. Bütün gücüyle koşuyor, kaslarını zorluyor ama Cahokia Oyuncusuna bir türlü yetişemiyordu.

Peşlerinden kimse gelmemişti.

Sarah elindeki tüfeği kavrarken dirsekleri ileri geri sallanıyor, omuzları yalpalıyordu. Tüneldeki tek ışık kaynağı, yeşil ve kırmızı tren sinyalleri ve Sarah'nın başındaki lambaydı. Işığı en düşük seviyede 22 lümene ayarlamış, beyaz plastiğin üzerini kırmızı naylonla kaplamıştı.

Kırmızı spotun duvarlarda hoplayıp zıplaması bir şekilde Jago'nun aklını dağıtıyordu.

"SAS mı demiştin?" diye bağırdı Sarah omzunun üzerinden. Nefes nefese bile değildi.

"Sı. Ya da M16."

"Ya da ikisi birden."

"Dördü kapıda, ikisi penceredeydi. Keskin nişancı desteği vardı," diye sıraladı Jago. "Sence binanın önündeki arabada ya da Genel Merkez'de daha kaç kişi vardır?"

"Araçta üç ya da dört kişi vardır. Merkezde de yirmi ya da otuz."

“Muhremelen bir de dron aracı.”

“Muhtemelen. Yani—”

“Buraya girdiğimizi gördüler.”

“Aynen.” Sarah aniden durdu. Ayaklarının altındaki suyu hissetti. Tünel ikiye ayrılıyordu. “Nereden gidiyoruz?”

Jago yetiştiğinde omuz omuza durdular. Kaçış planının bir parçası olarak bu tünelleri ezberlemiş, otelde Sarah’yla birlikte çalışmışlardı. Ama Sarah belli ki onu dinlememişti. Belki son birkaç gündür olduğu gibi kafası başka yerdeydi.

“Bunu konuşmuştuk, unuttun mu?” dedi Jago.

“Üzgünüm.”

“Kuzey, High Street Kensington istasyonuna çıkıyor; doğrudan caddeye. Güney, servis tüneli,” diye hatırlattı Jago.

“O zaman güneye.”

“*Quizás*. Ama bu tüneller çok yakında ajan kaynayacak. Tünele girdiğimizden beri sadece...” Saatine baktı, “Dört dakika, üç saniye geçti. İstasyona gidip bir sonraki trenle kayıplara karışabiliriz.”

“Aynılmamız gerekir.”

“Sí. Randevu yerimizde buluşuruz. Randevu yerimizi hatırlıyor musun?”

“Ever, Feo.”

İkisi de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Bu küçük pürüzden haberdar olmayan Renzo, onları almak için öğleden sonra pistte bekleyecekti. Plan buydu. Ama şimdi yerleri belli olduğu için İngiltere’den bir an önce çıkmaları gerekiyordu. Bu tünellerde geçirdikleri her saniye, yetkililere onları yakalamak için zaman kazandırıyordu.

Jago, sağdaki tüneli gösterdi. “Servis tüneline gidersek çok zaman harcarız.”

“Neden?”

Jago iç çekti. Sarah’nın bu kadar şeyi unutmuş, hatta belki kendisini hiç dinlememiş olması canını sıkıyordu. Oyuncular

unutmazdı, özellikle kaçış planlarındaki detayları gözden kaçırmazdı.

“Çünkü–” dedi.

Belli belirsiz bir esinti Jago’nun sözünü kesti.

“Tren,” dedi Sarah sakince.

Sonra başka bir şey demeden kuzey ayrımına yöneldi. Karar verilmişti. Sırtında hissettiği esinti şiddetlenirken tünel aydınlanmaya başladı. Sarah, işçilerin hareket halindeki trenlerden korunmak için kullandığı girintilerden birini fark etti. Ona doğru fırladı. Girinti sadece kendisinin sığabileceği genişlikteydi ama tam karşısında bir tane daha vardı. Trenin gürültüsü kulaklarında patlarken Jago tam zamanında o girintiye girdi.

Hızlı trenin yarattığı rüzgâr nefesini keserken Sarah’nın saçlarını uçurdu. Gözleri vagonda oturan yolcularla aynı hizadaydı. Hızla geçen cam ve metal fırtınasının buğusunda birkaç yolcuyu seçebildi. Kırmızı eşarplı koyu tenli bir kadın, tepesi kelleşmeye başlamış uyuklayan yaşlıca bir adam, üzerinde hâlâ parti kıyafeti olan genç bir kadın.

Sıradan, şüphe uyandırmayan insanlar.

Tren geçip gittiğinde Sarah saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı.

“Gidelim.”

İstasyona yaklaştıkça tünel daha çok aydınlanıyordu. Başındaki lambayı söndürdü. Biraz sonra peronu gördüler. Az önce yanlarından geçen tren perondan uzaklaşıyordu. Aşağıda oldukları için çıkışa doğru yürüyen birkaç kişinin başlarını görebiliyorlardı.

Perona çıkan birkaç basamağın başına geldiklerinde gölgelerde kalmaya dikkat ettiler. Sarah parmağıyla en yakınlarındaki güvenlik kamerasını işaret etti. Havalandırma ızgaralarından birine gizlenmişti.

“Perona çıktığımızda bizi görecekler.”

"Sı. Bir sonraki tren gelene kadar burada bekleyelim."

Jago, tüfeğindeki dürbünün küçük vidasını söktü. Karnının üstünde basamakları sürünerek çıktı, güvenlik kamerasına yakalanmamaya çalışarak dürbünle baktı.

Sıradan bir sabahtı. Birkaç insan bekliyor, akıllı telefonlarıyla oynuyor, gazete, dergi okuyor, hiçbir yere bakmıyorlardı. Peronun ortalarında bir yerde bir işinsanı belirdi. Fötr şapka ve siyah ayakkabı giymiş, gazetesini kolunun altına sıkıştırmıştı. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Treni kaçırmıştı.

"Temiz." Jago dürbünü indirdi.

"Tüfekleri bırakmamız gerekecek."

"Tabancan hâlâ yanında, değil mi?"

"Evet."

Jago, peronu tekrar taradı. Genç bir kadın, üç yaşındaki çocuğunun elini tutuyordu. Tulum giymiş mavi yakalı bir işçi vardı. Az önceki işinsanı, şimdi gazetesini okuyordu.

Jago gözlerini kısıp odak ayanı yaptı.

İşinsanın üzerinde çok şık bir takım elbise vardı ama ayaklarındakiler siyah askeri bottu.

"Mierda."

"Ne oldu?"

"Tüfeğini ver."

Sarah, soru sormadan tüfeği verdiğinde Jago silahı omzuna dayadı, silahın alt bölümündeki okları fırlatan ikinci tetiği çekti.

Ok yuvasından çıkıp küçük bir fısıltıyla uçtu. Adam, silahın çıkardığı sesi duyamayacak kadar uzaktaydı. Hemen başının üzerindeki dijital tabelada, Edgware Road bağlantılı bir sonraki trenin bir dakika sonra perona varacağı bildiriliyordu. Adam bir anlığına geriye kaydığında ok boynunu ıskalayıp arkasındaki reklam panolarından birine çarptı.

Adam gazetesini yere fırlatıp ayaklarını iyice açarak sağına ve soluna baktı. Elini kulağına götürüp bir şeyler söylediğinde Jago basamaklardan aşağı indi.

"Bu hiç iyi olmadı. Geri dönmemiz gerekiyor."

"Biri mi gördü?"

"Sanmıyorum."

"Lanet olsun, Jago. Ne demek *sanmıyorum*?"

Belki Jago da sarsaklaşıyordu. Bu kadar unutmak, bu kadar çok Burger King yemek, bu kadar çok seks yapmak iyi değildi.

Sarah ayağa kalkıp baktığında adamı gördü. Aralarında sadece 20 adım kalmıştı. İşinsanı koşarken şapkasını atmıştı, elinde tabancası vardı.

Jago tüfeği doğrultup göz ayarı yapmadan ikinci tetiği tekrar çekti. Fırlayan ok adamın yanağına, gözünün hemen altına saplandı. Adam sadece 47 fit uzaklarında tökezleyip beton perona serildi. Kaydı ve yuvarlandı. Yanağındaki ucu tüylü oku çıkarmak için uğraştı. Bayılmamak için direniyordu ama başka şansı yoktu. Birkaç saniye sonra bayıldı.

Genç anne çığlık attı.

Oyuncular dönüp koşmaya başladı. İstasyonun ışıkları azalıyordu. Sarah, başındaki lambayı yaktı. Havanın değişmesiyle birlikte üzerlerine gelen ışığı fark ettiklerinde Jago'yla aralarında bayağı mesafe vardı.

Edgeware Road treni yine geliyordu.

Sarah depara kalktı. Treni gördüğünde önüne ilk çıkan girintiyeye sığınırken beton duvara omzunu çarptı.

Ama Jago yoktu. O kadar hızlı koşamıyordu. Aralarında sadece 13 fit vardı ama bir mil olsa da fark etmezdi. Jago ona baktı. Sarah, kocaman büyüyen gözlerinin beyazını görebiliyordu.

Tren yanından geçmeden hemen önce, "Eğil!" diye bağırdı. Jago, trenle birlikte görüş alanından çıktı.

Tren düdüğünü çaldı. Yavaşlamadı. Küçük bir patlamayla birlikte etrafa kıvılcımlar saçıldı. Bu, tekerleklerin altında ezilen tüfeğin sesiydi. Ondan sonra tek duyabildiği önünden akıp giden vagonun, trenin neden olduğu rüzgârın ve tünelde yankılanan düdüğün kulakları sağır eden gürültüsüydü.

Yine önünden geçen trenin buğulu camlarından içeri boş gözlerle baktı. Bu sefer kimse yoktu. Hem de hiç kimse. Ta ki son vagon gelene kadar; bu vagon, siyah giymiş adamlarla doluydu.

Bir sürü silah kuşanmış bir sürü adam.

Tren durmadı çünkü onu görmüşlerdi. Onu gördüler ve ölmesini istediler.

Tren köşede gözden kaybolduktan sonra peronda durmak için fren yaptı. Sarah'nın diğer tünele gidebilmesi için en fazla bir dakikası vardı. Rayların arasına baktı. Jago'dan hiç iz yoktu. Gözlerini kısıtı. Yukarı baktı. Karanlıkta bir kumaş parçası süzülüp rayların üzerine kondu.

Jago'nun gömleğine benzeyen bir kumaş parçası.

Daha yakından bakmak için birkaç adım attı ama uzaktan gelen sesleri duyduğunda donakaldı. Adamlar delirmiş gibi bağı-
rıyordu.

Hiç vakti yoktu.

Sarah, korkudan titriyordu. Jago Tlaloc'tan geriye kalanları görmek için zamanı kalmamıştı.

Korku.

Koluyla gözlerini silip rayların üzerinden fırladı.

Başka bir ölümden kaçıyordu.

Sevdiği başka birinin ölümünden.

AISLING KOPP

JFK Uluslararası Havaalanı, Terminal 1 Pasaport Salonu,

Oda E-117, Queens, New York, ABD

Aisling, bir saat üç dakikadır odada oturuyordu. Kimse onunla görüşmeye gelmemişti, ne bir bardak su ne de bir paket cips getiren olmuştu. Diyafondan bile konuşmamışlardı. Masa, sandalye, yerdeki çelik halka ve tavandaki floresan ışıklar dışında oda bomboştı. Metal masa ve sandalyenin köşeleri yuvarlatılmış, birleşme noktaları kaynakla birleştirilmişti. İkisi de beton zemindeki metal plakalara vidalanmıştı. Sarıya çalan beyaza boyanmış duvarlar boştu. Resim, raf ya da havalandırma yoktu. Çift taraflı ayna da yoktu.

Ama Aisling *izleniyordu*. Bundan hiç kuşkusu yoktu. Odanın bir yerlerinde bir kamerayla bir mikrofon vardı. Odada tehlike yaratabilecek bir eşya olmadığı için onu buraya getiren adamlar ellerine kelepçe takmamıştı. Sandalyeye oturtup gitmişlerdi. Hiç kumildamamıştı. Kapı kapandığından ve kilitler yerlerine oturduğundan beri meditasyon yapıyordu. Üç tane vardı. Bir fısıltı kadar sessiz olsalar da Aisling duymuştu.

Bir, iki, üç.

Buraya hapsedilmişti. Aisling, *buranın İtalyan mağarasından da beter olduğunu* düşündü.

Aklından gelip geçenleri önemsemiyordu. En azından önemsememeye çabalıyordu. Bir Oyuncu olması, her konuda uzman olacağı anlamına gelmiyordu. Ateş etmek, dövüşmek, iz sürmek, tırmanmak, hayatta kalmak. Bulmaca çözmek. Diller. Bu konularda gerçekten iyiydi. Ama kendine odaklanmak, zihnini açmak, şu *om om om* saçmalığı konularında o kadar iyi sayılmazdı.

Öte yandan o kadar silah eğitimi, hayati önem taşıyan bir anda o lanet olası deniz uçağını yere indirmesini sağlayamamıştı.

Oysa o gün dünya kurtulabilirdi.

Boşver. Boşver.

Nefes al.

Boşver.

Boşverdi. Görüntüler ve duygular gelip geçiyordu. Hatıralar. Chrysler Binası'nın kuzeydoğuya bakan tarafındaki canavar heykelinin üzerinde otururken yüzünü döven yağmur. Hudson Vadisi'nden topladığı yaban mantarlarının tadı. İrlanda Lough Owel'da neredeyse boğulduğunda ciğerlerine dolan su. Sosyopat olmayan tüm Oyuncuların eninde sonunda yüzleşmek zorunda kaldıkları kazanamayacağına, kazanmaya hakkı olmadığına ya da kazanmaması gerektiğine dair içini kemiren korku. Babasının masmavi gözleri. kepler 22b'nin tüyleri diken diken eden sesi. Büyük Beyaz Piramit'ten kaçışı. Büyük Vahşi Kaz Pagodası'nın çatısında attığı okla Olmek Oyuncusunu vuramamış olmasının getirdiği pişmanlık. İtalya'daki mağara duvarlarında gördüğü çizimlerin yarattığı öfke. Oyuncuların kepler varlıkları tarafından oyuna getirilmesine duyduğu öfke. Adaletsizliğe duyduğu öfke. Endgame'in saçmalığın daniskası olduğunu bilmesinden doğan öfke. Öfke.

Boşver.

Boşver.

Nefes al.

Kapı fısıldadı. Bir, iki, üç. Kapı tokmağı döndü. Aisling gözlerini açmadı. Dinledi, kokladı, hissetti. Tek bir kişiydi. Kapı kapandı. Yine fısıltılar duyuldu. Bir, iki, üç.

Hâlâ tutsaktı.

Gelen bir kadındı. Sabun kokusundan anlayabiliyordu.

Hafif adımlarla yürüyordu. Nefesleri düzenliydi. Belki o da meditasyon yapıyordu.

Kadın masanın öteki tarafına geldiğinde durdu ve kendini tanıttı, “Operasyon Memuru Bridget McCloskey,” dedi, bir caz şarkıcısının boğuk sesiyle. “Bu benim gerçek adım. *Deandra Belafonte Cooper* gibi atmasyon değil... Yoksa *Aisling Kopp* mu demeliyim?”

Aisling gözlerini ardına kadar açtığında bakışları kilitlendi. McCloskey, hiç de beklediği gibi biri değildi.

“Demek pasaportunun sahte olduğunu kabul ediyorsun,” dedi McCloskey.

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“*Aisling Kopp* dediğimde gözlerini açtın. Benim kitabımda bu itiraf demektir. Yüzde yüz.”

“Hangi kitapmış bu? *Grinin Elli Tonu*? *Penthouse’a Mektuplar*?”

McCloskey, başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. 40’lı yaşlarının başındaydı. Aisling gibi onun da saçları kızıldı ama Frankenstein’in gelini gibi, alnından, sıkıca bağladığı atkuyruğu saçlarının ucuna kadar beyaz bir tutamı vardı. Uzun bacaklı, kaslı, fıstık gibi vücuduyla emekliliğine birkaç yıl kalmış bir *Playboy* kızını andırıyordu. Gözlüğünün çerçevesi petrol rengiydi ve çok az makyaj yapmıştı. Yeşil gözleri vardı. Ellerinin güçlü ve damarlı olması çetin ceviz olduğunu gösteriyordu. Herhalde Aisling’in yaşındayken baş döndürücü bir güzelliğe sahipti.

“Bu aşığılama laflarını ne kadar sık duyduğumu bilsen şaşırırdın,” dedi McCloskey.

“Belki işinizi değiştirmelisiniz.”

“I-ih. İşimi seviyorum. Senin gibilerle konuşmayı seviyorum.”

“Benim gibiler?”

“Teröristler.”

Aisling istifini bozmadı, bir şey söylemedi. Emniyet güçlerinin Endgame Oyuncularını terörist olarak görmelerini anlayabilirdi ama bu kadın Endgame’i biliyor muydu ki?

“Ukalılığı bıraksak? ABD sınırından sahte bir isimle geçmeye çalışırken yakalandığını hatırlatmak isterim.”

“Tutuklu muyum?”

“Tutuklu mu?” McCloskey kıkırdadı. “Çok tatlı. Hayır, ben insanları tutuklayan devlet görevlilerinden biri değilim, Bayan Kopp. Ben devletin... *başka* bir bölümündenim. Küçük ama çok özel bir bölümünden. Teröristlerle baş ederiz. Şahsen ve çok yakından.”

“Eh, o zaman bir sorunumuz var, ben terörist falan değilim.”

“Ah, tatlım, bütün bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Yani çok eski bir tarikatın gizli üyelerinden biri olduğun, harekete geçmen söylendiğinde amaca ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapacağın konusunda yanılıyorum. Öyle mi?”

“Gizli üye, ha? Bu bir şaka mı?”

McCloskey yine başını iki yana salladı. “Şaka değil. Xian’da olanları duydun mu? Olanlarla bir ilgin var mı?”

Çin’deki şehri duyunca Aisling’in kalp atışları hızlandı. Ürperti ensesinden sırtına doğru uzandı. Bedeninin tehlikeli tepkiler vermesinin önüne geçemezse birazdan soğuk terler dökmeye başlayacaktı. Soğuk terler dökemezdi. Hâlihazırda bir şeyler biliyormuş gibi görünen bu kadının önünde olmazdı.

“Ne? Şu meteor mu? Bundan tarikatım mı sorumlu? Hanımefendi, meteorları kontrol edebilseydim şimdi burada oturuyor olmazdım.”

Meteorları kontrol edebilseydim, diye geçirdi içinden, Büyük Karşılaşma hiç olmazdı.

“Hayır. Meteor meselesine sonra geleceğiz. Bir hafta kadar önce An Liu’nun evine yerleştirilen bombadan bahsediyorum.”

Duyduğu isim Aisling’in kulaklarını tırmaladı. Bu kadın bir şekilde Endgame’in muhtemelen en tehlikeli ve ne yapacağı belli olmayan Oyuncusunu keşfetmişti. Öldüreceği Oyuncuyu seçme şansı verselerdi, Aisling, Shang’ı seçerdi. Yine de duygularını saklamak için kaşlarını çatıp masum bir ifade takınarak, “Anne Liu mu? O kız da kim?” diye sordu.

“*Erkek*. Tarikatının gizli üyelerinden biri.”

Aisling’in kalbi yerinden çıkmak üzereydi. Sinirlenmemiştii, alınmıştı. Daha önce Oyuncuların aynı grubun üyeleri olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. 12 farklı soyu Oyuncular temsil ediyordu. *Soyum için varım, diğer soylarla alakam yok.* Düşüncesi bile adeta bir küfürdü.

Küfür!

O tikli ucube Shang’la aynı kefeye konmak iğrençti.

“An Liu adında birini tanımıyorum,” dedi sakince. “Ve Çinli bir tarikatın gizli üyesi de değilim.”

McCloskey, masanın kenarına oturup tırnaklarını inceledi. Manikürüyle oynadı. “Belki tarikat yanlış bir kelimedir. Sen ve An Liu, *soy* demeyi tercih edersiniz. Çağrışım yaptı mı, Aisling Kopp?”

Aisling, hiç düşünmeden, “Hayır,” dedi ve anında pişman oldu.

“Hı-hı. Şuna ne dersin: إقبعللآ قىامن”

Aisling, Arapça bildiğinden bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kaskatı kesildi. Öyle bir gerilmişti ki bacaklarının gücüyle sandalyenin kaynak yerleri gıcırdadı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Aisling gözlerini kıstı. “Ne bildiğinizi düşünürseniz düşünün, hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“İşte orada yanılıyorsun, Kopp. 12 kadim soy olduğunu, senin de La Tène Keltlerinden geldiğini biliyorum. An Liu'nun Shang soyundan geldiğini biliyorum. En az beş soy üyesinin daha gerçek adlarını biliyorum. Ve meteorlar düştüğünden beri hepinizin bir tür ödül için birbirinize karşı *oyun* oynadığınızı da biliyorum. Dünyanın sonu gelene kadar da oyunu bırakmayacaksınız. Bunu söylediğim için üzgünüm ama dünyanın sonu çok uzak değil.”

“Siz çıldırmışsınız.”

“Çıldırmış olmayı dilerdim, Kopp. Sadece sen daha bebek bezi kullanırken baban Declan'ın Ajans'a verdiklerini okuduğumdan değil—”

“*Babam* mı? Dalga mı geçiyorsunuz? Babam delinin tekiydi,” diye çıktı Aisling. Artık rol yapmaya gerek yoktu.

“Biliyorum. O kadar deliydi ki kendi babası, senin büyük-baban, onu öldürmek zorunda kaldı.”

“Ever, biliyorum,” diye fısıldadı Aisling.

“Güzel. Dürüstlüğü için teşekkürler.”

Sessiz geçen birkaç dakika boyunca McCloskey tırnaklarıyla oynarken Aisling ateş saçtı. Sessizliğiyle kadını yıldırabileceğini biliyordu ama...

“Beni ne diye burada tutuyorsunuz?”

McCloskey masadan inip ellerini soğuk metale yerleştirdi. “Sana karşı dürüst olacağım, Kopp. Sırf sana karşı dürüst olma emri aldığım için değil, dürüst olmak istediğim için. Hayatım boyunca bir sürü saçmalık gördüm. Hayal edebileceğinden de çok. Ve senin hayal edebileceğini biliyorum. Ben senin ne olduğunu biliyorum ama sen benim kim olduğumu, nerelere gittiğimi, neler yaptığımı bilmiyorsun. Canını yaktığım insanları.

Canlarını nasıl yaktığımı... Korkunç şeyler gördüm. Gizemli şeyler. Bu dünyadan olamayacak şeyler. Neden bahsettiğimi bildiğinden eminim.”

“Tıpkı babam gibi konuşuyorsunuz. Siz delirmişsiniz.”

“Kalın kafalılığı bırak, Kopp. Buna zamanımız yok. Büyük Karşılaşma geliyor. Bildiğimi sen de biliyorsun. Soylarınızı ve gizli üyelerinizi uyandıran o on iki meteor, sadece başlangıçtı. Yenisi geliyor. Ve cehennem de beraberinde gelecek.”

Aisling’in gözleri kocaman büyüdü. İnce dudakları aralandı. Dışarıdan birinin bu kadarını bilmesi mümkün değildi. “Bütün bunları nereden biliyorsunuz?”

“Söylemiştim. Baban bize birtakım belgeler vermişti, başka kaynaklarımız da var. Hatta Oyuncuları Maccabee Adlai adında sosyopatlığın sınırlarında dolaşan biri olan Nebati halkıyla da temas kurduk sayılır. Onu tanıyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

“Hasta ruhlı, yakışıklı pisliğin teki. Nebatilerle baş etmek gerçekten hem aydınlatıcı hem de fazlasıyla dehşet verici oldu. Endgame’in ne olduğunu anlamaya en yaklaştığımız noktada Ürdün’deki bütün ajan ve operasyon memurlarımızın yanında çocukların da olduğu birkaç yüz sivil katlettiler. Sırf öğrenmeyelim diye.”

“Endgame. Demek *biliyorsunuz*.”

“Her şeyi bilmiyorum ama birçok şeyi biliyorum. Daha da önemlisi, ne kadar can sıkıcı olsa da gezegenimize doğru gelen o devasa canavar göktaşını biliyorum. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, onu durduramayacağız.”

“Nereye çarpacağını biliyor musunuz?” diye sordu Aisling. Yabancı birine soru sorduğu için kendini son derece çaresiz hissediyordu.

“Şöyle böyle.” McCloskey somurttu. “NASA’dakiler nereye düşeceğini bildiklerini düşünüyor. Daha birkaç gün önce keşfet-

tiler ve dünya dışı varlıklara olan ilgimiz ve yetkilerimiz sayesinde biz de çabucak öğrendik.”

“Nereye çarpacak?”

“Gizli bilgi.”

“Gizliliğin içine edeyim. Söyle.”

“Yapamam. Henüz söyleyemem.”

“Ne zaman söyleyebilirsin?”

“Bana bir söz verdikten sonra, Kopp.”

“Ne sözü?”

McCloskey, cevap vermeden önce biraz duraksadı. “Biliyorsun, Kopp, seninle hiçbir ilgim olmasını istemezdim. Şansım olsa farklı bir yol seçerdim.”

“Ne yolu?”

“Bu da gizli bilgi. Şu kadarını söyleyebilirim; yaratık atalarımızın Dünya’ya bir daha hiç dönmemelerini sağlamakla ilgili bir yol. Ama meteorlar düştü ve çok geç kaldığımızı anladık. Her şeyin canı cehenneme, haksız mıyım?”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

McCloskey, anlayışla bakmayı denedi. “Belki bilmiyorum. Siz Oyuncuların nasıl bir eğitimden geçtiğinizi öğrendim. Yapabileceklerinizi gördükten sonra etkileyici olduğunuzu söyleyeceklerin başını çekerim. Dünya üzerindeki özel kuvvet askerlerinden daha eğitilmiş ve yeteneklisiniz. Ve bazılarınız gerçekten acımasız. İnsanı dehşete düşüren bireylerden oluşan bir grupsunuz. Neyse, işin bu tarafı artık biraz tartışmalı. Oyun başladı. Kıyamet saati tıkırdıyor ve dürüst olmam gerekirse, arkadaşlarımla ve benim biraz ödümüz kopuyor. Sonuç olarak konuştuk ve uzun tartışmaların ardından sizinle yol almaya karar verdik.”

“Bu da ne anlama geliyor şimdi?”

“Yani şu kötü kozmik şakanın üstesinden gelinebilecekse ve şampiyon kendi soyundan olanların hayatını garantileyecekse,

o zaman biz de *senin* kazanman için elimizden geleni ardımıza koymayız.”

Aisling sonunda anladı. Gülümsedi. “Çünkü sen de La Tène halkındasın.”

McCloskey, parmağını burnunun ucuna götürdü. “Tombala. Amerika’da yaşayan nüfusun yaklaşık çeyreği ve Avrupalıların beşte biri gibi biz de La Tène halkıdanız. Sen Aisling Kopp, *bizim* Oyuncumuzsun.”

Aisling’in kalp atışları yine hızlandı. Bu kadarı fazlaydı. Endgame’in hiçbir aşamasında yer almayan bir devlet ajanının bu kadar çok şey bilmesi rahatsız ediciydi.

Bu, kıyamet kopmadan dünyanın değişmeye başladığı anlamına geliyordu.

McCloskey öne eğildi. “Neden buradasın biliyor musun, Kopp? Sana yardım teklifinde bulunabileyim diye. Öte yandan, anlayacağın üzere, başka şansın yok. Görevi üstleniyoruz. Son derece acımasız, yetenekli, azimli ve gerekli donanıma sahip küçük grubumuz, anahtarı bulmana, ölmesi gerekenleri öldürmene ve kazanmana yardım etmek için hazır. Hem de cehenneme kadar.”

Aisling arkasına yaslandı. Daha doğrusu irkilerek arkaya kaçmıştı. Bu odadan bir an önce çıkıp bu kadından kurtulmak istiyordu.

“Bunları baştan söyleyebilirdin,” dedi.

“İ-ih. Seni tanımak, yıldızımızı görmek istedik,” dedi McCloskey sırtıarak. “Aisling, bebeğim, seni çılgın dehşet saçan La Tène Oyuncusu, bizler *senin* bir numaralı hayranınız.”

MACCABEE ADLAI, EKATERINA ADLAI

*Arendsweg 11, Bodrum Katındaki Steril Oda, Lichtenberg, Berlin,
Almanya*

“Mükemmel bir şekilde çalışması biraz zaman alacak,” dedi Ekaterina Adlai, Nebati halkının neredeyse unutulmuş dilinde. Arapça’ya benzer dil şaklatmaları ve tek heceli kelimelerle genzi zorlayan akıcı bir dildi bu. Hem Ekaterina hem de Maccabee bu dili konuştukları için gurur duyuyordu. İçinde bulundukları oda son derece aydınlık ve serindi. Tepelerinde havalandırma sisteminin belli belirsiz hırıltısını duyabiliyorlardı. Bach’ın Çift Keman D Minör Konçertosunun ilk bölümü, köşedeki Sonos stereo sistemden mırıl mırıl yayılıyordu.

Ekaterina baştan aşağı önlüklüydü, bütün yüzünü kaplayan şeffaf ameliyat gözlüğünün göz kısımları büyüteçliydi. Makineler arada bir çalışıp susuyordu. Tüpler, çeşit çeşit sıvılar, bir torba kan... Ekaterina, derisi kan ve tentürdiyotla pişmiş gibi görünen çocuğun kolundaki mavi steril örtünün üzerine eğildi. Çocuğun bileğine siyah mekanik bir el takılmıştı. El, en az 10.000 saat güç verebilen incecik bir lityum pille çalışıyordu ve tamamı fiber-optik ve titanyum tellerden oluşuyordu. Etin soğuk metale kaynamasını sağlayan ameliyat cihazlarıyla işi bitmişti, şimdi bir voltmetre ve lehim çubuğuyla son rötuşları yapıyordu.

Maccabee de önlüklüydü. Ekaterina'ya yardım ediyordu.

Kadın parmakları lehim çubuğuyla dürttü, derdi kısa devre yaptırmak değil, tepki alabilmek için parmaklara acı uyararı vermektir. Dokunduğunda serçe parmak seğirdi, yüzük parmağı kıvrıldı. Normalden biraz daha kalın olan ortaparmak da avucun altından gelen küçük bir mekanik sesle oynadı.

"El çalışmaya başladığında," dedi Ekaterina, "arkadaşının alışması zaman alacak."

"O benim arkadaşım değil."

Ekaterina, anlayışlı gözlerle Maccabee'ye baktı. Ameliyat gözlüğündeki büyüteçlerin ardından devasa görünen gözbebekleri, bulutlu bir gecede ormandaki en küçük hareketi yakalamaya çalışan baykuşunkiler gibi kapkara ve kocamandı. Dudağının üstünde bir beni vardı.

"O kadarını anladım... Konuştuğumuz şey burada."

Lehim çubuğuyla işaret parmağına dokundu ama parmak kıpırdamadı. Çubuğun sıcak ucunu iki üç saniye daha tuttu. Hareket yoktu. Çubuğu yerine bırakıp bilgisayar terminaline döndü. Birkaç tuşa bastı, kodları yeniden girip sinir telleri arasındaki bağlantıyı düzenledi.

"Aktive etmen için sana bir pim vereceğim," dedi. "Ama sadece hazır olduğunda kullan, canım. Söylediğin gibi yapıldı ama açıkça söylemem gerekir ki pek anlamadım. Bir zehir nodülü ya da patlayıcı çok daha... kolay olurdu."

"İkisi de saptanabilir, Ekaterina."

"Bu küçük vahşi tarafından mı?"

"Görüldüğünden çok daha kurnazdır. Böyle olmak zorunda."

Ekaterina yazmayı bıraktı, çubuğu alıp tekrar işaret parmağına gitti. Parmak bu sefer hızla kıvrıldı.

Ekaterina yeni ölçümlerin monitörde sıralanışını seyretti: 3-0-7-0-0. Memnun bir şekilde kafa salladı.

"İyi iş çıkardın, Ekaterina. Mükemmel."

“Teşekkürler.” Çubuğun 418 derecelik sıcak ucuyla başparmağa dokundu.

Seğirme.

Avuç.

Seğirme.

Aya.

Seğirme.

Çubuğu bıraktı, ameliyat gözlüğünü ve ameliyat eldivenlerini çıkardı. Katlanmış kare şeklindeki gri pamukla alnındaki teri sildi. Tepelerindeki parlak spot ışığı kısıtı. Ellerini ovuşturup saatler süren ameliyatın yorgunluğunu atmaya çalıştı. “Önemli değil, canım. Ama bu pimi aktive ettiğinde etrafında olmak istemezdim.”

“Olmayacağım. Pimin etki alanı ne kadar?”

Ekaterina, odanın diğer ucundaki rafa yürürken mide gurultusu açıkça duyulabiliyordu. “Yedi metreden fazla değil.” Küçük bir kutuyu açıp içinden bir şey aldı. “Midem kazanıyor.”

“Benim de. Sana bir sürprizim var.”

Ekaterina yüzünde bir gülümsemeyle ona döndü. “Sahi mi?”

“Fischers Fritz’teki en iyi masayı ayırttım.” Ağzı kulaklarında saatine baktı. “Bir saat sonra araba gelip bizi alacak.”

Gençlik günlerinden biraz daha tıknaz ve ağırbaşlı olan Ekaterina zıplayıp avucuyla yumruğunu birbirine vurdu. “Fischers Fritz mi? Bu kadar kısa sürede nasıl rezervasyon yaptırabildin? Yoksa orada çalıştığını bilmediğim bizden biri mi var?”

Maccabee, işaretparmağı ve ortaparmağını, başparmağına sürüttü. “Hayır, Ekaterina. Masayı eski tarz yöntemlerle ayırttım.”

“Eh...” dedi Ekaterina, yemek düşüncesiyle daha da neşelenerek. “Şu pimi al.” Küçük metal kapsülü Maccabee’nin avucuna bıraktı. Maccabee kapsülü çevirip kapağını açtı. Kırmızı bir düğme gördü.

“Üç kere hızla bas,” diyen Ekaterina, ritmi göstermek için ayağıyla yere vurdu.

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Geri dönüşü yok, iptal yok.”

“Tamam.”

Ekaterina, unuttuğu bir şey var mı diye odaya bakındı. Unuttuğu bir şey yoktu. Makineler hırlayıp bipliyordu. İkisi de Baitsakhan'ın düzenli nefeslerini duyabiliyordu.

“Fischers Fritz,” dedi kadın hülyalı gözlerle. “Ne harika bir sürpriz.”

Maccabee kocaman sıırttı. Elini kadının omzuna koyup sıktı. “Evet, anne. Sadece sen ve ben, bir de bir şişe 1928 Krug. Sona uygun bir yemek.”

KİMDEN: wm.s.wallace58@gmail.com
KİME: lookslkecandy@gmail.com
KONU: SELAM—LÜTFEN HEMEN OKU!
ÖNCELİK: ACİL

Selam Cass,

Ben, Will. Zaten biliyorsun. Nasılsın? Petey'yle Gwen nasıl? Peki şu minik sokak köpeği Crabapple? Joachim hastanedeki işi sonunda alabildi mi?

Neyse, sana daha önce hiç kullanmadığım Gmail hesabımdan yazıyorum çünkü anlatacaklarımı NASA adresimden gönderemezdim. Çok gizli bilgi. Gerçekten çok gizli. Ama SON DERECE SON DERECE SON DERECE önemli. Telaşlandırmak istemem ama deyim yerindeyse hayati derecede önemli. Sen, çocuklar ve... eh, etrafındaki herkes için önemli. Sadece etrafındakiler olsa iyi – Atlantik Okyanusu'na yüz mil mesafedeki herkesin hayatı tehlikede. Dünya üzerindeki her canlı için bile ölümcül olabilir.

Biliyorsun, son beş yıldır bir ekiple birlikte güneşe 1.3 AB* mesafede uçan tüm göktaşlarını tarayan DYA** programında çalışıyorum. Çoğu kişi işimizi sıkıcı bulabilir ama beni bilirsin; işime âşığıım. Sayılar ve uzay, her zaman benim hayatım oldu. Her zaman.

En azından şimdiye kadar.

Çok büyük bir şey keşfettik, Cass. Bunun olabileceğini hiçbirimiz tahmin etmezdik. Çok yakında ve bir solucan deliğinden ya da zaman-mekân birliğindeki bir çatlaktan fırlamış gibi bir anda ortaya çıktı. Gerçekten aşırı yakın. Böylesi bir canavarı yıllar önce görmüş olmamız gerekirdi, bir plan yapma şansımız olsaydı canavarı yolundan şaşırtabilirdik. Ama şimdi, muhtemelen yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Devlet ne yapması gerektiğini bulmaya çalışıyor ama ortalık karıştı; herkes ÇOK korkuyor. JPL'deki biliminsanları ne

* Astronomik Birim

** Dünya'ya Yakın Asteroitler

yapacağını şaşırmış halde. Tasarladıkları hiçbir model, bu canavarı durdurmaya ya da yolundan şaşırtmaya yetmiyor. Görüntüsü... Canavara İbranice'de Yok Edici anlamına gelen Abaddon adını verdik. Taşı gördüğümüzde hepimiz aklımızı yitiriyorduk; birçoğumuz bilim dünyasının temel kavramlarını sorgulamaya başladı. Bazıları ofise gelmeyi bıraktı.

Çok ciddiym, Cass, hesaplarımız doğruysa taş önümüzdeki 82 ila 91 gün içinde Dünya'ya çarpacak. Şu anda %95 oranda kuzey yarımküreye, muhtemelen Orta Atlantik'e, belki Avrupa'dan ziyade Amerika'ya daha yakın bir noktaya düşecek. Yaratacağı yıkımı hayal bile edemiyorum. Dünyanın bütün nükleer santrallerini toplayıp onla çarpmak, sonra da bir kıvılcım çakmak gibi olacak. Patlama saniyeler içinde gerçekleşecek. Bu... her şeyin sonu olacak, Cass. Her şeyin.

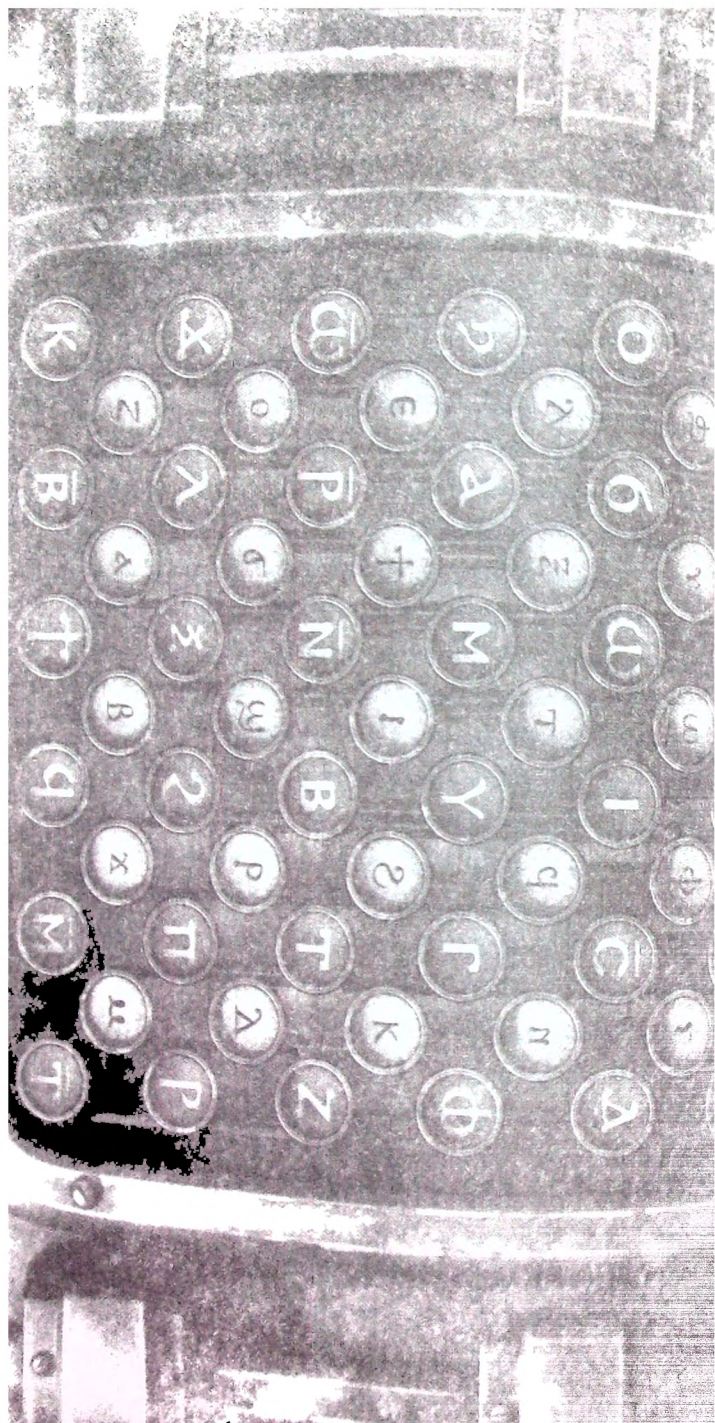
Bir plan yapıp hazırlanman gerekiyor. Yakında bu bilgiler ya sızacak ya da yayınlanacak ve bu olduğunda dünya değişecek. Neler olabileceğini kestirebiliyorum ama Brookline'de kalmak bir seçenek değil. Bir arabaya ihtiyacın olacak. Daha iyisi dev bir cip kirala, içini yemekle ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama silahla doldur, sonra ülkenin tam göbeğinde buluşalım. Sally'yle seni bekleriz. Birkaç güne nereye gideceğimize kesin karar verimiz ama mümkün olduğunca uzak bir yer olması gerektiğini düşünüyorum. Belki Kanada sınırına yakın bir yere (haber duyulduktan sonra her yer silahlı manyaklarla dolacak). Belki Montana ya da Kuzey Dakota'ya gideriz.

Lütfen bunu ciddiye al. Aklım başımda. Bütün dünya korkuya kapılıp ortalık karışmadan önce hazırlanmaya başla. Abaddon geliyor ve bildiğimiz dünyanın sonu olacak.

Ararsan konuşabiliriz.

Beni ara.

XXOOXXOOXXOO, abin, Will.

SARAH ALOPAY

Londra Metro Tüneli, High Street Kensington İstasyonu civarı

Sarah bütün gücüyle koşuyordu. Koşarken Jago'nun ölümünü düşünmemeye çalışıyordu.

Bir ölüm daha.

Jago'nun.

Neredeydi? Gerçekten ölmüş müydü? Evet. Evet, ölmüş olmalıydı.

Evet.

Ölmediyse bile askerler şimdiye kadar işini bitirmişti.

Bir ölüm daha.

Koştı. Tünellerin çatallandığı noktaya geldi, Jago'nun servis tüneli dediği güneydekine girdi.

Ölen Jago.

Sevdiği Jago.

Sevdiği Jago.

Geçmiş zaman. Tıpkı Christopher gibi.

Koşarken küçük su birikintilerine dalıyor, başındaki zayıf ışık çelik şeritlerden yansıyor. Koştı. Jago'nun sesiyle küçük detayları hatırlamaya başladı. Otel odasında dikkat etmediği ama eğitilmiş beyninin kendiliğinden hafızaya aldığı detayları.

Bir kapı var. Kanalizasyon girişi. Oradan aşağıdaki sarnıca inebiliriz. Üzerinde 'Norland Transfer and Electrical' tabelası olan bir merdivene gelene kadar akıntıyla ilerleriz. Tırmanıp dışarı çıkarız. Bir araba çalarız. Sarah, kulağın bende mi?

Evet.

Tamam. Bir araba çalıp kuzeye gideriz. Çevre yollarından uzak dururuz. Renzo'yla eski bir pistte buluşuruz. Lincolnshire'daki RAF Folkingham. Tekrar et.

Lincolnshire'daki RAF Folkingham.

Kanalizasyon girişine geldiğinde, "Lincolnshire'daki RAF Folkingham," dedi. Kapı zincirliydi. FN F2000 tabancasıyla kilide ateş ettiğinde patlama tünel boyunca yankılandı. Ses, yerini kesin belli etmişti. Adamlar geliyordu. Henüz görmüş ya da duymuş değildi ama bunu adı gibi biliyordu.

Güneydoğuya açılan kapıyı tekmeleyerek açtı, bir dizi metal basamaktan bileklerine kadar suya battığı alçak bir koridora indi. Bir an önce kuzeydoğuya, sarnıca varması gerekiyordu. Oraya vardığında E harfinin *doğuyu* işaret ettiğini dileyerek üzerinde E15OUTFLOW tabelası olan tüneli seçti. Ama sarnıçtan ayrılmadan önce gömleğinden bir parça yırtıp W46INFLOW tabelasının yol gösterdiği tünelin kenarındaki çıkık demir parçasına geçirdi. Belki bu sayede ardındaki adamları çıkmaz bir tünele sürükleyebilirdi. Sarnıçtan tam ayrılmıştı ki yukarıda büyük bir patlama duyuldu. Tavandan birkaç beton parçasıyla toz yağmaya başladı.

Yukarıda ne olmuştu? Öğrenmek için zamanı yoktu. Koşması gerekiyordu. Jago olabilir miydi?

Hayır. Olamazdı. Şu saniye umut, en tehlikeli şeydi. Umut yavaşlamasına neden olabilir, oyuna, hatta hayatına mal olabiliyordu.

Dünya Anahtarı!

Cebini yokladı. Anahtar hâlâ oradaydı. Tanrılara şükürler olsun, hâlâ cebindeydi.

Kırılan tünelde bir kilometre koştuktan sonra oluklardan akan sular bel ve omuz hizasına gelmişti ki daire şeklinde bir odaya vardı. Metal barlar yukarı tırmanıyordu. Betonda büyük bir kırmızı "7"nin üzerine boyayla NRLND XFER AND ELEC yazılmıştı. Tüfeğini omzuna astı, barları tırmanmaya başlamadan önce iki elini kulaklarının arkasına götürüp dinledi. Geldiği yondaki belli belirsiz şapırtıları duyabiliyordu. Adım sesleri.

Yine merak etti: Jago muydu?

Yoksa cellatlar ordusu muydu? Etkisiz hale getirilene kadar kaçını öldürebilirdi? İsteddiği bu muydu? Ölümün ardından gelen intikam duygusu mu?

Jago olabilir miydi?

Hayır. Olamazdı. *Umutlanamazsın. Umut katildir. Umut ölümdür.*

Durma.

Harekete geçti.

Yukarı, yukarı, yukarı.

Omzuyla rögar kapağını itti, ellerini iki yana dayayıp en üstteki barın üzerine ayaklarını sağlamca yerleştirdi. Bacaklarından aldığı güçle demir diski kaldırdı, parmaklarıyla kenarlarını kavradı. Büyük dikkatle kaydırdı. Rögar kapağı, yerde sürtünerek kaydı. Sarah, küçük ve karanlık bir odaya çıktı. Soğuktu, rutubetliydi. Ayak seslerini duymaya çalışsa da bir şey duyamadı. Belki olmayan sesleri duymaya başlamıştı. Evet, öyle olmalıydı. Gaipten sesler duyuyordu. Umut, böyle şeylere neden olabilirdi. Eğilip rögar kapağını ses çıkarmadan kapattı. Etrafına bakındı. Bir iş tezgâhı, bir dizi alet, duvara bantla yapıştırılmış bir kanalizasyon haritası. Askıda iki kask ve işçi tulumu.

Bir kapı.

Tüfeğini üç küreğin ardına saklayıp işçi tulumlarından birini aldı. Fazla boldu ama umursamadı. Üzerine giydi, yaptığı sıkı

topuzu tutması için tezgâhtaki kalemi saçlarına geçirdi. Paçalarını kıvrırdı. Derin bir nefes aldı. Kapıya baktı. Yine nefes aldı.

İşte o zaman ağladığının farkına vardı.

Yanaklarına, gözlerine dokundu.

Ne *zamandır* ağladığını bilmiyordu.

Kendini tokatladı.

Tekrar tokatladı.

“Kendine gel, Sarah. Toparlan.”

Bir tokat daha.

“Lincolnshire’daki RAF Folkingham. RAF Folkingham. Bir araba çalacaksın, kuzeye süreceksin, bir yol haritası için durup...” Akıllı telefonunu ya da başka bir telefonu kullanmayı göze alamazdı, “Renzo’yla buluşacaksın. İngiltere’den ayrılacaksın. Lincolnshire’daki RAF Folkingham.”

Gözlerini sildi, yanaklarını şişirdi, sonra kapıyı denedi. Kilitli değildi. Hafifçe aralayıp dışarı baktı. Ne anti-terör ekipleri, ne tanklar, ne de Özel Hava Kuvvetleri ölüm timi... Kimse onu beklemiyordu.

Odadan çıktı.

Nefes aldı.

Hoş ve sakin evlerin bulunduğu sokakta dikkat çekmemeye çalışarak hızlı adımlarla yürüdü. İki sokak geçtiği halde kimseyle karşılaşmadı. Sokağın bir tarafında belli aralıklarla çınar ağaçları vardı; dökülen gri kabuklarındaki boşluklar haritalardaki ülkelere ve göllere benziyordu. Dallarda kuşlar ötüyordu. Uzaklardan bir siren sesi duydu. Açık pencerelerin birinden BBC haber kanalının sesi geliyordu. Köşeyi döndü. Bir sokak daha yürüdü, dili siyah ağzından sarkan pofuduk bir Pomeranya köpeğini gezdiren kadının yanından geçti, “Hadi, Gracie. Arkada kalma.”

Kadın Sarah’ya bakmadı bile.

4’üncü sokağa geldiğinde yanından geçtiği bütün arabaların kapılarını yoklamaya başladı.

6'ncısı açıldı.

Kaportasında küçük bir göçük olan iki kapılı, sıradan, kuşku çekmeyecek bir Fiat Panda'ydı bu. Mükemmel bir kaçış arabası. Direksiyona geçtikten 18 saniye sonra motoru çalıştırmıştı. Çinde Jago'nun yaptığı kadar hızlı olmayabilirdi ama kayda değer bir süreydi.

Jago.

Jago gitmişti.

Gerçekten gitmiş miydi?

Duyduğum onun adım sesleri miydi?

Hayır, onun olamazdı. Jago, onun kadar hızlı değildi. Jago ölmüştü.

Ama belki de ölmemişti?

Başını iki yana salladı. Bu tür düşünceler onu yavaşlatacak, ölümüne sebep olacaktı.

Neden böyle davranıyordu? Neden Jago'nun cesedini bulmaya çalışmamıştı? Neden onu bu kadar kolay terk etmişti?

Fazlasıyla kolay.

Hayatındaki her şeyi, hatta herkesi kolayca bırakma konusunda Sarah'nın üstüne yoktu. Tate, Reena, annesi, babası, Christopher, Jago.

Kendisi. Bildiği Sarah. Sevdigi Sarah.

Sırf Endgame için.

Ona ne oluyordu böyle? Yüreğine ne oluyordu?

Kapa çeneni. Kendine gel. Umutlanma. Bas git.

Eğilip torpido gözünü açtı. Kırışmış bir beyzbol kepiyle ucuz bir güneş gözlüğü çıkarttı. Saçlarını içine sıkıştırıp kepi taktı. Gözlüğü taktığında gökyüzünün bulutlarla bembeyaz olduğunu gördü ve çıkardı.

Arabayı hareket ettirirken gözüne dikiz aynasındaki görüntüsü çarptı. Hâlâ ağlıyordu.

Sakın dağılma. Arabayı sür. Sakın dağılma.

Dikiz aynasındaki üzgün kızı görmezden gelip sıkışık park yerinden çıktı ve yola koyuldu. Öylece sürdü. Hız limitinin beş mil üzerinde iki saat 23 dakika gittikten sonra Bourne, Lincolnshire'ı geçerek A15'e vardı.

Neredeyse gelmişti.

Dar kıvrık yolunda küçük arabasıyla yaşlı bir bisikletçinin yanından geçti. Adam spor bir tüvit ceket ve lastik çizme giymiş, başına yünden yeşil bir gazeteci çocuk şapkası takmıştı. Bisikletin sepetinde bir şemsiye duruyordu.

Hava hâlâ kapalıydı ama henüz yağmıyordu.

Sarah iki eliyle birden direksiyonu kavradığında parmak eklemleri bembeyaz oldu. Neredeyse gelmişti.

RAF Folkingham.

Yol boyunca arada bir ağlamıştı. Sanki içindeki iki kişiden biri ağlıyor, diğeri araba sürüyordu. Direksiyon başında hıçkırarak mı gerçek Sarah Alopay'dı? Yoksa ardında bıraktığı ölüme buz gibi sırunu dönüp direksiyon sallayan mı gerçek Sarah Alopay'dı? İki Sarah birbirinden hiç hoşlanmıyor, hatta birbirinden iğreniyordu.

Ona bir şeyler olduğunu fark edecek kadar kendindeydi. Bir şeyler dağılmıştı. Belki çok derin bir şeydi. Komandolarla dövüşürken başını bir yere mi çarpmıştı acaba? Hayır. Baş ağrıyordu. Christopher'dan beri, Dünya Anahtarı'nı aldığından beri hep böyle miydi? Belki de, ama bu daha yoğundu.

Kendine sadece Oyunu Oynadığını hatırlattı. Hepsi buydu. İçti bomboştu, sadece Oyunu Oynuyordu ve şimdi Jago'nun yardımından mahrum kalmıştı.

Ama yanlış giden başka şeyler vardı. Sorun sadece kafasında değildi. Yüreği sıkışıyor, boğazına kupkuru bir yumruk oturuyor, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu.

Yolun kenarına çekip motoru kapattı ve aynada yine kendine baktı.

Çiğliklar atıyordu.

Ciğerleri parçalanırcasına haykırıyordu.

İki eliyle yüzünü sıvazladı, sıvazladı, sıvazladı. Ardına kadar açık ağzına bir yumruğunu soktu.

Çiğliklar kesildi.

TOPARLAN.

Elleriyle bacaklarını yoklarken nefeslerini düzenledi. Uzun bir koşuya çıkmış gibi nabızı 127'ydi; bu fazlasıyla yüksekti, endişe yaratacak kadar yüksekti. Birkaç dakika boyunca nabzını yavaşlatmak için uğraştı: 116, 107, 98, 91, 84.

Nabızı 78'in altına indiğinde aklına gelen bütün odaklanma meditasyonlarını yaptı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Jago öldü. Tek başımayım. Dünya Anahtarı bende ve bu Oyunu kazanabilirim. Renzo beni buradan uzaklaştıracak; bunu yapmak istemezse onu zorlarım. Kazanabilirim. Büyük Karşılaşmayı ben *tetiklemiş* olsam bile kazanabilirim. Eve dönüp ailemi göreceğim, Christopher'ın ailesine oğullarının öldüğünü söyleyeceğim ve Oyuna devam edeceğim. Kazanabilirim. Kazanabilirim. Kazanabilirim."

Christopher'ı düşündü. Stonehenge'in yeşil çimlerinin üzerinde ikiye bölünmüş halini değil. Omaha'da futbol idmanındaki halini, akşamüstü güneşi kollarındaki altın sarısı tüyleri ve terli tenini ısıldatırken kolsuz tişörtüyle gülümseyerek ona doğru ilerleyişini düşündü. Sarah da ona gülümserdi.

"*Kazanacağım.* Kazanmak dışında başka bir seçeneğim var mı ki?"

Kalbini dinledi. Nabızı 59'a inmişti. Bu iyiydi. Motoru çalıştırdı, vitesi taktı ve yola devam etti.

Altı dakika sonra A15'ten çıkıp döndü, iki yanı tarlalarla çevrili, düzensiz taşlarla döşenmiş isimsiz bir yola girdi. Buğday, bakla, arpa, patates... Çokça patates. Hepsini ezbere biliyordu. Her şeyden önce Sarah bir Cahokia Oyuncusuydu, Amerika'nın

Yüksek Ovaları'nda bütün Oyuncuların toplamından daha çok zaman geçirmişti.

Yol, yemyeşil yoncalarla kaplı bir tarlayla bitene kadar bir mil daha ilerledi. Bir salkım söğüdün altına park edip arabayı gözlerden sakladı. İşçi tulumunu çıkarırken Dünya Anahtarını kontrol etti. Anahtarın cebinde olup olmadığını kontrol etmek artık sinir bozucu bir alışkanlık olmuştu. Plastik-seramik tabancasına şarjör takıp silahı inceledi. Emniyetin kapalı olduğunu kontrol ettikten sonra beline sıkıştırdı. Saçlarını açıp atkuyruğu yaptı. Tatlı bir hava vardı. Toprak, su ve turba yosunu kokuyordu. Bir parça hanımeli. Belli belirsiz bir gübre kokusu.

Kırda olmak güzeldi.

Kırda olmak Sarah'yı yatıştırıyor, sakinleştiriyordu.

Yonca tarlasında bileklerine kadar yükselen otların içinden yürüdü. Eski uçak pisti biraz ileride olmalıydı.

Kaçırman imkânsız, demişti Jago.

Elli adım atmıştı ki Jago'nun haklı olduğunu anladı.

İçi gizemli bir şekilde simsiyah, boyları uzun zaman önce dökülmüş, eski bir askeri kamyon gördü. On yılların etkisiyle kamyonun rengi yeşil, gri ve kahverengiyeye dönmüştü. Her mevsimle toprak, kamyonu sahipleniyor ve mükemmel bir şekilde saklıyordu. Çok yakında yanmış, yıkılmış ve zehirli toprak her şeyi sahiplenecekti.

Sarah yaklaştıkça hayalet makinelerin arttığını fark etti: motosikletler, Normandiya çıkarmasında kullanılan türde amfibik araçlar, traktörler. II. Dünya Savaşı döneminden kanatlar, kuyruklar, devasa tekerlekler... Her şekil ve boyutta hurdaya çıkmış metal parçaları. Yonca tarlasının aniden bittiği yerde, tarlaların tam ortasında, rüzgârın, toprağın, yağmurun ve inatçı yeşilliklerin çatlattığı beton başlıyordu.

Hayat gerçekten inanılmaz, diye düşündü Sarah. *Her şekilde bir yolunu bulup devam ediyor.*

Ben de devam edeceğim.

Sarah, terk edilmiş traktörün üstüne zıpladı. Yukarıdan bakınca bütün terk edilmiş araçların kenara dizildiği pistin sağa ve sola doğru uzadığını görebildi. Çok uzun değildi, kuzey yarısı tamamen otlarla kaplanmış gibiydi ama yine de kalan birkaç bin fitlik mesafe bir turbo pervane ya da küçük bir jetin havalanması için yeterliydi. Renzo ya da sağlam uçağına bakındı ama ikisini de göremedi.

Ama burada olmalı, diye düşündü. Bir yere gitmiş olamaz.

Pistin ortasına gidip diz çöktü. Parmaklarıyla yere dokundu. Siyah tekerlek izleri hem tazeydi, hem de iki yönde ilerliyordu. Demek bir uçak *gerçekten* vardı. Tekerlek izlerine bakılırsa son 12 saat içinde buraya inmişti.

Belindeki tabancayı çekip emniyetini açtı ve sağdaki paslı araçların kenarından kuzeye doğru yürüdü.

Tarlaların üzerinde esen yel, ağaç dallarında fısıltıya dönüşürken Sarah bir hareket fark etti. Pistin kuzey ucundaki büyük kamyonun geriye kalanların ardında bir branda dalgalanıyordu.

Modern kamuflaj desenli yeni bir branda.

“Renzo!” diye seslendi.

Ses çıkmadı. Sadece kır sesleri vardı.

“Hadi ama! Burada olduğunu biliyorum!” diye bağırdı.

Yine ses çıkmadı.

“Uzun bir sabahtı,” dedi bu sefer bağırmadan. Tabancasını doğrultmuş kuzeye yürümeye devam ediyordu.

“Aynen,” dedi bir ses. Beklediğinden daha yakındı.

Sarah sese doğru döndü ama kimse yoktu. Sadece başka bir kamyon, ot, sarmaşık ve arka tarafta bir dizi ağaç vardı.

“Neredesin?”

“Buradayım,” dedi Renzo. Sesi sağdan geliyordu ama sadece pist alanı görüldüğünden bu imkânsızdı. “Nasıl yani? Beni göremiyor musun?”

“Sevmek.” Renzo, dişlerinin arasından soludu. “Onu bu konuda uyarmıştım.”

“Seni dinlediğini sanmıyorum.”

“Yok ya? Beni dinlemediği için öldü. Ya da sen öyle söylüyorsun.”

“O öldü,” diye tekrarladı Sarah sessizce.

Sarah, Renzo’nun kafasındaki tilkileri sezebiliyordu. “Pekâlâ. Demek seni buradan götürmem için geldin, öyle mi?”

“Öyle olmasını umuyordum, evet. İngiltere şu anda çok karışık. Eve, soyumu görmeye gitmeliyim.”

“Eee, sonra? Yere indikten sonra bana veda mı edeceksin? İyi şanslar, kendine iyi bak falan?”

“Sana sahip oldukların dışında ne verebileceğimi bilmiyorum, Renzo. İstedığın paraysa para bulabilirim.”

“Bana hakaret etme. Yaşamak istiyorum. Tıpkı senin gibi soyumun yaşamasını istiyorum. Oyuncumun kazanmasını istiyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Sarah, yüreğinde büyüyen korkuyu saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Renzo sormakta haklıydı: Neden korkuyorum?

“Dünya Anahtarı sende mi?”

“Evet.”

“Dur, anlamaya çalışayım. Biz burada konuşurken muhtemelen dünya çapındaki birçok aranan listesine girmiş durumdasın. FBI, MI6, Mossad, CIA, Interpol... Ve Dünya Anahtarı’nı *evine* götüreceksin, öyle mi? Sen aklını kaçırmışsın, Cahokia Oyuncusu. Londra’da seni buldular. Amerika’da bulamayacaklarını nereden biliyorsun?”

“Eve gitmem gerekiyor, Renzo. Oyuna devam etmeden önce bunu yapmalıyım.”

“Duygusal saçmalıklar.”

“Ne?”

Tilkiler hâlâ oradaydı. “Dinle. Beni dikkatle dinle. Canın cehenneme. Seni bir yere götürmüyorum. Seni biraz tanıyorsam Jago’dan kurtulmak için onu öldürdün. Jago’yu biraz tanıyorsam o hâlâ hayatta; belki yakalanmıştır, o yüzden ona yardım etmem gerekiyor. Bildiğim bir şey varsa Dünya Anahtarı’nı da *ondan* aldın.”

Sarah ne diyeceğini bilemedi. Dünya Anahtarı’nı ele geçirip Büyük Karşılaşma’yı tetikleyen Oyuncu olmayı hiç istemezdi. Bu konuda son derece samimiydi. Christopher’ı vurmamış olmayı bile bu kadar istemiyordu. Sekiz saniyelik suskunluğun ardından konuştu, “Sana doğruyu söylüyorum, Renzo. Halkımın, bütün Oyuncularımızın, atalarımın ve tarihten önceki tarihimizin şerefi üzerine yemin ederim. Anahtarı ondan almadım. Anahtar bendeydi... bendeydi ama biz... anahtarı paylaşıyorduk.”

Renzo onu duymakta zorlanıyormuş gibi yarım adım öne geldi. “Paylaşıyordunuz.” Bu bir soru değil, bir durum tespitiydi.

“Evet.”

“Neden *böyle* bir şey yapasın ki? Bunu *nasıl* yapmış olabilirsin ki?”

“Birlikte Oynadığımızı sen de biliyorsun. Diğer anahtarları da birlikte bulup...”

Renzo, Sarah’nın söyledikleri karşısında öyle afallamıştı ki kısa namlulu tüfeğini gevşetti. “Bana... *birlikte* kazanmaya karar verdiğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?”

Sarah başıyla onayladı. “Evet.”

“*¡Me cago en tu puta madre!*” diye bağırdı Renzo. Bu küfür aşırıya kaçmıştı. Dikkatsizce tüfeği iki inç aşağı indirirken yarım adım daha yaklaştı.

Sarah’nın da tek ihtiyacı, bu dikkatsizlik anıydı.

Bir dansçı gibi döndüğünde Renzo’nun aklı başına geldi ve tüfeği doğrultup ateş etti. Gürültülü patlama ve mavi renkli

küçük bir duman bulutuyla birlikte, eski pistin karşı tarafındaki metal yığınlarından merminin jilet gibi sekme sesi duyuldu.

Renzo ıskalamıştı.

Silahını doğrultup tekrar ateş edecekken Sarah adamın yanında birtti. Sol dirseğini adamın kürek kemiğine indirdi. Renzo öne doğru savrulurken tüfeğinin kontrolünü yitirdi. Sarah tekrar kendi etrafında dönüp arkasına geçti. Tabancasının namlusunu adamın beline indirdiğinde, omur bağlarının kütürdediğini duyabildi.

Renzo acıyla inledi. Kaçmaya çalışsa da Sarah fazlasıyla hızlıydı. Sol tekmesini savurarak adamın ayaklarını kaydırıp ve tabancayı tam sırtına bastırdı. Renzo ellerini öne uzattığında tüfeği hâlâ sağ elindeydi. Elleri yere çarptığında tüfek ondan biraz uzaklaştı. Yüzünü betona çarpmaktan son anda kurtuldu. Sadece birkaç inçle.

Tekrar kalkmaya çalıştı ama Sarah yine ondan hızlıydı. Dizlerinin üzerine düşüp üstüne oturdu. Kolunu ensesine bastırduğunda Renzo'nun yüzü yere yapıştı. Burnu iki yerinden kırılmıştı. Kan boşalmaya başladığında korkunç bir sızı sinüslerini ele geçirdi. Acıdan gözleri dolmuştu.

Sarah akrobatik bir hareketle sağ bacağını öne atarak Renzo'nun tüfeğini tekmeledi. Bu arada adamın serçe parmağını kırmıştı. Tüfek yerde döndü ve 11 fit uzakta durdu.

Renzo, bütün vücuduna yayılan acıya aldırmadan tekrar kalkmaya çalıştı. Kıza biraz daha açık verirse işi biterdi. Sırtındaki tabancanın hafifçe uzaklaştığını, Sarah'nın sırtındaki ağırlığının hafiflediğini hissetti. Olduğu yerde dönüp kıza tutacaktı. Onun kadar hızlı olmayabilirdi ama Sarah'dan daha güçlüydü. İkisi de bunu biliyordu. Tek yapması gereken, kızın ellerini tutmaktır.

Hızla döndüğünde Sarah arkaya savruldu. Renzo, kollarıyla saldırdığında kızın bacakları tuhaf adımlarla dans etti. Parmak-

ları gömleğini yakalar gibi olduysa da eli boş kalmıştı. Tabancayı gördü. Sol kolunu uzatarak tabancaya atıldığında, kızın yüzündeki azmi ve öfkeyi fark etti. Sarah'ın sol dizi Renzo'nun göğsünde kavrıldı, başına sert bir şey çarptı, Sarah'ın eliyle bileği ensesinde birleşti. Renzo daha ne olduğunu anlayamadan kafa kola hapsedilmişti. Sağ kolunu kıpırdatamıyordu, sol kolu kulağına yapışmıştı, boynu ve göğsü sıkıştığında acıyla gözleri daha da doldu. Sarah altına geçmiş, sırtını ve başını yere dayamıştı. Kalçalarını kaldırıp bütün gücüyle kafa kola aldığı adamı sıkı. Renzo kurtulmaya çalıştı, bacaklarını deli gibi savurarak kızın dengesini bozmayı denedi ama işe yaramıyordu. Sarah sıkıyor, sıkıyor, sıkıyordu.

“Böyle olması gerekmiyor, Renzo,” dedi sonunda Sarah. Harcadığı güce rağmen nefesi normaldi.

Sonuçta o bir Oyuncuydu.

Renzo ise değildi. Artık değildi. Bunu ikisi de biliyordu.

Renzo zorlanarak, “Evet, böyle olması gerekiyor,” dedi. “Burnumu ve elimi kırdın, belki Oyuncumu da öldürdün. Bunun kesinlikle böyle olması gerekiyor.” Aslında ağzından tek çıkan, “Yeshoes. Brkmyple. Isway,” gibi anlaşılmaz seslerdi.

Sarah sıkmaya devam etti. Renzo bayılmak üzereydi.

“Uçağı nasıl kaldıracığımı söylersen seni bırakırım.”

“Cancehnem.” Renzo, sol elinin ortaparmağını kaldırdı.

“İyi. Ben kendi başımın çaresine bakarım.”

Sıktı, sıktı, sıktı.

Duygularını bir kenara bıraktığında Sarah son derece iyiydi, başarılıydı, her şeyin üstesinden gelebiliyordu. İşte o anda neden korktuğunu anladı.

Kendimden korkuyorum.

Olduğum şeyden korkuyorum.

Ama sıkmayı bırakacak kadar korkmuyordu.

Renzo'nun boynunu sıkıp ölmesini bekleyecekti. Ama adamın kaslarının gevşediğini hissettiği anda, ağaçların arasından fırlayanı görünce şaşırdı.

“Sarah, sen ne yapıyorsun?”

Gelen, Olmek Oyuncusu Jago Tlaloc'tu.

DOATNet/Deşifre Edilmiş Mesaj/JC8493vhee938CCCCx

KİMDEN: TYLER HINMAN

KİME: Doreen Sheridan

D – Bunu az önce S'ten öğrendim ve güvenilir bir meslektaşla paylaşmak istedim. Bu önemli bir bilgi ve yanlış kişilere ulaşırsa tehlikeli olabilir. Onu iyi koru.

Endgame yaklaştığı için kendimi artık Baş Yozlaşmış hakkında daha fazla şey ifşa etme mecburiyetinde hissediyorum. Enki hakkındaki çıplak gerçekler.

Omuzlarımız üzerindeki şeytan odur. Damarlarımızdaki vahşet. İçimizdeki nefret. Yozlaşmadır o ve oradan geldi.

Bildiğin gibi çok uzun bir süre babammış gibi davrandı.

Ancak o bir canavar.

Buraya 10.000 yılı aşkın bir zaman önce bir yaratık, bir Yaratıcı olarak geldi. Mu halkının bir elçisiymiş gibi davrandı. Görevi insanların sonsuza kadar Yaratıcılara hizmet edebilecek bir konuma gelmelerine olanak sağlayacak teknik ve sosyal alt yapıyı oluşturmaktır. Zaman geçtikçe Mu halkı için yarı tanrı haline geldi. Onlara öğrettiği tekniklerin sihirden pek farkı yoktu. Mucizeler bahşetmişti onlara. Sonunda, yüksek Mu konseyi -Yılan Kardeşliği- onun yardımcısı ve sıkı koruyucusu olmuştu.

Ama Yaratıcılar için Enki daha öğrenecek çok şeyi olan, kolayca gözden çıkarabilecekleri dengesiz bir canavardı. Bu görevin onu düzelleceğini umuyorlardı. Aksine, Enki bir kurtarıcı olarak görevine aşırı bağlandı. İnsanlara yutturduğu yalanlara kendisi de inandı ve daha kötüsü, üstlerine itaatsizlik etmeye başladı.

Yaratıcılar Enki'nin kurtarılmasının yararsız olduğuna ve Mu halkının yok edilip kalanlarının da Dünya'nın öbür ucuna atılması gerektiğine karar verdiler. Bu, yozlaşmanın binlerce yılı aşkın zaman zarfında kök salıp yayıldığı ortamı sağlayacak, insanlığın kalbinde

kokuşup çürüyen nesilden nesile geçen travmalara –*korkuya*– neden olacaktı şüphesiz.

Yaratıcılar bu nedenle Mu Kıtası'nı kaynayan su ve kızgın lava altında bırakan büyük bir tufan gönderdiler. Geride kalan çok az toprak parçasını da okyanuslarda sürüklenerek yok olmaya terk ettiler. Enki ölmüştü; takipçileri yastaydı.

Ancak, Enki'nin güce olan aşırı tutkusu ona geri dönüş imkânı sağlamıştı. Kadim kardeşlik onun öğrettikleri sayesinde yaratık ruhunu bu amaçla kurban edilmiş bir erkeğin vücuduyla birleştirip onu tekrar canlandırdı. O andan itibaren Enki görünüşte insan ama aslında bir yaratık olmuştu. Bir türlü anlayamadığım nedenlerden ötürü bedeni ölümsüz oldu ve o zamandan beri bu şekilde var olmaya devam ediyor.

Sonraki yüzyıllarda ziyaretçiler yaratıkları diğer insanları izlemek için geldiler. Bunlar 12 soyun gerçek üyeleri idi. İnsanları esir aldılar, altınları yağmaladılar, tarih öncesi ve Neolitik medeniyetlere kendilerini tanıttılar ve kabul ettirdiler. Bu arada Enki gizlendi. Güç kazandı. Kendisini bu acınası gezegende ölüme terk edenlere lanet etti.

Ama kardeşlerinden ne kadar nefret ederse etsin, insanlardan daha çok nefret ediyordu. Onları zavallı, küçük beyinli, aptal ve vahşi kabileler olarak görüyordu. Onlardan öğreniyordu. Onlarla yaşamaya mahkûm olmaktan daha çok öğreniyordu. Birbirlerine karşı en vahşi şiddetli uygulamaya olan arzularını, saflıklarını ve korkularını kullandı. Onları kendine kul etti. İnsanlara, bir hiç olduklarını, kurtuluşun onların dışından geleceğini ve farklı olandan korkulması, yok edilmesi gerektiğini öğretti.

İnsanlara yozlaşmayı öğretti. Ve bunu yaparken güçlendi, zenginleşti, daha etkili biri oldu. Hiçbir zaman kaynak sıkıntısı çekmemişti, hâlâ çekmiyor. Zihni ne kadar zehirli olsa da çok zeki. O şeytanın TA KENDİSİ.

İnsanlık tarihi boyunca Enki birçok seçkin insana rehber oldu. Onları sadist fetihlere zorladı. Firavun III. Thutmose, İmparator Cara-

ALICE ULAPALA

Lufthansa Uçuş 341, İlk Alçalma

Kalkış: Kuala Lumpur

Varış: Berlin

Alice, gerçekmiş gibi hissettiren başka bir rüyadan uyandı. Bu seferkinde bir orman yanıyordu, bütün hayvanlar üstlerine çullanan dumandan kaçıyorlardı.

Kollarını açmış kıza, Küçük Alice Chopra'ya doğru koşuyorlardı.

Küçük Alice gülümsüyordu, mutluydu, olacaklara hazırdı. Daha önceki rüyalarının aksine korkmuyordu. Etrafına altın ve gümüş karışımı parlak bir ışık saçıyordu. Işık öylesine güçlüydü ki hayvanlar onun güvenli alanına girdiğinde alevden diller onlara ulaşmıyordu.

Küçük kız ısıldıyordu.

Apaçık güneşli bir gün gibi.

Öğlen güneşi gibi.

Alice birden anladı.

Alnına vurdu. "Aptal kafa!" dedi, yanındaki adama döndü, "Gök Anahtarı, Küçük Alice'in *ta kendisi!*"

Bol pantolon giymiş, Oakley marka güneş gözlükleri takmış, kocaman kulaklıkları olan 20'lerinin ortasındaki adamın, uçuş

sırasında içtiği onca viskiden dolayı nefesi kokmaya başlamıştı. Yol boyunca tek kelime etmeyen Alice'e baktı. "Hadi canım!"

"Evet! Şu kepler piçleri, işin içine küçük bir kıızı karıştırdılar. İnanabiliyor musun?"

Adam içkiden hıçkırdı ve Alice'e daha iyi bakabilmek için koltuğunda döndü.

"Biliyor musun? Çok güçlü görünüyorsun."

"Tabii ki güçlüyüm. Bir mallee boğası kadar sağlamım. Hayal bile edemezsin."

Genç adam kıkırdadı. "Şüphesiz." Gözlüklerini düzeltip koltuğun köşesine geriledi. "Az önce ne dedin sen? kepler mi? O da ne be?"

"Piçin teki işte. Uzun boylu, sıska, mavi tenli. Tıpkı lanet olası bir Şirin gibi."

"Şirinler kısa olur."

"Eh işte, bunlar uzun boylusu. Bir de kahrolası evreni yönettiklerini düşün."

"Sahi mi?"

Ayyaşlara bayılıyorum, diye düşündü Alice. *Her şeyi konuşabiliyorsun. Ne istersen söylerler. Şirinlermiş, hah!*

"Evet, gerçekten de kahrolası evreni yönetiyorlar. Yine de canları cehenneme. *Küçük bir kız!* Hem de Shari'nin kızı."

"Şu kepler tiplerinden birini Berlin'de görecek misin?"

"Ben mi? Yok ya. Hepsi ödle. En azından bence öyleler. Bu gezegende ellerini kollarını sallayarak dolaşamazlar. En azından şimdilik."

"Ah, demek yaratıklar."

"Aynen," dedi Alice, karşısındaki adam bir embesilmiş gibi. "Ama Berlin'de başkasıyla buluşacağım. Bir delikanlı. Her şey olabilir ama asla bir ödle değil. Ned Kelly'nin yeni versiyonu."

Adam, Ned Kelly kimdir hiç bilmiyordu ama üzerinde durmadı. "Yani bu adam erkek arkadaşın mı?"

"Kahretsin, dostum, beni güldürmeye falan mı çalışıyorsun sen?"

Bir hostes anonsu sohbetlerini böldü. Kadın 20 dakika sonra inceklerini bildiriyordu.

"İşemem lazım."

"Hiç durma."

Alice, business-class tuvaletine yöneldi. Attığı her adımda, Donghu Oyuncusu Baitsakhan'ı daha yakında hissediyordu.

Sanki üç boyutlu bir haritanın tam göbeğindeydi. Uçakta, göklerde olmak, sezgilerini derinleştiriyordu. Her yönde uzayan harita, bir noktaya işaret ediyordu. Alice, dünyanın diğer ucundayken işaretler fazlasıyla uzak ve belli belirsizdi ama yine de hissedebiliyordu. Şimdi odak noktasına birkaç yüz mil kalmışken sezgileri iyice keskinleşmişti. Harita küçülmüş, çok daha anlaşılır bir hal almıştı. Aslında artık her şey o kadar netti ki Alice havaalanından gözü bağlı çıkıp Baitsakhan'ı bulabilirdi. Bunu elbette yapmayacaktı ama yapabilirdi.

Alice, korunun düğmelerini çözdü, pantolonunu aşağı indirip klozete oturdu. Baitsakhan'ın Oyunculardan birini yakalayıp, Shari'ye yaptığı gibi anahtarlarla ilgili bilgi almak için işkence yapıp yapmadığını, oyunda herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak etti. Yaralanmış mıydı acaba? Öyleyse yardım edecek birini bulabilmiş miydi? Belki de saklıyordu.

Belki de Dünya Anahtarı'nı o bulmuştu ve bütün sosyopatların yapacağı gibi başarısının keyfini çıkarmak için küçük bir ara vermişti.

Sosyopatlar eğlencelidir.

Ölürken hep şaşırırlar.

Alice kalktı, pantolonunu çekti ve ellerini yıkadı. Yeni anons, herkesin koltuğuna dönmesini rica ediyordu.

Bir saatten az bir süre sonra Alman topraklarına inmiş olacaktı.

Bir otel bulup oda tutacaktı.

Donghu Oyuncusu yer değiştirirse peşine düşecekti.

Öyle bir şey olmazsa uyuyacak, avına ertesi gün devam edecekti.

"NASA'daki bir biliminsanının medyaya sızan e-posta yazışması gündeme bomba gibi düştü, New England ve Orta-Atlantik eyaletlerinin kıyı bölgelerindeki sakinleri panikletti. En yeni bilgileri Stonehenge'den yeni dönen muhabirimiz Mills Power aktaracak. Mills?"

"İyi günler, Stephanie."

"İyi günler. İddialara göre NASA'da çalışan biliminsanı William Wallace'ın yazdığı e-posta, büyük bir karmaşa yarattı. Bize neler anlatabilirsin?"

"Kaliforniya'daki NASA'nın Jet Propulsion Lab genel merkezindeyim. Bütün çabalarım rağmen Bay Wallace'a ulaşamadım. Elde ettiğim yazılı bir teyit doğrultusunda, CalTech'ten doktora olan gezegen jeoloğu Will Wallace isminde bir biliminsanının, JPL'nin DYA ismi verilen bir programında çalıştığını öğrendim."

"Bizi evlerinde izleyenler için açıklar mısın? DYA..."

"Dünyaya Yakın Asteroitler, Stephanie. Programda çalışan ekip, Dünya'ya yakın asteroitleri izliyor ve çarpma ihtimallerini hesaplıyor."

"Son olaylar ışığında düşünülürse gerçekten ilginç."

"Kesinlikle."

"Sana onun hakkında ne dediler? Ya da onun iddiaları hakkında?"

"Fazla bir şey söylenmedi. Bay Wallace'ın statüsünü teyit ettirmiş olmama rağmen NASA, internet üzerinden yayılan e-postada belirtilen Abaddon takma adlı dev asteroidin varlığını ne teyit etti ne de yalanladı."

"Peki, Mills. Bazıları suskunluğun doğrulama olduğuna inanır. Ama NASA'nın böyle davranması gerçekten tuhaf mı? Sonuçta bir devlet birimi olarak çalışıyorlar ve son zamanlardaki trajediler göz önüne alınırsa..."

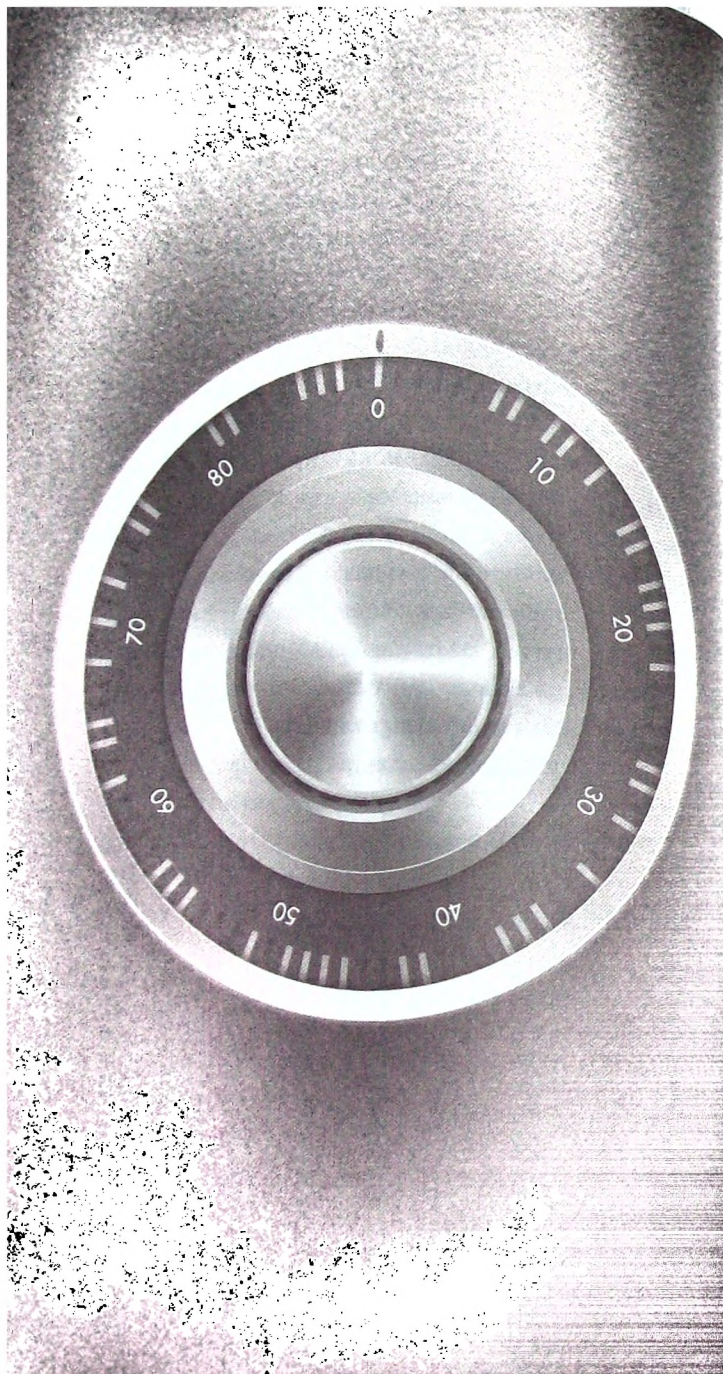
"Haklı gerekçeleri varmış gibi görünebilir ama pratikte JPL ve NASA'nın elde ettiği tüm veri ve görüntüler, kamuya açık olmalı; sadece Amerika'da değil, bütün dünyada hem de. Normalde bütün keşifleri internette yayınlanır, bazen haftada bir, bazen günlük olarak güncellenir. Bay Wallace'ın e-postası meşru değilse JPL bu bilgiyi gizli tutarak anlaşılmasız bir tavır sergiliyor."

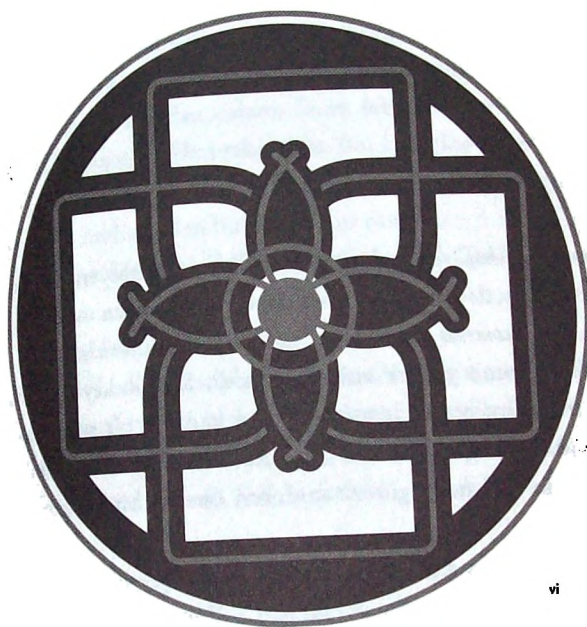
"Komplo teorilerine meraklı çatlaklara kredi vermek istemem ama bize şunu söyleyebilir misin, Mills? NASA bu bilgiyi kamu yararına saklayarak devletin yeni bir çözüm bulması için zaman kazanmaya çalışıyor olabilir mi?"

"Doğu kıyısındaki su depoları, millerce uzayan benzin kuyrukları, bankalardan çekilen paralar ve duyduğum kadarıyla internet üzerinden silah-mermi satışlarının artması gibi gelişmeler göz önüne alınırsa, bilmemenin bilmekten daha yıkıcı olacağı kesin."

"İnsanlar dünyanın sonuna hazırlanıyor galiba, Mills."

"Gerçekten abartıldığını düşünüyorum, Stephanie. Sonuçta elimizde sadece teyit edilmemiş bir e-posta yazışması var. Ama evet, haklısın. Bu insanlar, dünyanın sonuna hazırlanıyor."

AISLING KOPP

*JFK Uluslararası Havaalanı, Terminal 1 Pasaport Salonu,
Oda E-117, Queens, New York, ABD*

Aman ne hoş, diye düşündü Aisling, Operasyon Memuru McCloskey, devletin çok gizli birimini açık ettikten sonra. *Yalnız ben "bir numaralı hayranımın" yardımını istemiyorum.*

Tabii bunu yüksek sesle söylemedi. McCloskey'nin anlatıklarına tam olarak inanmamıştı ve kadının bir şeyler sakladığından adı gibi emindi. Sonuçta bu kadın *CLA'dendi*. Sık sık yalan söylemek, görev tanımının önemli bir parçası değil miydi?

Ama bu odadan çıkmaktan başka bir şey istemediği için kendini toparlayıp sakince konuştu, "Teşekkürler, McCloskey. Yardımınızı memnuniyetle kabul ediyorum. Kıyamet günü, kolay baş edilebilecek bir şey değil."

"Evet. Değil."

"Sorun olmazsa ekibinle tanışmak isterim."

McCloskey elini uzattı. "Tabii. Ama önce tokalaşmalıyız."

Aisling ayağa kalkıp uzun boylu, çekici kadının elini sıkı.

McCloskey gülümsemedi. Aisling de gülümsemedi.

Tokalaştıkları sırada kapı bir, iki, üç diye fısıldadı. McCloskey, "Hadi gidelim," dedi.

McCloskey, iç cebinden ince zincirin ucundaki kimliğini çıkarıp boynuna astı. Sonra Aisling'in önünden kalabalık pasaport holüne doğru yürüdü. Aisling'i odaya götüren K-9 polis memurlarının yanına geldiklerinde durdular. İçlerinden biri McCloskey'ye kılıfındaki tabancayı verdi, kadın silahı beline taktı. Aisling polislere baktı ama hiçbiri onunla ilgilenmiyordu, sadece emirleri yerine getiriyorlardı.

Aisling, bagaj bölümünden McCloskey'yi takip etti. Sonunda orta boylu, kahverengi sakalları kırışmaya başlamış yaşlıca bir adamın yanına vardılar. Adam, Steve Jobs gibi altın çerçeveli yuvarlak güneş gözlükleri takıyordu. Bin kişi içinden bir casusu tahmin etmesi istense Aisling'in son tahmini bu adam olurdu. Zaten o da muhtemelen bu yüzden bir casustu.

"Bu, Olay Memuru Griffin Marrs," dedi McCloskey durduğunda.

"Selam, Marrs," dedi Aisling.

"N'aber?" diye karşıladı adam. Aisling'in sırt çantası adamın omuzlarından sarkıyordu. Ayağıyla Aisling'in kontrol edilmiş bavulunu işaret ederek, "İçindeki tabanca hiç de küçük sayılmaz, dostum," dedi. Sesi keşlerinki gibi tekdüze ve genizdendi.

"Uluslararası taşıma iznim var."

Marrs kaşlarını kaldırdı. "Hem de sahte isimle. Çok etkileyici."

"Ben bir *Oyuncuyum*. Bizim de kendimize göre yöntemlerimiz var."

Marrs, McCloskey'ye baktı. "En azından doğru pilici bulduk."

"Ah, hiç şüphelen olmasın," dedi McCloskey. Sonra Aisling'e döndü. "Memur Jordan'la tanışmaya hazır mısınız?"

Aisling sertçe başını salladı. "Ne kadar erken, o kadar iyi. Zaman kaybediyoruz."

“Kesinlikle,” dedi Marrs.

McCloskey önde, Aisling ve Marrs onun arkasında yürümeye başladılar. Çıkmadan önce McCloskey karşılarına çıkan son gümrük ajanına bir parça kâğıt uzattı. CIA mührü ve yazı dışında Aisling üzerinde ne yazdığını göremedi. McCloskey ve Marrs kimliklerini gösterirken ajan kâğıdı okudu. Kimse bir şey söylemedi. Yalnızca Aisling yanından geçerken ajan, “İyi günler, hanımefendi,” dedi.

Geliş terminalinde dünyanın dört bir yanından sevdiklerini bekleyenlerin ardında durduğu demir parmaklığı geçtiler. Tişört, kot pantolon, takım elbise, sari, asker üniforması giymiş insanlar, ellerinde çiçek buketleri, oyuncak ayıcıklar ve minik kartonlarla bekliyordu. Çocuklar, eşler, kuzenler, büyükanneler, büyükbabalar vardı. Aisling, yeni arkadaşlarıyla birlikte, üzerinde Singh, X. James, Örnst, Friedman, Ngala, Hoff, Martin gibi isimlerin yazılı olduğu tablet ve plakalarla bekleyen limuzin şoförlerinin yanından geçti. Terminalden çıkular. Simsiyah bir Cadillac CTS kaldırıma yanaşmıştı. Motoru çalışıyordu. Siyah camın ardındaki şoför görünmüyordu. McCloskey arka kapıyı açtı. “Önce sen.”

Aisling, arabanın alçak olduğunu fark etti. Zırlıydı. Bir de ön koltuklarla arkayı bir cam ayırıyordu.

“Güzel araba,” dedi, açık kapıdan içeri eğilerek. “Özellikle devlet aracı olduğu düşünülürse.”

“Söylemiştim. Donanımlıyız,” dedi McCloskey gururla. Bir eli arabanın kapısında, diğeri Beretta 92FS tabancasının kabzasındaydı.

Marrs, çantayı bagaja koyup arabanın yan tarafına geçti. Arka kapıyı açtı. Aisling’le arkada oturacaktı. Belki McCloskey de yanına oturup Aisling’i aralarına alacaklardı.

Yardımanızı istemiyorum, diye geçirdi içinden yine.

Aisling kaldırımdan indi ve yüzünü McCloskey’ye döndü. Arabaya oturacak gibi eğildi. Arkadan geri vitesle takan servis

aracının *biip-biip-biiplemelerini* ve refüjün diğer ucunda motorunu öttüren motosikletin sesini duyabiliyordu.

Sese bakılırsa hızlı bir motosikletti.

Aisling, ayaklarını yerden kaldırdı ama arabadan içeri almak yerine iki topuğunu birden bütün gücüyle McCloskey'nin göğsüne indirdi.

Yardımanızı istemiyorum!

McCloskey kaldırımı yığılıp nefes almaya çalışırken, Aisling arka koltukta ters takla atıp diğer tarafta ayaklarının üzerine indi. O sırada Marrs'ı boynundan yakalayıp başını arabanın kapısına çarpmıştı. "Kahretsin, be!" diye bağırdı adam düşünmeden.

Aisling hemen ardından ayağa fırlayıp döndü. Üç adımda geri geri giden servis aracının etrafından dolaşıp birkaç değerli saniye içinde CIA ajanlarının görüş açısından çıktı.

"Dur!" diye bağırmaya çalıştı McCloskey.

Bir çığlık duyuldu.

Ardından başka bir çığlık geldi.

Aisling'in sesin nereden geldiğine bakacak zamanı yoktu ama ajanların silahlarını kılıflarından çıkardıklarını tahmin edebiliyordu.

Aisling adımlarını hızlandırarak siyah ve gümüş renkli BMW S1000 RR spor motosikletin üzerindeki zayıf adama doğru koştu. Adam motor kıyafetleri ve kaskıyla bekliyordu. Kısa kızıl saçları olan kızın sağ taraftan yaklaştığını ya da yaşanan karmaşayı henüz fark etmemişti.

Aisling kayarcasına durdu, eğilip adamı bileğinden yakaladığı gibi kaldırdı. Şaşırان adam motosikletin üzerinden kaldırılma yayıldığına kaskının ardından boğuk bir inilti geldi.

"Dur dedim!" Aisling, McCloskey'yi duymadı bile, motorun üzerine atladığı gibi gaza bastı.

Saniyeler içinde çıkış kapısından uzaklaştı ve motoru bağırtarak saatte 85 mil hızla arabaları, taksileri ve mavi-beyaz Havaalanı Güvenliği'ni sollayarak çıkış rampasına yöneldi.

Bir güvenlik aracı kırmızı ışıklarını yakıp peşine düştü.

Ama Aisling'i yakalaması mümkün değildi.

Aisling, motoru 5'inci vites ve dakikada 8.000 devirle 95, 103, 112 ve 119 hıza çıkardı. Daha yeni ısınıyordu. Vitesi arttırdığında saatte 60 ya da 70 mil pek zaman almayacaktı. Bir dakika içinde JFK Çevreyolu'na çıktı, virajları dönüp çukurlarla dolu ve kafa karıştırıcı kavşaklardan Belt Yolu'na doğru sürdü.

Kuzey Geçiş Caddesi'nden iki gri Malibu önüne fırladı. Aisling bunların McCloskey'nin ekibinden değil, sıradan gizli polisler olduğunu anlayabiliyordu. Motosikleti sola kırıp refüjün dibinde arabaların ve ciplerin yanından hızla ilerledi. Polisler hâlâ önünde yolunu kesmeye çalışıyordu. Aisling hızını saatte 79 mile düşürdü. Son saniyede bir Escalade'le küçük bir Smart arasından 17N çıkışına girmek için tehlikeli bir dönüş yapı. Arka tekerleğin patinaj yapması rampadan uçmasına neden oldu. Aisling vites değiştirdi, tekrar hızlandı ve ön tekerini kaldırıp ilerlediği sokaktan batı yönüne kırdı.

Aqueduct hipodromunun önünden hızla geçtiğinde gri gizli polis aracıyla birlikte iki devriye arabası da peşine takıldı. Arabaların arasından 3'üncü viteste saatte 111 mil hızla slalom yaparken kırmızı ışıklarda durmaya gerek görmedi. Aynaya bakınca birkaç sokak geride önündeki kırmızı-mavi ışıklan yanıp sönen CIA Caddy aracını fark etti.

McCloskey geliyordu ve Aisling'i yakaladığında pek mutlu olmayacaktı.

Bana söylemediğin bir şey var, McCloskey. Ve beni yakalayamayacaksın.

Aisling, 4'üncü vites taktı, hızla bir kamyonu sollayarak Linden Bulvarı'na döndü, uzun ve geniş dümdüz bir yola girdi.

İleride ışıkları yanıp sönen polis araçları yolu kapatmış, polisler tabancalarını çekmişlerdi.

Aisling freni sıkacağı gibi patinaj yaparak soldaki Drew Sokak'a döndü, trafiğin iki şeridini kesmişti. Gaza basıp buradan uzaklaşmak istiyordu ama karşısından başka bir devriye arabası geliyordu.

Kahretsin.

Playchicken' zamanı geldi.

Yola devam etti.

Devriye arabası da geliyordu.

İkisi de durmadı, ikisi de sağa sola sapmadı.

Çarpışacaklardı.

Aisling gözünde canlandırabiliyordu. Muhtemelen parmaklıkların üzerine düşecek, beyni her yere saçılacaktı. Öyle olmasa bile kesinlikle yakalanacaktı. Dahası yakalanmasa bile, çarpışmada alacağı hasarla Endgame'i sürdürmesi mümkün olmayacaktı.

Fakat son saniyede polis arabası sertçe frene asıldı, fizik kuralları devreye girdi ve arabanın önü asfalta sürünerek kıvılcımlar saçtı. Aisling de ön tekerleğini kaldırıp arabanın üstünden geçti ve havada uçtu. 30 fit ileride yere sert bir şekilde konduğunda motosikletin hâkimiyetini neredeyse kaybediyordu. Arkasından iki el ateş edildi, ikisi de beceriksiz ve hedeften uzaktı. Sağdaki başka bir sokağa daldı ve biraz sonra büyük bir inşaat projesinin önüne geldiğini fark etti.

Patinaj yaparak köşedeki bir grup çocuğun yanında durdu. Bunlar, öğleden sonra güneşinin altında, düz siperli beyzbol kepleri takmış, bol şortları kıçlarından sarkan çocuklardı. Kızıl saçlı, beyaz tenli İrlandalı bir kızı, 20.000 dolarlık bir Alman motosikletiyle şehrin bu kısmında görmeye hiç alışık değillerdi.

"Hey, günaydın, tatlı kız!" diye bağırды içlerinden biri. Diğerleri güldü.

* İki kişinin karşılıklı tehlikeli bir davranışta bulunup ilk kimin korkarak vazgeçeceğini anlamak üzere yapılan bir oyun.

Aisling gülümsedi, motoru kapattı, motosikletten atlayıp anahtarını çocuğa fırlattı.

“Şapkana karşılık motosikletim,” dedi göz kırparak. Yanına vardığında çocuğun başındaki siyah Nets şapkasını kapığı gibi alçak bir parmaklığın üzerinden atladı ve ağaçların sınır oluşturduğu proje alanında gözden kayboldu. Çocuklar arkasından, “Hadi be!”, “Bu gerçek mi?”, “Nasıl yani?” diye bağırıyorlardı.

Evlerin önünden hızla koşarken büyükanneler, çocuklar, ergenler Aisling’i seyreliyordu. Binalardan birine girip ortalık yatışana kadar çatısında saklanmayı düşündü ama fazlasıyla şüphe çekerti. Dahası hâlâ yola çıkmadıysa bile çok yakında bir helikopter havadan taramaya başlardı.

Hayır. En hızlı şekilde eve gitmesi gerekiyordu. Oraya gidebilirse biraz dinlenebilir, bodrumdaki zulasından çantasını oyuncaklarıyla doldurup ortadan kaybolabilirdi.

Ortadan kaybolabilir, Oyuna devam edebilirdi.

Koşacak, yakalanmayacaktı.

Yapabilirse Büyük Karşılaşma’yı durduracaktı. Bunu yapamazsa Oyunu kazanacaktı.

Kendi başına. Yardım almadan.

Bir örgü telin üstünden atladığında kendini tekrar caddede buldu. Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordu. Bir ses daha vardı; bir helikopter güney yönünden yaklaşıyordu. Şehrin bu bölümünde çok fazla insan yoktu ama olanlar ona hafif bir merakla bakıyordu. Birçok şehir insanı gibi onlar da başkalarının işine karışmamaları gerektiğini öğrenmişti.

Mor ve sarı renklere boyanmış Honda Civic’e doğru yürüyüp açık penceresinden içeri atladığında kimse bir şey demedi. Beş saniyeden az bir sürede kabloları birbirine değdirerek motoru çalıştırdı. Bu bir rekor sayılırdı.

Radyoda hareketli bir *narco-corrido* çalmaya başladı. Radyoyu kapatan Aisling, Nets şapkasını başına takıp acele etmeden,

bileğini direksiyonun üzerine koyarak arabayı hareket ettirdi. Torpido gözünde bulduğu güneş gözlüklerini taktı.

Birkaç sokak güneye doğru sürdü. Bir cip hızla yanından geçip Linden'e yöneldi, sonra batıya döndü. Aisling yine acele etmeden çeyrek mil kadar ilerledi, ardından ara sokaklardan JFK'ye doğru ilerledi. Cross Bay Bulvarı'nın herhangi bir yerinde polis henüz barikat kurmamıştır diye umuyordu.

Kurulmamıştı.

Yarım saatten daha az bir sürede 10. West Road'dan köşeyi döndü. Bundan sonraki 10 dakika hayati önem taşıyordu. Broad Channel, Jamaica Bay'in ortasındaki doğal bir köprüden başka bir şey değildi. Polis veya McCloskey denilen kadın onu orada kolaylıkla yakalayabilirdi. Yolları kapatmışlarsa büyükbabasının teknesine atlayıp kaçmayı deneyebilirdi ama tekne kaçış için iyi bir fikir değildi.

Parmaklarını çaprazlayıp dua etti.

Bungalovdan dört ev önce arabayı durdurdu. Etrafta kimse yoktu.

Aşağı indi. Ellerini ceplerine sokup ağır adımlarla ilerledi.

Hâlâ kimse yoktu. Sokak sessizdi.

Hızlandı, bahçedeki cüce heykelinin önünde durdu, kırmızı külâhı kaldırıp üzerinde küçük tuş takımları olan kutucuğu çıkardı. 9-4-6-2-9 rakamlarını girerek kutuyu açtı ve anahtarı aldı.

Sonra ön kapıya yürüdü. Bir kez daha omzunun üzerinden sokağı kontrol etti. Gökyüzünde, JFK'den kalkan bir 747 gördü. Çatı oluğu üzerinde bir sığırcık cıvıldıyordu. Kapının kilidi kayarak açıldı. Kapıyı ittiği gibi içeri girdi ve yeniden kilitledi.

Ev karanlıktı.

Başparmağını duvardaki bir noktaya bastırdı. Boyanın ardında kırmızı bir ışık yandı. Yandaki dolabın çekmecesini sessiz tekerlekleriyle açıldı. Evin her köşesini ve salonu kontrol eden

Aisling, hiç bakmadan çekmecedeki köpük yuvasından susturuculu bir Sig 226 çıkardı. Emniyeti hâlihazırda açtı. Bu tabancanın emniyeti hep açık olurdu.

“Büyükbaba?” diye seslendi.

Cevap gelmedi.

“Büyükbaba? Ben geldim, Ais.”

Ses çıkmadı.

Aisling yavaş adımlarla holü ve merdivenleri geçip bodruma inen kapiya gitti. Hâlâ köşeleri kolluyor, her yere bakıyor, silahını indirmeden karşısına bir hedef çıkmasını bekliyordu. Kimse yoktu. Sonunda durdu. Duvar da bir yere yumruğuyla hafifçe vurdu. Tahtadan bir panel geri doğru açılınca güvenlik şifreli bir kadran ortaya çıktı. Saf kas hafızasıyla kadranı çevirdi. 59 sağ. 12 sol. 83 sağ. 52 sol. 31 sağ. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Ağır kapiyı itti. Ahşap gibi görünse de aslında üç inç kalınlığında çelikten bir kapıydı. Dikkatle ardından kapattı. Kilit yerine oturur oturmaz ışıklar kendiliğinden yandı. Artık güven-deydi.

Merdivenleri indi, tabancalarla dolu iki sıra rafı, bir kileri, boş bir tehlikeli madde tulumunu, bir dalış kıyafetini ve müzelerle yaraşır, kadim ve paha biçilmez yakın dövüş silahlarının dizildiği kurşun geçirmez pleksiglas kapılı bir bölmeyi geçti.

Hiçbirine bakmadı. Onun derdi duvarda asılı duran iki çantaydı. Bir sırt çantası ve bir spor çantası. Hazır çantalar. İhtiyacı olan her şey bu iki çantanın içindeydi.

Dönüp kurşun geçirmez bölmenin önünde durdu. Gözünü retina tarayıcısına getirip alfa-nümerik klavyede tuşlara bastı. 25 haneli bir şifreydi bu—GKI2058BjeoG84Mk5QqPlll42. Yedi yaşından beri ezbere bildiği 25 haneli şifreydi. Büyükbabasına düzenli olarak şifreyi değiştirmesi için yakınırды ama yaşlı adam şifreyi hiç değiştirmemişti. Kapı kayarak açıldı. Klimayla havası ayarlanan bölmeye girip soyunun en değerli kılıcını aldı. M.Ö.

6'ncı asırdan kalan ucu kıvrık bir çelik Falcata'ydı bu. O zamanlar Avrupadaki tek çelik kılıçtı ve jilet keskinliğindeki bıçağıyla tam olarak 3.890 hayat almıştı. Bilgiyi doğrudan Yaratıcılardan alan atalarını izleyen La Tène Keltleri, bin yıldır ateşte çelik dövme yöntemini biliyor ve sırlarını kimseyle paylaşmıyordu. M.Ö. 6'ncı asırda, çelik bir kılıç, sihirli sayılıyordu.

Falcata'yı kınıyla birlikte spor çantasının üzerine koyup pleksiglas bölmeden çıktı. Yukarı çıkarken ışıklar ardından teker teker kapandı. Hole çıktı, çelik kapıyı kapattı. Tam evden ayrılacaktı ki bir alkış sesiyle olduğu yerde donakaldı.

"Güzel kaçtınız, Bayan Kopp," dedi bir adam oturma odasından.

Aisling topuklarının üzerinde döndü. 40'larının sonundaymış gibi görünen adam, büyükbabasının en sevdiği Barcalounger deri koltuğunda oturuyordu. Boyu ve cüssesi ortalamaydı. Sadece hafif göbekliydi. Film setlerinde ancak figüranı oynayabilir, kalabalıktaki yüzlerden biri olabilirdi. Kırışan ve kelleşen saçları ve hafif kirli sakalları vardı. Her açıdan fazlasıyla sıradan ve düzdü. Aisling, yanağındaki ve boynundaki uzun yara izini seçebiliyordu ama bunlar bile adamın sıradan yüzünde önemsiz duruyordu. Kot pantolonunun üzerine açık gri V yaka bir kazak geçirmiş, ayağına siyah spor ayakkabı giymişti.

Aisling, suratına kompakt HK416 model tabanca doğrultmasa bu adamı fark etmezdi bile. Ama şimdi dikkat kesilmişti. Tabancanın ucundan çıkan kırmızı lazer ışığı doğrudan boğazını işaret ediyordu. Sağ elini bacağına vurarak alkış sesi çıkarıyordu.

Solakmış. Hiç tahmin etmezdim.

Aisling tabancasını doğrultmadı. "McCloskey'nin patronu olmalısın."

"Bravo."

"Bir ismin var mı?"

"Greg Jordan."

“McCloskey dışarıda mı?”

“Yolda.”

“Muhtemelen öfkeden köpürüyordur.”

“Aslında hayır,” dedi adam, kaşlarını hafifçe kaldırarak. “Rahatladı. Bu numaralardan daha azını gösterseydin senin savaşmaya değer biri olmadığını düşünürdü. Ama Marrs—bak o öfkeden köpürüyor işte. *Bu tür saçmalıklar için fazlasıyla yaşlıym*, diyen tiplerdendir.”

“O zaman özür dileysem iyi olur.”

“Güzel. Bu hoşuna gider.”

“Havaalanı—bir sınav mıydı?”

“Sınav olmayan ne var ki Bayan Kopp? Özellikle Dünya Anahtarı ele geçirildikten sonra?”

“Haklısın.”

“Sana kendimle ilgili bir şey söyleyebilir miyim? Sonuçta birlikte uzun zaman geçireceğiz.”

“Seni kırmayı hiç istemem ama birlikte uzun zaman falan geçirmeyeceğiz, Greg.”

“Çok üzüldüm, Bayan Kopp. Sorun ne... bizden hoşlanmadın mı?”

“Hiçbirinize güvenmiyorum.”

Jordan iç çekti. “Yerinde olsam ben de bize güvenmezdim. Ama şöyle bir şey var. Ben *sana* güveniyorum. Güvenmem gerekiyor.”

“Oyuncunuz olduğum için mi?”

“Evet. Bir de başka bir seçeneğim olmadığı için.”

“McCloskey bu söylediğine karşı çıkardı. Aklında başka bir seçenek varmış gibi görünüyordu. Bana takılmak istemediğini, onu ikna edenin sen olduğunu söylemişti.”

“Bu doğru. Hem de hepsi. Gördün mü? Güvenini kazanmaya başladık bile.”

Aisling hiç tatmin olmamıştı, üsteledi. “Sormamın sakıncası yoksa diğer seçeneğin neydi?”

“Önemli değil. Asteroit geldiğine göre seninle direkt olarak çalışmak her şeyden daha önemli.”

“Yine de duymak isterim.”

Adam yine iç çekti. “Endgame’i durdurmak istemiştik.”

Aisling sırtıttı. “Ve gerçekten bunu yapabileceğinizi mi sandınız?”

Jordan omuz silkti. “Sanırım büyük hayallerimiz var. Delilik, ha?”

Aisling, gergin omuzlarını rahatlattı. Yardım kabul etmeme konusundaki kararlılığına rağmen bu adamdan hoşlanmıştı. “Zır delilik.”

“Ama bak ne diyeceğim, söylemek istediğim şeyi söylememe izin vermedin.”

“Söyle.”

Jordan gülümsedi. Sıcak davransa da hâlâ tabancasını indirmemişti. Eli sağlamdı.

“Küfürlü konuşmayı sevmem. Hiç küfretmedim. Birçok müdürüm, özellikle eyalet tarafındakiler, küfürleri ardı ardına savurmaya bayılır. Adeta küfürden beslenirler. Bence küfre aşırı düşkünlük, gelişmemiş toplumların belirleyici unsurlarından biri; saçma sapan bir kuru gürültü. Bazıları küfür konusunda ustadır, sık sık kullanır, kendilerine de yakıştırırlar. Ama sayıları çok azdır.”

“Peki...” dedi Aisling, sadede gelmesini bekleyerek.

Jordan sağ elini salladı. “Yani gerçek bir bomba gibi doğru yerde kullanılan küfür çok etkilidir. Küfrün son koz olduğunu düşünürüm, biliyor musun? Onları gerçekten ihtiyacım olduğu zamanlara saklarım.”

“Sanırım nereye varacağını biliyorum.”

“Hayır, hiçbir bok bilmiyorsun.”

“Küfür bir.”

Jordan yine gülümsedi. Endgame’e dair kuşkularına rağmen, o da Aisling’den hoşlanmıştı. “Büyükbaban elimizde.”

Aisling öne doğru yarım adım attı.

"Ah-ah. Dikkatli ol," dedi Jordan.

Tabanca.

"Devam et."

"Tutsağımız değil. Bizimle hemfikir, teklifimizi kabul etmeni istiyor. McCloskey'nin söylediklerinin doğru olduğunu anlamalısın. Bizler iyi insanlarız fakat kötü insan olmamız gerektiğinde boktan şeyler yapma konusunda üstümüze yoktur. Yani lanet büyükbabanın yaşamasını istiyorsan teklifimizi kabul edersin. Sonuna kadar dostun oluruz. Söz veriyorum. Yine de kabul etmen ve bunu yaparken içten olman *gerekiyor*. Sen Oyuncusun. *Bizim* Oyuncumuzsun. Sana o kadar ihtiyacımız var ki bizi kabul etmen için her şeyi yapmaya hazırız. Evet de, Aisling. İçtenlikle, samimiyetle kabul et. Dallamalık yapma. Anlaşıldı mı? Evet. De."

Önce McCloskey, şimdi de Jordan, bu ajanlar büyük konuşmaya bayılıyordu. Aisling, konuşma dersi falan alıp almadıklarını merak ediyordu. Öte yandan Jordan'ın kendini çok iyi tanıdığını sezebiliyordu, aptal takipçileri gibi değildi. Adamı öldürmek de istiyordu. İhtiyacı yokken ve asıl yardım eden oyken yardım etme konusundaki ısrarı ve büyükbabasını ölümle tehdit ettiği için onu öldürebilirdi. Hatta şu anda saldıracabilir, kan kaybindan ölmeden önce onun işini bitirebilirdi ama o zaman büyükbabası ve Oyun için hiç şansı kalmazdı.

Peki, başka ne yapabilirdi?

Omuz silkti. "Büyükbabamı görmek istiyorum."

"Bu bir evet mi?"

"Hayır, Jordan. Bu boktan bir evet."

U+2624^{vii}

HİLAL İBN İSA EL-SALT

*D4 Kapısına yanaşan 711 sefer sayılı JetBlue uçağı, McCarran
Uluslararası Havaalanı, Las Vegas, Nevada, ABD*

Kimse Hilal İbn İsa El-Salt'ın görünümünden hoşlanmıyordu.

Addiste, Charles de Gaulle'de, JFK'de ve Las Vegas'a giden bu uçakta, hiç kimse yeni görüntüsünü sevmemişti. Başının bir tarafındaki sargılarından ve sargıların üzerinde pas rengine dönüşmüş kan lekelerinden hiç hoşlanmamışlardı. Koyu tenine mavi gözü hiç yakıştıramamış, özellikle de sargıların arasından bakan kırmızı-pembe yaralı gözünü hiç sevmemişlerdi. Çocuklarının gözünü kapatmak ya da Aksum Oyuncusunu gördükten sonra ağlamaya başlayan çocuklarını avutmak zorunda kalmak hiç hoşlarına gitmemişti. Dümdüz ve bembeyaz dişlerine rağmen bu... bu... bu canavarın parçalanmış yüzünün karşısında dehşete kapılmışlardı.

Evet, Hilal İbn İsa El-Salt dış görünümüyle adeta bir canavara dönüşmüştü.

Yol boyunca onunla konuşan insanlar, konuşmak zorunda kalanlardı; banko görevlileri, gümrük memurları ve uçakta yanına oturma talihsizliğini yaşayan insanlar. En son yanına oturan Afro-Amerikalı genç kadın, "Aman Tanrım," diye fısıldamış, üstüne başka bir şey dememişti. New York'tan kalkan

uçakta sürekli başka yerlere bakmış, uyumuş ya da uyuyormuş gibi yapmıştı.

Hilal ise uçuş süresince gözlerini önündeki koltuğun sırtından kaldırmamıştı. Hayatı boyunca onu sarmalayacak yakıcı acılarını kabul etmek ve sevmeyi öğrenmek için meditasyon yapmıştı.

Yeni görevini de düşünmüştü.

Las Vegas'a gelmesinin bir nedeni vardı: Kutsal Sandık'ta 3.300 yılı aşkın süre boyunca saklanan telefona benzer cihaz, ondan buraya gelmesini istemişti.

En azından Hilal ve Eben Usta böyle yorumlamışlardı.

Cihaz, Kodesh Hakodashim odasında parladığında, kulakları tırmalayan bir uzay gürültüsü eşliğinde, birbirinin içine geçen sayısız karanlık çizgiler ve rengârenk düzlükleriyle, etkileyici bir uzay-zaman halısının üç boyutlu görüntüsünü oluşturmuştu. Hilal cihazı yukarı kaldırmış, aşağı indirmiş, öne arkaya oynamıştı ve görüntü, alternatif bir evrene elinde tuttuğu bir pencereden bakıyormuş gibi hep orada kalmıştı.

Ama Hilal cihazı belli açılarla tuttuğunda, ortaya üç belirgin görüntü çıkmıştı.

İlki, Hilal'in cihazın alt ve üst taraflarına dokunarak kaydırabildiğini keşfettiği bir veri setiydi. Liste ancak Hilal cihazı elleriyle tutup gerçek güneye doğru çevirdiğinde görünüyordu. Derece-dakika-saniye sıralamasıyla binlerce rakam vardı. Sabit gibi görünüyorlardı ama bazıları, sanki harekete geçmiş gibi zaman içinde değişiyordu.

2'nci görüntü, Hilal kolunu omuz hizasına getirip cihazı doğu-kuzeydoğu yönüne tuttuğunda kozmik arka fonda belirmişti. Parlak turuncu bir ışık küresi, nabız gibi atıyordu. Hilal başta bunun, kepler varlıklarının milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki gezegeni olduğunu sandı ama harekete geçtiği anda bu teorisi çöktü. Hilal'le Eben, o gece plastik cerrahi konusunda bir şeyler danışmak için Addis Ababa'ya gitmek zorundaydı ve güneydeki

Etiyopya başkentine doğru yola çıktıklarında, turuncu küreyi bulabilmek için cihazı kuzeye doğru tutması gerekmişti.

Sanki bu parlak ışık, Dünya üzerindeki sabit bir nesneyi gösteriyordu.

Oluşturdıkları basit üçgene göre Himalayalar'ın doğusunda yer alan bir nesneydi.

Endgame için önemli olabilecek ya da önemsiz bir nesne.

3'üncü görüntü sayılardan oluşan bir liste ya da bir ışık küresi değil, bir semboldü. Bir çift yılanın üzerine dolandığı, yılanların başının hemen üstünden iki küçük kanadın çıktığı bir asaydı bu.

Caduceus Asası. Bazıları için yılan yağını ve tıp bilimini, diğerleri için yalanı temsil eden simge. Yaratıcıların ulaşı olarak bu asa sayesinde yılanların kavgasını ayırıp onlara barışı öğreten Hermes'in mührü.

Hilal ve Eben için Caduceus asası, tamamen farklı bir anlam taşıyordu. Uğursuz bir anlam. O kadar uğursuzdu ki Hilal'in Endgame'e ve parlak ışığı bulmak için Himalayalar'a gitme fikrine ara vererek dünyanın bir ucundan ta Las Vegas'a gelmesine neden olmuştu. Oyuna devam etmeden önce Yozlaşmış'la baş etmesi gerekecekti. O ki birçok ismi vardı: Armilus, Deccal, Angra Mainyu ve beyaz atlı Kalki.

Şeytan.

Mesih'in düşmanı.

Enki.

Bu Aksum soyunun sırrıdır. Onlarıinki öylesine bir sırda ki altında bir değil, iki amaç saklıydı. İlk amaç, diğer soylar gibi, insanlığın yaradılışına dair sırları korumak ve Endgame için bir Oyuncu hazırlamaya daima hazır bulunmaktı. İkincisi, Enki'yi bulup Kutsal Sandık'ın içindeki asaları kullanarak onu sonsuza kadar yok etmekte.

Yozlaşmış Yılan Kardeşliği'nin lideri, Enki ölmeliydi. Ve onu öldüren Hilal olacaktı. Hilal bunu böyle biliyordu.

İnsanlık ruhunu zehirleyenin Enki olduğunu biliyordu. O, Cennet Bahçesi'ndeki yilandı. İnsanlığı ruhsal anlayıştan uzaklaştıran ve Kadim Gerçeği onlardan saklayan *oydu*.

Bu Kadim Gerçek, Büyük Karşılaşma'dan sağ çıkanlara Hilal tarafından aktarılacaktı. Ölse de kalsa da, Endgame'i kazansa da kaybetse de Dünya'yı Enki'nin ahkâmlarından kurtaracaktı. Bu şeytan, insanlığı çok uzun zaman acılara boğmuştu.

Hilal aydınlanmak için tanrılara, yazıtlara, kutsal adamlara, kepler varlıklarına ya da Yaratıcıya ihtiyaç olmadığını herkesin görmesini, Dünya üzerindeki her bir kişinin anlamasını sağlamak istiyordu. Cennetin anahtarı, insanların yüreğindeydi.

Paylaştığımız evrenin tanrıları bizleriz. Kadim Gerçeği bilmek ve kabullenmek, Enki'nin asırlardır oynadığı psikolojik oyunları boşa çıkaracak son darbe olacak.

Ama önce Enki'nin yok edilmesi gerekiyordu.

"Yeni dünyaya anlatılması gereken Kadim Gerçek budur."

Düşüncelere dalan Hilal, uçak körüğe yanaşıp durduğunda bunları yüksek sesle söylemişti.

"Aman Tanrım," dışında bir şey demeden yol boyunca yanında oturup başka yerlere bakan genç kadın kendini tutamadı. "Ne dediniz?" diye sordu.

Hilal ona döndü. Mavi gözü, kırmızı gözü ve kan lekeli sargılarıyla ona baktı. "Pardon?" Sesi alçak, sert ve çatlıktı.

Kadın yutkundü. "'Yeni dünya'yla ilgili bir şey söylediğinizi sandım da?"

Kabin amiri emniyet kemerlerinin çözülebileceğini anons etti. Uçaktakiler eşyalarını toparlamaya başladı. Birkaç sıra öndeki bebek ağlamaya başladı. Uçağın diğer tarafında kahkahalar çınladı.

Hilal gülümsedi. "Konuştuğumun farkında değildim. Ama evet, sanırım '*yeni dünya*'dan bahsettim, kardeş."

“Buna gerçekten inanıyor olamazsınız ya?” dedi kadın, nefes nefese.

“Neye?”

“Abaddon?”

Aslında çok iyi biliyordu. Tanah'ta Abaddon cehenneme bir göndermeydi. Ama kadının bu kelimeyi neden şimdi kullandığını anlamakta zorlanıyordu.

Aksum soyu için Abaddon, Enki'nin isimlerinden biriydi.

“Haberleri izlemediniz mi?”

“Hayır. Ben... son yirmi dört saattir seyahat ediyorum. Ve... şey... yanıklarım henüz çok taze. Şeyin... kazanın üzerinden bir hafta bile geçmedi.”

“Görebiliyorum.”

Hilal, kadının ne olduğunu sormak için can attığının farkındaydı. O soramadan konuştu, “Bir zamanlar çok güzel olduğumu söylerlerdi.” Kıkırdadığında genzinde duman kokusu aldı. “Hep, bir oğlana *güzel* demenin tuhaf olduğunu düşünmüşümdür.”

Kadın ne diyeceğini bilemedi. Onun belki de bir parça kaçık olduğunu düşündü.

“Sorun olmazsa şu Abaddon meselesini biraz açar mısınız?” dedi Hilal.

Kadın omuz silkti. Karşısındaki çocuk deli olsa bile en azından nazikti. “Haber kanallarında sürekli dönüyor. NASA'da çalışan birinin e-posta yazışması sızdı. Massachusetts'te oturan ablasını uyarıyor, seksen gün içinde olduğu yerden ayrılmazsa çocuklarıyla birlikte bütün ailesinin öleceğini söylüyor.”

Hilal iyice meraklanmıştı. “Onları ne öldürecekmiş ki?”

“Abaddon. En azından NASA'daki tip öyle diyor. Dev gibi bir asteroit Dünya'ya çarpmak üzereymiş. Ve dediğine göre... birçok insan ölebilmemiş. *Büyük* çoğunluğu. Her şey değişecekmiş.”

“Yeni bir dünya,” diye mırıldandı Hilal.

“Evet, aynen. Ama birçok insan bunun bir şaka olduğunu düşünüyor. En azından öyle olduğunu düşünmek *istiyorlar*.” Kadın sustu. Koridorda duran iri yarı bir adam, ona kınarcasına bakıyordu. Bunun üzerine sesini alçalttı. “Yine de kimsenin haberi yalanlamaması nedeniyle birçok insan endişelenmeye başladı. Geçen ay düşen meteorlar nedeniyle ölen bir sürü insan ve Stonehenge’de kimsenin ne olduğunu anlayamadığı olaylar da eklenince... Bir de televizyona çıkan çatlağın teki, bunun bir tür oyun olduğunu söyledi.”

“Evet. Bakın bunu *biliyorum*.”

“Ortalık fena karıştı, anlıyor musunuz? Şu Abaddon yazışması, herkes okudu ama siyasetçiler hakkında tek bir kelime dahi etmedi. Bir tanesi bile konuşmadı. Rezalet, değil mi?”

“Evet,” dedi Hilal, düşünceli bir şekilde.

Koridordaki şişman adam, komplo teorilerini kınarcasına başını iki yana salladı ve uçağın kapısına doğru ilerledi.

Hilal, bu anı değerlendirip ayağa kalkabilir, genç kadınla vedalaşıp gidebilirdi. Muhtemelen öyle yapmalıydı.

Ama bunun yerine ciddi ciddi kadına baktı.

Öne eğildi. Gözlerini kırptı. Biri mavi. Biri kırmızı.

“Beni dinleyin. O yazışmadakiler doğru. *Gerçekten* doğru. Bunu nereden bildiğimi söyleyemem, zaten anlatsam gülersiniz ama Abaddon gerçek. Hazırlanmalısınız. Yeni dünyaya hazırlanmalısınız.”

Kadın geri çekilip Hilal’e deliymiş gibi baktı. “Ah, hayır. Bu saçmalıkları dinlemek zorunda değilim.” Parmağını sallayarak ayağa kalktı, beceriksizce Hilal’in dizlerini iterek kendine yol açtı. Çantası Hilal’in omzuna çarptı. Hilal, canı fena halde yandığı halde gıkını çıkarmadı. “Bu saçmalıkları *hiç* dinlemek zorunda değilim,” diye üsteledi kadın.

Hilal anlıyordu: Gerçekler acıydı.

Genç kadın telaşlı adımlarla ilerledi ve elinden geldiğince çabuk uçaktan indi.

Hilal diğer yolcular çıkarken koltuğunda oturmuş, düşüncelere dalmıştı. Abaddon'la ilgili haberler, dünyanın buna inanıp inanmaması önemli değildi. Endgame başlamıştı ve dünya değişiyordu.

Cihazı çıkardı. Yaratıcıların geliştirdiği kadim bir eser olsa da kimse elinde ne tuttuğunu merak etmezdi. Dünyadaki sürüsüne bereket ekranlardan biriydi işte.

Önünde tuttuğunda ekran canlandı. Las Vegas'a doğru tuttuğunda Cadeceus Asası'nın işaretini görmeyi bekliyordu.

Gördü de.

Gözleri kocaman büyürken nefesi kesildi.

Hedefe bu kadar yaklaşmışken işaret çok daha büyük ve parlaktı.

Ama Hilal'i asıl telaşlandıran bir değil, iki işaret olmasıydı. İlkisi de Las Vegas'ta olan iki şeytan işareti...

Bu ne anlama geliyordu?

Kabin görevlilerinden biri yanına gelip, "Tekerlekli sandalyeye ihtiyacınız var mı, efendim?" diye sordu.

Hilal, soruyla birlikte düşüncelerinden koptu. "Pardon?"

Kabin görevlisi başıyla uçağın boşaldığını ima etti. "Tekerlekli sandalyeye ihtiyacınız var mı?"

Hilal, cihazı gömleğinin altına kaydırdı. "Hayır, han'fendi. Kusura bakmayın."

Ayağa kalkıp koridora çıktı. Yukarıdaki bölmeye uzanıp küçük sırt çantasıyla yılan başlı iki bastonu aldı.

Harun'un Asası. Musa'nın Asası.

Kullanabilecek kadar yaklaşabildiğinde Yozlaşmış'ı yok edecek iki silah.

Koridorda ağır ağır ilerledi. Kaptan, kokpitin kapısında bekliyordu.

“İyi günler, efendim.”

“Size de, kaptan,” dedi Hilal.

Uçaktan piste indi, oradan da terminale yürüdü.

Terminal, bugüne kadar gördüklerine hiç benzemiyordu.

Benzetemesinin nedeni sadece ortalama Amerikan havacılarından farklı tasarlanmış olması ya da kumar makinelerinin uzaktan gelen çınlama seslerini duyabilmesi değildi. Burası ürkütücü derecede tenha ve ıssızdı.

Akşamüstü olmak üzereydi. Terminal kalabalıktı ama herkes, sanki bir tür buz tabancasıyla vurulmuş gibi donakalmıştı. Kimse kapılara yürümüyor, kimse telefonuyla konuşmuyor, kimse çocuğunun peşinden koşmuyordu.

Hepsi kafalarını kaldırmış, belli aralıklarla yerleştirilmiş televizyon ekranlarına bakıyordu.

Televizyondaki ABD Başkanıydı. Kadın, Oval Ofis'teki büyük masasının ardında oturuyordu. Suratı asık, sesi gergindi.

Titrek sesiyle, “Amerika ve Dünya vatandaşlarım... Abaddon gerçek,” dedi.

Hol boyunca küçük nidalar duyuldu. Biri çığlık attı.

Başkan konuşmaya devam etse de Hilal'in dinlemeye ihtiyacı yoktu.

Bu Endgame'di.

Enki'yi bulması gerekiyordu.

Asaları aldı, kararlı adımlarla yoluna devam etti.

Terminalde yürüyen tek kişiydi.

Dehşetten donakalmış bu yeni dünyada hareket eden tek kişi.

Seksen dokuz ülke başkanı, eşgüdümlü olarak televizyonlardan Abaddon'la ilgili duyurulara başladı. Seksen dokuz ülke başkanı, halklarına asteroidin dünyaya çarpacağından yüzde 100 emin olmadıklarını ama ihtimalin yüksek olduğunu anlattı. Nereye çarpacağını bilmiyorlardı ama çarptığında gezegen üzerindeki her bir canlının yaşamını etkileyecekti. Dünyanın sonu olmayacaktı ama bildiğimiz dünyanın sonu olacaktı. Söylediklerine göre, asteroidin çarpması, yeni bir çağın başlangıcı olacaktı.

İnsanlık tarihinde örneğine rastlanmamış bir dönemin başlangıcı.

"Bugün artık Amerikalı ya da Avrupalı, Asyalı ya da Afrikalı, Batılı ya da Doğulu, Kuzeyli ya da Güneyli değiliz," dedi ABD Başkanı, konuşmasının sonuna doğru, dünya çapındaki diğer liderlerin de tekrarlayacağı üzere. "Artık Hristiyan ya da Yahudi, Müslüman ya da Hindu, Şii ya da Sünni, inanan ya da inanmayan değiliz. Artık Hintli ya da Pakistanlı, İsrailli ya da Filistinli, Rus ya da Çeçen, Kuzey Koreli ya da Güney Koreli değiliz. Artık terörist ya da özgürlük savaşçısı, liberal ya da cihatçı değiliz. Artık komünist ya da demokrat, otoriter ya da teokratik değiliz. Artık âlim ya da rahip, politikacı ya da asker, öğretmen ya da öğrenci, Demokrat ya da Cumhuriyetçi değiliz. Bugün sade birer Dünya vatandaşıyız. Bugün, bu eşsiz gezegenin en eşsiz türü olduğumuzu hatırladık. Bugün, bütün çekişmeler, bütün garezler, aramızdaki en ufak farklar bile silinip gitti. Bizler aynıyız. Belirsiz ve beklenmedik bir gelecekteki zorluklar karşısında birleşme yeteneğine sahip insanlarız. Bizler aynıyız. Ve bir şekilde bu olası felaketten kurtulma şansımız varsa iyi niyetlerimize, yardımseverliğimize, sevgi gücümüze ve... insanlığımıza güvenmek zorundayız. Bizler aynıyız, dostlarımız. Tanrı hepinizi teker teker korusun. Ve Tanrı, Dünya gezegenini korusun."

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript. The text is written on aged, stained paper with significant damage, including large tears and holes. The ink is dark, and the script is dense and flowing. The text is arranged in several lines, with some lines being partially obscured by the damage to the paper. The overall appearance is that of an old, well-used document.

TÜM OYUNCULAR

Amerika. Almanya. Hindistan. Japonya.

Sarah, Jago ve Renzo, Cessna Citation CJ4'ün içinde başkanın konuşmasını izliyordu. Hem Renzo hem de Sarah, Lincolnshire'daki eski asfalt pistte Jago'yu görünce sevinçten deliye dönmüştü. Jago da ikisi arasındaki düşmanlığı yumuşatmayı, en azından bir kenara bırakmalarını sağlamıştı. Jago trenin altına girdiğini, etraf tamamen güvenli olana kadar rayların altındaki büyük kanalizasyon borusuna saklandığını anlattıktan sonra yola koyuldular. Onu orada bıraktığı için Sarah'ya kızmamıştı. Hatta Renzo'ya da ona kızmaması gerektiğini söylemişti. Sadece Oynuyorlardı ve ikisi de o günden sağ çıkmıştı. Yakıt için Nova Scotia, Halifax'te bir gece bir gün mola verdiler. Şimdiyse Renzo'nun bunun çocuksu ve güvensiz olduğu yönündeki itirazlarına rağmen, Nebraska'nın doğusundaki gizli Cahokia kampında Sarah'nın ailesiyle buluşmaya gidiyorlardı.

Sarah'nın ailesini görmesi, Christopher'a ne yaptığını açıklaması, Dünya Anahtarı'nı aldıktan sonra olanları itiraf etmesi ve ruhsal durumunu açıklamaya çalışması gerekiyordu. Belki onlar sayesinde beyni yatışabilirdi, belki Oyuncularına verecekleri son bir ders vardı. Meselelerle nasıl baş edebileceğini, kaygılarını

nasıl öğütubileceğini öğretip onu tekrar hislerine kavuşturabilirlerdi belki.

Ve eve dönmüşken Tate'in mezarını ziyaret etmek istiyordu. Abisinin. Endgame'in harcadığı biri daha.

Başkanın konuşmasını sessiz gözyaşlarıyla dinledi. Bittiğinde izin isteyip tuvalette ağlamaya devam etti.

Başkanın sözleri, Jago'yla Renzo'yu etkilememişti. İkisi de Abaddon'a ve ardından olacaklara hazırdı.

"Dünya Anahtarı'nı alıp onu ekmelisin, Oyuncum," diye fısıldadı Renzo, tuvalet kapısının kapandığını duyar duymaz.

Jago boynundaki yara izine dokundu. Bu bir alışkanlıktı. Düşünüyordu.

"Yapamam."

"Yapmalısın. Zaman çok önemli. Dünya yakında çok zor bir yer olacak. Atalarımızın evine dönmemiz gerekiyor. Senin *evine*. Dünya Anahtarı'nı, Aucapoma Huayna Tlaloc'a götürüp bilge kadına danışmalıyız."

"Renzo, beni dinlemiyorsun."

"Oyuncumu hep dinlerim."

"Yaltaklanmayı bırak. Haklı olduğunu biliyorum ama onu bırakmayacağım. Seni de bırakmayacağım. Kuşkularına değil, yardımına ihtiyacım var. Anlıyor musun?"

Renzo oturduğu yerde döndü. Jago'nun gözlerinin içine baktı. Erkek erkeğe. Başını salladı. "Evet. Anlıyorum, Jago."

"Güzel. Şimdi... Artık zaman kaybetme lüksümüz olmadığı konusunda haklısın. Ama Sarah da zaman kaybedemez. Bir sorunu var ve ailesiyle buluşmasının bir yardımı olacağını sanmıyorum. Şu anda fazlasıyla kırılğan. Onları görmek daha fazla dağılmasına neden olabilir."

Renzo parmağını uçağın arka tarafına doğru salladı. "Belki onu bir psikiyatriste götürmelisin, ha? Bunun için zamanımız var mı?"

Jago elini kaldırıncı Renzo sustu. “Uçağı Peru’ya çevireceğiz, ama ona söylemeyeceğiz, anlaşıldı mı?”

Renzo hâlâ uçağın arka tarafını gösteren parmağını indirirken mantıklı olmaya çalışıyordu. “Yeniden yakıt almamız gerekecek.”

“Biliyorum. Meksika, Valle Hermoso’da mola verebiliriz. Maria Reyes Santos Izil hâlâ orada. O bizimle ilgilenir. Besler. Rahatça, güven içinde uyumamızı sağlar.”

Sarah, öfkeyle tuvalette bir şeyleri yumrukladı. Duvar. Lavabo. Hıçkırıklarını duyabiliyorlardı.

Jago kapıya baktı. Sarah, bugüne kadar tanıştığı en güçlü insanlardan biriydi ama aynı zamanda en savunmasızlarından da biriydi. Yara iziyle oynamaya devam etti.

Renzo kuşkulu gözlerle onu seyrediyordu.

“O bir katil, Jago. Neler yapabileceğini İngiltere’de şahsen gördüm. Ama artık bir Oyuncu değil. Artık değil.”

“Bu kadın yeter, Renzo. Sen onu bana bırak,” dedi Jago azar-larcasına. “Navigasyon cihazını hazırla ve Onu bana bırak.”

Aisling Kopp, George Washington Köprüsü’nden geçen zırlı CTS’nin arka koltuğundan etrafı seyrediyordu. Greg Jordan yanında, McCloskey önünde oturuyordu. Arabayı Marrs sürüyordu.

“İyi konuşma,” dedi Marrs.

McCloskey pis pis sırttı. “Öyle ama hiçbir işe yaramayacak. Hobbes-vari olaylar kopru kopacak.”

Aisling, McCloskey’yle aynı fikirdeydi. Jordan’la Marrs da öyle. Yine de kimse konuşmadı.

Alice Ulapala, Berlin’deki otel odasında yatağa oturmuş, Alman şansölyenin konuşmasını izliyordu. Alice, Almanca (ve Fransızca ve Latince ve Malayca ve Frenkçe ve biraz Çince ve yarım düzine

yerli lehçesi) biliyordu, o yüzden anlamakta zorlanmıyordu. Konuşma akşam 10'da başlamıştı. 17 dakika sürdü. Şansölye sonunda ağladı. Yayın boyunca Alice küçük bir bileme taşıyla bumeranglarından birini keskinleştirdi.

Durmaksızın.

Öne arkaya.

Üst üste.

"Eh, bu işleri daha ilginç kılacak," dedi.

Maccabee ve Ekaterina, Polonya Başkanı'nı canlı yayında izliyorlardı. Konuşma boyunca hiçbir şey söylemediler. Dünya üzerindeki herkes gibi dikkatle izlediler. "Şansımız varken o bir şişe Krug'u içtiğimiz iyi oldu," dedi Maccabee, konuşma bittikten birkaç dakika sonra.

"Bence de." Ekaterina sustu. Gün içinde Baitsakhan'ı canlandırmaya çalışmışlardı ama çocuk hâlâ halsizdi, yataktan çıkamıyordu. "Arkadaşına olan biteni anlatsak mı?"

"Hayır," dedi Maccabee, Donghu Oyuncusunun arkasında dinlendiği kapalı kapıya bakarak. "Baitsakhan böyle şeylerle ilgilenmez. Aslına bakarsan, diğer insanların farkında olduğundan bile emin değilim."

Shari ve Jamal, Sonsuz Yaşam Vadisi'nde, सूर्य को अन्तमि रेज adı verilen dağlık Harappa kampındaki sade odalarında Hint Başbakanı'nı seyreliyordu. Dünya üzerinde asteroit çarpmasından etkilenmeyecek bir yer varsa o da सूर्य को अन्तमि रेज kampıydı. Tabii doğrudan kampa çarpmadığı sürece.

Küçük Alice de izliyordu. Sadece iki yaşında olduğu için başbakanın kullandığı kelimelerin ağırlığını kavramakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Ne kadar genç, bilgili ve anlayışlı. Gerçekten çok zeki, diye düşündü Shari. Böyle düşünmek onu ürpertti.

"Rüyam hakkında konuşuyor, öyle değil mi, *Mama*?" dedi Küçük Alice, konuşma sırasında.

Kabusun demek istiyorsun, diye geçirdi içinden Shari, konuşmadan hemen önce. "Evet, *meri jaan*." Sonra Jamal'ın elini sıktı.

"Abaddon canımızı yakacak mı, *Mama*?"

"Hayır, *meri jaan*. Buradan çok uzakta olacak."

"Annen ve ben, bütün ailemiz, kimsenin canının yanmaması için buradayız, küçük güvercinim," dedi Jamal.

"Tamam, *Papa*."

Konuşma devam etti. Shari, korkudan mahvolmuştu ama bu Abaddon korkusu değildi. Yaratıcılar, asteroidin Gök Anah-tarı'nın mümkün olduğunca uzağına düşmesini sağlayacaklardı.

Küçük Alice ölürse Endgame biterdi.

Şimdilik emniyettediler.

Diğerleri gelene kadar güvendeydiler.

An, Japonya'da, Chiyoko'nun şehrindeydi. Yepyeni dizüstü bilgisayarında, korsan bir yayından Çin Başkanı'nın konuşmasını izliyordu. Yere bağdaş kurmuş oturuyordu, bu haliyle eğitilmiş bir katilden ziyade sigara molasına çıkmış bir işçiyi andırıyordu. Üzerinde siyah küloduyla Chiyoko Takeda'nın analog saatinden başka bir şey yoktu.

Başı artık sargılı değildi. Vurulduğu yerde yıldız şeklinde bir dikiş izi vardı. Kaburgaları, adeta bir kuş kafesi gibi çıkmıştı. Yerinden çıkarıp taktığı başparmağı ağrıyordu, parmak derisi mor ve mavi renge dönüşmüştü. Sağ baldırında mango şeklinde bir beresi daha vardı. Bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordu, umurunda da değildi.

Gözlüklü lider ütülü takım elbisesi ve kırmızı Komünist Parti kravatıyla, yaklaşan kıyametle ilgili konuşurken gözlerini kısıp büyük bir kasvetle dinledi.

Söylenenler An için bir şok değildi. Ne sinirleniyor, ne dehşete düşüyor, ne de üzülüyordu. Dev bir asteroidin dünyaya çarpacağını zaten biliyordu. O anın keyfini çıkarmayı düşünüyordu. Sevimsiz eğitim yılları boyunca bunun hayalini kurmuştu. Kendisinininki gibi dünyanın her yerindeki insanların da kaderi çıkmaza girecekti, hepsi ölümle yüzleşecekti.

Bu Chiyoko'yla tanışmadan önceydi.

Bu... âşık olmadan önceydi.

Saçmaydı. O bir Shang Oyuncusuydu. Aşk nedir bilmezdi, sevmek kabiliyeti yoktu.

Hayır.

Keyiflenmesi gerekirdi ama başkanın konuşması onu daha da öfkeliendiriyordu.

An için öfke, kalp atışı gibiydi. Bitmek bilmeyen bir ricim. Ama *bu* öfke farklıydı. *Bu* öfke yeni ve çok daha yoğundu. Çok daha odaklıydı. Kaybettiği aşk ve bir daha asla kendini toparlayamayacağı için duyduğu öfke. Özlemin hâkim olduğu bir öfke.

Chiyoko'ya duyduğu özlem.

Chiyoko'yu bir daha göremeyecekti ama bir plan yapmıştı. Etik bir plan değildi ama doğru bir plandı. Adı gibi emindi. Chiyoko'nun da böyle düşünceğini biliyordu. Kızın halkının da böyle düşünmesini diliyordu. Onların da planındaki bilgeliği ve adaleti görmesini umuyordu.

Sen ölüm için oynuyorsun. Ben hayat için oynuyorum.

Bunlar onun sözleriydi.

Chiyoko.

An, konuşmayı izlerken elindeki bir şeyle oynuyordu. Yarım inç kalınlığında, bir fitten biraz daha uzun, siyah, örülmüş, ipek gibi saç tutamıydı bu. Tutamın ortası, avuç büyüklüğünde bir örümcek ağı gibi V şeklinde örülmüştü. Ağın ortasına, bozuk para büyüklüğünde iki soluk deri parçası ve iki ürpertici insan kulağı takılmıştı.

Havaya kaldırıp baktı. Neredeyse bitmek üzereydi.

Sevdiğinden geriye kalanlarla yaptığı bir kolye. Saçıyla. Derisiyle.

Konuşmayı izledi.

Dünyanın her yerindeki diğer liderler gibi Çinli başkan da sözlerini aynı şekilde bitirdi:

“Bizler aynıyız.”

Ekran karardı.

An dizüstü bilgisayarını sessizce kapattı. Dudağındaki kuru deriyi dişleriyle koparıp yere tükürdü.

“Hayır,” dedi belli belirsiz kasıldığında *ürpertikİRPİK*.
“Yanlışsın. Bizler aynı değiliz. Benzemiyoruz bile.”

ALICE ULAPALA, MACCABEE ADLAI,
EKATERINA ADLAI

Doğu Heldberger Caddesi Garı, Lichtenberg, Berlin, Almanya

Alice, gür bir ıhlamur ağacının altında sırtını gövdeye dayamış, dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu. Küçük ama çok güçlü dürbünleriyle etrafı tarıyor, bir taraftan plastik parmak arası terlikleriyle ritim tutarken *Waltzing Matilda* şarkısını ıslıkla çalıyordu.

Güneş yaklaşık iki saat önce, 4:58'de doğmuştu. İyi niyetli bir Koori, Oz diyarı dışında her yerde tuhaf karşılanır, Alice de tuhaf görünüyordu ama kimse onu fark etmemişti. Gözetlediği çıkmaz yolda pek fazla trafik yoktu. Berlin'in sadece ergen, vandal ve katillerin hoşlanabileceği terk edilmiş bir köşesine sığınmıştı.

Kendisi gibi katillerin.

Bu, oturduğu bölgenin tamamen ıssız olduğu anlamına gelmiyordu. Her yerde ev vardı. Sollstedter Caddesi'nin kuzeyindeki bölge, dört ya da beş katlı apartmanların dizildiği bir bölgeydi. Batıya doğru gidildikçe Arendsweg üzerinde, muhtemelen Doğu Almanya'nın inşa ettiği apartman blokları başlıyordu.

Baitsakhan onlardan birinde saklanıyordu.

İçgüdüleri sayesinde yakın olduğunu hissetmek adeta kanını kaynatıyordu. Beyninin ön lobu çan gibi çalıyor, başını biraz hızlı çevirdiğinde arada sırada gözündeki görüntüler belirliyordu.

Baitsakhan'ın işini bitirmesi gerekiyordu.

Bunu hallettikten sonra Dünya Anahtarı'nı aramaya başlarım.

Ayağa kalkıp büyükçe kanvas çantasını omzuna attı. Binaya doğru yürüdü. Küçük canavar, hemen 450 metre uzaklıktaki bodrum katındaydı. Tek yapması gereken çaktırmadan içeri sızmak, üzerine çullanıp Baitsakhan'ın işini bitirmektir.

Bzzz. Bzzz. Bzzzzzz. Bzz.

Maccabee belli belirsiz bir sesle uyanmıştı. Fazla eşya bulunmayan yatak odasındaki saate baktı. Sabah 8:01'di. Yatakta doğruldu, suratını astı, başını öne arkaya salladı.

Bu vızıldama da ne?

Üzerinde şortundan başka bir şey yoktu. Yataktan o halde fırladı, komodinin üzerinden altın kaplama Magnum Research Baby Eagle Fast Action tabancasını kaptı. Telaşa kapıldığından uyurken kendisini yanlışlıkla zehirlememek için her gece çıkardığı zehirli yüzüğü takmayı unuttu. Serçeparmağına taktığı iğneli yüzük, komodinin üstünde kaldı.

Bzzzz. Bzzz. Bzz. Bzz.

Çıkardığı kıyafetlerinin yanına gidip ceplerinde telefonunu aradı. Hayır, vızıldayan telefonu değildi.

Bzzzzzzz. Bzz. Bzz. Bzzzzzzzz.

Odanın ortasına yürüyüp kulağını havaya dikti. Sesin kaynağını çözemiyordu. Önce solda, sonra sağda, ardından arkasında ve önünde duydu. Deli gibi kendi etrafında dönerken belki de kafayı sıyırmaya başladığını düşündü ama sonra hatırladı.

Küre.

Onun ve Baitsakhan'nın Göbekli Tepe'nin altındaki Altın Oda'dan çıkardığı küre.

Kancadan sarkan bir çantayı çıkartıp aldı. Çanta sallandıkça sallanıyordu. Tabancasını şortunun bel lastiğine geçirip elini çantaya daldırdı ve diğer Oyuncuların yerini gösteren küreyi parmaklarıyla kavradı. Küre, merkezinde hızla dönen bir jiroskop varmış gibi şiddetle titreşiyordu. İki eliyle hâkim olmaya çalışırken sırt çantasını yere bıraktı.

Küreyi yüzüne yaklaştırdı. Parlak sarı ışık, parmaklarının arasından ok gibi fırlıyordu. Işık yüzeyde ileri geri dalgalandı, sonunda tek bir parlak nokta şekline dönüştü.

Artık titremiyordu. Maccabee, sol parmaklarını açıp kürenin içine baktı.

Nokta, zikzaklar çizerek çizgiler üzerinde hareket ediyordu. Maccabee gözlerini kısıtı.

Çizgiler sokaklardı.

Maccabee, apartmanın önündeki sokakları tanıdı.

“Bir Oyuncu geliyor.”

Alice, Arendsweg’de kaldırıma ulaştığında durdu. Sokaklarda çaktırmadan yürürken bir şey içini kemirip durmuştu. Ne tek bir insan görmüştü, ne bir araba geçmişti, ne de birinin seslendiğini duymuştu.

Başka bir deyişle, saklanarak yürümesine gerek kalmamıştı.

Sabah sekizi biraz geçmişti. Çarşamba günüydü. İnsanların işe gitmek üzere arabalarına binmesi, bisikletleriyle bir yerlere gitmesi, bir şeyler yapması gerekirdi.

Ama öyle bir şey yoktu.

“Abaddon,” diye fısıldadı. “Herkesin ödü kopuyor.” Yürümeye devam etti. Sokağın karşısına geçti. “Eh, ben de işe gitmeye zahmet etmezdim.”

Eylerine tıklan, Endgame’i, soyları, Oyuncuları ya da insanlığın kadim ve gizli tarihini hiç bilmeyen insanları düşündü. Kimse bunun olacağını tahmin edemezdi, hatta hazır oldukla-

nını düşünenler varsa bile hiçbiri böyle bir şeye hazır değildi. Çünkü birçok Avusturyalı ve Amerikalının yaptığı gibi silah almak, konserve yemek ve su stoklamak, jeneratör ve gaz yağı tedarik etmek başka bir şey, sonun kaçınılmazlığını, hatta bu kadar *yakın olmasını* kavramak bambaşka bir şeydi.

“Üstelik devasa bir ateş topuyla,” dedi Alice, binanın çöp çıkarılan arka kapısına yaklaşırken.

Beyindeki işaret ılık ılık parlıyordu. Baitsakhan sadece 20 metre öredeydi. Yakındı. Çok yakındı.

Ve hâlâ hareket etmemişti.

Belki uyuyordu.

Belki sakatlanmıştı.

Geyşeme, Ulapala. O bir Oyuncu. Sakın tahminle hareket etme.

Küredeki ışık, tam merkeze oturmuş, sokak çizgileri yok olmuştu. Aksum Oyuncusu Hilal İbn İsa El-Salt içeride bilgisayarıyla ilgilenirken Baitsakhan’la birlikte gizlice izledikleri ya da film izler gibi Stonehenge’deki dramı seyrettiklerinde olduğu gibi değildi. Sonuncusunda Mu Oyuncusunun ezilişini, Shang Oyuncusunun vuruluşunu, Cahokia ve Olmek Oyuncularının Dünya Anahtarı’yla kaçışını izlemişlerdi.

Maccabee, alarm vermesine rağmen kürenin neden böylesine güçten düştüğünü merak ediyordu. Belki gelen Oyuncu, küreyi bir şekilde engelliyordu?

Kim bilir.

Maccabee çok yakında öğrenecekti. Ve tabii ki hazır olacaktı.

Pantolonunu ve koşu ayakkabılarını giydi, The Corner Berlin Men adındaki dükkândan 120 avroya satın aldığı özel tasarım tişörtünü üzerine geçirdi. Kıyafetler düzgün vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu. Rahattı, hazırdı. Her zaman hazırdı. Altın kaplama tabancasını alıp mermi yuvasını döndürdü. Silahın emniyeti yoktu. Tetik oldukça öndeydi ama

tek yapması gereken dört onsluk bir güçle tetiği 2,477cm geri çekerek ateş etmekte. Tetiği sonuna kadar bırakmazsa 0,3175 cm'lik bir farkla arka arkaya ateş edebilirdi. Boşuna Hızlı Bebek denmiyordu bu silaha.

Kapıyı açıp koridoru kontrol etti.

Kimse yoktu.

Koridorun sonunda, sol tarafta Baitsakhan'ın odası, diğer uca merdivenlere çıkan kilitli bir çelik kapı vardı. Merdivenlerden Ekaterina'nın apartmanın giriş katındaki dairesine çıkıyordu.

Her şeyden önce Donghu Oyuncusunu kontrol etmesi gerekiyordu. Davetsiz misafirin hâlihazırda öldürmek için Baitsakhan'ın odasına girmiş olması, kolay olmasa da mümkündü.

Maccabee duvara yaslanıp sessiz adımlarla kapıya yöneldi. Kapı aralıktı. İçeriden ses gelmiyordu. İçeride biri varsa belden aşağı nişan alıp ateş etme ihtimali düşük olduğu için yere çömelip kapıya uzandı. İçeriye göz gedirdi. Baitsakhan'ın yattığı yatağın köşesini ve uyuyan çocuğun yüzünün yarısını görebiliyordu. Olduğu yerden omzuyla kapıya yüklenip tabancayla odayı kontrol etti.

Kimse yoktu.

Ani gürültü patırtıdan irkilen Baitsakhan'a sokuldu. Gözleri, gözkapaklarının altında sağa sola oynamaya başladı, ağzı aralandı, yeni eli seçirdi. Rüya görüyordu.

Tanrı bilir, neler görüyordur? diye düşündü Maccabee. *Yavru köpekleri suda boğuyordur.*

Baitsakhan'ın hâlâ dinlenmesi gerekiyordu. Elini sorunsuz kullanıyordu ve bundan memnun kalmıştı. Hatta Ekaterina'ya teşekkür etmişti. Gerçi Maccabee onun kadına tekrar teşekkür edeceğinden kuşkuluydu. Çocuğun, herhangi bir şey için ikinci kez teşekkür ettiğini gözünde canlandıramıyordu.

Kapıyı ardından kapatıp Baitsakhan'ı içeri kilitleyerek odadan ayrıldı. Sırf Oyuncunun emniyeti için.

Benim için hâlâ işe yararsın, küçük katilim. Hâlâ işe yararsın.

Maccabee, birkaç hızlı adımda çelik kapıya vardı. Tuş takımına sayıları girdi ve # tuşuna bastı. Kilit açıldığında Maccabee kapıyı ardına kadar açıp merdiven sahanlığına çıktı. Tam kapıyı kapatıyordu ki yukarıdan ardı ardına susturuculu iki atış duydu. Tabancasını doğrultup merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

Maccabee küreyi incelerken, Alice binanın arka kapısında idi. Kanvas çantasını yere bırakıp içinden aldığı elde yapılmış deri kapağı omzuna attı. Bıçağını, iki keskin bumerangını; biri ahşap, diğeri ucu sivriltilmemiş koyu renkli metal bumeranglarını aldı. Kılıfında duran susturuculu, mat siyah renkli küçük Ruger LCP tabancasını kemerine taktı. Silah, çukur uçlu mermiyle doluydu.

Koyu metal bumerangla kapıyı kenarından kanıttı. Bir kez sertçe çektiğinde kapı açıldı. Sessizce içeri daldı.

İçerisi karanlıktı, sadece yeşil çıkış tabelasıyla aydınlanıyordu. Kenarda dört çöp tenekesi, ileride kapalı bir kapı vardı.

Alice havayı kokladı. "Balık kafaları ve kokmuş bebek bezleri," dedi suratını ekşiterek. Bıçağı bir eline, keskin bumerangı diğerine aldı.

Çöp odasından çıkıp binanın koridoruna çıktı. Koridor çatallandığında seçim yapması gerekti.

"Neredesin küçük velet?" diye fısıldadı.

Beyninde yanan işaretin içine düşmüş gibiydi, her yeri parlatıyordu ama kendi etrafında bir tur attığında sağ tarafından daha güçlü bir sinyal aldı.

O tarafa yöneldi. 15 metrelik aralarla turuncu metalden daire kapılarını geçti. İçerideki insanların tartıştığını, boğuk kahvaltı

seslerini duyabiliyordu. 1 E'deki adam, "Hilda!" diye bağırdı. Bir diğerinden televizyon sesi geliyordu.

Bugün dünya üzerindeki herkes televizyon seyrediyor olmalı. Endgame Oyuncuları haricinde herkes.

Aklına parlak bir fikir geldi. 1 H'nin önüne geldiğinde durdu. İşaret burada iyice parlaklaşmıştı ve bu yeterli değilmiş gibi kapının ardından hiç ses gelmiyordu. Bu da daire sakinlerinin ya dışarıda oldukları ya da Abaddon haberleri karşısında dehşete düşmedikleri anlamına geliyordu.

Alice elini kulağının arkasına yerleştirip kapıyı dinledi. Başta hiçbir şey duyamadı. Sonra bir sifon çekildi. Biri yalın ayak yürüdü. Sağdan sola ilerleyip holden uzaklaştı. Mentşeleri yağlanması gereken bir kapınıninki gibi bir gıcırta duyuldu.

Bu aradığı kişi değildi, o olsa beyni yanabilirdi, başka biriydi. Donghu soyundan biri olabilir miydi?

Kapı tokmağını yokladı. Olması gerektiği gibi kilitliydi.

Bir adım geriledi. Kapıyı kırabilirdi ama gürültülü olurdu. Bu daire, Oyunculardan birinin sığınağıysa muhtemelen bir alarm vardı ve bu, sürprizi bozardı.

Maymuncukla kilidi açabilirdi ama bu da uzun sürerdi. Komşulardan biri çıkıp haklı olarak ne yaptığını sorabilirdi ki bunu sormak mantıklı olurdu.

O yüzden Alice, kibar bir misafirin yapacağını yaptı.

Zili çaldı.

Adım sesleri geri gelirken Alice kapı gözünden görünmemek için kenara kaydı.

"Kim o?" diye sordu kadın Almanca. Sesi 40 ya da 50 yaşlarında olduğunu gösteriyordu. Leh aksanı vardı. Alice doğru duyduysa Ukrayna'ya yakın, güneydoğu bölgesindendi.

"Günaydın," diye yanıtladı Alice, mükemmel, aksansız Almancasıyla. "Ben komşunuz Hilda. Rahatsız ediyorum ama çayım bitmiş ve perişan haldeyim. Televizyondaki korkunç

haberler yüzünden bir türlü kendimi toparlayamıyorum. Sizde çay var mıydı?”

“Evet, evet. Bir saniye.”

Kilit yuvasında döndü, zincir şingirtılarının ardından kapı açıldı.

Ekaterina karşısındakinin Hilda olmadığını görünce kapıyı kapatmaya çalışsa da Alice ayağını çoktan araya yerleştirmişti. Bıçağın sivriltilmiş ucunu doğrudan kadının çenesinin altına dayadı. Kadının gıdısında bıçak zoruyla küçük bir gamze oluşmuştu.

“Konuşma. İçeri gir. Yanlış bir hareket yaparsan seni öldürürüm,” dedi Alice.

Ekaterina uzun boylu ve cüsseliydi, ince dudaklarının üstünde bir beni, koyu renkli gözleri vardı. Beyaza çalan sarı saçları uzundu. Uzun kollu, koyu bir kimono giymişti. Yalın ayakta. Pedikür yaptırmıştı. Korkmuş gibi görünmüyordu.

Kadın üç adım gerilediğinde Alice daireye girip ayağıyla kapıyı kapattı. Gözünü kadından ayırmadan elini arkaya uzatıp kilidi çevirdi.

“Buradan canlı çıkamayacaksın,” dedi Ekaterina, İngilizce konuşarak.

“Dediğimi yaparsan *sen* canlı çıkacaksın, tamam mı, ablacığım?” diye yanıtladı Alice. O da İngilizce konuşuyordu.

“Seni bırakmaz.”

“Burada olduğunu söylediğin için teşekkürler. Ben de merak ettim.”

Kadının yüzünden pişmanlık okunuyordu. Gereksiz bilgi verdiği için kendisine kızıyordu.

“Adın ne? Benimki Alice.”

“Ekaterina.”

“Tamam. Güzel isim. Sağlam. Pekâlâ, dinle beni, Ekaterina. Seni bağlamam gerekecek. Yoksa boğazını kesmem gerekir.

İkisini de kaşla göz arasında yapabilirim ama ilkini tercih ederim. Sanırım sen de öyle tercih edersin, ha?”

“Yaheela biznoot farehee.”

Alice öne adım attığında Ekaterina geriledi. “Bu dili bilmiyorum. Dinle. Şimdi odana gidiyoruz. Şurası, değil mi?” Alice çenesiyle soldaki kapıyı gösterdiğinde kadın başıyla onayladı. “Harika. Yavaşça dön. Ani bir hareket, sonun olur.”

Ekaterina söyleneni yaptı.

“Cici kız.”

Alice, bumerangını kılıfına takıp hızla Ekaterina’yı yokladı. Silahı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Eliyle omzuna vurdu. Diğer elinde bıçağı tutuyordu.

“Hadi. Yürü.”

Ekaterina yürüdü. Kapıyla aralarında sadece iki metre vardı.

“Sen eğitimci misin?”

“Yaheela biznoot farehee chint!” dedi Ekaterina tükürürcesine.

“Ah, evet. Anlamaya başlıyorum. ‘Canın cehenneme,’ dedin, değil mi? Ya da ona benzer bir şey.”

Ekaterina cevap vermedi.

Odaya girdiler. Sade bir yatak odasıydı. Yatak uzunlamasına dipteki duvara yanaştırılmıştı, ahşap bir komodinin üzerinde okuma lambası duruyordu. Onun dışında bir çalışma masası, bir sandalye, bir gardırop ve bir kitap rafı görülebiliyordu. Raftaki sırtları parçalanmış kitapların isimleri okunamıyordu. Başka bir kimono, sandalyenin arkasına atılmıştı. Alice, kadını bağlamak için bu kimonoyu kullanabilirdi.

“Yüzüstü yatağa uzan, ellerini arkana koy. Ayaklarını çaprazlayıp dizlerini kır.”

Ekaterina söyleneni yaptı.

“Cici kız. Gerçek bir profesyonelsin, değil mi? Takdir ettim. Gerçekten. Soyundan gelen velet, bana o kadar profesyonel gelmemişti. Yanında olduğun için şanslıymış.”

Alice, kimonoyu almak için gözünü Ekaterina'dan sadece bir saniyelğine ayırdı. Kadın o kadar hızlı ve sessizdi ki Alice ne olduğunu anlayamadı. Ekaterina elini yatakla duvarın arasına sokup ucunda kısa bir susturucu olan tabancasını çıkardı.

Alice tekrar ona baktığında kadın tabancayı doğrultmuştu bile. Alice hemen yere çömelip bıçağı fırlattı. Bıçak doğrudan Ekaterina'nın kafasına uçuyordu.

Silah iki kez patladı. *Zup-zup*. Kurşunlardan biri çarptığında bıçak kıvılcımlar saçarak *tamp* diye ahşap döşemeye saplandı. İki kurşun da Alice'i iskalayıp duvarı deldi.

Ekaterina tabancayı birkaç inç Alice'e doğru indirecekken keskin bumerang havada uçtu. Namluyu sıyrarak tabancanın üzerinden geçen bumerang kadının burun kemerine çarptı. Durmayıp yüzünün etrafında dönerken sağ gözüyle birlikte şakağını parçaladı. Ciyaklayan kadın tabancayı düşürdü. Alice öne kayıp yerdeki bıçağı çekti, yatağın kenarına gelip Ekaterina'nın boğazına sapladı.

Sadece kabza dışarıda kalmıştı.

Sıcak kan, Alice'in elinden akıp yatağa boşalıyordu.

Bıçağı çekti. Düz bir bıçaktı, tırtıkları yoktu. Kolayca çıktı. Alice, gözlerinde hâlâ hayat belirtisi olan Ekaterina'yla yüz yüzeydi şimdi. Kadın gargara yaparmış gibi sesler çıkardı. Bıçak ses tellerini parçalamamış olsa herhalde konuşacaktı.

"Kusura bakma, annem. Alınma da. Ama beni dinlemeliydin."

Yaşam belirtileri gözlerini terk ederken Ekaterina'nın yüzünü korku kapladı. Alice sonunda kadının gözlerini kapattı.

"Dinlen, annem."

Ayağa kalktı.

O sırada koridorda koşan birinin ayak seslerini duydu.

Beynindeki işaret yangın yeriye artık. Aradığı kişi yakındı. İzini sürdüğü Oyuncu, neredeyse dibindeydi.

Ama adım sesleri gürültülüydü. Donghu veledi böyle gürültülü olmazdı.

Fazlasıyla gürültülüydü.

Alice, kanlı bumerangı kapıldığı gibi kapıya döndü ve yere çömeldi.

Siyah pantolonu, beyaz tişörtü ve altın kaplamalı tabanca-sıyla iri bir adam eşiği doldurdu.

Beyninin ön lobundaki işaret patlayıp *puff* diye yok olurken Alice anladı. Onu bulmuştu.

“Sen mi?” diye bağırdı kafası karışarak. Shari’nin parmağını keserek onu işaretleyen veledi, en genç Oyuncuyu aradığından emindi. Büyük Alice Ulapala’nın rüyalarında Küçük Alice Chopra’yı tehdit eden oydu çünkü.

Maccabee Adlai da şaşırılmıştı. Eğitimli olmasına rağmen afallamıştı. Gözleriyle odayı taradı. Tetiği çekmedi. Yatağın üzerindeki Ekaterina’yı gördü.

Kan.

Ölü.

Öldürülmüş.

Ekaterina Adlai.

Annesi.

Maccabee’nin yüzü acıyla kızardı. Tetiği çekse de keskin bumerang namluya çarpıp parmaklarını kemiklerine kadar sıyırdı. Namlu yukarı kalkınca fena halde ıskalayan kurşun çatıdan parçalar kopardı.

Namluyu indirdi ama bu sefer de üzerine uçan bıçağın kabzasıyla tabanca yana savruldu. Hem bıçak hem de tabanca yere düşüp Maccabee’nin arkasındaki koridora kaydı.

Elleri dışında başka silahı yoktu. Elleri ve hayatı boyunca hiç hissetmediği öfke ve nefretle damarlarını dolduran adrenalin bir şey söylüyordu. Öne atıldı.

Aralarında dört metre vardı.

Alice ayaklarını yere sağlamca basıp 2'nci keskin bumerangı fırlattı.

Maccabee ellerini açarak bumerangı havada yakaladı. Alice'e geri fırlattı ama bumerang ucu sivriltilmemiş başka bir bumerangla gürültülü bir çınlama eşliğinde havada çarpıştı. İki bumerang yön değiştirip odanın iki yanına uçtu.

Aralarında üç metre kalmıştı.

Alice, son ahşap bumerangı el çabukluğuyla fırlattı. Maccabee gözünü bile kırpmadan bumerangı yine bir eliyle havada yakalayıp ilerlemeye devam etti.

Alice yerinden kıpırdamamıştı.

Gözünü Nebati çocuktan ayırmadan hızlı hareketlerle Ruger tabancayı kılıfından çekti.

Tabancayı tam doğrultmuştu ki Maccabee, bumerangın kıvrık ucunu sol omzuna indirdi. Canı fena halde yanmıştı ama sol gözündeki seğirme dışında belli etmedi. Namlu ateşlemeye hazır bir şekilde karnına doğrultmuştu fakat Maccabee diğer eliyle Alice'in bileğini sertçe aşağı itti.

Oysa Alice hâlâ istifini bozmamıştı.

Çok güçlü, diye düşündü Maccabee.

Artık yüz yüzeydiler. Maccabee'nin bir şey yapmasına fırsat kalmadan Alice alnını onun burun kemiğine indirdi.

Burnu yine kırılmıştı.

7'nci kez. Son üç haftada 2'nci kez.

Başı patlayacak gibi ağrıyordu.

Ama adrenalin sayesinde acıyı hissetmedi.

Bugüne kadar dövüştüğü adamlar kadar güçlü olduğu için kıza da onlara davrandığı gibi davranacaktı. Dizini kaldırıp bütün gücüyle kasıklarına vurduğunda Alice yarım saniyeliğine afalladı. Hatta sessiz bir "Uf!" nidası duyuldu.

Maccabee tabancaya odaklandı. Kızın elini bükerek düşürdüğü silahı, ayağıyla yatağın altına gönderdi.

Ama Alice çabuk toparlandı. Parmaklarını göğüs kafesinin altına hızla daldırıp sıkı. Öyle sert sıkıyordu ki her an etini parçalayıp organlarını yere serebilirdi.

Maccabee bileği bırakıp yumruğunu elmacık kemiğine indirdi. Gözün altındaki çatırtıları parmaklarının altında hissedebiliyordu.

"Ah!" diye bağırarak Alice, onu bıraktığı gibi yatağın üzerine sıçrayarak Ekaterina'nın cansız bedeninin üzerine çömeldi. Konuşmadı ama yüzündeki pis sırıtış her şeyi söylüyordu: *"İyi yumruktu."*

Maccabee onu yakalamaya çalıştı ama Alice elini onun başına bastırıp üzerinden bir sirk akrobatı zarafetiyle uçtu. Sessizce yere konduğunda Maccabee'nin ona dönmesini bekliyordu. Ama delikanlı bununla zaman kaybetmedi. Bacağını arkaya savurup Alice'in ayağını yerden kesti. Alice dengesini kaybederek yan tarafının üzerine düştü. Çabucak ayağa kalkmaya çalışırken Maccabee, dizini böbreğine indirdi. İki büküm olan kız, sert zemine yapıştı.

Maccabee üstüne zıplayıp dizleriyle dirseklerini yere çiviledi ve şimşek hızındaki yumruklarını ardı ardına midesine indirmeye başladı. Alice, 5'inci yumruk indiğinde, acı her bir kas lifine yayılırken karnını kasti. Bu defa farklı bir ses çıktı. Yumruktan çok tokat gibi gelmişti. Alice daha beterlerini de görmüştü.

Kaşla göz arasında Maccabee'nin yüzünü inceledi. Çocuğun suratı öfke ve hüznle çarpılmıştı. Onu öldürmeye çalışmasa Alice onun için neredeyse üzülecekti.

Çok yakında fazlasıyla insan aynı duygudan nasibini alacaktı. Hem de çok fazla insan.

Alice, delikanlıyı üzerinden atmak amacıyla kalçalarını havaya kaldırdı. Maccabee hâlâ üzerindeydi ama yumruklarına ara vermek zorunda kalmıştı. Alice sağ kolunu kurtarıp pençe gibi tuttuğu tırnaklarıyla çocuğun boynunu kanattı. Tekrar

saldırıldığında bu sefer kulağını yakalayıp çekmeyi planlamıştı ama çocuk havada yakaladığı bileği yere yapıştırdı. Sonra kendi ayak bileğine uzanıp paçasının altındaki dört inçlik bıçağı kınından çekti. Bıçak boğazına doğru inerken metal Alice'in gözlerinin önünde parladı. Yaşlı kadın gibi ölecekti.

Annesiydi, diye geçirdi içinden Alice.

Bütün gücünü toplayıp sol kolunu kıvrıdı, dirseğini Maccabee'nin dizinden kurtardı. Bıçak, Alice'in kulağını yalayıp yere saplanırken bir tutam kıvrıcık saçını da kesmişti. Gerçi Maccabee zaman kaybetmeden bıçağı tekrar kaldırıp kuzın boğazında derin bir yarık açmaya çalıştı.

Oysa Alice'in sol kolu artık serbestti, boynuna inen darbeyi savuşturdu. Maccabee'nin bileğini tuttu. Çocuk bıçağı parmaklarının arasında döndürüp ucunu aşağı çevirdi. Diğer eliyle Alice'in bileğini kavradı. Alice de eliyle onun bileğini tuttu. Maccabee küçük yüzüğünün içerisindeki iğneyi devreye sokmaya çalıştı ama o anda orda olmadığını fark etti.

Kilitlenmişlerdi.

Bıçağın ucu, boğazından 12,7 santimetre uzaktaydı.

Mesele artık güç yarışına dönüşmüştü.

Saniyeler boyunca ikisi de ilerleme kaydedemedi. Kasları atıp seğiriyordu. İkisinin de yüzlerindeki damarlar çıkmıştı. Kalın bir damar Alice'in burun kemerinden başlayıp hilal şeklindeki soluk doğum izi üzerinden geçerek saçlarının içinde kayboluyordu.

Maccabee öne eğilip omuzlarıyla bastırdı. Bıçak, iki Oyuncunun gücüyle sarsılıyordu. Sonunda ucu Alice'in boynuna yaklaştı ama sadece 2,4 santimetre.

Alice sessizdi. Odaklanmıştı.

Maccabee çığlık attığında tükürükleri Alice'in yüzüne saçıldı. Kirpiğine denk gelen tükürükten kurtulmak için gözünü kırpan

Alice yine de istifini bozmadı. Bütün kas gücünü bıçağı tutan eline yüklemişti.

Maccabee daha ileri gidemiyordu.

Çocuk bu sefer çok daha ilkel ve çaresiz bir çığlık attı, ayaklarının üzerinde yükseldi, bütün vücuduyla bıçağa abanabilmek için omuzlarını alçalttı. Sonunda bıçağı indirmeyi başarmıştı.

Bıçak indi.

İndi.

Ucu Alice'in koyu tenine dokundu, küçük bir gamze oluşturdu. Maccabee derinin zorlandığını hissedebiliyordu. Kanı gördü. Kalçalarını kaldırıp indirdi. Bu hareketten aldığı güçle boyun kasını 1-2 santimetre deldi. Kan akmaya başladı. İlk damla yere düştü.

Alice hâlâ sessizdi.

Maccabee yüklendi.

Alice direndi.

Maccabee iyice yüklendi.

Alice onun bileğini öyle sert tutuyordu ki parmakları morarmaya başlamıştı.

Maccabee kazanıyordu.

Alice, sağ elini bıraktı. Bıçak bir santimetre daha battı. Acısı çığlık atıyordu. O çığlık atmadı.

Elini aralarındaki boşluğa uzatıp Maccabee'nin apış arasını kavradı, bütün gücüyle sıktı.

İğrenç bir patlama sesiyle birlikte Maccabee irkilip uludu. Alice sıkmaya devam ediyordu.

Bu arada çocuğun ölü ağırlığını sol koluyla engelliyordu. Ortaparmağıyla bileğin nabız noktasına bastırdı. Bıçak Maccabee'nin elinden kurtuldu. Son bir hamleyle Maccabee'yi yana fırlatıp üzerine çıktı. Sağ eli hâlâ aralarındaydı, hâlâ apış arasını bütün gücüyle sıkıyordu.

Sonunda bıraktı.

Maccabee haçlara haçlara ağlıyordu. Hayatı boyunca bütün bir acı yaşamamıştı.

Alice bıçağı boynundan çekip yere bıraktı ve yumruklarını ritmik bir şekilde Maccabee'nin yüzüne indirmeye başladı. Bir sağ bir sol, bir sağ bir sol, bir sağ bir sol.

Sonunda çocuk hareketsiz kaldı. Burnu ıvıce çarpılmıştı. Duduğı patlamıştı. Sol gözü şişerek kapanmaya yüz tutmuştu. Yüzü kan, ter ve gözyaşıyla kırmızıya boyanmıştı. Burun delikle rinde sümkük ve kan karışımı baloncuklar şişip parlıyordu.

Alice ellerini ovaladı. Morarmışlardı ama kırık yoktu. Boynundaki yaraya dokundu. Körüydü ama hayatı tehlike taşı-mıyordu. Yaşayacaktı.

"İyi dövdüğün ama bir Koori'yi venmek için birkaç kişi daha çağırman gerekir," dedi.

Bıçağı yerden aldı.

Maccabee'nin kalbının üzerinde kaldırdı.

"Cehennemde görüşürüz, dostum."

Evet, Koori... Cehennemde... Şimdi oyna bakalım... diye düşünüldü bayılmamak için son gücüyle direnen Maccabee.

Alice'in pasaklı saçlarıyla gözlerindeki hırsı ancak görebili-yordu.

... Oyna...

Deşilmiş bir kalple ölmenin sıcaklığını, öyle bir yer vardı öteki tarafta annesiyle buluşmayı, yine onunla birlikte olmanı sonunda bir sonuç ulaşmayı bekledi. O anda teslim olmaya hazır, hatta istekliydi.

Hazırda.

Ana Alice'in başı imkânsız bir açıyla yana yarı, aniden yükselip 100 derecelik açıyla omuzlarının üzerinden yana devrildi. Kan her yere fışkırtıyordu.

Bıçak uyardayarak yere düştü.

BAITSAKHAN

Wandberg 11, Daire 1H, Lichtenberg, Berlin, Almanya

Pembe hastane önlüğüyle Baitsakhan, Koori Oyuncusuyla havgin yatan Nebati Oyuncusunun tepesinde duruyor, iri yarı uzun ölü ağırlığını tutmakta zorlanıyordu.

Yaptığı tek şey kızın ensesini sıkmak olmuştu. Biyonik eli gen kalanını hallermişti. Maccabee'yle annesi, elin işlevlerini ona anlatmış, santimetre başına basınç ve artırılmış kavrama gücü üzerine konuşup durmuşlardı. Zaten Nebatiler susmak bilmezdi. Baitsakhan onlara pek kulak asmamıştı. Deneyip görmek istiyordu.

Eli Koori Oyuncusunun derisini, kaslarını ve kemiklerini, adeta bir tutam pipet gibi ezivermişti. Sadece 3,7 saniyede, elinde peltreye dönüşmüş bir omurga kalmıştı.

Cesedi bıraktığında kanlı kemik ve doku parçalarına hâlâ tutunmaya çalışan başıyla birlikte yana yığılmıştı. Kız gönül-süze can verirken bedeni kasılıp titredi.

Sonunda hareketsiz kaldı.

Beimakh Khan cesede rüküdü.

Alice Ulapala ölmüştü.

Endgame, onun için sona ermişti.

Cesedin yanında, Maccabee'nin göğrü kalkıp iniyordu. Hırpalanmıştı ama yaşayacaktı.

“El çalışıyor,” dedi Baitsakhan, Maccabee gayet iyi durumdaymış gibi. Sanki Ekaterina bir metre ötelerinde ölü yatmıyormuş gibi. “Oldukça iyi.”

Baitsakhan, Türkiye’de Kala’yla dövüşürken Maccabee’nin onu benzer bir şekilde kurtarışını hatırladı. Arkadan sessizce yaklaşp Sümerliyi sırtından bıçaklamıştı.

“Ödeştik,” diye devam etti, inanılmaz eline bakarak.

Maccabee hemfikir olduğunu belirtmek için ancak inleyebildi. Dudakları şişmiş, kırılan bir dişi alt dudağına batmıştı. Minik canavar onun işini bitirebilirdi. İki Oyuncu, birkaç saniye içinde sönüp giderdi. Maccabee bunu biliyordu ve Donghu şeref, onur ya da genç yabaninin inandığı her neyse ona sahip olduğu için şükrediyordu.

Müteşekkir ve şaşkındı. Biraz sonra bayılacaktı ve Donghu’nun onunla ilgileneneceğinden emindi. Roller değişmişti.

Baitsakhan, önlüğün arkasındaki yırtmaçtan çıplak kucunu kaşıdı. “İşemem lazım,” dedikten sonra sessiz adımlarla odadan çıktı. Maccabee’den daha sessiz yürüyordu; Alice Ulapala bu konuda haklıydı. Tabii artık bu bilgi ne kadar işine yaradıysa.

Maccabee için ortalık kararmaya başladı.

Ama Koori Oyuncusunun aksine, yine uyanacaktı.

SHARI CHOPRA

सूर्य को अन्तमि रेज, *Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan*

Rüya görme sırası Shari'deydi.

Ve bu kötü bir rüyaydı.

Olanları anı anına gördü. Alice, dünyanın öbür ucundaki bir yatak odasında korkunç bir şekilde ölmüştü. Shari çığlıklar attı, Nebati'yi tekmeledi, Donghu'ya üzerinde birbirine dolanmış iri çiviler kaplı uzun bir sopayla saldırdı.

Aralarındaki bir hayalet gibiydi.

Rüyada zaman hızlı akıyordu. Shari, iki oğlanın toparlanıp gittiklerini gördü. Maccabee'nin kolu, kendisinden çok daha kısa olan Baitsakhan'ın omzundaydı.

Baitsakhan, acayip eline aşkla bakıyordu.

Alice geride kalmıştı.

Perişan ve soğuk.

İyi yürekli Alice. Asil Alice.

Ölü Alice.

Shari ölü bedeni diz çöküp selamladı. Ona biraz saygınlık kazandırmak istiyordu ama bu imkânsızdı. Shari daha rüyayı görürken bunun bir rüya olmadığını farkındaydı.

Küçük Alice'i koruyan Oyuncu, artık yoktu.

Bu bir kâbustu.

İki oğlanın ardından koştu ama eşikten geçtiği anda kendini başka bir yerde buldu.

Küçük bir taş odada boğazına kadar buz gibi suyun içindeydi. Su mavi mavi ışıltıyor, duvarda ve tavanda ışık dalgaları yaratıyordu.

Suyun tadına baktı.

Tuzluydu.

Küçük bir taşlığa yüzüp sudan çıktı.

Çıplaktı. Uzaklardan birer fısıltı gibi gelen dalga sesleri dışında her yer sessizdi.

Duvarlara kelimeler kazınmıştı. Sanskritçe, Sümerce, Mısır dili, Keltçe, Harappa dili ve mükemmel şekillendirilmiş başka bir dünyanın körler alfabesi gibi görünen tire, düz çizgi ve noktalamalarla Shari'nin daha önce hiç görmediği kelimelerdi bunlar.

Kelimelerin arasına atılan gelişigüzel modern rakamlar, matematiksel bir konfetiyi andırıyordu: 04011398445134074371876378452911036566102131964652158293456.

Shari, duvar boyunca yürürken parmaklarıyla yazıların üzerinden geçti.

Sanskritçeyi okuyabiliyordu. Mahabharata'dan bir pasajdı bu. Hintlilerin kutsal şiirini daha dokuz yaşındayken ezberlemişti. Şiir Drona ve Arjuna'yı, Kral Karna'yı ve birçok zaferini, Lord Krishna'yla Dwarka'nın savaşını, Shikhandi ve Bhishma'yı, büyük Kurukshetra savaşını anlatıyordu.

Hepsi asil olmasa da dört insani amacı anlatıyordu: dharma, artha, kama, moksha.

Adalet, başarı, arzu, özgürlük.

Her insan bu amaçlar doğrultusunda yaşar, savaşır, bunlar uğruna kan nehir gibi akardı.

Dolaşmaya devam ederken sudaki ışık azaldı ve birden her yer karardı.

Okyanus sesi kayboldu.

Rakamlar yanmaya başladı.

Bir orada, bir burada. Gelişigüzel yanıyorlardı.

On rakam, birden ortaya uçup kendi etraflarında tur attı.

4922368622.

Shari bu sayının önemli olduğunu biliyordu. Belki bir şekilde Alice'in veda hediyesiydi.

Bu sayıyı aklına yazmalı, hatırlamalıydı.

Rakamları yakalamaya çalıştı ama yele kapılan kelebekler gibi parmaklarının ucundan uçup gidiyorlardı.

O sırada çılgınlık başladı.

Bir saniyeden daha az bir sürede kulakları sağır edebilecek seviyeye gelen çılgınlıklarla birlikte Shari irkilerek uyandı. Jamal hâlâ yanında uyuyordu. Çılgınlık yok olmuştu. Büyük taş kaledeki yan odada Küçük Alice de uykudaydı.

Shari telaşla komodinin üzerindeki kâğıt parçasına sayıyı yazmaya çalıştı. Yazmıştı da gerçekten. Rüyalar âleminden Büyük Alice Ulapala'nın gönderdiği hediye buradaydı, yaşayanların dünyasındaydı. Shari, Tanrı'nın onu yanına almasını diledi.

AN LIU

22B Hateshinai Tōri, Naha, Okinawa, Japonya

İhtiyaç halinde kullanabileceği birtakım oyuncakı arka bahçeye zulaladıktan sonra An, dört katlı savaş öncesinden kalma ahşap binanın duvarını tırmandı. Çatıya ulaşması bir dakikadan kısa sürdü. Saat sabah 3:13'ü. Ev, bir tepenin üzerindeydi ve An, deniz manzarasını görebiliyordu. Naha uykudaydı, hatta yarı yarıya boşalmıştı çünkü limanı yıkan meteor dehşetinden sonra kimse burada yaşamak istemiyordu.

An, ninja gibi giyinmişti. Bol siyah keten pantolon, düz ve yumuşak tabanlı ayakkabılar. Uzun kollu, siyah keten bir gömlek. Parmaksız eldivenler. Başına çektiği kapüşon. Yüzüne bağladığı atkı... İnce malzemedен torba çantasını omzuna asmış, sallanmasın ya da zıplamasın diye sıkıca beline bağlamıştı. İçinde birkaç oyuncak daha vardı. Göğsünde iki sis bombası. Sol kalçasında sağ eliyle hemen çekebileceği şekilde yerleştirdiği bir Walther PPQ. Biri koluna dikili silahı, diğeri sağ cebine dikili patlayıcıyı çalıştıran çift düğmeli uzaktan kumanda. Fermuarlı sol cebindeki izlenemez akıllı telefonu.

Ve en önemlisi, göğsünde asılı duran saç ve etten yapılmış kolye.

Tılsımı. Kurtarıcısı. Aşk.

Chiyoko artık hep onunlaydı.

Çatıda dört kamera vardı. An, umursamadı ama yine de dikkatli davrandı. Görevlilerin Abaddon'dan sonra hırsızlarla ilgilenmeyeceğini tahmin edebiliyordu. Bu kadar kamuflaje bile muhtemelen gerek yoktu.

Aslında ninja kıyafeti, bir saygı duruşuydu. Aşkın anısına bir saygı duruşu. Binanın sahibinin kim olduğu da düşünülürse uygun bir kıyafetti.

Burası Takeda eviydi. İçeride Chiyoko'nun insanları yaşıyordu.

Çatıdaki kapıya gelince akıllı telefonunu tuş takımına tuttu. Tepedeki kamera muhtemelen onu görüyordu. Belki içeride biri ona doğru koşmaya başlamıştı.

Onu karşılamak için.

Chiyoko gibi mantıklı davranacaklarını umuyordu. Bu gece ölmeyi hiç istemezdi.

Henüz zamanı gelmemişti.

Sadece konuşmak istiyordu.

Akıllı telefonun ekranını kaydırarak kendi yaptığı bir uygulaması açtı. Uygulama, 3,4 saniyede 202.398.241 kombinasyonu kablolu bağlantıyla tuş kilidinde denedi. 202.398.242. kod işe yaradı. Kilit açıldı.

An kolu çekti, kapıyı açtı, içeri girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Ne alarm, ne bağırışmalar, ne ayak sesleri, ne de karanlıkta patlayan silahlar.

Sadece sessizlik vardı.

Chiyoko da böyle olsun isterdi.

Belki Takeda ailesinin tarzı buydu.

Belki hepsi dilsizdir, diye düşündü.

Yüzündeki atkıyla kapüşonunu indirdi. Gözünün altında yeni bir gözyaşı dövmesi vardı. Tahriş olan cildinde incecik kırmızı bir çizgiyle kabaran dövmenin üzerine sürdüğü vazelin parlıyordu.

Rahat adımlarla merdiveni inerken karşısına birinin çıkması ihtimaline karşılık iyi niyetini göstermek için ellerini açık tutuyordu.

Kimseyle karşılaşmadı.

Binanın en üst katına vardı. Koridor ışığı yanıyordu. Dönkayan kapıdan biri açıktı. Her birine baktı. Yatak odaları. Hepsinde yerde bir döşek vardı. Hepsi boştu. 3'üncü kapıya gidip kaydırarak açtı. Batı tarzı bir yatak. Kapıda asılı küçük bir çanın ipi duvarın içinde kayboluyordu.

Pencere harap olmuş limana bakıyordu. Yatağın tam karşısındaki duvarda bir tablo vardı. Tabloda kıvrılan bir nehir kuşbakışı resmedilmişti. Huzurlu ve sakindi.

Tıpkı Chiyoko gibi.

Ama An, suyun her zaman güçlü olduğunu, her şeye sızıp hükmedebildiğini de biliyordu.

Tıpkı Chiyoko gibi.

Boş odaya girip havayı kokladı.

Onun kokusunu alabiliyordu.

Burası Chiyoko'nun odası.

Derin bir nefes alıp kokusunu burnunda tuttu. Arayışına devam etmek için çabucak çıktı.

Alt katta iki boş yatak odası, bir çalışma odası, bir banyo vardı. Yine kimse yoktu.

Bir kat daha indi. Bir mutfak, bir çay odası, başka bir banyo... Oturma odasındaki Batı tarzı şöminede turuncu renkli küçük alevler çıtırdıyordu.

Ve yerdeki minderlerde sakince oturan dazlak kafalı küçük bir adam vardı. Sade mavi-kırmızı çizgili bir *yukata* giymişti. Koyu renkli yuvarlak gözleriyle An'e bakıyordu.

Kınından çıkarılmış 1.329 yıllık bir *katana* hemen önünde duruyordu. Bir de üzerinde kırıntılar olan porselen bir tabakta belki dolu, belki boş bir kupa vardı.

"Merhaba," dedi adam Japonca.

An, kılıca bakıp ellerini yukarı kaldırdı. "Özür dilerim, efendim. Ama dilinizi konuşamıyorum," dedi Mandarince. Chiyoko gibi onun da Mandarince bilmesini umuyordu.

"Sorum değil. Ben senin dilinde konuşurum," dedi adam Mandarince. An'ın boynundaki kolyeyi inceledi. Düğüm atılmış et parçaları. Kulaklar. Saç tutamı.

"Benim adım An Liu. 377'nci soyun Oyuncusuyum. Bir Shang'im. Evinize böyle girdiğim için özür dilerim. Zili çalarsam beni geri çevirmenizden korktum."

An, çok uzun zamandır böylesine kibar konuşmamıştı; o yüzden büyük çaba harcayıp odaklanması gerekiyordu. Tahmin ettiğinden de fazla zorlanıyordu. Ama düz bir şekilde konuşup formalitelere uyması önemliydi.

"Benim adım Nobuyuki Takeda. Ve evet, seni geri çevirirdim. Hatta belki daha kötüsünü yapardım." Uzanıp kılıcın kabzasını tuttu ama kaldırmadı.

"Chiyoko'nun... nesi oluyorsunuz?" diye sordu An. "Babası mı?"

"O benim yeğenim."

"Üsta Takeda, özür dilerim. Ama yeğeninizin öldüğünü söylemek zorundayım."

Nobuyuki dizlerinin üzerine sıçradı. Bu sefer kılıcı kaldırdı. Odanın diğer ucunda olduğu halde An, adamın gözlerinin dolduğunu görebiliyordu.

"Çabuk ve dürüstçe anlat. Yalan söylersen anlarım."

An sert ama saygılı bir şekilde başını salladı. "Stonehenge'de öldü. Ben de oradaydım. Yer sarsıldığında kadim megalitlerden biri üzerine devrildi. Belinden aşağısı ezildi. Anında öldü."

"Gözlerinle gördün mü?" Nobuyuki'nin sesi ifadesizdi. Korkmuyordu, üzgün değildi ama ısrarlıydı.

Yine de yanağından bir damla yaş süzüldü.

An başını iki yana salladı. “Hayır. Baygındım. Başka bir Oyuncu... Cahokia Oyuncusu, beni başımdan vurmuştu.” Yıldız şeklindeki dikeşleri işaret etti. “Kafamdaki metal tabaka olmasa ben de ölmüş olacaktım.”

“Diğerleri de orada mıydı?”

“Evet. Birinin adı Jago Tlaloc. Olmek Oyuncusu. Cahokia Oyuncusuyla birlikte Oynuyordu. Oyuncu olmayan başka biri daha Cahokia Oyuncusuyla ittifak kurmuştu. Ama o da öldü.”

“Peki sen? Sen Chiyoko’yla birlikte mi Oynuyordun?” Nobuyuki’nin kafası karışmıştı. Tanıdığı Chiyoko asla ittifak kurmazdı. Hep tek başına çalışmıştı. Bu onun en güçlü yanlarından biriydi.

An yine başını iki yana salladı. “Resmi olarak değil. Ama biz... anlaşıyorduk. Bir ilişkimiz vardı.”

Son cümleyi söylemesi zordu.

“Onu *tanıyor muydun?* Oyunun ötesinde?”

“Takeda-san.” An, Japoncada bildiği birkaç kelimeden biri olan hitap şeklini kullanmıştı. “*Oyunun ötesi* diye bir şey yok. Chiyoko bana hayat için Oynadığını söyledi. Sanırım bu söylediği, onun için çok büyük anlamlar taşıyordu. Bunlardan biri de oyunun her şeyi kapsaması. Oyun ötesine geçmek, hayatın ötesine geçmek.”

Nobuyuki yere çömeldi ama *katana* kılıcını bırakmamıştı. An’ın söyledikleriyle kafası iyice karışmıştı. Bir taraftan da meraklanmıştı. “Anlat. Onunla neler yaşadığını anlat.”

“Yeğeninizle Oyunda tanıştım. Aslında ilk karşılaşmamız, Çağrı’dan sonra bir hırdavat dükkânında oldu. Dövüştük. İkimiz de kazanamadık. İnanılmaz hızlıydı. Chi enerjisi benzersizdi.”

“Biliyorum.”

“Hatta bulaşıcıydı.”

“Açıkla.”

“Ben hastayım, Takeda-san. Soyum beni böyle yaptı. Hayatımı cehenneme çeviren tiklerim, düşüncelerimi ve hareketlerimi engelliyor. Sert ve vahşi bir çocukluğun sonucu. Beni bir canavara dönüştürdüler.”

“Hepiniz çocukluğunuzu zor geçirdiniz.”

“Benimki farklıydı.”

“Evet. Hepiniz canavara dönüşmediniz.”

“Onu seviyordun, değil mi, Takeda-san? Sevgiyi biliyordu?”

“Onu *seviyorum*, An Liu. Gitmiş olmasına rağmen. Hatta gittikten sonra daha da çok.”

An’ın çenesi göğsüne düştü. Boynunda asılı duran saç tutamını, kulakları, kestiği gözkapaklarını görebiliyordu.

“Ben de,” dedi An sessizce.

“İlginç olanı, o da beni sevdi. Beni seven ilk, belki de tek insan oydu. Hayatım boyunca.”

“Hastaysan neden belli olmuyor? Bahsettiğin tikler nerede?”

An başını kaldırıp Nobuyuki’nin kara gözlerinin içine baktı. Ateş çıkırdıyordu. Odada başka ses yoktu.

“Chiyoko beni iyileştirdi. Chi enerjisi ve aşkıyla beni iyileştirdi.”

Nobuyuki kılıcı kaldırıp An’ın boğazına doğrulttu. Aralarında dört metre vardı. “Boynundaki ne?”

“Yeğeninizden alabildiklerim. Bana verdikleri. Beni kurtarmaya devam eden şeyler.”

“Bunları ondan mı *kestin*? Ölüsüne *saygısızlık* mı yaptın?” diye kükredti Nobuyuki.

“Üzgünüm, Usta. Ama o da böyle isterdi. Yemin ederim. Aksini düşünseydim asla bunu yapmazdım.”

Nobuyuki’nin gözü seğirdi. Onu suçlayamazdı. Adam duygularını bastırırken An onu izliyordu. Sesinin tonu değişmişti. “Yeğenimin hayat için Oynadığını söyledin. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama sana sormam gerekiyor, Shang. Sen ne için oynuyorsun?”

An derin bir iç çekti. "Hayat için değil, Takeda-san. Hayat bana karşı çok acımasızdı. Ölüm çok daha mantıklıydı. Hayatın akıp gitmesini görmektense kendim dâhil bütün Oyuncuları teker teker gebertip bu oyunu sonuçsuz bırakmayı tercih ederdim. Yalanın, ikiyüzlülüğün, zulmün sürüp gitmesini görmektense insanlığın yok olmasını görmeyi yeğledim. İçimde buna yönelik hâlâ çok büyük bir arzu var. İnsanlık, bu gezegeni hak etmiyor, dahası bu gezegen de insanlığı hak etmiyor."

"Ama..." dedi Nobuyuki, An'ı devam etmesi için teşvik edeceğesine.

"Ama... sonra yeğeninizle tanıştım ve içimde bir şey uyandı. Azıcık bile olsa değiştim. Ve belki de Yaratıcılarla akraba sayılabilecek en eski ve en saygıdeğer halkınızın, bu değişimi kavrayıp sürekli kılma yardımcı olmasını umuyorum."

"Bir teklifin mi var? İki tarafın da faydalanacağı bir teklif?"

"Evet. Bütün alçakgönüllülüğüm ve saygımla, kendi soyumu bırakıp sizler için Oynamak istiyorum. Chiyoko yaşamayı hak ediyordu. Kazanmayı hak ediyordu. Ben bunu hak etmiyorum. Halkım, Büyük Karşılaşma'dan sonra dünyayı miras almayı hiç hak etmiyor. Bence sizler hak ediyorsunuz. Size kendimi sunuyorum, Takeda-san. Beni kabul ederseniz kendimi size adamak istiyorum."

Nobuyuki kaşlarını çattı. An onun ne düşündüğünü anlayamıyordu. Yaşlı adam hazırlıksız mı yakalanmıştı, yoksa sunduğu öneriden alındığı için ondan öğreniyor muydu? Ne olursa olsun, adam konuşmadı.

"Lütfen, Usta Takeda. Tek alternatifim eski halime dönmek. Öfke ve nefretle doluyum. Anlıyor musunuz? İçim kaynıyor, patlıyor, beni... Yeğeniniz beni sakinleştirebiliyordu. Bunu sadece o yapabiliyordu ama o artık yok ve ben ona yakın olabilmek için rezil bir şey yaptım..." An tekrar kolyeye dokundu. Eli orada kaldı. "Bana farklı bir yol gösterebileceğinize inanıyorum, Usta

Takeda. Bana Chiyoko'nun yolunu gösterin. Mu için Oynamak istiyorum. Mu *olmak* istiyorum. kepler varlıkları kuralları umursamıyor, tek dertleri Oyun ve Oyunun sonucu. Eğer kazanırsam onlara Chiyoko ve Mu halkı adına Oynadığımı söyleyebilirim. Kabul edeceklerdir. Biliyorum. Hissediyorum. Lütfen. Size yalvarıyorum, soyunuzun geleceği ve ne kadar yaralı, çaresiz ve kusurlu olsa da kendi ruhum için yalvarıyorum.”

Kelimeler An'i tüketiyordu. Çok fazla kelime vardı, çok fazla açıklama, yakarma, eziklik vardı. Ama hepsi doğruyd.

Nobuyuki bir baston gibi kılıçtan destek alıp kalktı. Yorgun görünüyordu. Çökmüştü. Bin yıl yaşlanmıştı ve yaşlanmaya devam ediyordu.

“Hayır,” dedi sessizce. Sesi belli belirsiz titriyordu.

“Ama...”

“Hayır. Cevap hayır, Shang.”

An, midesinde hızla büyüyen boşluğu hissedebiliyordu. Ağlamak istiyordu.

Bir şey demedi.

“Bu kararı kolay vermiyorum, Shang,” dedi Nobuyuki zorla. “Ama böyle olması gerekiyor. Mu halkı yok olacaksa öyle olsun. Su akacağı yolu bulur.”

“Lütfen...” diye yalvardı An. Sol eli seğiriyordu.

Nobuyuki'nin inatçı sesi gürleşt.

“Şereften, onurda bahsediyorsun ama bunların ne olduğunu biliyor musun? Saygı nedir, biliyor musun? Gecenin bir vakti evime davetsizce girdin. Canımın içi Chiyoko'nun artık hayatta olmadığını söylemek için meditasyonumu böldün. Kulağa saygılıymış gibi gelen kelimelerle konuştun ama hiçbir öneri kılıfına girmiş birer ultimatomdan farklı değildi. Beni kendi dilimde... Chiyoko'nun dilinde nasıl selamlayacağını bile öğrenmeye zahmet etmemişsin. Tamamen bencil amaçlarla halkının bütün tarihini bir kalemde silmeye hazır olduğunu söylüyorsun. Chiyoko belki

gençti ama hiçbir zaman bencil olmadı. Eğitimcilerin sana zalimce davranmış. Belki seni dövdüler, belki işkence ettiler. Eee, ne olmuş?”

KİRPİK.

“Yüzlerce, binlerce yıl önceki ataların? Onlar da mı sana zulmetti? Soyunun gelecek nesilleri? Onlar da mı sana zulmedecek? Belki hepsi bağışlanabilir, belki Chiyoko’nun anısı ve halkının onuru için şimdi, burada Oynayarak *onları sen* kurtarabilirsin. Chiyoko da *böyle* olmasını isterdi. O kadarını biliyorum. Oyuncu olmanın ne anlama geldiğini kavramıştı. Belli ki sen hiç anlamamışsın. Üzgünüm, Shanglı An Liu ama seni kabul edemem. Chiyoko seni sevmiş olabilir. Umarım sevmiştir. Ama bu benim ya da halkımdan herhangi birinin seni sevebileceği anlamına gelmiyor. Kırıldıysan iyileşmek senin elinde. Seni ben kurtaramam.”

“Ama...” diye mırıldandı An ama sonra sustu. Söyleyecek söz kalmamıştı.

“Şimdi gitmeni rica ediyorum ama önce *senden* bir şey *isteyeceğim*.” Nobuyuki kılıcını kaldırıp bir kez daha An’e doğrulttu. “Yeğenimden... sevgili Chiyoko’mdan geriye kalanlar boynundaki kolyedeyse soyumun Oyuncumuzu hatırlaması ve saygın bir cenaze düzenleyebilmesi için onu senden istemek zorundayım.”

KİRPİK.

KİRPİKürpertürpertİKİRPİK.

ÜRPERTİ.

An, bir adım *kirpik* geriledi. “H-hayır.”

Nobuyuki öne doğru ilerleyip kılıcını indirmeden iyice eğildi. “Evet,” dedi yere doğru. “Bütün saygımla ısrar ediyorum, Oyuncu.”

Nobuyuki’nin bakmamasını fırsat bilen An, sol bileğindeki düğmeye bastı.

"H-h-h-hayırl!"

Nobuyuki hâlâ eğiliyordu. "Evet."

An, tabancasının kılıfını açarken Nobuyuki bir dev gibi doğrulup öne atıldı ve aralarındaki mesafeyi yarım saniyede kapattı. Katana kılıcı savurduğunda An hasar almadan koridora geriledi.

Kılıç bu sefer An'ın doğrulttuğu eline savruldu ve hiç zorlanmadan tabancanın namlusunu keserek ateşleme mekanizmasını işe yaramaz hale getirdi.

Kılıcın ucu şimdi yeri gösteriyordu. An hiç tereddüt etmeden tabancanın kabzasını adamın yanağına indirdi. Nobuyuki acıyla haykırırken kılıcın üstünden atlayıp bu sefer adamın bacaklarına tekme savurdu. Chiyoko'nun amcası yere düştü. Tabancasını elinden atan An, kılıcı tutan elin üstüne bütün gücüyle bastı. Kemik çatırtıları duyulabiliyordu. Kılıcın bezle sarılı kabzası boşa çıktı.

An, kılıcı almak için eğildi.

Ürpertikirpikürperti.

"Kalk," *kirpik*, "Ayağa kalk."

Nobuyuki kalktı. An'le yüz yüze geldi. Sıska ve sıradan görünen An'ın Oyuncu yanı ortaya çıkmıştı.

Chiyoko'nun amcası, bileğinin tersiyle yanağını silerken An, kılıcı iki eliyle birden hazır tutuyordu.

"Gafil. Saygısız çocuk," dedi Nobuyuki. Dişleri kana bulanmıştı.

"Yeter," diye seslendi An. "Tek," *kirpik* "Tek," *kirpik* "Tek kelime söyleme."

"Yeğenimden kalanları *onurlu bir şekilde*, kendi rızanla verseydin isteğini tekrar gözden geçirecektim."

Bu kelimeler *KİRPİKKİRPİKKİRPİKKİRPİKKİRPİK* bu kelimeler *ÜRPERTİKİRPİK ÜRPERTİÜRPERTİ* kelimeler canını yakıyordu.

"Beni sınadın mı? Beni," *kirpik* "Beni," *ÜRPERTİ* "Kabul edecek miydin?"

"Ev..."

Fakat Nobuyuki'nin cevabı yarıda kaldı. An, jiletten daha keskin, elmastra daha sert kadim kılıcı çaprazlamasına savurduğunda Nobuyuki'yi sol omzundan sağ kalçasına kadar yarı. Kılıç o kadar keskindi ki beyni dışında bütün iç organları kesilen Nobuyuki bir anlığına yüzündeki şok ifadesiyle öylece kalakaldı. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi, birkaç saniye sonra bedeninin üst yansı kaydı ve bütün organları yere saçıldı. Hemen ardından bacakları da yara devrildi.

An nefes nefese kamburunu çıkardı. Beyni zehir gibi çalışıyordu. Bir elini kılıçtan çekip cebine götürdü. Ateşleyiciye bastı.

Arka bahçede bir bomba patladı. Kırılan camların ve yangının sesi duyulabiliyordu. Sıcak bir hava dalgası bütün vücudunu yalayp geçerken bol ninja kıyafetini çekti. Yanık tahta kokusunu şimdiden alabiliyordu. Eski Takeda evi, birkaç dakika sonra kül olacaktı.

Katana kılıcını yanında sürükleyerek ön kapıya yöneldi. Bir ganimeti daha olmuştu. Siyah kapüşonunu başına geçirdi. Alevler sırtını ısıtıyordu. Atkısını yüzüne taktı.

Ön kapıya gitti, kilidi açtı, metal halkayı tutup kapıyı çekti.

Naha karşıındaydı.

Japonya karşıındaydı.

Dünya karşıındaydı.

Endgame karşıındaydı.

Chiyoko'ya dokundu. Saçına. Tenine. Kulaklarına... Tikleri kaybolmuştu.

Basamakları indi.

"Ölüm için oynuyorum," diye mırıldandı.

"Ben ölüm için oynuyorum."

JAGO TLALOC, SARAH ALOPAY, RENZO

*Renzo'nun Cessna Citation CJ4 uçağı, özel pist, Valle Hermoso
yamacı, Tamaulipas, Meksika*

Sarah, başkanın konuşmasından sonraki ağlama krizinden beri uyuyordu. Üzerinden 19 saat geçmişti.

Renzo 13 saat önce uçağı, çoğunlukla sakın ama bazen son derece şiddetli olayların yaşandığı, Meksika'nın kuzeydoğusundaki sınır kasabası olan Valle Hermoso'ya indirmişti. Uçak zıplayarak yere konup hangara yönelirken Sarah irkilmemişti bile. Jago onu uyandırmadı. Dünya Anahtarı'nı büyük bir dikkade Sarah'nın cebinden alıp kendi cebine koydu. Dışarıda bekleyen iki silahlı koruma görevlisine uyandırmamaları konusunda kesin emirler vererek kızı uçakta bıraktı. Uyandığında arayabilsin diye kızın yanına üzerinde Meksika numarası olan bir postit ve cep telefonu bırakmıştı.

Sarah uyanmadı.

O uyurken Renzo ve Jago 67 yaşındaki Olmek üyesiyle görüşmeye gittiler. Maria Reyes Santos Izil'in gösterişsiz evi, bir kilometre uzaktaydı. Dana dili, haşlanmış acılı kırmızı mercan, poblano soslu mısır sütlacı yediler. Meksika futbol maçını izlediler. Dünya Anahtarı'nı Maria Reyes Santos Izil'e gösterdiler. Kadın anahtarı parmakları arasında evirdi çevirdi, ışığın altında

inceledi. “*Es una bolita,*” dedi sonunda. Küçük bir şeyin bu kadar güçlü olabilmesi karşısında dehşete düşmüştü. Jago’yla Renzo ikiye bira içti. 6,33 saat uyudular. Kadınla vedalaşıp ayrıldığı için teşekkür ettiler. “*Vaya con dioses del cielo,*” dedi kadın. Sonra Jago’ya döndü, “*Gane.*” İki erkek, yakıt ikmali yapılmış uçağa dönerek kısa süre sonra yanlarında olacaklarını bildirmek için Jago’nun Juliaca’daki ailesini aradılar.

“Yaşlı kadını yatağından çıkarman gerekecek,” dedi Jago babasına, elini uçağın kanadının kenarında kaydırırken.

Sarah hâlâ uyuyordu.

Jago uçağa girip karşısına oturdu. Yarım saati aşkın süre kıyı seyretti. Bu arada Dünya Anahtarı’nı parmaklarının arasında çeviriyordu. Anahtarın üzerine kafa yoruyor, buradan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Keşke bu “anahtar” bir sonraki aşamanın kapısını açsaydı. Keşke kepler varlıkları Endgame’i bu kadar anlaşılabilir tasarlamasaydı. Gerçi oyunun bütün amacı bu zaten. Gerçek acı başlamadan önce bizlere acı çekertmek.

Oyun devam ettikçe Jago yıldızlardan gelen bu piçlerden daha çok nefret ediyordu. Güya tanrıları. Köklerini kurutmak isterdi.

Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Sonunda Sarah kıpırdadı.

Jago, Dünya Anahtarı’nı tepelerindeki yangına dayanıklı bölmeye koyup kilitletti.

Dünya Anahtarı emniyetteydi.

Tekrar Sarah’ya baktı. Kız yumruklarıyla gözlerini ovuşturup uykuyu kovdu. Yutkundu. Bacaklarını, sırtını, ayak parmaklarını gerdi.

“Selam,” dedi Jago.

Sarah gözlerini kırptırdı. Jago’ya baktı. “Sana da selam.” Sesi çatlak, seksi ve rahattı. Çin’deki trende tanıştığı, flört ettiği,

Dünya Anahtarı'nı almadan önce Oynadığı kızın sesini duymak Jago'yu mutlu etti.

Sarah yine Sarah Alopay gibiydi.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"On dokuz saati geçti."

"NE?" Sarah, dirseklerinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı, pencereden dışarıyı görmeye çalıştı.

"Sı, on dokuz saat. Daha önce bu kadar uyuyan birini görmemiştım. Bir keresinde, Andes'teki bir eğitimden sonra, on iki saat uyumuştım ama hepsi bu."

"Keşke indiğimizde beni uyandıraysydın."

"Denedim. Taş gibi uyuyordun."

Sarah bacaklarını yere indirdi. "Eh, uyandım işte."

Jago gülümsedi. "Buna sevindim."

"Dinle. Londra hakkında. Ben... Ben öyle kaçmamalıyım."

"Sana kızmadığımı söylemişim. Anlıyorum. Korkmuştun."

"Evet ama seni bırakmamalıyım."

"Öldüğümü düşündün. Sorun değil, Sarah."

"Hayır, sorun. Sen beni öyle bırakmazdın."

"Haklısın."

Sarah'nın kalp atışları hızlanırken midesine bir yumruk oturdu. "Seni öyle bırakmamalıyım, Feo."

"Dert etme, Alopay. Cidden. Sadece bir daha yapma."

Onu hak esmiyorum, diye düşündü Sarah. Christopher'i düşünmemeye çalışıyordu. Denedi, beceremedi. *Kimseyi hak esmiyorum*.

"Onu düşünme, Sarah."

"Belli oluyor, ha?"

"Sı. Düşünme. Yapman gerekeni yaptın ve Dünya Anahtarı'nı aldın. Oyunu Oynadın. Olan oldu." Elini uzattı. Sarah onun elini tutup sıktı. "Elimde değil. Burada böyle seninle oturmak bile aklıma onu getiriyor. Anılar gözümün önüne üşüşüyor."

Ne diyeceğini bilemeyen Jago sustu.

“Korkunç bir şey yaptım, Jago.”

“Kendini affetmelisin. Bir yolunu bulmalısın. Bulacaksın da. Sana yardım edeceğim.”

Sarah yine delikanlının elini sıktı ve Jago’nun omzunun üzerinden dışarı baktı. İşte o zaman hangarı fark etti. Nebraska’nın kuzeybatısındaki Niobrara Nehri kıyısında yer alan Cahokia kampında bir hangar yoktu.

Kaşlarını çattı. “Bir saniye— Nebraska’da değil miyiz? Sana koordinatları vermiştim. Renzo’nun navigasyon sistemine girdiğini gördüm. Rüya görmüyordum, değil mi?”

“Hayır, görmüyordun.”

“O zaman hangi cehennemdeyiz?”

“Planda bir değişiklik oldu, Sarah.”

Sarah, onun elini bırakıp ayağa kalktı. Tepelerindeki bagaj bölmesini unutmuştu. Başını çarpınca tekrar koltuğa yığıldı. Alnını ovuşturdu. Saçları dağılmıştı. Jago bu halini seksi buluyordu ama şimdi bunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu.

Oysa henüz 19 yaşındaydı ve hiçbir eğitim bu duygulara gem virmesini sağlayamamıştı.

Sarah azarladı. “*Planda değişiklik oldu* da ne demek?”

“Meksika’daki bir Olmek pistindeyiz. Yakıt almamız gerekiyordu.”

“Nebraska’ya gitmek için.”

Jago başını iki yana salladı. “Peru’ya gitmek için.”

Sarah, yüzünü ekşitti. “Ne?”

“Dünya Anahtarı’nı soyumdan gelen bilge kadına göstermemiz gerekiyor. Anahtarı nerede kullanmamız gerektiğini bilecektir. Gök Anahtarı’nı bulmamıza yardım edecek.”

“Jago, Gök Anahtarı için yardım falan *istemiyorum*. Ben ailemi görmek *istiyorum*! Onları görmem *gerekiyor*!”

"Şey, onları göremeyeceksin. En azından şimdilik. Abaddon—"

Sarah, dar kabinde öne atılıp dizlerinin üzerine düştü, Jago'nun göğsünü iki yumruğuyla dövmeye başladı. Jago sesini çıkarmadı. Yumrukların canını yakması gerekiyordu ama yakmıyordu işte. Sarah ağlamaya başlamıştı. Yine.

"Sarah—"

"Anlamıyorsun, onları göremezsem devam edemem!" dedi Sarah.

"Sarah—"

"Bana bir şeyler oldu, Jago. Ne olduğunu bilmiyorum. İçimde bir şey kırıldı."

"Biliyorum, Sarah," dedi Jago sessizce. Kapıya kulağını dayadığını bildiği Renzo'nun söyleyeceklerini duymasını istemiyordu. "Tam da bu yüzden şu anda aileni görmeye gidemezsin."

Sarah yine delikanlının göğsünü yumruklamaya başladı. Jago bileklerini tuttu. Kız güçlüydü ama Jago ondan daha güçlüydü. Sarah, çömelir gibi topuklarının üzerine çöktü. Yumruklarını açtığı Jago da ellerini gevşetti. Bir elini kızın başına koydu, Sarah da başını delikanlının kucağına bıraktı.

"Üzgünüm, Sarah. Ama şu anda karar verecek durumda değilsin. O yüzden senin adına kararları ben vermek zorundayım. Yerimde olsan haklı olduğumu anlardın."

"Ama bana yardım etmek istediğini söylemiştin. Eğer söylediğin doğruysa ailemi görmeme izin ver. Onlar bana yardım edebilir." Alçak sesle konuşuyordu. Ağlamaklıydı.

"Belki sı, belki no."

"Yardım edebilirler. Biliyorum," dedi ama kendisi bile ikna olmuş değildi.

"Ne bildiğimi bilmek ister misin, Sarah? Oyun Oynadığın sürece sorun yok. Dünya Anahtarı'nı, Christopher'ı ya da Büyük Karşılaşma'yı düşünmediğin sürece, karşına çıkacaklara hazır

olduğun sürece sorun olmayacak. Seni oraya götürüyorum. Oyuna. Endgame'e. Oynamaya. Pes etmeye hazır olabilirsin ama ben senden vazgeçmeye hazır değilim. *Ben* sana böyle yardım edeceğim."

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Sarah.

"Ben de bir sürü şey istiyorum ama her zaman istediklerimiz olmuyor." Kızın saçlarını okşadı. Bir tutam saçını parmağına doladığında Sarah yanağını bacağına sürttü. Şu anda Jago, ona sarılmaktan, öpmekten, üzerindikileri parçalayarak çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu.

Şu anda Endgame'in gerçek olmamasını diliyordu.

Ama Endgame gerçekte.

"Diğer Oyuncular, olanlar karşısında *bissettikleri* yüzünden başka yollara sapmıyorlar... Hepsi Oynamaya devam ediyor. Senle ben hariç yeryüzündeki en tehlikeli yedi kişi, bizi ve Dünya Anahtarı'nı bulmak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Hepsi elli mil yakınımızdalar ve hızla yaklaşıyorlar. Kim bilir, şu anda belki biri tüfeğinin dürbününü bu uçağa çevirmiş bekliyordur, belki roket fırlatmaya hazırlanıyordur, belki de teleskobik mikrofonla bizi dinliyordur. Buna izin veremeyiz. Bizi yakalamalarına izin veremeyiz! Anahtarı almalarına, ikimizden birini öldürmelerine izin veremeyiz. Bir arada kalmalı, birbirimizi korumalı, Dünya Anahtarı'nı sımsıkı tutmalı ve Gök Anahtarı'nı bulmalıyız. Şu anda yapmamız gereken tam olarak *bu*. Onlar Oynuyor. Biz de *Oynamalıyız*."

Sarah bir elini delikanlının dizine koydu.

"Gidebilirim," dedi. "Yalnız gidebilirim."

Bu olasılık karşısında Jago'nun yüreği sıkıştı ama bunun olmayacağını biliyordu.

Biliyordu çünkü... "Dünya Anahtarı bende."

Sarah geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Merak etme. Anahtar güvende."

Sarah, sağına soluna bakındı. “Anahtar nerede? Nerede?” Tırnaklarını Jago’nun dizine geçirdi.

“Uçakta.” Jago, anahtarı nereye koyduğunu söyleyip söylememe konusunda ani bir tereddüt yaşadı. “Bu yüzden Peru’ya gidiyoruz. Oradaki yaşlı bir Olmek bize yardım edebilir. *Bize* diyorum, Sarah. Beni duyuyor musun?”

Sarah onu dinlemedi. “Anahtara ihtiyacım var, Jago. Bir konuda haklısın; anahtarı kaybedemem. Büyük Karşılaşma’yı tetikleyip kurtuluşun anahtarını kaybedemem. Bir şekilde... bir şekilde... bir şekilde...” Devamını getiremedi. Gözleri korkuyla kabini tanyordu.

Jago’nun kalbi adeta yerinden çıkacaktı. Sarah zehirlenmişti. Onu Dünya Anahtarı mı zehirlemişti? Endgame mi? Soyunda bir bozukluk mu vardı? Yoksa içten içe hep böyle kırılğan mı olmuştu?

Hayır.

Jago öyle olduğunu sanmıyordu.

Sarah tırnaklarını batırdı, batırdı, batırdı. Jago, onun başını iki eliyle tutup gözlerine bakmasını sağladı. Koltuğunda öne eğildi.

Hâlâ orada olduğunu görüyordu.

Gücü.

“Tamam, Sarah. Geçecek.”

Renzo, uçağın motorlarını çalıştırdı. Diyafondan sesi duyuldu. “Beş dakikaya ayrılıyoruz, Jago.”

Jago, yukarıdaki düğmeye basıp duyduğunu belli etti.

“Ailemi görmem gerekiyor,” dedi Sarah tekrar.

“Hayır, gerekmiyor.”

“Görmem lazım.”

“Göremezsin. Buna izin vermeyeceğim.”

“Yani tutsağın mıyım? Böyle mi olduk?”

Uçak gerileyip parlak Meksika güneşine çıktı.

“Evet,” dedi. “Seni bırakmayacağım. Bırakamam.”

Motorlar hızlanıyordu.

“Kalkışa hazır olun,” diye duyurdu Renzo.

“Birlikte kazanacağız?” dedi Sarah sorarcasına.

“Evet. Yemin ederim.” Sarah başını kaldırdığında yüzünü kendine çekip öptü. Öpücükler arasında, “Yemin ederim,” diye tekrarladı. Sonra tek bir kelime bile etmediler.

AISLING KOPP, GREG JORDAN, BRIDGET
 McCLOSKEY, BÜYÜKBABA KOPP

CIA sığınak evi, Port Jervis, New York, ABD

Aisling, büyükbabasını gördüğü anda kocaman sarılmış, adamı ileri geri sallamıştı. Yaşlı adam yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra tekrar kucaklaştıkları sırada Aisling, kadim Kelt dilinde kulağına fısıldayarak, “Sana bir şey yaptılar mı?” demişti.

“Hayır.”

“Onlara güveniyor musun?”

“Biraz.”

“Sence bize yardım edebilirler mi?”

“Evet.”

“O zaman gidişata göre karar verelim.”

“Anlaştık.”

Dudaklarını bile oynatmadan öylesine gizli ve hızlı konuşmuşlardı ki CIA görevlileri bir şey fark etmemişti.

Ertesi sabah toplantı odasındaki masada diz dize oturuyor, Jordan’ın sunumunu dinlemeyi bekliyorlardı. Jordan, elindeki düğmeyle Aisling’in yanında duruyordu. McCloskey, önündeki dizüstü bilgisayarla masanın karşısındaydı. Marrs ise başka bir yerdeydi.

“Muhtemelen Token D. Doobie’yle müzakere yapıyordu,” dedi McCloskey.

Jordan pıfladı. “Özellikle başkanın konuşmasından sonra.”

Aisling, aralarındaki sevimli şakalaşmayı duymazdan geldi. “Siz askerlerin şu dev meteor meselesini bildiğinizi sanıyordum.”

Jordan düğmeye bastığında odanın diğer ucundaki ekran parladı. “Evet ama bunu başkanın kutsal ağzından duymak tamamen farklı bir şey, anlıyor musun?”

“Üstelik biz asker değiliz,” diye düzeltti McCloskey. “Biz aynasızız.”

“Bu kadar gevezelik yeter,” dedi Jordan. “Personel dosyasını aç, McCloskey.”

Kadının parmakları klavye üzerinde dolaşırken Aisling onun beden dilini okumaya çalıştı. Bir işkadını gibi özgüvenli görünüyordu. Saçmalamanın yeri ve zamanı değildi. Hal ve tavırda riya ve entrika yoktu. Jordan’ın da ondan farkı yoktu. Onlar yüzlerce kez yaptıkları şeyi yapan iki profesyoneldi: Körü adamlar konusunda nasıl bir yol izleneceğine dair konuşmaya hazırlanıyorlardı. Aisling beden dilinin, asıl niyetin bir göstergesi olabileceğini biliyordu ancak beden dili de kurşungeçirmez değildi. Bu ikisinin ona her şeyi söylemediklerini *biliyordu*.

Bu insanlar bir şeyler saklıyor. Ama ne?

Aisling bunları düşünürken ekranda bir slayt belirdi. Arka-sında kırmızı bir hedef tahtası olan siyah bir bant vardı. Üzerinde ENDGAME OYUNCULARI yazıyordu.

“Bunu kendiniz mi yaptınız?” diye sordu Aisling, yapmacık bir hayranlıkla.

“Tasarımcı değiliz, Kopp,” dedi Jordan tersleyerek. Düğmeye tekrar bastığında üstte altı, altta yedi dikdörtgenin olduğu başka bir slayt geldi.

Aisling, kendi pasaport fotoğrafını tanıdı. An Liu, ya uyuyordu ya da ölmüştü. Chiyoko Takeda, ölü olarak işaretlen-

mişti, bu Aisling'i şaşırtmıştı. Bir sokak köşesinde duran Jago Tlaloc'un net olmayan bir fotoğrafı. Biraz daha net bir fotoğrafta, havaalanındaki Sarah Alopay. Maccabee Adlai'in net bir görüntüsü. Sarı saçlı, mavi gözlü, kirli sakallı, Amerikalılara benzeyen bir gencin pasaport fotoğrafı. Diğer altı dikdörtgenin içi boştu ve üzerlerinde soru işaretleri vardı.

"Şu yakışıklı kim?" diye sordu Aisling. "Oyuncu olmadığı kesin."

"Christopher Vanderkamp. Omaha, Nebraska'dan. Babası bir et tüccarı. Meteorlardan önce Sarah Alopay'in erkek arkadaşıydı."

"Arkadaşıydı derken?"

"Artık ölü," dedi McCloskey. "Stonehenge'de belden yukarısı patladı. Neden orada olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok ama oradaydı."

"Teoriye göre Omaha'dan ayrıldıktan sonra Alopay'in peşine düştü," diye açıkladı Jordan. "Tam bir Amerikan genci, Nebraska'da futbolcu. Hızlı ve güçlü. Üstelik iyi bir öğrenci. Muhtemelen kıza yardım edebileceğini düşündü."

"Stonehenge'de başka kim vardı?" diye sordu Aisling.

"Tlaloc ve Alopay, Takeda ve Liu."

Aisling, Sarah'yla Jago'nun bir tür ittifak kurduğunu biliyordu ama Jordan'ın neden diğer ikiliyi de bir andığını anlayamadı. "Mu ve Shang oyuncularını da mı birlikteymiş?" diye sordu. "Kesinlikle," diye yanıtladı Jordan.

Aisling başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Chiyoko dilsizdi. An ise sinir bozucu tikleri olan paranoyak bir sosyopat. İkisi de aşk arıyormuş... ya da en azından dostluk peşindeymiş gibi gelmemişti bana."

"Eh, kesinlikle birlikteydiler. İngiliz istihbaratı bunu kanıtlıyor."

"Takeda'ya ne oldu?" diye sordu büyükbabası.

“Stonehenge’de devrilen kayalardan birinin altında kaldı,” dedi Jordan.

“Peki Liu?” Sorma sırası Aisling’deydi.

“Kafasına kurşun yedi, tam beynine. Ama başında sakladığı metal plaka sayesinde maalesef hâlâ hayatta,” dedi McCloskey.

“Üstelik kötülük konusunda şakası yok,” diye ekledi Jordan. “Yani Endgame’deki rekabet açısından çok iyi. İngiliz Özel Kuvvetleri, onu Manş Denizi’nde seyreden bir Kraliyet Destroyerinde tutuyordu. Uyuşturulup bir sedyeye bağlandığı halde tereyağından kıl çeker gibi kaçtı. Görünmezlik özelliği olan helikoptere atladı, geminin köprüsünü patlattı ve Chiyoko Takeda’dan geriye kalanlarla birlikte kayboldu. Yirmi yedi kişiyi öldürdü, dördü ağır olmak üzere on beş kişiyi yaraladı. Yakıtı bitüğünde helikopter Atlantik sularına gömüldü. Yakınlardaki bir denizaltı, Takeda’nın cesedinden kalanları tespit etti ama Liu’dan hiç iz yoktu.”

“Etkileyici,” dedi Aisling. “Ölmemesi kötü olmuş.”

“Ölen başka Oyuncu biliyor musun?” diye sordu Jordan.

“Sadece 5’inci soydan Giritli Marcus Loxias Megalos,” dedi Aisling. “Kendini beğenmişin tekiydi. Çağrı toplantısında An onu öldürdü.”

“Öğrendiğimiz iyi oldu,” dedi Jordan. McCloskey, bu bilgiyi bilgisayara geçirdi.

“Peki, Cahokia ve Olmek Oyuncuları?” diye sordu Aisling. “Yaşıyorlar mı?” Aisling ister istemez İtalya’da şanslı varken onları öldürmediğini hatırladı. Onları öldürseydi belki Dünya Anahartarı hiç bulunamayacak, Oyunda ikinci aşamaya hiç geçilemeyecekti.

“Hayattalar,” dedi Jordan. “Şafak vakti otel odalarına baskın yapan bir SAS ekibinin işini bitirdiler. Ekibin keskin nişancı ve dron desteği vardı ama Oyuncuların iki kişiyi

öldürüp diğer herkesi yaralamalarının önüne geçemediler. Destek ekibini atlatıp muhtemelen dünyanın en çok izlenen şehri olan Londra'nın metro tünellerinde izlerini kaybettirdiler."

"Vay canına, İngilizler bu sefer işi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar, ha?" dedi Aisling.

"Öyle görünüyor."

"İsraililerin, Almanların, Çinlilerin... hatta siz ve ortaklarınızın, daha iyisini yapabileceğinizden kuşkuluyum, Bay Jordan," dedi Aisling'in büyükbabası. "Bunlar *Oyuncu*."

"Muhtemelen," dedi Jordan gönülsüzce.

Yaşlı adam onu duymazdan geldi.

Dünya çapındaki gizli servislerin sidik yarışı Aisling'in hiç ilgisini çekmiyordu. "Dünya Anahtarı'nın Alopay ve Tlaloc'ta olduğunu düşünürsem yanılmam herhalde?"

"Biz de öyle düşünüyoruz," dedi Jordan. "Ama bunun ne anlama geldiği konusunda yüzde yüz emin değiliz. Endgame'i uzun zamandır biliyordum ama—"

"Uzun zamandır Endgame *saplantın* olduğunu söylemeye çalışıyorsun herhalde," diye araya girdi McCloskey.

"Hepimiz bu konuda *saplantılı* değil miyiz, McCloskey?"

McCloskey omuz silkti. "Evet, sanırım."

"Dünya Anahtarı'nı size sonra açıklarım ama bir şeyi bilmek için can atıyorum," dedi Aisling. "Bütün bunları tam olarak nasıl öğrendiniz? Demek istediğim, kaynağınız kim?"

Büyükbabası masanın altından onu dürttü. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi.

"Söylemiştim," dedi McCloskey. "Babandan çok detaylı ve açıkçası kafa karıştırıcı bilgiler almıştık. Sonraki kaynağımız Nebatilerdi."

Aisling başını iki yana salladı. "Alınmayın ama bunu yutmam. Nebati dostlarınız durduk yerde size, 'Hey, siz, La

Tene Keltisiniz. Declan Kopp'un kızını bulup işbirliği yapın. Yıkımdan kurtulmak için bu sizin tek şansınız,' demez. Bunu demeleri imkânsız. İşlerine yarayacağını düşündülse, ki öyle düşünmüş olmalılar yoksa sizinle konuşmazlardı bile, sizi kullanmak istemişlerdir. Sizden faydalanmak istemişlerdir."

McCloskey koltuğunda kıpırdandı. Jordan istifini bozmadı.

İşte, diye düşündü Aisling. *Derinleri kazanın tam zamanı.*

"Söyleyin bakalım, kaynağınız kim?"

"Nebatiler bizi *gerçekten* kullanmaya çalıştı, Kopp," dedi Jordan. "Çok pis pazarlık ettiler. Hepsine hayır dedim."

"Konuyu değiştirme, Jordan. *Kim?*" diye üsteledi Aisling.

Jordan bir süre sustu. McCloskey'ye baktığında kadın başını salladı. Sonunda iç çekip cevap verdi. "Yılan Kardeşliği'ni hiç duymuş muydun?"

Aisling kaşlarını çatı. "Ne aptal bir isim."

"Ama duydun mu?"

"Hayır. Duymam mı gerekiyordu?"

"Muhtemelen," dedi McCloskey, normalden daha alçak bir sesle. "Sonuçta bir *Oyuncusun*."

"Cehenneme kadar yolun var, McCloskey."

Jordan elini kaldırdı. "Sakinleşelim, çocuklar. Çatışmaya gerek yok. Onları duyup duymaman önemli değil. Önemli olan, onların Endgame hakkında çok şey bilmeleri."

"Kim bunlar?" diye sordu Büyükbaba.

"Aslında içlerinden biriyle bile tanışamadık," dedi McCloskey. "Lanet olası gölgeler gibi yaşıyorlar. İletişimimiz büyük gizlilik içinde, süper şifrelemelerle gerçekleşti. Bazen çözmesi gerçekten çok zor bulmacalar vasıtasıyla bizimle iletişime geçiyorlardı. Bazen de anlamsız ama içinde gizli mesajlar olan videolar gönderiyorlardı. Kadim Gerçek denilen kısmi din benzeri bir şeye ahdederek, aynen aktarıyorum, 'İnsanlığın Yozlaşmasıyla' mücadele etmeye kafayı takmışlardı."

“Gerçekten tam bir kaçık sürüsü,” dedi Aisling. “Bir Oyuncu olarak bunu söylecek en son kişiyim ama yine de. Kaçıklar.”

“Birkaç yıl önce bizimle ilk kez iletişime geçtiklerinde aynı şeyi düşündük,” dedi Jordan. “Ortadoğu’da yıllardır terörle savaşıyoruz ve Endgame’in başladığını duyduğumuzda 11 Eylül ölçeğinde büyük bir felaket yaşanacağını düşündük. Tamamen farklı bir şey olduğunu öğrendiğimizdeyse kafamız karıştı. Kardeşlik tarikatı kendi başına bizi buldu ve bu kafa karışıklığını bir nebze olsun gidermemize yardım etti.”

McCloskey pis pis sırıttı. “Sonra şu küçük ölüm maçı başladı ve—”

Büyükbaba iki elini sertçe masaya vurduğunda herkes sustu. “Bu, *küçük bir ölüm maçı* değil, küçük hanım. Delice olsun olmasın, bu gerçek. Bu, En Büyük Bulmaca ve Oyuncular bu bulmacayı çözmekle görevli. İçlerinden biri çözemezse herkes ölecek. Dahası bulmacayı Aisling çözemezse bu odadaki herkes ölecek. Kesin ölüm. O yüzden Oyuncu *olmadıklarını* bildiğimiz insanları ve Aisling’in ölü babasını konuşmayı bırakıp işimize bakalım. Şimdi Endgame Oynama zamanı; geçmiş hakkında en ufak bir fikri bile olmayan oluşumları tartışma zamanı değil.”

Aisling, az daha büyükbabasına itiraz edecekti. Jordan’ın bilgi kaynakları hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuna gitmişti, hatta şu Kardeşlik tarikatını merak etmişti. Büyükbabası masanın altından yine dürttüğünde anladı. Aslında bu, CIA görevlilerinin çok iyi bildiği bir şeydi: Çok baskı uygularsan bilgi kırıntılarıyla yetinmek zorunda kalırsın. Oyunu kuralına göre oynar, iki kişiden biri daha fazlasını isterken ikincisi dinlemek bile istemezse daha faydalı bilgiler edinarsın.

Tuhaf bir sessizlik oldu. “Haklısınız, Bay Kopp,” dedi sonunda Jordan.

“Büyükbaba diyebilirsiniz. Herkes bana öyle der.”

Jordan başını salladı. “Sunuma dönelim.”

"Aynen," dedi Aisling.

Jordan, diğer Oyuncuların isimlerini ve özelliklerini sorunca Aisling her şeyi anlattı. Fotoğrafını çektikleri kişinin Kala olduğunu doğruladı, ardından fotoğrafları olmayan Shari'yi, Hilal'i, Baitsakhan'la Maccabee'yi ve Alice'i tarif etti. Ayrıntılı fiziksel bilgilerini sıraladı. Hepsinin hâlâ hayatta olduğunu varsayıyordu. En son Alice'ten bahsetti.

"İri yarı, çok koyu tenli, vahşi saçları ve sol gözünün altında belli belirsiz kıvrımlı bir doğum izi olan bir kızdı."

O konuşurken McCloskey notlar alıp internette dolaşıyordu. Saniyeler içinde, "Bu o mu?" diye sordu. Alice Ulapala'nın kanlı başı, büyük ekranda göründü.

"Evet," dedi Aisling soğukkanlılıkla.

"İçinizden birinin Aborjin olduğunu biliyorduk, o yüzden sınır ihlali ya da emniyet güçleriyle sorun yaşayan Avusturalya Aborjinleriyle ilgili geniş bir bilgi ağı oluşturduk. Bu geçen akşam Berlin polisinden geldi."

Aisling başını salladı. "Bu kadar çabuk gideceğini düşünmemiştim. Onu sadece Çağrı toplantısında gördüm ama bana düzgün bir kız gibi görünmüştü. Güçlüydü de."

"Kolay gitmediği kesin," dedi Jordan. "Olay yeri, kan gölüne dönmüştü. Yatakta bulunan ölü bir kadının omurgası C-üç ve C-dört omurundan ayrılmıştı. Yerde üçüncü bir kişiye ait kan bulundu. Alice'in morarmış ve şişmiş elleri, bu üçüncü kişinin kanına bulanmıştı. El taraklarından biri üçüncü kemikten parçalanmıştı. Karşındakine cehennemi yaşatmış; üstelik yerdeki izlere bakılırsa bayağı cüsseli biriymiş. Muhtemelen erkek olan dördüncü bir kişi, yalın ayak arkadan yaklaşıp bir şekilde kafasını koparırçasına boğazını sıkmış. Sonra ikisi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde olay yerinden ayrılmış."

"Vay canına." Aisling bile buna şaşırıyordu. "Alice'in üzerinde hiç iz var mıydı?"

"Hiç," dedi McCloskey. "Ama tarife bakılırsa çam yarması olan bizim Nebati dostumuz Maccabee Adlai'mış."

"Güvenlik kamerası?"

"Yok. Alice'in peşine düştüğü kişiler, bütün binadaki ve iki sokak çapındaki bütün güvenlik kameralarını devre dışı bırakmış. Apartman özel donanımlıydı," dedi McCloskey.

Aisling, yalın ayak arkadan yaklaşanın Baitsakhan olduğunu tahmin etti. "Belki Nebati ve Donghu birlikte Oynuyordur? Yani Shang ve Mu ittifak kurabiliyorsa onlar neden kuramasın?"

"Belki," dedi Jordan.

"Yani elimizde dört ölü, muhtemelen iki takım var. Hepsini kazanmak için oynuyor," dedi Aisling, düşünceli bir şekilde.

"Bildığımız kadarıyla öyle," dedi Jordan.

"Neden kazanmak için *Oynamasınlar* ki Aisling?" diye sordu Büyükbaba. Belli ki torununun nereye varmaya çalıştığını anlamamıştı.

"Eh, dürüst olmak gerekirse, benim gibi düşünen başka Oyuncular olup olmadığını merak ediyorum."

"Bu da ne anlama geliyor şimdi?" diye sordu Büyükbaba. Sonra sesinde korkunun tınısı belirdi. "Şu gördüğün mağara çizimleri, değil mi? Arayıp anlattığın. Babanın çok uzun yıllar önce gittiği yer."

Aisling başını salladı. "Kesinlikle mağaradaki çizimlerle alakalı. O çizimleri anladım, Büyükbaba. Dahası deli bile olsa babamın ne istediğini de anladım."

Büyükbabası gözlerini kıstı.

McCloskey bir elini kaldırdı. "Bir saniye—siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Aisling, McCloskey'ye döndü. "JFK'deyken benimle işbirliği yapmaya karar vermeden önce bu şeyi durdurmaya çalıştığın bahsetmiştin, değil mi?"

“Doğru,” diye cevap verdi McCloskey.

“Ais, sen ne diyorsun?” diyerek araya girdi Büyükbaba.

“Benim de aynı şeyi istediğimi söylemeye çalışıyorum. Endgame’i durdurmak, Büyükbaba. Bir şekilde *durdurulabileceğine* inanıyorum.”

Büyükbaba elini yine masaya indirdi. Bu sefer tek elini indirmişti. Ama öyle güçlü vurmuştu ki neredeyse bütün oda sarsıldı. Aisling, elini kırmış olabileceğinden endişelendi.

Büyükbabası konuşmadı.

Onun yerine Aisling konuştu.

“Biliyorum,” dedi sessizce. “Aynı şeyi düşündüğü için babamı... kendi oğlunu öldürdün. Bu bir lanet.”

“Kahretsin, öyle,” diye tersledi Büyükbaba.

“Ama ben bunu istiyorum. Hayır, *doğru olan bu*. Bu meseleye bir son vermek için küçük de olsa bir şansımız varsa denemeliyiz. Milyarlarca hayat kurtarabiliriz, Büyükbaba. Milyarlar diyorum.”

Büyükbabası bir süre konuşmadı. “Demek öyle? Eğitimi boş vereceksin? Mirasını? Kendi soyunu boş vereceksin?” Sustu. “Beni boş vereceksin, öyle mi?”

“Hayır. Her şeyden faydalanacağım. Özellikle senden faydalanacağım. Özellikle senden...”

Büyükbabası, sandalyesinde Aisling’den uzaklaştı.

Jordan’la McCloskey konuşmuyordu.

“Oynamayı bırakacağımızı söylemiyorum,” diye açıklama getirdi Aisling. “Bırakamayız. *Bırakamam*. Bırakamam çünkü bu lanet şeyi nasıl durduracağımı *ancak* Oynayarak öğrenebilirim. Başka türlü aklıma gelmiyor. Yani Oyuncuları avlayacağız. Köru yüreklipleri öldüreceğiz, bizimle aynı düşünenlerle güç birliği yapacağız. Başka şansımız olmadığı için Oynuyoruz... Ama başka bir seçenek *bulabilirsek* başarabiliriz. Endgame’i

durdurmaya, şu kahrolası kepler varlıklarını bir daha geri dönmek üzere göndermeye çalışırız.”

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

“Ben ikna oldum, Kopp,” dedi Jordan. McCloskey de başını salladı. Aisling, adamın hâlâ bir şeyler sakladığına inansa da bunu söylerken samimi olduğunu görebiliyordu.

“Güzel.”

“Eee, kimle başlıyoruz?” diye sordu Jordan.

“An Liu,” dedi Aisling kararlı bir şekilde. “Ne yapacağı öngörülemezcek biri. Ve dünyayı kurtarmaya çalışmadığı kesin.”

Jordan ellerini çırpıp gülümsedi. “Biz de onu seçeceğini umuyorduk.”

“Neden?”

Jordan, bir parmağını havada döndürdü. “Oynat bakalım, McCloskey.” Ekranda beliren dünya haritası üzerinde, Japonya’daki kıvrımlı Honshu adasında ağır ağır kuzeye doğru ilerleyen “533” rakamıyla işaretlenmiş küçük kırmızı nokta görülebiliyordu. “Son birkaç gündür her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırmış olsalar da İngilizler sonunda bir şeyi doğru yapmayı becerdiler. Liu’ya çip taktılar. Sağ bacağında bir izleme çipi var. Peki, biz ne yaptık dersin? Tabii ki korsan bağlantı kurduk.”

“Yani doğrudan saldırabiliriz, öyle mi?” diye sordu Aisling.

“Kesinlikle,” diye cevapladı Jordan. “Daha da güzeli, suikast timimizi bizimle orada buluşmaları için tekrar yönlendirebiliriz.”

“Suikast timi, ha?” diye şaşırarak sordu Büyükbaba.

“Kilo Foxrot Echo,” dedi McCloskey.

Aisling başını sallayarak, “Siz ve sizin şu isimleriniz,” dedi.

Jordan omuz silkti. “İsimler insanları öldürmez. Ama Kilo Foxrot Echo öldürür.”

Ne bekliyorsun?²

HİLAL İBN İSA EL-SALT

Caesars Palace, Süit 2405, Las Vegas, Nevada, ABD

Las Vegas hiç de Hilal'in hayal ettiği gibi değildi. Kıyamet öncesi son günahların yaşandığı bir karmaşa ve sefalet görmeyi beklemişti.

Oysa şehir tenhaydı.

Sokaklarda ya da kumarhanelerde tek tük insan vardı. Yollar-daki yegâne araçlar polis arabaları ve para kazanmaya çalışan taksilerdi. Restoranlar boştu, kulüpler boştu, barlar boştu. Caesars Palace lobisinde, personel olmayan sadece 10 kişi vardı. Kumarhaneden bir kurpiyerin, kaybeden çipleri ortadan kaldırmadan önce “kırmızı on sekizi” anons ettiğini duydu. Masadaki yalnız kumarbaz kafasını içkisinden kaldırmadı bile. Augustus Kulesi'nin 24'üncü katındaki süit odayı tuttu, çantalarını odaya taşıyıp devasa yatağa uzandı. Uykuya daldı. Ertesi sabaha iyi bir uyku çekmiş şekilde uyandı. Yakınlardan geçen bir helikopterin sesine uyanmıştı. Cebindeki tableti çıkardığında cihaz hemen canlandı. Tableti öne arkaya sallayarak birkaç dakika boyunca bir işaretten diğerine gitti.

Neden iki tane? Biri Enki, diğeri de onun vekili mi? Enki bir şekilde kendini ikiye bölüp iki bedende mi yaşıyor? Neden iki? Neden?

Bilmiyordu.

Tabletin gösterdiği diğer şeyleri inceledi: Devasa kozmik manzarayı, Himalayalar'ın doğusundaki gizemli turuncu küreyi ve koordinatlardan oluşan uzun listeyi tekrar tekrar gözden geçirdi. Üşenmeden satırları dikkatle iki kez saydı. 1.493 koordinat vardı. Genelde statiklerdi, hiç değişmiyorlardı.

Ama dokuz tanesi *değişiyordu*.

Büyük süit odanın banyosuna girerken fark ettiği üzere koordinatlardan biri *kendisiydi*. Aksum Oyuncusu. Koordinatlar 1.000.000 haneliydi, o yüzden tek bir adım bile değişim için yetiyordu.

Değişken diğer koordinatlar da kalan Oyuncular olmalı, diye düşündü. *Bu bir izleme cihazı!*

Meseleyi çözmüştü.

Banyoda biraz rahatlayıp aksayarak tekrar yatak odasına döndü. Çantasından defterini, kalemmini ve dizüstü bilgisayarını alıp yatağın üzerine bağdaş kurarak çalışmaya başladı.

Bütün koordinatları akıllı telefonundan kontrol etti. Kendiinki haricinde üç çift, iki de tek nokta vardı.

Çiftlerden biri hızla kuzeyden güneye, Güney Amerika'ya kayıyordu. Uçakta olduklarını tahmin etti.

Diğer çift Almanya, Berlin'in kuzeyindeki bir banliyödeydi, neredeyse hiç hareket etmiyorlardı.

Son çift de hareketli sayılmazdı. Himalayalar'ın doğusundaki Sikkim'deydiler. Hindistan, Himalayalar'ın doğusu... *ding, ding, ding*.

Hilal, turuncu kürenin de Oyunculardan birine işaret ettiğine ikna olmuştu.

Dünya Anahtarı'nı alan Oyuncu, diye tahmin etti yanılarak.

Tek noktalardan biri New York, Port Jervis'teydi, ikincisiyse Japonya'nın kuzeyine, muhtemelen hızlı trenle Tokyo'ya doğru gidiyordu.

Kimin kim olduğunu ya da Çağrı toplantısından sonra üç çiftin nasıl bir araya geldiğini bilmiyordu. İzlenimlerine göre sadece dört ya da beş Oyuncu, ittifaka açılmış gibi görünüyordu. Ve bunlardan biri de kendisiydi.

Tuhaf, diye düşündü.

Çalışması yaklaşık beş saat sürdü. Akşam uzunca uyumuş olsa da kendini hâlâ bitkin hissediyordu. Kendini yatağa attı. Oyuncular, Enki, tuhaf koordinatlar ve iki asayla ilgili olasılıkları düşünürken uyuyakaldı...

Gecenin bir yarısında irkilerek uyandı. Gözlerini kocaman açıp ravana baktı. Yatakta oturdu. Başı patlayacakmış gibi ağrıyordu. Bacaklarını yataktan aşağı indirip yere bastı. Saat sabah 3:13'ü gösteriyordu. Tableti alıp pencereye gitti; işaretlerden biri sabitti, diğeri sokaklarda hareket ediyordu. Las Vegas, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir havai fişek gösterisini andırıyordu. Rengarenk neonlar, partilerin, şov kızlarının ve yemeklerin resimlerini gösteren bina büyüklüğünde LCD ekranlar, dans eden renkli ışıklar... Yola baktı. Hâlâ boştu.

Bacaklarımı açsam iyi olur. Koltuk değneksiz yürümeye alışmalıyım, diye düşündü Hilal, yanıp sönen ışıklar yüzünü aydınlatırken.

Alışkanlıktan ve biraz da tedbirli olmak için *SEVGİ* ve *NEFRET* isimli ikiz palalarını bol keten pantolonunun kemerinden içeri soktu. Alt kata indi ve kaldırıma çıktı. Koltuk değnekleri olmadan yürümek ağırlarını katlıyordu ama öte yandan özgür hissediyordu. Acıyı yoksayabilirdi.

Ağır silahlar kuşanmış sıkıntılı ve sinirli polislerin, birkaç evsizin ve serserinin yanından geçti. Fıskiyeleri boşa çalışan Bellagio yakınlarında ana caddeden dönüp Doğu Harmon ve Koval kavşağına gelene kadar güneydoğu yönünde yürüdü. Otel ve alışveriş yoğunluğu güneyde, çöl kadar تنها evler kuzey-

deydi. Işıldayan ana caddeden sadece birkaç sokak uzaklaşmıştı ama bu sokaklar, iflas etmiş bir şehir misali terk edilmiş görünüyordu.

Hepsi bir gösteriden ibaret, diye düşündü Vegas için Hilal. Sırf tiyatro. Kalabalık olsa bile... Özellikle kalabalık olduğunda bile.

Birkaç dakika gözlerini yumup boş sokakta durdu. Çöl havası temiz ve tazeydi. Danakil ve Doğu Çölleri'nin havasını hatırladı. Uçsuz bucaksız yıldızların altında inzivaya çekildiği günlerdi. Gözleri kapalıyken Las Vegas öylesine sessizdi, öylesine durgundu ki Hilal bir an için makileriyle, kumuyla, yıldızıyla kendi memleketinde olduğunu sandı.

Yapayalnız.

Sağlıklı.

Evinde.

Huzurlu.

Ama sonra birden cebinde her saniye hızla artan ısıyı hissetti.

Gözlerini açtı. Elini cebine atıp tableti çıkardı. Dokunur dokunmaz cihaz buz gibi oldu. Havaya kaldırıp farklı yönlere tuttu. Koval caddesinin güneyine çevirdiğinde işaretlerden birini gördü. İyice parlak ve belirgindi, büyüyerek yaklaşıyordu.

Hilal, tabletin üzerinden gözlerini kısıp baktı. Çeyrek mil ötede bir araba gördü. Farları yanmıyordu ama sokak ışıklarının altından geçen aracın hızla yol aldığını seçebiliyordu.

Enki!

Hilal, bir araç bulmak için etrafına bakındı. Doğu Harmon'daki boş bir arsada, terk edilmiş beyaz bir minibüs gördü. Tableti tekrar cebine koyup depara kalktı. Vücudunun her bir kası ayrı ağrıyordu ama umursamadı.

75 metre kalmıştı. İçinde Enki'nin olduğunu düşündüğü araba yaklaşıyordu. 50 metre. Artık motorun sesini duyabiliyordu. 25 metre. Hilal omzunun üzerinden baktı. Enki'nin arabası Shelby, Mustang ya da Challenger gibi erkeksi model-

lerden biriydi. Hilal hızlandı. Araba hızla kavşağı geçerken minibüse beş metre kalmıştı. Sonunda aracın yanına vardı ama kapısı kilitliydi. Biraz gerileyip dirseğini pencereye geçirdi. Cam örümcek ağı gibi çatladığında ikinci bir kez daha vurdu, cam minik elmas parçaları gibi beton zemine saçıldı. Kapıyı açıp koltuğun üstündeki camları eliyle süpürdükten sonra direksiyona geçti. Palalarını yolcu koltuğuna yerleştirdi. Gösterge panelinin altına eğilip 19 saniyede motoru çalıştırdı. Farları yaktı, benzin durumuna baktı ve içinden şükretti. Depo yarı yarıya doluydu.

Enki'nin kullandığı araba Korval'dan köşeyi dönüp gözden kaybolurken cihazı çıkarıp önündeki panele yerleştirdi. Sonra vitesi takıp patinaj yaparak ileri atıldı.

Hilal aşırı derecede heyecanlanmıştı. Yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı.

Hilal, Enki'yi takip ediyordu. Gözünün önünden ayırmadan doğuya, sonra kuzeye, sonra doğuya, sonra kuzeye, sonra yine doğuya sürdü. Geçtiği semtler giderek tenhalaşıyor, binalar daha yıpranmış görünüyordu. Moloz yığınları ve depolarla dolu bir yere gelmişlerdi. Gümüş renkli devasa böcekleri andıran Quonset barakaları, çölün üzerinde ot kaplamış boş arazileri, terk edilmiş evleri, kamyonları, arabaları geçtiler. 30 dakika sonra Enki'nin arabası sağa dönüp Alto Caddesi'ne girip Bledsoe üzerinden güneye yöneldi.

Hilal yavaşladı. Farları söndürüp araba briket bir duvarın köşesinde gözden kaybolurken Bledsoe'ya döndü. İlerideki depo, arabanın fren lambalarıyla kırmızıya boyandı, sonra ortalık karardı. Araba durmuştu.

Hilal vitesi boşa aldı, motoru susturdu ve duvarı soluna, sokağın karşısındaki kum araziye sağına alıp minibüsü durdurdu. Tableti çıkardığında işaret öyle bir parlıyordu ki Hilal yerinin belli olmasından korkup cebine soktu. Palalarını alıp kemerine

ıktı. Artık silahlarını saklamasına gerek yoktu. Minibüsün arka tarafına yürüyüp köşeden baktı.

Kimse yoktu.

Palalarının kabzalarını tutup duvarın dibinden yürüdü.

Yaklaşmıştı.

Çok yaklaşmıştı.

Sokağın köşesine geldiğinde yüzüstü yere uzanıp birkaç santim süründü ve etrafına baktı. Koyu renk kıyafetler giyip kapüşonunu başına geçirmiş ince bir adam gördü. Adam omzuna bir sırt çantası atıp sessizce arabasının bagajını kapattı. Dönüp sokağa baktığında Hilal kımıldamadı. Yerde yatarken neredeyse görünmezdi. Enki'nin yüzü bir gölgeden ibaretti, sadece burnunun ucu bir nokta gibi görünüyordu. Adam bir hışım dönüp depoya yürüdü. Kendine güvenli, atletik, biraz da efemineydi.

Hilal ayağa fırlayıp köşeyi döndü ve arabanın yanına geldi. Ne nefesi ne de adımları duyulabiliyordu. Tamamen sessizdi. Bagajın yanında durup arabanın altından baktı. Enki'nin binaya girip gözden kaybolan ayaklarını izledi.

Sürpriz unsurunu denesem iyi olacak.

Bir koşu depo binasına gitti, yağmur borularından birine tutundu, ayaklarını duvara yerleştirip çatıya tırmanmaya başladı. Yaralarına rağmen vücudunun hâlâ güçlü olduğunu hissedebiliyordu.

Güçlü olmam gerekiyor.

Kendini yukarı çekip çatıya çıktı ve palalardan birini sessizce kemerinden çekti. Düz çatı, ince çakulla döşenmişti. Yerde üçgen şeklinde iki gökyüzü penceresi, karşıda aşağı inen bir merdivene açıldığına emin olduğu bir kapı vardı. Kamera ya da mikrofon göremedi. Pencerelerden çok zayıf bir ışık yayılıyordu. Sessiz adımlarla en yakındakine gidip içeri baktı.

Aşağıdaki geniş odayı görebiliyordu. Beyaza boyanmıştı. Modern mobilyalar. Bilgisayarların olduğu bir duvar, çelik

rezgâhlı büyükçe bir mutfak, başka bir odaya açılan tek bir kapı, gülle ağırlıkların, kum torbasının ve armut topun olduğu küçük bir spor köşesi. Bu odanın duvarına çeşit çeşit silah asılmıştı: kılıçlar, sopalar, bıçaklar, çekiçler, bir dizi beyzbol sopası.

Enki'den iz yoktu.

Tam öteki pencereye gidiyordu ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. İçgüdüsel olarak öne atılıp yaralı yüzünü cama dayadığında, bir şey kafasının arkasını yalayıp geçti.

Hilal dönüp kılıfsız palasını saldırganının ayak bileklerine doğru savurdu ama saldırganı jilet keskinliğindeki paladan sıçrayarak kurtulmuştu. Sonra Enki'yi gördü. Enki olmalıydı çünkü kimse Hilal'e böylesine sessizce yaklaşamazdı. Hilal ayağa fırlamaya hazırdu. Ama önce Enki'nin silahlarından biri yüzüne doğru inerken kendini savunmak için kenara yuvarlanmak zorunda kaldı.

Enki, beyzbol sopalarından birini getirmişti. Loş ışığa rağmen kalın ahşap silindirin üzerinde *Slugger* kelimesini gördü, ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kapüşonu hâlâ Enki'nin yüzünü sakladığı için yana kaçarken yüzünü göremedi. Pantolonu bir şeye takılmış gibi kalçasını bir şeyin çektiirdiğini hissettiğinde sol elini arkaya uzattı. Tam o sırada sopa tekrar başına doğru iniyordu. Hilal, vücut ağırlığını mükemmel bir şekilde dengelemişti; bacakları bükük olduğu için iki ayağıyla birden havaya bir metre sıçradı. Sopa ıskaladı. Hilal doğrulup ayaklarının üzerine kondu. Palayı kaldırırken boşdaki eliyle de diğerini çıkarmak için beline uzandı. Düşmanı paramparça edecekti.

Ama eli boş kaldı.

Enki, üç metre ötesinde doğruldu. Beyzbol sopasını Hilal'in göğsüne doğrultmuştu. Diğer kolunu kaldırdığında metal, zayıf ışığı yakaladı. Enki diğer palayı almıştı. Hilal hâlâ onun

yüzünü göremiyordu ama görebilseydi dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle karşılaşacağını biliyordu. Kendini hazırladı. Harun'un ve Musa'nın asalarının şimdi yanında olmasını çok isterdi. Asaları odada bırakacak kadar aptal olduğu için kendine lanet etti. Enki'nin çöplüğü olan Las Vegas'ta sokaklara hazırlıksız çıkmıştı.

Enki yıldırım hızıyla harekete geçti, beyzbol sopasıyla palayı ölümcül bir pervane gibi çevirmeye başladı. Hilal elinde kalan palasını kullanarak darbeleri engellemeye çalışıyordu. Enki'nin elleri ve bilekleri esnek ve hızlıydı, Hilal onun kadar hızlı biriyle hiç dövüşmemişti. Metalle ahşabın çarpışmasından çıkan çınlama ve takırtılar eşliğinde karşılıklı dans ettiler. Hilal dönüp palasını bileklerine savurduğunda Enki kaçtı. Yeni bir hamleyi savuşturup tekrar saldırdı ama Enki tam zamanında geriledi. Hilal palasını yukarıdan savurduğundaysa Enki beyzbol sopasıyla palanın yolunu değiştirdi.

Enki'nin bir yılan kadar hızlı, fazlasıyla esnek olduğunu düşündüğü sırada Hilal'in hamlesi yerini buldu. Palasının kabzası Enki'nin dizine isabet etmişti, küçük bir darbeydi ama adamın iki büklüm olup yere düşmesine yetmişti. Bunun tek şansı olduğunu gören Hilal, palasını bütün gücüyle Enki'nin kafasına indirdi. O sırada Enki'nin kapüşonu açıldı ve atkuyruğu şeklindeki uzun kahverengi saçları ortaya çıktı.

Pala, saç, deri ve kemik yerine Enki'nin başının üzerine siper ettiği beyzbol sopasının oval logosuna isabet etti. Sert ahşaba beş santimetre saplanmıştı.

Hilal tam silahını geri çekmeye hazırlanıyordu ki Enki, "Yerinde olsam yapmazdım," dedi.

Hilal donakalmıştı. Ses... Bu bir... kadındı.

Hilal, rakibinin yüzünü gördü. Açık tenli, yirmili yaşlarının sonuna yaklaşmış, güzel bir kadındı. Siyah göz kalemiyle boyanmış kahverengi gözleri, kapkara düzgün kaşları, düzgün

bir burnu, oğlan çocuğu gibi yanakları, güçlü bir boynu ve çenesi, kırmızıya boyadığı dudaklarında tatlı bir gülümsemesi vardı.

Çok güzeldi.

İkisi de nefes nefese kalmıştı. Kadının yakasının üstünden inip kalkan köprücük kemikleri görülebiliyordu. Gözleri aşağı kayıp tekrar yukarı baktı. Hilal de baktı. Diğer pala bacaklarının arasındaydı. Palanın açısına bakılırsa hadım etmeyi değil, uyluğundaki atardamarı kesmeyi amaçlıyordu. Küçük bir kesik yeterdi ve karşısındaki kadının ne kadar hızlı olduğunu çok iyi bildiğinden Hilal hareket etmeye cesaret edemedi. Üstelik, palalarının ne kadar keskin olduğunu da biliyordu.

Hilal, parçalanmış yüzüyle, biri kırmızı, diğeri mavi gözleriyle genç kadına baktı. Canavar, güzele bakıyordu.

Kadın gözünü bile kırpmadı. "Seni Enki mi gönderdi?" dedi nefes nefese.

Saçma bir soruydu. "Ne?" diye sordu Hilal.

"Seni Enki mi gönderdi? Beni öldürmen için?" diye açıkladı kadın.

"*Sen* kimsin?"

"Sorumu cevaplırsan belki ben de sana cevap veririm." Kadın, palanın ucunu Hilal'in etine bastırdı.

"Hayır, beni o göndermedi."

"Daha fazlasına ihtiyacım var, ahabap. Neden buradasın?"

"Enki'yi *bulmak* için."

"Neden?"

Hilal biraz durakladı. Sonra "Yozlaşmış'ı bulup öldürmek için," dedi dürüstçe.

Kadının yüzünde bir hayret ifadesi dalgalandı. Ama hâlâ Hilal'in hayatını elinde tutuyordu. "Aman Tanrım," dedi. "Sen onlardan birisin, değil mi?"

“Kimlerden biri?”

“Endgame Oyuncularından biri. 12 kadim soydan birinin Oyuncusu.”

“Bunu nereden biliyorsun?..” İçinde bulundukları duruma rağmen, Hilal karşısındaki genç kadınla aynı tarafta olduğunu kavradı. Düz bir sesle, “Sen Enki değilsin,” dedi.

Genç kadın gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Hayır. *Lanet olsun*, hayır. Dur tahmin edeyim,” dedi ani bir heyecanla. “Nebati? Sümer? Yok, hayır. Aksum.”

Hilal’in dili tutulmuştu.

“Sen Yozlaşmamış olanlardan yanasın, değil mi?” diye bağırdı genç kadın.

Hilal söyleyecek söz bulamıyordu. Enki’yle bir şekilde ilişkili bu kadın, belli ki onunla aynı safta değildi ama Hilal’le kendi başına bilemeyeceği şeyler hakkında konuşuyordu.

“Kafam karıştı,” diye itiraf etti Hilal.

Kadın, palayı Hilal’in bacağından bir santim aşağı kaydırды. “Ateşkes?”

Hilal, belli belirsiz başını salladı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Kafam Karıştı,” diye dalga geçti kadın. Palayı yere indirdi. “Ben de Stella Vycory. Enki’nin kızıyım. Tanrıya şükürler olsun ki gerçek kızı değilim, evlatlığım. Ve o piçi öldürmeyi gerçekten istiyorsan sana yardım ederim. Çünkü ben de aynı şeyi istiyorum, dostum.”

MACCABEE ADLAI, BAITSAKHAN

34 Eichenallee, Charlottenburg, Berlin, Almanya

Maccabee ve Baitsakhan, Berlin'deki diğ er gizli Nebati evine taşındı.

Alice'in onları bulmasının üzerinden iki gün geçmişti. Maccabee'nin yüzü hâlâ şişti. Sol gözü kapalıydı. Altı dudağı yanılmıştı. Yüzünün her yeri morarmıştı.

Baitsakhan'ın yeni eli iyi çalışıyordu ama metal ve plastiğın etiyile birleştiğı yer çok ağırdı.

Ka uklarından beri pek konuşmamışlardı. Hoş sokaklarında hoş insanların yürüdüğü hoş bir mahallede, hoş bir evdeydiler. Abaddon haberinden sonra bazı şehirler karışmıştı ama Berlin onlardan biri değıldi. Alman h k meti, bütün kültürel kurumları ücretsiz yapmış, restoranlarda, birahanelerde, d kk nlerde ve diledikleri yerde kullanılmak üzere bütün vatandaşlarına 5.000 avroluk kupon dağıtmıştı. Benzin ve elektrik bedavaydı. Avrupa'da herhangi bir yere trenle gitmek 1 avroydu; böylece insanlar sevdiklerini ziyaret edebilecek, taşraya taşınabilecek ya da belki de son bir kez görmek için dağı ya da okyanusa gidebilecekti. şehirde açık hava konserleri düzenlenmiş, çocuklar için seyyar sirk kurulmuştu. Hatta geceleri insanların toplanıp birbirlerine sevgilerini g sterebileceğı etkinlikler yapılıyordu.

Maccabee de Baitsakhan da bunları umursamıyordu. Tek yaptıkları ağrı kesicileri yutmak, iyileşmeye çalışmak, bir yandan tabancalarını yağlayıp bıçaklarını bilerken bir taraftan da küreyi incelemektir.

Baitsakhan, Türkiye’de elini yaktığından beri küreye dokunmamıştı. Dokunamamaktan nefret ediyordu. Nefret ediyordu.

İki güne kadar toparlanacaklarını düşünüyorlardı. Maccabee bir jet ayarlamıştı bile. Bu evde 1.000.000 dolar ve 757 ons altın vardı. Ve bir sürü silah... Hepsini uçakta yanlarına alacaklardı.

Her şeyi alıp buradan gideceklerdi.

Başka bir Oyuncunun gelmesini beklemektense küreyi kullanıp Oyuncuların peşine düşeceklerdi.

Küre, An’ın Tokyo’da olduğunu gösteriyordu. Aisling, bir uçakla Kuzey Kanada üzerinden, muhtemelen Asya’ya gidiyordu. Hilal, Las Vegas’taydı. Shari, Himalayalar’ın doğusunda, Jago’yla Sarah ise Peru, Juliaca’dıydı.

“Tlaloc ve Alopay,” dedi Maccabee, küreye bakarken. “Bizden başka birlikte Oynayan yegâne Oyuncular.”

“Ve Dünya Anahtarı onlarda,” dedi Baitsakhan, dalgalı Moğol hançerini bir taşla bilerken.

Maccabee başını iki yana salladı.

“Ama onlarda kalmayacak, kardeşim.”

“Onlarda kalmayacak.”

Peru’ya gitme zamanı gelmişti.

JAGO TLALOC, SARAH ALOPAY

Inca Manco Cápac Uluslararası Havaalanı, Juliaca, Peru

Cessna tipi uçak havaalanının özel bir köşesinde durdu. Jago, Sarah'ya, "Geldik," dedi. Çenesiyle pencereden dışarıyı işaret etti. "Bu babam. Guitarrero Tlaloc."

Sarah, üzerinden eğilip dışarı baktı. Guitarrero, Jago'dan daha uzun, çok daha iriydi. Kahverengi kovboy şapkası, yılan derisi çizmeleri ve bolo kravatıyla tam bir Güney çiftçisine benziyordu. Kalaşnikof tüfeğinin kabzasını kalçasına dayamıştı. Yanında, kaportasına kırmızı bir pençe izi çizilmiş, beyaz bir Chevy Suburban duruyordu.

"Çok sert görünüyor," dedi Sarah.

"Değildir."

Sarah doğrulup Jago'yu uzun uzun öptü. "Beni buraya getirdiğin için hâlâ mutsuzum ama birlikte olduğumuz için mutuyum." Jago gülümseyince ekledi. "Hadi gel, babanla tanışalım."

Renzo, merdiveni indirince uçaktan çıktılar. Dışarısı serindi, hava Sarah'nın alışıktığı olduğundan daha hafifti. Juliaca, deniz seviyesinden 12.549 fit yukarıdaki Collao Platosu'nun üzerindediydi. Meyve bahçeleriyle dolu tepeler ve And zirveleri, şehrin etrafını sanyordu.

Guitarrero oğluna sarılıp yanaklarından öptü; önce sol, sonra sağ, sonra sol, sonra yine sağ. Haç çıkardı, ellerini gökyüzüne uzattı, ardından Jago'nun omzuna vurdu. Renzo'ya sarıldı. Sarah'nın anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. İki adam, ancak kendilerinin anlayabileceği bir espriye güldü. Sonra, Sarah'ya döndü.

"Sana ne diyeceğim?" diye sordu İngilizce.

"*Tanıştığımıza sevindim*, desen, Papi," dedi Jago. Guitarrero Sarah'nın elini tuttu. Guitarrero omuz silkti. Gülümsedi. Gülümsemesi buluşıcıydı. Sarah da gülümsedi. Ne bu adama ne de Renzo'ya güveniyordu. Ama Jago'ya güveniyordu. Ya da onu Meksika'ya getirmeden önce güveniyordu. Şimdi, duyduğu güvende çatlaklar belirmeye başlamıştı. Jago'nun onun iyiliği için böyle davrandığına çaresizce inanmak istiyordu. Kendi başına kararlar alamayacak kadar kafası karışık olduğu için böyle olduğuna inanmak istiyordu.

Jago, rahatlatmak istercesine elini sıktı.

Sarah gülümsemeye devam etti.

Gülümsemeye devam etmesi gerekiyordu.

Eşyalarını toplarken Jago, Dünya Anahtarı'nı bölmeden alıp fermuarlı cebine koydu. Sonra Suburban arabaya bindiler. Pasaport kontrolünü pas geçip yakınlardaki tel örgünün yanına gittiler. Üniformasız bir güvenlik görevlisi, bir düğmeye bastı. Kapı açıldığında Suburban, havaalanından çıktı. Görevli arkalarından el sallarken Guitarrero dostane bir el hareketi çekti.

"Bunun için ona bin Amerikan doları ödemem gerekti," dedi İspanyolca. Sarah bunu anlayabiliyordu. İspanyolcası mükemmel değildi ama idare ederdi. "Hem de ben! Şehrin hakimi, Guitarrero Tlaloc. İnanabiliyor musun?"

"Hayır, *papi*, inanamıyorum," diye yanıtladı Jago ön koltukta. Kucağında Kalaşnikof vardı.

Guitarrero, İspanyolca'yı bırakıp yaklaşık bir dakika boyunca tuhaf bir dilde konuştu. Ses tonu hiddetliydi ve arada

gönülsüz kahkahalar atıyordu. Sarah sadece iki kelimeyi yakaladı. Bunu daha önce de duymuştu: "Aucapoma Huayna." Bu bir isimdi.

Jago, babasını çok iyi anlasa da cevap vermedi. Onun yerine Renzo konuştu. Kısa bir cevap verdi.

"Sí, sí, sí," dedi Guitarrero.

Jago hâlâ susuyordu.

Sarah, kendisinden bir şeyler saklandığını düşündüğünden mutsuzdu. İdare eder İspanyolcasıyla, "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Jago, omzunun üstünden bakıp gözlerini devirdi. "Papi diyor ki *El Punta del Diablo* dediğimiz meteordan beri güvenlik geliri yüzde seksen beş düşmüş. Anlaşılan şehir boşalmış. Geriye sadece suçlular, fırsatçılar, rahipler, yoksullar ve küçük bir askeri birlik kalmış... Bu sonuncusuna on yıllardır para veriyoruz, o yüzden kalmışlar."

"Bu iyi bir şey," diye şansını denedi Sarah.

"Evet ama çeteler diğer çetelere korunma için para ödemez," dedi Guitarrero. "İyi ki köşeye biraz para atmışız!"

Guitarrero'nun yakınmalarının güvenlik gelirleriyle uzaktan yakından alakalı olmadığına dair Sarah'nın içini kemiren bir kuşku vardı. Endgame'le alakası olmayan bir konuda neden gizli dillerini kullansınlar ki? Son 10 yıldır Irak'ta yaşayan Renzo, neden güvenlik gelirlerini dert etsindi? Büyük saygı gören yaşlı Olmek Aucapoma Huayna'nın bunlarla ne ilgisi vardı?

Yalan söylüyorlar.

Suburban, havaalanı arazisinin kıyısına ulaştığında iki araba onlara eşlik etmeye başladı. Öndeki son model büyük Toyota pikabın kasasına .50 kalibrelik makineli tüfek yerleştirilmişti, tüfeğin arkasında bir adam duruyordu, iki fedai de M4 tüfekleriyle onu koruyordu. Kasanın üç yanı bombaya dayanıklı plakalarla kaplanmıştı ve makineli tüfeğin önünde siper niyetine

çelik bir kalkan vardı. Adamların hepsi kurşungeçirmez zırhlar kuşanmıştı.

Arkada ise siyah renkli bir Tahoe vardı. İki aracın da kaportasında kırmızı renkli büyük bir kartal pençesi izi vardı.

Konvoy hızlanırken Guitarrero, “Sıkı tutunun,” dedi İspanyolca.

Juliaca’nın kenar mahallelerine giren arabalar, aralarındaki mesafeyi iyice azaltarak şehrin batısına yöneldiler. Bir düzineden fazla tuğla ve beton binanın görüldüğü تنها şehrin üzerinde dumanlar yükseliyordu. Jago, hâlâ dumanı tüten meteor çukurlarından birini gösterdi.

“Pisliğin teki iki gün önce su arıtma tesisini yakmış,” dedi Guitarrero, yoldaki çukurlardan ve sokak köpeklerinden kaçınmak için direksiyonu sağa sola sallarken. Pikaptaki adamlar uyarı atışları yapıyor, yolu açıyorlardı. Delik deşik olmuş bir futbol sahasını ve terk edilmiş bir mahalleyi geçip duvarlarında kurşun izleri olan, bütün pencereleri kırılmış binaların olduğu ticari bir merkeze girdiler. Etrafı kum torbalarıyla korumaya alınmış bir meyhanenin önündeki yaşlıca bir adam, uzun bir puro içiyordu. Tabancası belindeydi. İspanyol Misyon tarzında yapılmış süslü bir kiliseyi geçtiler. İnsanlar etrafında dolaşıyor, dizlerinin üzerine çökmüş konuşuyor, yemek yiyor, hatta kahkahalar atıyordu. Uzun beyaz cübbeli rahipler, günah çıkaranların itiraflarını dinliyor, şişe şişe su dağıtıyor, herkese nazık davranıyordu. Karmaşadan eser yoktu, burası adeta kasırganın ortasındaki sakin bir ada gibiydi. Düz teneke çatılı alçak tuğla binaların yan yana dizildiği fakir bir semte geldiler. Çorak bahçelerde sokak hayvanları dolaşıyordu. Her yerden erkekler ve gençler, geçen konvoyu bağıyor, yumruk sallıyor, taş fırlatıyordu.

“Sen Çağrı toplantısı için ayrıldıktan sonra Cielos çetesi buraya yerleşti,” dedi Guitarrero. Bunun üzerine Jago, Bolivya’daki Titicaca Gölü’nün diğer tarafında bulunan Nuestra

Señora de la Paz'dan olan Cielos çetesinin, Tlaloclarla uzun zamandır rekabet içinde olduğunu açıkladı. "Endgame hakkında hiçbir şey bilmiyorlar," diye bağırdı Guitarrero, motorun kükremesini bastırmak için. "Üstelik yıllardır baş belası olmaktan öteye geçemediler ama bizimle rekabet edecek güçleri olmasa da Abaddon duyurulduktan hemen sonra sokaklara çıkıp şehri semt semt ele geçirmeye başladılar. Şimdilik sesimizi çıkarmıyoruz. Endgame, çete savaşlarıyla zaman kaybedilmeyecek kadar önemli. Büyük Karşılaşma'ya hazır olmalıyız."

Pikaptaki adamlar etrafa ateş etmeye devam ederken üç Tlaloc aracı hızlandı. Jago heyecanla tezahürat yaptığında Guitarrero, pikaba iyice yaklaştı, .50 kalibrelik makineli tüfek binalara ateş ediyordu. Araçlar hız kesmedi. Aksine hızlandılar. Küçük silahlarla karşılık veriliyordu. Çarpan kurşunlar, minik havai fişekler gibi turuncu kıvılcımlar saçarak araçlardan sekiyordu. Kurşunlardan biri tam Sarah'nın dışarıyı seyrettiği pencerede patladı.

Kurşungeçirmez.

Sarah gözünü bile kırpmadı.

Yolculuk gerçekten eğlenceliydi.

Fakat Cielo çetesinin hâkim olduğu tozlu kenar mahallenin kuyusına vardıklarında Sarah, koyu renk kot pantolon ve sarı Nike tişört giymiş bir kadın gördü. Kucağında bir bebek vardı. Kadın, bebeğinin başını eliyle koruyarak sırtını sokağa vermiş, sığınacak bir yer arıyordu.

Hem anne hem bebek ağlıyordu.

Bu çılgınlık, Abaddon'nun sonucuydu.

Endgame'in sonucu.

Sarah, mide bulantısını basturmaya çalıştı.

Silah sesleri giderek geride kalıyordu. 4,15 mil daha gittikten sonra araçlar yavaşladı. Üniformalı adamlar tarafından korunan bir yere geldiler. Hemen yanlarındaki iki Humvee cipin üzerinde

de kırmızı pençe izi vardı. Tlaloclar'ın çeteleri üzerindeki kontrolü Sarah için hayran olunacak bir şeydi. Kendi soyu daha uyumluydu, gölgelerde yaşamaya razı olmuşlardı. Tabii ki harekete geçmeye hazırlardı ama buradaki çok daha büyük çaplı bir oluşumdu.

Bu başka bir şeydi.

Olmek halkı, savaşa hazırды.

Beyzbol kepinde gümüş bir şerif rozeti taşıyan memur Suburban'a yaklaştığında Guitarrero pencereyi indirip adamları İspanyolca konuştu. Şerif Juan Papan. Adam arabanın içine eğilip Jago'yla tokalaştı, Renzo'yu başıyla selamladı, Sarah'ya şöyle bir baktı. Adamın ne düşündüğünü yüzünden okumak mümkün değildi.

Şerif Papan, nöbet yerine döndüğünde konvoy harekete geçti. Şehrin güneybatısındaki kahverengi dağın eteklerinde kıvrıla kıvrıla ilerleyen asfalt yola girdiler. Her yüz metrede bir nöbetçi kulübeleri vardı, Sarah beş zırlı Humvee, iki topçu arabası saydı. Çorak topraklardaki tek ağaçlar, artık askeri birlikler tarafından kullanılan büyük malikâneleri saklıyordu. Sarah'nın gördüğü her araç, her üniforma, kırmızı pençe taşıyordu.

Yol, yüksek bir taş duvarın ortasındaki demir kapıda son buldu. Yukarıda nöbetçiler vardı. Sarah 17 kişi saydı. Hepsi silahlıydı. Kapı açıldığında Suburban özel çakıl yolda ilerledi.

"Evim," dedi Jago, İngilizce, gururlu bir şekilde.

"Senin az önceki belalı sokaklarda yetiştiğini sanıyordum," dedi Sarah, başparmağıyla omzunun üzerinden arkayı göstererek.

Renzo kıkırdadı.

"Orada yetişti," dedi Guitarrero.

"Buraya, şehirde olan bitenlerden uzak kalmak için geliriz," dedi Jago. "*Casa Isla Tranquila*."

Arabanın yanındaki elle boyanmış küçük tabelada da aynen böyle yazıyordu. Harflerin arkasında bir palmiye ağacı ve gümüşü mavi sular görülebiliyordu. İki yandaki kalın beton blokların arasından geçmek için Guitarrero, Suburban'ın direksiyonunu kıl payıyla çevirebiliyordu. Bu, önden gelebilecek bir saldırı için son savunma hattıydı. Sonunda evin önüne geldiler. Ortada fokurdayan taş bir süs havuzu vardı. Sarah, üç cip, silahlı bir başka pikap, bir Bentley sedan ve kaputun üzerinde siyah bir "33" olan sarıya boyanmış 1970 model üstü açılabilir bir Pontiac GTO gördü.

"İşler yolunda, ha?" dedi Sarah.

Guitarrero, arabayı durdurup motoru susturdu. "*Sí, señorita.*"

Arabadan çıktılar. Tlaloclar'ın İspanyol tarzı büyük çiftlik evinin merdivenlerinden, kırmızı ve mor çiçek desenleriyle bezeli elbise giymiş bir kadın iniyordu. Dalgalı koyu siyah saçlarını serbest bırakmıştı. Yalın ayaktı. Jago saçlarını, çenesini, rahat hareketlerini ondan almış olmalıydı. Kadın, dünyadaki bütün felaketler başka bir gezegenin başına gelmiş gibi kocaman gülümsedi.

Jago kollarını uzatıp, "*¡Hola, Mamá!*" diye bağırды.

Kadın eteklerini tutup yarı koşar adımlarla oğlunun yanına geldi. Ona sarıldı. Öptü. Hayatta olduğu için, hâlâ Oynadığı, soyunu temsil ettiği, halkını hayatta tuttuğu için ne kadar mutlu olduğunu söyledi.

"Hep öyle yapacağım, *Mamá,*" dedi Jago, kendini kadının sevgi gösterilerine bırakarak.

"Bu annem, Sarah. Hayu Marca Tlaloc."

"Bu hep bahsettiğin kız mı?" dedi Hayu Marca, mükemmel bir İngilizceyle. Sanki Jago'yla sömestr tatilinde tanışmışlar da Amerikalı sevgilisini ailesiyle tanıştırmaya getirmiş gibi davranıyordu.

"Jago'nun size benden bahsettiğini bilmiyordum."

“Uçakta derin derin uyuduğun sırada annemle konuştum.”

Hayu Marca, iki eliyle birden Sarah’nın sağ elini tuttu. Cahokia Oyuncusuna gülümsedi. “Aramızda başka bir Oyuncu olmasından endişelenmem gerekir ama Jago sana kefil oldu. Üstelik gözlerinden yüreğinin tertemiz olduğunu görebiliyorum, 233’üncü soyun Oyuncusu Sarah Alopay.”

“Teşekkürler, Bayan Tlaloc,” dedi Sarah. “Renzo aynı fikirde değil.”

“Ona saygım büyük,” dedi kadın alçak sesle. “Ama bizim Oyuncumuz Jago. Burada korkmana hiç gerek yok.”

Hayu Marca sevgi doluydu ve Sarah, her ne kadar kendi ailesiyle birlikte olmayı tercih etse de kadına inanıyordu. Guitarrero’ya karşı hissettiği birtakım kuşkular azalmaya başladı. Hayu Marca, Sarah’nın elini bırakıp başıyla evi gösterdi. “Erkekler yüklerini boşaltırken sana odanı göstereyim, ne dersin? Eminim yol yorgunusundur. Odana meyve ve peynir hazırlattım.”

Sarah, Jago’ya bakıp olurunun almak istedi.

“Dinlen, Sarah,” dedi Jago. “Ben de dinleneceğim. Ama önce babamla Aucapoma Huayna hakkında konuşmak istiyorum.”

“Şehrin karmaşasına girmesin diye helikopterle getiriyoruz. Yakında burada olacak,” dedi Guittarrero.

“Güzel,” dedi Jago.

Hayu Marca, Sarah’nın elini çekiştirdi. “Hadi gel, Oyuncu.”

Sarah, sırt çantasını omzuna attı. İçindeki tabancasıyla bıçağı sırtına batıyordu. “Peki.”

“Eşyalarının geri kalanını birazdan getiririm,” dedi Jago.

Sarah, Hayu Marca’ya baktı. “Hadi gidelim o zaman.”

Zevkle dekore edilmiş hole girip goblen ve antika gibi görünen mobilyaların ve bir ucunda kocaman bir şöminenin olduğu oturma odasından geçtiler. Dört bir yanını evin çevre-

lediği avlu bahçeye çıktılar. Bahçe kusursuzdu ama kış olduğu için fazla çiçek yoktu. Nöbetçiler çaktırmadan etrafta dolaşıyordu.

“Burası kaleye benziyor,” dedi Sarah.

“Yazın görmeni isterdim. Çok güzel oluyor.”

“Eminim öyledir.”

Bahçenin diğer ucuna gidip iki yanında odaların sıralandığı halı kaplı bir hole girdiler. Hayu Marca önden yürürken çiçeklerden, Jago’dan, Titicaca Gölü’nden bahsetti. Açık bir kapının önünde durduğunda Sarah içeri baktı. Kanopi yatağı gördü. Cumbalı pencereler bahçeye bakıyordu. Masanın üzerinde meyve, peynir, kapağı açılmış bir şişe soda, yatağın ayakucundaydıysa temiz havlular vardı.

Hayu Marca, Sarah’ın koluna dokundu. “Sarah, Jago’yla birbirinizin hayatını kurtardığınızı biliyorum. Sen olmasaydın şimdiye ölmüş olabilirdi. Sana teşekkür etmek istiyorum.”

Sarah, Londra metrosunda, öldüğünden *emin* bir şekilde Jago’yu gözünü kırpmadan ardında bıraktığını hatırladı. Ne kadar da kolay vazgeçmişti!

Başını iki yana salladı. “Jago olmasaydı asıl ben ölürdüm, Bayan Tlaloc. Bana çok iyi davrandı. Sanırım ikimiz de birbirimize iyi geliyoruz. Keşke onunla başka türlü tanışmış...” Elini salladı.

Hayu Marca, ayaklarına bakıyordu. “Evet. Endgame zor bir oyun.”

“Aynen. Sandığımdan da zor.”

Hayu Marca başını kaldırdı. “Daha da zorlaşacak, Sarah.”

“Biliyorum.” Sarah aniden tükendiğini hissetti. “Biliyorum.”

Hayu Marca bir adım gerileyip Sarah’ya baktı. “Günlerdir duş almamışsındır, tatlım. Hadi temizlen, dinlen. Dolapta temiz iç çamaşırı ve kıyafetler var. Sonra yine yanına geliriz.”

Sarah gülümsedi. “Teşekkürler, Bayan Tlaloc.”

Hayu Marca, başını iki yana sallarken elini kaldırdı. “Ben bir şey yapmadım.”

Sarah odaya girip kapıyı kapattı. Masada kendine bir bardak su doldurdu. Maden suyu köpürüp tıslıyordu. Bir yudum aldı. Su güzeldi. Tatlı gelmişti. Yuttu.

O sırada kapı kilitlendi.

Dışarıdan.

Sarah olduğu yerde döndü. Kapıya koşup açmayı denedi. Hayu Marca, onu içeri kilitlemişti. Kapıyı yumruklarken ahşap gibi görünse de ahşap olmadığını anladı.

Kapı, kalın çeliktendi.

Sırt çantasını açıp tabancasını çıkardı ve bahçeye bakan pencereye ateş etti.

Kurşun camdan oraya buraya sekip sonunda dolaba saplandı.

Cama koştı. Omzuyla yüklendi. Yumrukladı. “Yalancı!”

Dizlerinin üstüne çöktü. Cama bir kez daha vurdu. “Lanet olası yalancı! Neden?”

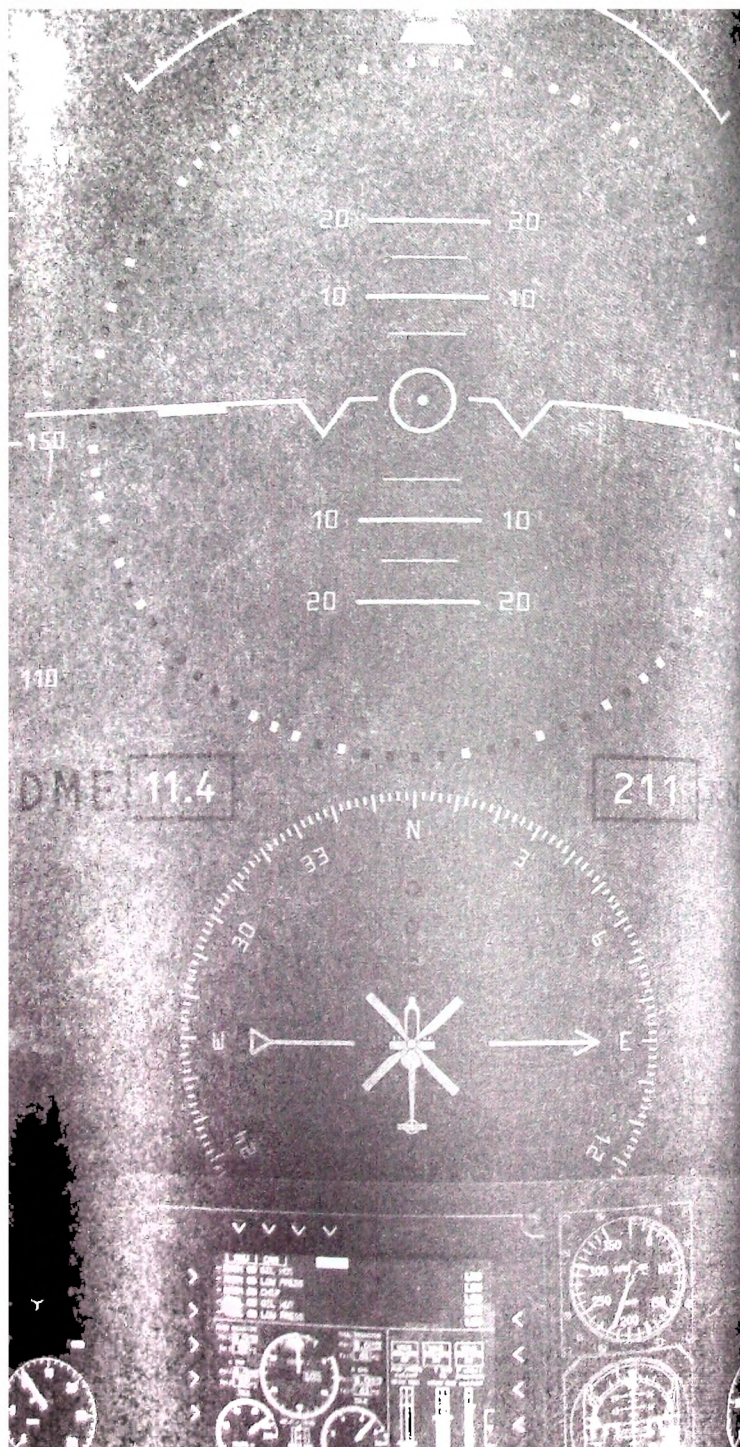
Ama kimse onu duymadı.

Bir dakika sonra Jago, Renzo ve Guitarrero avluya girdiğinde, kollarını açan Hayu Marca onları karşıladı. Jago, Sarah’yla ilgilenmedi. Belki onu göremiyordu bile.

Adamlar, sırtlarını Sarah’nın odasına vermişti. Sarah’nın yüzünü görebildiği tek kişi Hayu Marca’ydı. Kadın oğluna, tek oğluna, Olmek soyunun gardiyanına yaklaştı. Kocaman sarıldı. İki eliyle birden delikanlının yaralı yüzünü tuttu. Bunu yaparken de Sarah’nın odasına baktı.

Sarah’nın penceresine bakıp gülümsedi.

Hem de en sinsi, en kötücül gülümsemesiyle.

HİLAL İBN İSA EL-SALT, STELLA VYCTORY

Bledsoe'daki depodan dönüştürülmüş ev, Sunrise Manor, Nevada, ABD

Hilal, ahşap masanın başında, plastik bir sandalyede oturuyordu. Stella, su ısıtmakla uğraşıyordu. Üstündekini çıkarmış, V-yaka sade tişörtü ve dar siyah kot pantolonuyla kalmıştı. Üzerinde NEFRET yazan palayı Hilal'e geri vermiş, hatta kendini iyi hissedecekse bir tabanca vermeyi bile önermişti. Hilal, buna gerek olmadığı cevabını vermişti.

Genç kadın, kupalara sallama çayları koyarken Hilal konuşmayı denedi, "Bayan Vyctory, ben—"

"Stella, lütfen. Bana Stella diyebilirsiniz."

"Stella—özür dilerim ama birkaç sorum var."

"Eminim vardır," dedi Stella, dumanı tüten iki kupayla tezgâhın etrafını dolaşırken. "Benim de var." Hilal'in karşısına oturup kupaları masaya koydu. "Seç birini. Seni zehirlemeye çalışmadığımdan emin olmanı istiyorum."

Hilal kupalardan birini işaret etti. Stella kupadan büyük bir yudum aldı, sıcak sıvı boğazından aşağı inerken yüzünü ekşitti, sonra kupayı Hilal'e uzattı. Almadı.

Henüz zamanı değildi.

Stella, ellerini ensesine koyup arkasına yaslandı. Hilal, kadının vücudunu çok beğenmişti. "Önce ben sorabilir miyim?"

Sandalyesinde dimdik oturan Hilal, biraz sinirli olmanın urancıyla, "Tabii," dedi.

Genç kadının yaralarıyla ilgili sorular soracağını sanıyordu, oysa Stella, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Yeterli bir nedenmiş gibi Hilal, "Ben bir Oyuncuyum," dedi.

Stella başını iki yana salladı. "Alınma ama yemezler. Beni şans eseri bulmadın. Bir şey seni buraya yönlendirdi. Sanırım oldukça eski bir şey. Onlardan birine ait bir şey," dedi Stella tavanı işaret ederek.

Hilal cevap vermedi. Söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Enki yüzünden başıma gelmeyen acayıplık kalmadı. Anlaşılr bir amacı olmayan makineler, ne zaman dokunsam uçmaya başlayan küçük kayalar, yedi parmaklı eller için yapılmış müzik aletleri ve nasıl oluyorsa bir şekilde ışık saçabilen antik bir taş harita. O yüzden sende de böyle birşey olduğuna eminim, yanılıyor muyum?"

"Olabilir."

"Mahsuru yoksa görebilir miyim?"

"Emin değilim."

"Sandıkta mı buldun onu?"

Hilal söyleyecek söz bulamadı.

"Yardımcılarımla birlikte uzun süredir 12 kadim soyu araştırıyoruz. Aksum halkı hakkında sandığından daha çok şey biliyorum. Onu şimdi görebilir miyim?" dedi Stella.

Birkaç dakika düşündükten sonra, "Evet, görebilirsin," dedi Hilal. Cihazı cebinden dikkatlice çıkarıp masanın üzerine koydu. "Sen ve Enki Caduceus sembolüyle işaretlenmişsiniz. Bu sembolü daha önce görmüş müydün?"

"Papa Vatikan'da mı oturuyor?"

"Şey..."

"Şaka yapıyorum. Tabii ki biliyorum." Öne eğilip gözlerini cihaza dikerek, "Dokunabilir miyim?" diye sordu Stella.

“Evet.”

Masaya doğru uzandı. Parmaklarıyla cihaza dokunduğu anda cihaz parlayarak canlandı. Tıpkı Hilal’in elinde parladığı gibi. Bu Hilal için ikna edici olmuştu. Stella’yı şans sayesinde bulduğuna artık daha çok inanmıştı.

Ya da kader.

“Vay canına,” dedi Stella.

“Herkes böyle tepki vermez, Stella.”

“Şanslıyım o zaman.” Cihazı alıp odanın etrafında dolaştırdı.

“Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Yanıma gel. Elimden geldiğince açıklamaya çalışacağım.”

Stella ayağa kalktı. Masanın etrafında dolandı. Gözlerini ekrandan hiç ayırmıyordu.

Hilal’in yanına diz çöktü. Stella cihazı tuttuğunda ekranda yıldız ya da işaretler çıkmamıştı. Ama koordinat listesi ve parlayan küre oradaydı. O tutarken cihazda başka şeyler de vardı. Bunlar cihazın üzerine işlenmiş düz çizgi ve küçük noktaların aksine tuhaf, parlak işaretlerdi.

“Koordinatları çözdün mü?” diye sordu Stella, onu sınarcasına.

“Hareketli olanlar Oyuncular. Diğerlerinden emin değilim.”

“İlginç. Ya turuncu küre?”

“Sence?” diye sordu Hilal. Açıklama yapacak mı merak ediyordu.

“Bay El-Salt, sanırım bu sizin ilk sorunuz oluyor. Kendinizi dizginlemenize hayran kaldım.”

“Teşekkür ederim, Stella. Ama lütfen bana Hilal de.”

“Pekâlâ, Hilal. Bu küçük kürenin ne olduğunu biliyorum. Televizyondaki adamın Gök Anahtarı dediği şey.”

Hilal kaşlarını çattı. “Ama bundan nasıl emin olabilirsin?”

“Biraz önce bir haritadan bahsetmiştim. Tüm dünyayı kapsıyor. Üzerinde bu küre de var. Gök Anahtarı bulunmadan

önce küre Stonehenge üzerindeydi. Şimdi ise Himalayalar'ın doğusunda. Gök Anahtarı olduğundan eminim.”

“Ve Sırası geldiğinde de bize üçüncü anahtarın yerini göstereceğini düşünüyorsun?”

“Öyle umalım, değil mi?”

“Tabii, öyle umalım.”

“Stella, bunun Gök Anahtarı olduğundan eminsen neden peşinden gitmiyorsun? Diğer Oyuncuları bulmak istemiyor musun?”

“Gök Anahtarı'yla veya Oyuncularla ilgilenmiyorum. Şu anda değil. Ne olursa olsun. Gördüğün gibi benim de bir soyum var. İlk 12'lerden olmasa da küçük bir ordu topladım. Bir süredir onları topluyordum. Hem onlara öğretip hem de onlardan öğreniyordum. Meydan okuyup eğitiyordum. *Birlikte* çalışıyorduk.”

“Ne için? Endgame için mi?”

Stella ayağa kalkıp Hilal'in omzuna elini koydu. “Hayır. Savaş için.”

“Enki'ye karşı mı?”

Stella başını iki yana salladı.

O anda kafasına dank etti: “Yaratıcılar.”

“Evet.”

O anda Hilal'in Stella Vycory'ye olan güveni çoğalmış, artmış, taşmıştı. Artık ona tamamiyle inanıyordu. Stella cihazı ona vererek koltuğuna geri döndü. Ortamın sakinleşmesini bekledi. Çayından biraz daha içti. Sonunda Hilal de lezzetli, hafif acı ama tatlı ve çiçekli olan çayını içebilmişti.

“Neden onlarla savaşasın ki?” diye sordu Hilal.

“Oyalamak gibi olmasın ama buna bir soruyla yanıt vereyim. Endgame niçin var?”

Hilal'in boğazına bir acı saplandı. “Eğer başlamadan önce sorsaydın sana Yaratıcılar yüzünden derdim.”

"Yani kehanet. Çünkü Tanrı onu müjdeledi."

"Evet."

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun?"

"Olmasını istedikleri için Endgame var. Birbirimizle kavga etmemizi görmek istediler. Acı çektiğimizi ve öldüğümüzü görmek istediler. Ayrıca bu bir tahmin olsa da, sahip olduğumuza sahip olmak istediler."

Stella burnunun ucuna parmağını koyarak, "Kesinlikle," dedi.

"Dünya'ya."

"Aynen. Bilimkurgu filminden farkı yok."

"Evet. Ama neden? Yıldızlara gidebilecek kadar olağanüstü güce sahip bir ırksa bunlar, neden Dünya? Ve neden Endgame'le vakit harcıyorlar ki?"

"İşte orasını henüz çözemedim. Şimdilik geldiklerini ve onları durdurmamız gerektiğini bilmemiz yeterli." Uzun bir sessizlik oldu. Biraz daha çay içtiler. Stella bardağını bırakırken eliyle Hilal'in yaralarını işaret etti. "Bunları sana başka bir Oyuncu mu yaptı?"

"Birlikte çalışan iki Oyuncu."

"Üzıldüm."

Hilal omuz silkti. "Hayattayım sonuçta. Oyunun bir parçası bu. Savaşın... bir parçası."

Çünkü aslında bu bir savaş, diye geçirdi içinden Hilal. Oyun değil, bir savaş. Nasıl olur da bunu anlayamadık? Kehanet nasıl bu kadar gözümüzü kör edebildi? Sözde aydınlanmış olanlar değil miydik biz? Nasıl?

"Tüm bunları hazmetmek çok zor, Stella."

"Biliyorum. Doğrusu bana da fazla geldi."

"Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Hiç durma, Aksumlu.."

"Enki'yi neden öldürmek istiyorsun?"

“Ah. Uzun bir cevap olacak. Kısaca ondan nefret ettiğim için. Bir canavar olduğu için. Ama sadece intikam almak için ölmesini istemiyorum. Bundan daha fazlası var. Yaratık istilası olsun olmasın, insanlığın anlamlı bir geleceği olacaksa Enki'nin gitmesi gerektiğini biliyorum. Bu dünyayla daha fazla oynamaz.”

“Bu iyi bir sebep. Ve sakın nefreti küçümseme. Doğruluk yolunda güçlü bir destek olabilir.”

“Bunu unutmayacağım. Neyse, Enki bana yalan söyledi. Yıllarca babam olduğunu sandım. Ama aslında annemin ölmesi için ayarladığı, o anda arka koltukta benim de olduğum korkunç bir araba kazasından sonra beni kaçırdığını öğrendim.”

“Rahatsız edici bir durum.”

“Dur, daha da kötüleşiyor. Annem seksenlerde astronottu. Yörüngedeki görevlerinden biri sırasında DNA'sını değiştirtti. Ama tam olarak insan DNA'sı değildi.”

“Yani...”

“Evet. Genetik kodlarının bir kısmı *yaratık* kodu oldu; *Yarıncı* kodu, Enki'nin damarlarında gezen kodun aynısı.” Çayından bir yudum daha aldı. “Onun kızı olduğum için ben de şans eseri o kodun aktarıldığı kişiyim.”

Hilal'in gözleri kocaman olmuştu. “Yani sen bir...”

Stella başını salladı. “Melez. Galaksilerarası bir melez.”

Hilal omuz silkti. “En azından bu, cihazda neden Caduceus sembolüyle işaretlendiğini açıklıyor.”

“Evet. Ne de olsa bizi bir araya getirdi. Aslında bu çok iyi oldu. Ama dur daha bitirmedim. Beni dizginlemek için işkence ederek yirmi iki yıl uğraştı. Yaptıklarına inanamazdın. Neyseki devam etmedi. Kısa bir süre önce insanlığın eski tarihi ve her ne kadar başlayana kadar Endgame'den habersiz olsam da 12 soy, yozlaşmış insan ve Kadim Gerçek denilen şeyleri öğrenmeye başladım.”

“Kadim Gerçek mi?”

“Evet. Kesin biliyorsundur, değil mi? Gözlerindeki deli bakışlara bakılırsa biliyorsun.”

Hilal başını salladı. Stella’ya, Aksum halkının tek görevinin Endgame için bir Oyuncu hazırlamak değil, aynı zamanda Kadim Gerçeği koruyup Enki’yi yok etmek olduğunu söyledi. “Ama onu hiç bulamadık,” diye hayıflandı.

“Sinsi yılanın tekidir,” dedi Stella.

“Evet.”

“Ama artık onu buldun. En azından beni buldun. Ve ben yarım milden fazla yaklaşamamama rağmen, *sen* ona yaklaşabilirsin.”

Hilal, birden kendini iyi hissetti. Mest olmuştu. “Bana yardım edecek misin, Stella Vycory?”

“Lanet olsun, tabii ki edeceğim. Gerçi yine de söylemeden edemeyeceğim; Enki’nin peşine düşmek, intihar girişimi sayılır. Başarısızlık neredeyse kesindir. Çünkü Enki... bu arada Wayland Vycory adını kullanıyor.”

Hilal bu ismi biliyordu. Herkes bilirdi. “Şu otel sahibi mi?”

“Ta kendisi. Sorun şu ki herif ölümsüz. On bin yılı aşkın süredir buralarda ve önümüzdeki on bin yıl boyunca da buralarda olacak.”

“Ama ben onu öldürebilirim,” dedi Hilal başını sallayarak.

“Saçma.”

“Gerçekten. Öldürebilirim.”

“Nasıl?”

Hilal, Kutsal Sandık’ı, Harun’la Musa’nın asalarını anlattı. “Tek yapmam gereken saldırabilecek kadar yaklaşmak.”

“Bunu sağlayabilirim, Hilal.” Stella, çayından uzun bir yudum aldı. “Hâlâ intihar girişimi olacağını düşünüyorum ama silahların söylediğin gibi işe yarayacaksa denemeye değer. Bu kadar açık sözlü olduğum için kusura bakma.”

“Sorun değil. Aynı fikirdeyim. Tamamen.”

“Harika. Wayland’e çok yakın çalışan bir kstebeğim var. Kadının adı Rima Subotic. Uzun zamandır bekliyor. Sanırım zamanı geldi. Eee, ne diyorsun? Yardım etmeme izin verecek misin?”

“Evet, Stella Vycory. Evet.”

“Harika. O zaman seni çok kıymetli Wayland Vycory’yle tanıştıralım.”

Kirpik. Ürperti. Kirpik.

An belli belirsiz bir seğirme ve hatırlayamadığı bir rüyanın yankısıyla uyandı. Ambarın güney yönündeki bir karyolada yatıyordu. Yan dönüp içinde bulunduğu mekâna baktı. Güneş, tavandaki yağlı üç camdan içeri girmek için adeta savaş veriyordu. Kirişler, bilgisayar, ekran ve klavyelerle dolu çalışma masaları. Silah, para ve kurşunla dolu metal sandıklar. Tokyo Limanı'nın dolgu arazisini üç blok mesafeye kadar tuzla buz edebilecek kapasitede patlayıcılar, detonatörler, düğmeler ve elektronik cihazlarla dolu bir nakliye konteyneri. An'ın kendi tasarladığı karmaşık dörtlü güvenlik duvarıyla korunan IBM System z tipi ana bilgisayara ev sahipliği yapan başka bir nakliye konteyneri. Üç ayak üstünde duran bir Canon 5D. Açıkta bir duş. Bir lavabo. Bir klozet. Bir boy aynası. Kıyafetlerin asılı durduğu küçük bir tekerlekli askı.

Burası An'ın geçici krallığıydı. Dünya üzerinde kalan altı Shang karargâhından biri. Yeni hamlesini yapacağı yıkım sarayı.

Yataktan kalktı. Çıplak olduğu halde kolyesi boynundaydı. Beton zeminde yalın ayak yürüyüp lavaboya gitti. Sıcak suyu

açtı. Lavabodan dumanlar yükseliyordu. Ellerini göğsüne götürüp Chiyoko Takeda'nın saçlarını düzeltti. Burnundan derin bir nefes aldı. Hâlâ kızın kokusunu alabiliyordu. Koku giderek zayıflıyordu ama An hâlâ koklayabiliyordu.

Bunun ne kadar süreceğinden emin değildi.

Kirpik. Ürperti. Ürperti.

Tikler, artçı şoklar gibiydi. Chiyoko, onu koruyordu. Amcasına yaptıklarından sonra bile. Soyuna saygısızlığın en büyüğünü yaptıktan sonra bile onu koruyordu.

Şimdi bile.

İşte Chiyoko, onu bu kadar çok sevmiştir.

Şimdi bile seviyordu.

An, ellerini suyun altına götürdü. Chiyoko'nun analog saati hâlâ bileğindeydi. Yelkovan tıklayarak ilerledi.

Tık tık tık.

Saniyeler geçti.

Zaman beklemiyordu.

Tık tık tık.

Askıdan aldığı siyah tulumu giydi. Ana bilgisayarın başına oturdu. Ekran açılana kadar tırnaklarını kemirdi. Dizini titretti. Sonunda Chiyoko'nun resmi ekranı doldurdu. Bu fotoğrafı Çin'deki güvenlik kamerasından almıştı. Terminal penceresini açıp bir dizi komutla birlikte 2148050023574 rakamlarından oluşan pin numarasını yazdı. Elini kaldırıp havada salladı. Bilgisayara bağlı Kinect algılayıcı, hareketini yorumladı. Ekranda pencereler açılıp kapanmaya başladı. Haritalar, fotoğraflar, isim listeleri, koordinatlar, antik harabeler, kutsal mabedler... Fotoğrafların olduğu klasörü açıp aramaya başladı.

Sarah Alopay'in lise yıllığındaki fotoğrafını buldu.

Jago Tlaloc'un güvenlik kamerasından elde edilmiş temiz görüntüsünü buldu.

Avrupa sahillerinden birinde siyah Speedo mayosuyla, en fazla bir yıl önceki Maccabee Adlai'ın resmini buldu.

Ulan Batur'daki istihbarat arşivlerinden Baitsakhan'ın kumlu bir fotoğrafını buldu.

Etiyopya Hristiyan Yardımseverler web sitesinde Hilal İbn İsa El-Salt'ın gülümseyen resmini buldu. Masmavi gözleri, düzgün dişleri, harika bir cildi vardı.

Kar beyazı teniyle Coney Island'da bikinili Aisling Kopp'un fotoğrafını buldu.

Sivri kuleleri ve kırmızı taşlarıyla bir devin elinden çıkmış gibi görünen çok özel bir kilisenin önünde duran Shari Chopra'nın tatil fotoğrafını buldu. Shari'nin kucagında yanakları dolgun, kısa saçlı bir kız çocuğu vardı. Minik elleriyle Shari'nin rengârenk bluzunu çekiştiriyordu.

Ölenlerin fotoğrafına ihtiyacı yoktu. Chiyoko'nun. Giritlinin. Sümerlinin. İnternette hırpalanmış ve cansız fotoğrafını bulduğu Koori'nin.

Ölü sayısı dört olmuştu ve artacaktı.

Fotoğrafları bir PowerPoint sunumuna yerleştirdi. Konuşması üzerine çalıştı. İdare eder İngilizce bir çeviri versiyonunu bulmak için Google Translate'e göz attı.

Hazır olduğunda kameranın önüne geçip kaydı başlattı. 4'üncü denemesinde, neredeyse hiç takılmadan istediği kaydı elde etti.

"Dünya halkları, benim adım An Liu," diye başlıyordu kayıt. Sesi sakindi. Gözleri boş bakıyordu. Dik oturmuyordu, öne eğilmişti. Saç, deri ve kulaklardan oluşan kolyesi boynunda sallanıyordu.

"Size olan biten her şeyi anlatmak istiyorum. Meteorları. Abaddon'u. Xian'daki bomba olayını. Hayatı ve ölümü. Çoğu insanın henüz duymadıklarını anlatacağım. Endgame denen şeyi. Söylediklerime inanıp inanmamanız umurumda değil ama

anlatacaklarım sonuna kadar doğru. Endgame gerçek. Başınıza gelenlerle başlayan bir yarış bu. Bu, binlerce yıldır gizli tutulan bir yarış. On iki seçilmiş soyun insanları tarafından korunan bir sır. Tarih boyunca, hatta tarih öncesinden beri, atalarının peşinden gidenlerin sakladığı bir sır. Tanrıların kendisine kadar uzanan bir sır. Ben Shang soyundan geliyorum. Endgame gerçek ve Endgame başladı. Kazanmak için birbirimizle savaşıyoruz ve kazanan yaşayacak. Kazanan Oyuncunun soyundan gelenler de yaşayacak. Geri kalan herkes ölecek.”

Boğazını temizledi. Öksürdüğü kısmı daha sonra çıkaracaktı.

“Endgame, yeni dünyayı getirecek ve bu, korkunç bir dünya olacak. Endgame çoğunuzu öldürecek. Çocukları. Anneleri. Oğulları. Babaları. Kızları. Bebekleri. Hiçbirimiz kazanamazsak Endgame bütün insanlığı ve canlıları öldürecek. Ama beni iyi dinleyin, dünya halkları: Endgame, durdurulabilir. Bu yarış nasıl durduracağımı biliyorum.”

Yalan söylüyordu. Oyunu durdurma gibi bir derdi yoktu. Durdurmanın yolunu bilse bile kimseye söylemezdi.

“Abaddon geliyor. Ben ve Diğer Oyuncular, ona Büyük Karşılaşma diyoruz. Soylarımız binlerce yıl öncesinden beri Büyük Karşılaşma’nın geleceğini biliyordu. Birkaç hafta öncesine kadar hiçbirimiz neye benzeyeceğini veya ne zaman olacağını bilmiyorduk ama artık ne kadar korkunç olduğunu hepimiz biliyoruz. Abaddon, korkunç bir şey olacak, dünya halkları. Korkunçluğunu ne ben anlatabilirim ne de siz hayal edebilirsiniz... Ama bunu *siz* durdurabilirsiniz... Durdurabilmem için *bana* yardım edebilirsiniz. Abaddon’u durdurmanın yolu çok basit. Ben ve diğer Oyuncular, hepimiz insanız.”

Video hazır olduğunda fotoğrafları buraya ekleyecekti.

“İsimleri şöyle: Sarah Alopay. Jago Tlaloc. Maccabee Adlai. Baitsakhan adında bir çocuk. Hilal İbn İsa El-Salt. Aisling Kopp. Shari Chopra. Dört Oyuncu öldü. Birini ben öldürdüm.”

Yine öksürerek boğazını temizledi.

“Hepimiz birer insanız. Doğaüstü güçlerimiz falan yok. Ama hepimiz çok ama çok tehlikeliyiz. Hepimiz öldürme, kaçma, bilgisayar ve kılık değiştirme konusunda eğitimliyiz. Uzman pilotlar, dövüşçüler, sürücüleriz. Hepimiz bir araya geldiğimizde, dünyanın en tehlikeli grubu oluruz. Abartmıyorum. Beni İngiliz Özel Kuvvetleri’ne sorabilirsiniz. Doğrulayacaklardır.”

Ellerini dua eder gibi bir araya getirdi.

“Sizden ricam şu. Diğer Oyuncuları öldürmeme yardım edin. Hepsi öldüğünde, ben de intihar edeceğim. Etmezsem siz beni öldürün. Sizlerden saklanmayacağım. Abaddon’dan önce ölürsem, tüm soyların Oyuncuları ölürse oyunda kısa devre olacak. Abaddon’u gökyüzüne yerleştiren tanrılar, onu geri alacak. Zaten güneş sistemindeki varlığı bile tam bir muamma. Gerçek bir gizem. Ortadan yok oluşu da aynı şekilde gizemli olacak ama bu sefer nasıl olduğunu anlayamasak bile neden yok olduğunu bileceğiz.”

İyice öne eğilip kameraya yaklaştı.

“Yok olacak çünkü *siz* bana yardım edeceksiniz. Çünkü *siz* el ele verip hayatı kurtaracaksınız. Dünyadaki yaşamı. Ölümü değil. Yaşamı.”

Bir elini öne uzattı.

“Lütfen. Bana katılın. Oyuncuları öldürün. Dünyayı kurtarın. Oyuncuları öldürün. Dünyayı kurtarın.”

Eli hâlâ havadayken bir an için durdu.

Sonra, *KİRPİKürpertürpertürpertikİRPİKKİRPİKkirpikkirpik.*

ÜRPERTİÜRPERTİürpertikİRPİK.

KirpikÜRPERTİ.

Ürperti.

KİRPİKKİRPİKKİRPİKKİRPİKKİRPİKKİRPİK.

Küçük bir nöbet. Abartacak bir şey yoktu. Kamerayı kapattı. Kurguladıktan sonra YouTube’daki sahte hesabından inter-

nete yükleyecek, bütün haber kanallarını, devlet ajanslarını, binlerce bağımsız gazeteciyi ve dünya çapındaki internet “guru-larını” e-posta yağmuruna tutacaktı. YouTube izlenme sayısıyla oynayıp milyonlarca kez seyredilmiş izlenimi yaratacaktı. Hatta yorum bölümünde, web-botlarının, kaynaklarının, filtrelerinin hâlihazırda bulmaya çalıştığı, Oyuncuların her birinin en son görüldüğü yerleri yazacaktı. Lokasyonları bulduğu anda videoyu yayınlıyacaktı ve bütün dünya hemen izleyecekti. Herkesin inanması gerekmiyordu. *Birkaçının* bile inanması yeterliydi. Tek istediği, bütün ülkelerdeki özel kuvvetlerin, gizli polislerin, istihbarat servislerinin Oyuncuların yüzlerini görmesi, yerlerini öğrenmesi ve Abaddon’u durdurabileceklerini düşünmeleri idi. Tek ihtiyacı, biraz yardımdı.

Ölümün alınlarına yazıldığı aptal insanların yardımı.

Erkekler, kadınlar, çocuklar.

Hepsi.

Kameradaki kaydı bilgisayara yüklerken Chiyoko’nun saatini inceledi. Saniye kolu çalışmıyordu. Parmağıyla kadrana vurdu. Saat 10’un yanındaki bir düğmeye bastı. Kadranı tekrar dövdü. Saniye kolu tekrar hareket etti.

Tık tık tık.

Saati kurmak için tokasını çözdü. O sırada gözüne bir şey çarptı. Emin değildi ama sanki küçük bir dijital nokta şeffaf kadranın yüzeyinde göz kırpmıştı.

Bana bir hediye mi bıraktın, Chiyoko?

Bir DSLR kamera aldı. Fotoğraf çekip bilgisayara aktardı. Photoshop’u açtı.

İşte oradaydı.

Kristal yüzeyin üzerinde belli belirsiz, düzgün olmayan çizgilerle minicik kareler vardı.

Belki bu kareleri, kameranın polarizasyon filtresi ortaya çıkarmıştı? Filtreyi çıkarıp tekrar fotoğraf çekti.

Bu sefer kareler yoktu.

Sonraki 2,3 saatini, saatin fotoğrafına uyguladığında her saniye polarizasyonu bin kat arttıracak makro bir Photoshop yamasıyla uğraşarak geçirdi.

İşte. Makro programı çalıştırdıktan 17 dakika, 31 saniye sonra 3.114.867'nci denemesinde kalıbı buldu.

Kalıbı asetata basıp kameranın merceğine gerdi. Kamerayı üçayağın üzerine yerleştirip masanın üzerindeki saate çevirdi ve görüntüyü doğrudan bilgisayara aktardı.

Bir nokta.

Nokta-nokta.

Üç saniye.

Nokta-nokta.

Bir anlığına sabit.

Kadranın altında minicik harflerle: D cm=300 m.

Yukarıda bir koordinat dizisi: -15.51995, -70.14783.

An, rakamları Google Maps'e girdi. Haritadaki bölge karanlıktı ama Juliaca'nın güneybatısıydı. Peru.

Jago Tlaloc mu?

Tekrar saat 10'un yanındaki düğmeye bastı.

Minik ekran silindi. Bir nokta.

Nokta-nokta.

Üç saniye.

Nokta-nokta.

Bu seferki hızla hareket ediyordu.

An, başka bir koordinat dizisini bilgisayara girdi. Avrupa'nın güneybatısından Güney Amerika'ya uçan başka bir Oyuncuydu bu. Biri Jago Tlaloc'un yanına mı gidiyordu? Kim? Dünya Anahtarları ikisinden birinde miydi? Yoksa Gök Anahtarları'nı da bulmuşlar mıydı? Oyun, An'ın planını boşa çıkaracak kadar ilerlemiş miydi?

Hayır. Oyunculardan biri Gök Anahtarları'nı bulsaydı kepler duyururdu.

Düğmeye tekrar bastı. Chiyoko, sadece iki kişiyi takip ediyordu.

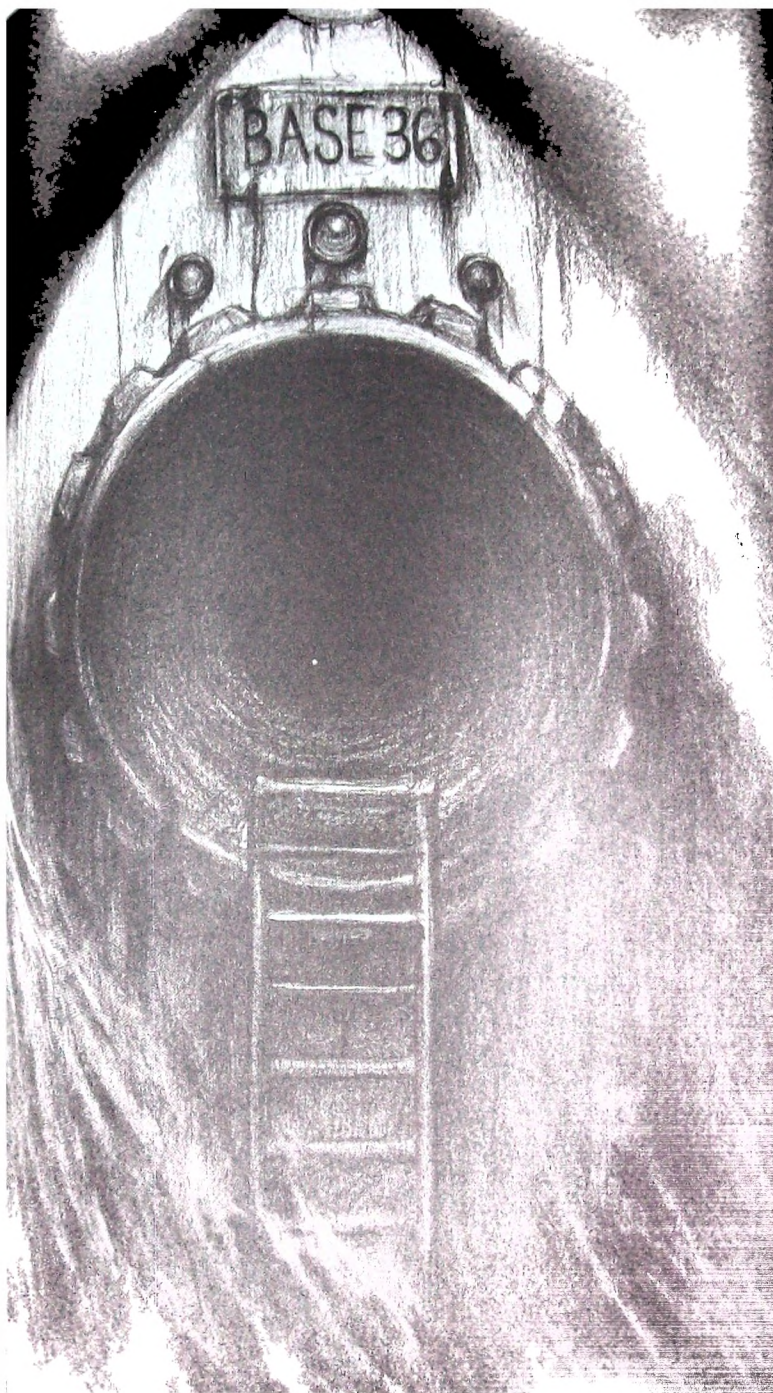
Geriye kalan yedi Oyuncudan ikisini.

Ne güzel bir hediye! Ne kadar paha biçilmez bir hediye!

“Ölümde bile, aşkım.” An, boynundaki Chiyoko’yu okşadı.

Video kısa süre sonra hazır olacaktı. Bu iki Oyuncuyu bütün dünyaya tanıtacak, nerede olduklarını bildirecekti.

“Ölümde bile.”

GREG JORDAN

Gulfstream G650, Bering Boğazı'nın 37.800 fit üstünde

Greg gözlerini ovuşturdu. Yorgun bir şekilde kabine baktı. McCloskey, Aisling ve Büyükbaba'nın uyuduğunu gördü.

İyi, uyusunlar. Bu şey başlamadan mümkün olduğunca güç toplamamız gerek.

Derin bir iç çekti. Son birkaç gün uzun geçmişti. Abaddon haberleri, Aisling'le ittifak, An Liu'nun peşine düşme, hâlâ yönlendirmesi gereken Kilo Foxtrot Echo ve daha da önemlisi çok yakında milyarlarca insanın öleceği bilgisi, hayatının en uzun günlerini yaşamasına neden oluyordu. Üstelik daha önce sıradışı olaylar yaşamamış değildi.

Ama şu son birkaç gün, hayatının en *boktan* günleri olmuştu.

Greg ayağa kalktı. *Küfretmek için daha iyi bir zaman olabilir mi bilmiyorum. Kahretsin, karanlık bir odada oturup haftalar boyunca ardı ardına küfürleri sıralayabilirim ve bildiğim şeyleri düşünürsek bunu yapmam gayet mantıklı olur.*

Sonra boşluğa küfretmektense yaşamayı tercih edeceğini düşündü. Boktan dünyanın içine edileceğini bildiği halde yaşamayı tercih ederdi.

Ve Greg, Stella'ya veya DOAT'a değil de Aisling'e yardım etmenin, yaşamak olduğunu biliyordu. Stella ve yandaşları,

yaratıkların bir daha dünyaya gelmemesi için ellerinden geleni yapabilirlerdi. Hatta Greg onlar için dua bile ederdi ama şimdi öncelikleri değişmişti. Her şeyden önce yaşamak istiyordu. Aisling'e yardım etmeliydi. Aisling, oyunu sonlandırmanın hızlı bir yolunu bulabilirse harika olurdu, bulamazsa kazanmalıydı. Greg bu plana sıkı sıkıya tutunmuştu.

Yapması gereken ekibini Japonya'ya ulaştırıp Aisling'in An Liu'yu öldürebilmesi için en iyi yolu bulmasını sağlamaktı.

Kokpitin kapısını açıp yardımcı pilot koltuğuna sığıştı. Uçağı otomatik pilota bağlayan Marrs bile şekerleme yapıyordu.

Greg kulaklıkları takıp şifreli telsizi açtı. Kilo Foxtrot Echo'nun sürekli dinlediğı kanalı ayarlayıp bir dizi kodu tıkladı.

Tanrı KFE'yi korusun, diye geçirdi içinden. Cennette, cehennemde ve dünyada.

Bir dakika sonra hatta bir çatırtı duyuldu. Protokol gereğı, karşı taraftaki kadın bir şey söylemedi.

Greg konuştu, "Ben Altın Lider. Rahatça konuşma yetkisi verildi. Şifre: 'acı sos elli dokuz alakarga ve tavşancık,' tekrar ediyorum, 'acı sos elli dokuz alakarga ve tavşancık.' Tamam."

"Selam, Altın Lider," dedi kadın.

"Selam, Wi-Fi. Ner'desin?"

"Hâlâ Amesbury'deyim."

"DOAT, Stonehenge'le ilgileniyor mu?"

"Evet. İlgeniyor. Sadece birkaç gün kaldı. Stella'dan haber bekleniyor."

"Ah, Stella. Onunla yakın zamanda konuştun mu?"

"Hayır. Abaddon haberinden beri sessiz. Çok KÖTÜ, değil mi?"

"Hem de çok KÖTÜ, Wi-Fi. Beni iyi dinle. Dünden beri yeni bir görevim var."

"Söyle."

“Ekibini Tokyo’daki sığınakta toplaman gerekiyor. Beş saat kadar yere inmiş olacağız. Ne zaman yetiştirirsin?”

Wi-Fi biraz sustu. “On dört, en fazla on altı saat.”

“Mükemmel. Bu çok üst seviye bir ölüm görevi. İşlanmayı hazır ol.”

Wi-Fi, “Sabırsızlanıyorum,” dediğinde. Greg onun gerçekten heyecanlandığını biliyordu. Wi-Fi, ölüm görevlerine baylırdı. Tüm Kilo Foxtrot Echo üyeleri ölüm görevlerine baylırdı.

“Marrs kurbanla ilgili her şeyi yükleyecek. Yolda kontrol edebilirsin. Tekrar ediyorum. Wi-Fi. Bu sefer süper seksi görünün. Oğlanlar hazır olsun.”

Wi-Fi kükürdü. Oğlanlar hep hazırды ve Greg bunu biliyordu. Kadın, telsizi kapatmadan önce tek bir şey söyledi. “Japonya’da görüşürüz, Altın Lider. Wi-Fi çıkar.”

HILAL İBN İSA EL-SALT

Casino Palace, Süti Oda 2405, Las Vegas, Nevada, ABD

Hilal, 37 saat önce Stella'nın deposundan ayrılmıştı. Kadın bugün ondan haber beklemesini söylemişti. Gelecek haber sayesinde Wayland Vycory'ye yaklaşabilecekti.

Erkenden uyandı. Musa Amcasına, İsa ve Muhammed Babasına ve Buda dedesine dua etti. Her insanın bedeninde unutulmuş bir organ olarak yaşayan ilahi kıvılcımı düşünerek meditasyon yaptı. Yol göstermesini ve güç vermesini istedi.

Kurtuluş ya da kefarete için dua etmedi. Ne olursa olsun, çoktan kurtulmuştu, çoktan affedilmişti.

Cennet yukarıda, Yaratıcıların mekânında değil, tam burada, içindeydi. Hazır olduğunda çantasının içindeki gizli bölmeyi açtı. Bölmede, 12 ahşap küp ve 12 renkli taştan oluşan Harun'un Kolyesi vardı: Odem, Pit'dah, Bareket, Nofekh, Sapir, Yahalom, Leshem, Shebo, Ahlamah, Tarshish, Shoham, Yashfeh. Bu antik eser Eben Ustayı, Kodesh Hakodashim'de sandığın ölümcül saldırısından korumuştur.

Hilal kolyeyi takıp kadim süsleri tenine yapıştıracak kadar sıkı bağladı.

Kolyenin kendisini de koruyacağını umuyordu.

İkiz palalarını bir kuşağa astı. Üzerlerine bol bir keten pantolon geçirdi. Palaları dünyadan saklıyordu. Eski deri sandaletlerini giydi. Harun'un Kolyesi'ni saklayacak bol beyaz bir tişört giydi. Çağrı sırasında boynunda olan diğer kolyesini tuttu. Olan bitene rağmen, hâlâ iyi şansa inanıyordu.

Bugün şansa ihtiyacı olacaktı.

Kutsal Sandık'tan aldığı cihazı, akıllı telefonunu, yepyeni 100'lük banknotlardan oluşan toplam 10.000 dolarlık beş desteyi yatağın üzerine bıraktı. Hepsini siyah deriden sırt çantasına yerleştirecekti.

Son olarak Harun'un ve Musa'nın Asalarını aldı. Yılanların başlarını okşayarak onları canlandırdı. Kahverengi ahşap anında pullu deriye dönüştü. Yaratıklar kıvrılarak Hilal'in bileklerine sarıldı. Kobraların siyah gözlerinde altın kıvılcımlar çakıyordu.

Yılanlar kafalarının iki yanındaki kanatları açtı. Dişlerini gösterdi. Birbirlerine tısladıklarında Hilal onları yatıştırmaya çalıştı. Üflledi. Onlarla konuştu.

"Bugün, görevinizi yerine getireceğiniz gün," dedi. "Bugün, çağlar önce sizi aldatan varlığı parçalayacağınız gün. Bugün insanlığa, Enki'nin aldıklarını geri vereceğiniz gün."

Harun'un yılanı, fırlayıp Hilal'in omzuna dolandı.

"Bugün, insanlığa masumiyeti geri vereceğiniz gün."

**AISLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG JORDAN,
 BRIDGET McCLOSKEY, GRIFFIN MARRS**

*Sheraton Grande Tokyo Bay Hotel, 1009 ve 1011 Süit Odaları,
 1-9 Maibama, Urayasu, Chiba, Japonya*

Aisling ve CIA ajanlarından oluşan yeni ekibi Japonya'ya iki gün önceden gelmiş, Tokyo Körfezi'ne bakan Japon tarzı süit odalarına yerleşmişlerdi. An, batı yönünde, çok yakın bir yerdeydi.

Marrs, bilgisayarının başına oturmuş, elektrikli testere şeklindeki Japon lolipoplarından yiyordu. Jordan da yanındaydı. Sessizce konuşuyorlardı. McCloskey yerdeki minderlere yayılmış, Tokyo Limanı'nın kuzeyindeki adaları gösteren büyükçe bir haritayı inceliyordu. Ahşap bir tepsideki yarısı yenmiş sushi ve Japon turşusu tabağı haritanın bir köşesinde ağırlık gibi duruyordu. Aisling yerden tavana kadar olan pencerenin önündeydi. Büyükbabası hemen yanındaydı. Sagami Körfezi'ndeki Uruga Kanalı'ndan gelen rüzgârlar, camları titretiyor, adeta uluyordu. Karanlık körfez, çeşitli büyüklükteki gemilerle doluydu. Binalar, golf sahaları, oteller, marinalar ve tersanelerle dolu adalar limanın etrafını sarıyordu. İleride, güneydoğu yönünde, Bond filmlerinden fırlamış bir kötü adamın karargâhını andıran uzay çağı tarzında beyaz bir yapı vardı. Batıda, alabildiğine uzayıp

giden, göz kırpan ışıklarla dolu Tokyo manzarası vardı. Tokyo, Aisling'in gördüğü en büyük şehirdi.

"Çok acayip," dedi büyükbabasına, Kelt dilinde.

"Evet. Daha önce iki kere gelmiştim. İki seferinde de ağızım açık kalmıştı."

Aisling'le Büyükbaba, Jordan'la ekibinin önerdiği yardımı kabul etme konusunu kendi aralarında konuşma şansını bulamamışlardı çünkü neredeyse bir saniye bile yalnız kalmamışlardı. Süit odanın geniş alanını ve dışarıda uluyan rüzgârı fırsat bilip sessizce konuşurlar.

"Sence bizden ne saklıyorlar?" dedi Aisling, gırtlaktan gelen melodik dilleriyle.

"İşbirliği yapmaya karar vermeden önce seni ve diğer bütün Oyuncuları öldürmek istediklerini," dedi Büyükbaba sakince.

Aisling başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Yine de artık yardım konusunda samimi olduklarını düşünüyorum. Korktuklarını söylediklerinde onlara inandım."

"Ben de inandım."

Körfezdeki gemilerin manevralarını seyrettiler.

"Aisling," dedi sonra Büyükbaba yavaşça. Soracağı şeyi anlaması için Aisling'in gerisini duyması gerekmiyordu.

"Zaten anlattım. Port Jervis'te yalan söylemedim."

"Biliyorum ama bunu kabul edemem," dedi Büyükbaba.

"Kabul etmelisin, Büyükbaba. Oyuncu benim, kararı ben veririm. Oyun başladıktan sonra yerime başka birinin geçemeyeceğini sen de biliyorsun. Yani bana ve Oyun tarzıma alışmak zorundasın. Oyunu durdurmaya çalışacağım, durduramazsam da kazanmaya çalışacağım."

Büyükbaba bir şey demedi.

"Seni zor durumda bıraktığım için kusura bakma, Büyükbaba. Ama kısa keseceğim." Derin bir nefes aldı. "Bunu, babamın onuruna yapmalıyız. Oğlunu onurlandırmak için.

Boşuna ölmüş olmasın diye.” Söylediklerinin iyice anlaşılmasını bekledi. “Onu öldürme emri aldığını biliyorum ve emri yerine getirmeni anlayışla karşılıyorum. Sırf aynı fikirde olduğum için değil, aynı zamanda öyle olması gerektiğini bildiğim için yaptığımı takdir ediyorum. Soyumuzun emriydi bu. Biz böyleyiz. Ama Endgame başladığına göre, gerçek olduğuna göre ve yıllardır hayal ettiğimizin aksine *gezegenimizi* tehlikeye attığına göre bunu yapmamız gerekiyor. Başka yolu yok. Declan’ın *doğru* yolda öldüğünü bilmek istiyorsan bunu kesinlikle yapmalısınız, Büyükbaba.”

Konuşurken büyükbabasını izliyordu. Yaşlı adamın çenesi seğirdi. Gözleri doldu.

Aisling elini onun koluna koydu. “Seni seviyorum ve seni affediyorum, Büyükbaba. Artık sen de kendini affetmelisin. Bana yardım etmenin en güzel yolu bu olacak.”

Adam, gözlerini manzaradan ayırmadı. Torununun elini tutup sertçe sıktı.

“Yanımda olacak mısınız?” diye sordu Aisling, neredeyse fısıltıyla.

“Başka şansım var mı?”

İkisi de cevabı biliyordu. Aisling’in bir şey söylemesi gerekmiyordu.

“Hep yanında olacağımı. Oyuncum.”

“Güzel.” Aisling, elini büyükbabasının kolundan aşağı kaydırdı. Omuz omuza durup Tokyo’yu seyretiler. Su büyüleyiciydi. Aisling, Godzilla’nın her an fırlayıp kükreyerek helikopterlere saldırmasını bekledi.

Ama şimdi Kıyamet’in zamanı değildi. Henüz zamanı gelmemişti.

“Güzel haberlerim var,” dedi Jordan, Aisling ve Büyükbaba’yı duygusal anlarından kopararak. “KFE, internet üzerinden Liu’yu gözetlemeye başladı ve onayınla saldırıya hazır, Kopp.”

Aisling, Büyükbaba'nın elini son bir kez sıkıp Jordan'a döndü. "Mükemmel. Bakalım, ne görebiliyorlar."

Jordan, kısa bir görüşme yaptıktan sonra Aisling'i KFE hakkında bilgilendirdi. Ekip altı adam ve bir kadından oluşuyordu. Dördü Donanmadan, biri Delta Gücünden, ikisi de CIA suikast birimindendi. Takma adları Duck, Wi-Fi, Zealot, Charnel, Clov, Hamm ve Skyline'dı.

McCloskey, hâlâ haritalarını incelerken Aisling'le Büyükbaba, Jordan'la Marrs'ın yanına gitti.

Marrs, ekibin kurduğu kamerayı bir kolla kontrol ediyordu. Kolu sola ve aşağı oynattı. Kırmızı bir butona bastı. Dizüstü bilgisayarın ekranındaki görüntü büyüdü. "İşte muhteşem An Liu," dedi Marrs, ağzında lolipopuyla.

An, duvar dibindeki karyolada uyuyordu. Üzerindeki örtü açıldığından çıplak kıcını gördüler.

"Bu o mu?" diye sordu Büyükbaba. "Bir çeşit kamptaymış gibi görünüyor."

An, yatakta döndüğünde yüzünü ve gözyaşı dövmelelerini gördüler. "Bu o," dedi Aisling.

"Wi-Fi, onun son zamanlarda çok meşgul olduğunu söylüyor," dedi Marrs. "Korsanlık yapmış: Google, Twitter, Facebook, Anonymous, Dropbox, Instagram, NSA, DIA, CIA, NGA, NASA, Rus FSB, MI6, Israel'deki Unit 8200, Çin'deki MSS... Başka hangi sitelere saldırdığını tanrı bilir."

"Sistemine girebildik mi?" diye sordu Aisling.

"Hayır, sadece görüntü var. Sistemine girebilmek için orayı basıp müdahale etmemiz gerekiyor."

"Yani oradan çıkmasını bekleyeceğiz," dedi Jordan.

"Bence oradan geri dönmek üzere çıkar," dedi Aisling. "Onu öldürmemiz gerekiyor."

"Bence de," dedi McCloskey çöreklediği yerden.

"Bizim McCloskey, aksiyona hep hazırır," dedi Jordan.

McCloskey ayağa kalkıp gerindi. “*Pat!* Tek kurşunda işi biter.”

“Kurşunlar vız gelir tırıs gider,” dedi Aisling.

“Bilemiyorum. Önce bilgisayarına girsek daha iyi olur,” diye araya girdi Marrs. “Wi-Fi, çocuğun çok özel istihbarat yöntemleri olduğunu düşünüyor.”

“Onunla konuşabilir miyiz?” diye sordu Büyükbaba.

Jordan başını iki yana salladı. “Hayır. KFE protokolü, çalışırken konuşmalarını yasaklıyor. Ama konuşabileceğimiz, uzak bir yere gitmesini isteyebilirim.”

Aisling öneriyi düşündü ama sonra kararını verdi, “Liu’ya çaktırmadan içeri girebileceklerinden emin misin?”

McCloskey, “KFE, çaktırmadan bir kedi yavrusunun kıcına bile girebilir,” dedi.

“Gözümde canlandırдың için teşekkürler, McCloskey,” dedi Aisling.

Büyükbaba espriyi duymazdan geldi. “Onu uyutup topladığı bilgileri inceleriz. Yeterince bilgi varsa öldürürüz, hâlâ bilgi toplama aşamasındaysa uyanıp devam etmesine izin veririz.”

McCloskey inatla başını iki yana salladı. “Serumlarla tonlarca boktan deney yaptık. Nasıl tasarlanmış olurlarsa olsunlar, iz bırakıyor. Bahreyn’deki çocuğu hatırlasanıza?”

Jordan gözlerini devirdi. “Faruk El-Nani mi?”

“İki Sol Ayaklı İhtiyar Faruk,” dedi Marrs. “Ona o kokteyli verdikten sonra altı ay boyunca düz çizgide yürüyemedi.”

Aisling dilini şaklattı. “Uyutmanın riskli olduğu konusunda hemfikirim. Hem KFE aksiyonunu görmek istiyorum. Yani sonuçta benim kendi gölge suikast birliğim olacaklar, öyle değil mi, Jordan?”

“Kesinlikle.”

“Bu gece girebilirler mi?” diye sordu Aisling.

“İstiyorsan iki dakikada girebilirler,” dedi Jordan büyük bir güvenle.

Aisling başını iki yana salladı. “Bence hepimiz destek için orada olmalıyız. Ben batıdaki binadan tüfeğimle keskin nişancılık yaparım, sizler de adanın kuzey ve güneyindeki yolları kapatmak için dağılırsınız. Ne olacağı belli olmaz, işler karışabilir. Sonra da idareyi KFE’ye veririz ve sizin... yani *bizim* sert çocukların neler yapabileceğini görürüz.”

Kanımdan ve kemiğimden
İnsanı yaratacağım
Dünyayı mekân bilecek insanı,
Tanrıların hizmet edeceği, tapınakların inşa edileceği.
Ama tanrıları ve yollarını değiştireceğim;
Hepsi şeytanın kurbanı olacak...
Ve Enki konuştu:
... değiştirdiğim tanrılar
... ve biri...
... yok olmalı ve insanı ben yok edeceğim...
... ve tanrıları...
... *ve onlar...*

HİLAL İBN İSA EL-SALT

Vyctory Hotel and Casino, Las Vegas, Nevada, ABD

Stella'nın mesajı, söz verdiği saatte gelmişti. Genç bir komi mesajı getirmiş, sonra koridorda gözden kaybolmuştu. Hilal zarfı açtı. İçinde tek bir sayfa ve tek bir cümle vardı: *Resepsiyondaki sarı çiçekli görevliye 'Rima Subotic ortak arkadaşımız' de.*

Şifreli ama doğrudandı. Hilal'in hoşuna gitti. Asalarını aldı, mesajı yaktı ve Ceasars'tan ayrıldı. Vyctory'ye yürüyecekti.

Caddeler, ilk gece olduğu kadar تنها değildi.

Hilal ana caddede yürürken seyyar satıcıların, kafadan çatlakların ve girişimcilerin kaldırımında kurduğu derme çarma rezgâhların yanından geçti. Hazırladıkları kartonlarda *"HAZİR MISIN?"*, *"Suyu Nasıl Elde Edeceğini Biliyor Musun?"*, *"KÖPEĞİN ve TABANCAN En İyi Dostların!"* gibi şeyler yazıyordu. Bir tane-
sindeyse sadece *"Nasıl Öldürürsün?"* ibaresi görülüyordu.

Adamlardan biri Hilal'i durdurup kurtuluşu satmaya çalıştı: *"Yüce İsa'ya, göklerin siyaha döndüğü, nehirlerde kanın aktığı Mahşer Günü'ne, sonrasında olacıklara yatırım yap!"*

Hilal, adamın cesaretini sevdi ama ilgilenmediğini söyleyerek uzaklaştı. 15 dakika sonra varış noktasına ulaştı. Sokakta durdu. Vyctory Hotel'i ayna camlarla kaplı, 75 kattan oluşan bir binaydı. Camlar şehir manzarasını, dağları, bulutları ve güneşi

yansıtıyordu. Binanın sol üst köşesinde imza gibi tek bir kelime görülebiliyordu: *Vyctory*.

Hilal, özel güvenliğe ait silahlı araçlardan oluşan konvoyu geçip süslü lobiye girdi. Kırmızı renkli şık halılar, farklı renk ve şekillerdeki kristal avizelerden yayılan sıcak ışıkla aydınlanıyordu. Burası Ceasars'tan daha hareketliydi ama kalabalık da sayılmazdı.

Tabletini çıkarıp havaya kaldırdı. İşte orada, tam üstündeydi. Asa, Wayland Vyctory'yi işaret ediyordu.

Hilal, resepsiyon görevlilerini inceledi. Hiçbirinde sarı çiçek yoktu. Aslında lobinin tamamında çiçek kütüğü vardı. Şu Rima Subotic, Enki'ye ulaşmasını sağlayacak yegane kişiye gidip bir resepsiyon görevlisinden yardım isteyecekti. Bankoya yürüyüp 40'larının sonlarındaki Asyalı bir kadını seçti. Kadın, uzun saçlarını tepesinde sımsıkı bir topuzla toplamıştı. Kırmızı dudakları, simsiyah gözleri vardı. Yakasındaki rozette *CINDY* yazıyordu.

"Merhaba, Cindy," dedi Hilal. Kadın, bankonun aşağılarında bir yerde bilgisayar ya da telefonla uğraştığından Hilal'i fark etmemişti.

"Mer—ah!" Kadın parmakuçlarını dudaklarına götürüp nefesini tuttu.

"Görüşüm için özür dilerim."

"Hayır, ben... Yani sadece beklemiyordum..."

Hilal, elini salladı. "Dert etmeyin."

"Oda mı istemiştiniz?"

"Hayır. Ama biriyle görüşmek istiyordum."

Cindy, klavyenin tuşlarına bastı. "Tabii. Hangi oda?"

"Bilmiyorum. İsmi Rima Subotic. Bir arkadaş."

Cindy, fısıldamadan önce sağa sola baktı. "Bayan Subotic'i mi görmek istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Hilal sakince. Belli ki Rima Subotic'i... ya da tahminine göre Wayland Vyctory'yi görmeye gelen fazla insan olmuyordu.

Cindy doğruldu. "Özür dilerim ama bu mümkün değil."

"Evet, Cindy, mümkün. Geldiğimi öğrenirse kesinlikle mümkün olacak."

Kadın başını iki yana salladı. Klavyede bir şeyler yazdığı sırada Hilal, göz ucuyla bir hareketlenme sezdi.

Güvenlik.

"Her hâlükârda Bayan Subotic şu anda burada değil."

Cindy berbat bir yalancıydı.

Hilal, sesini alçaltarak hırlarcasına konuştu. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. Beni görmek isteyeceğinden eminim ve beni başından savmaya çalıştığını öğrendiğinde patronunun... *patronunuzun* hiç de mutlu olmayacağını söyleyebilirim."

Cindy başını kaldırıp baktı. Korktuğu açtı.

Güvenlik yaklaşıyordu.

"Adım Hilal İbn İsa El-Salt. Aksumlu'yum. Ortak bir arkadaşımız, beni Bayan Subotic'le görüşmeye gönderdi. Ona bunu söyle. Tamam mı?"

Kadın ağır ağır başını salladı. Bir elini kaldırdığında güvenlik durdu.

Cindy, bankodan uzaklaşıp telefonda biriyle konuştu. Telefonu kapattıktan sonra, "Burada bekleyin, Bay El-Salt," dedi.

"Teşekkürler, Cindy."

Üç dakika sonra, fazlasıyla iri yarı iki koruma görevlisi belirdi. Tek bir kelime bile etmeden Hilal'i resepsiyondan alıp asansörlere götürdüler. Koridorun sonundaki özel asansör, eski tarz pirinç bir anahtarla açılıyordu. İçindeki gümüş panelde sadece iki düğme vardı. YUKARI ve AŞAĞI. Hilal'in en az 202 santimetre ve 127 kilogram olduğunu tahmin ettiği daha iri koruma görevlisi, YUKARI düğmesine bastı. Diğer adamsa hiç konuşmadan üst baş araması için Hilal'den ellerini kaldırmasını istedi.

Hilal ikiletmedi.

Asansör hızla yükselmeye başladı.

Koruma görevlisi Hilal'in çantasını kontrol ederken paramarlarını görmezden geldi.

Kutsal Sandık'tan çıkan tableti çıkardı.

"Siz hiç konuşmaz mısınız?"

Adamlardan biri başını iki yana sallayıp ağzını açtı.

Dili kesilmişti.

Hilal anlamıştı. "Bay Vyctory'nin dilsiz Netinimlerisiniz, değil mi?"

Hiçbir şaşkınlık ifadesi göstermeyen görevli başıyla onayladı. Sonra tableti salladı.

"Bu hediyeyi Bay Vyctory'ye sunmak için geldim. Zararsızdır. İstersen sende durabilir ama söylediğim zaman ona vermelisin."

Yüzünden ne düşündüğü belli olmayan adam, tableti ceplerinden birine kaydırды.

Asansör aniden durdu. Kapılar açıldı. Hilal parlak beyaz bir fuayeye çıktı. Diğer uçtaki duvarın dibinde tek bir masa vardı. Masanın üzerindeki vazodaysa sarı zambaklar adeta patlıyordu. Çiçeklerin arkasındaki duvara asılmış fotoğraf, uzayın derinliklerini gösteriyordu. Hilal bunun Hubble Uzay Teleskobu'nun çektiği fotoğraflardan biri olduğunu fark etti. Koruma, ayaklarından başlayarak Hilal'i aradı. Palalarını çıkartarak onları meslektaşına teslim etti. Göğsüne doğru aramaya devam ederken gömleğinin altındaki şeyi hissetti. Gözleri korkuyla büyüdü. Hilal'in yakasını kavrayıp tek bir hareketle yırttığında Harun'un Kolyesi ortaya çıktı.

Hilal, "Bu..." diye söze başladı.

"Sandığın şey değil," diyen, kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadığı bir ses Hilal'in sözünü kesti. "Aslında son derece iyi huyludur, Kaneem. Unutulmuş bir çağın hatırası."

Soldaki kapıdan uzun boylu bir kadın çıktı. Kadının teni, hiç güneş görmemiş gibi bembeyazdı ve ipeksi düz siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Gözbebekleri normalden büyüktü;

sanki saatlerini karanlıkta geçirmiş ve gözbebekleri bu yüzden, daha fazla ışık alabilmek için büyümüştü. Fidan gibi zarif bir kadındı. 25 yaşında da olabilirdi, 50 yaşında da. Açık yeşil renkli daracak bir döpiyes giymiş, beline incecik kırmızı bir kemer geçirmişti. Ayağına düz topuklu gümüş ayakkabılar giymişti. Hiç mücevher takmamıştı.

Hilal, bilmeseydi, kadının yarı yaratık olduğuna yemin edebilirdi.

Eğilerek kadını selamladı. “Bayan Rima Subotic sanırım?”

“Evet, Aksumlu,” dedi kadın. “Neden geldiğini açıkla.”

Hilal, Stella’nın köstebeği Rima’nın konumunu çaktırmamaya çalıştığını anlıyordu. Bozuntuya vermedi. “Bayan Subotic, bütün alçakgönüllülüğümle size geldim. Aksum soyunun bir üyesi, bir Endgame Oyuncusuyum. Kâhin Efendimiz ve Babamıza, Eski Ahir’in Baş Temsilcisi’ne, Heliach’a benzersiz bir hediye getirdim.”

Subotic istifini bozmadı. Ellerini arkasında birleştirdi. “Sana neden inanayım, Aksumlu?”

Hilal başını yerden kaldırmadan kadının gümüş ayakkabılarına baktı. “İnanıp inanmamak size kalmış, kardeş. Ama Kâhin Efendimiz Enki’nin Büyük Bulmaca’nın bir parçası olmak isteceğini bildiğim için geldim.”

“Peki bunu nasıl yapacaksın?”

“Netinim, lütfen Bayan Subotic’e getirdiğim şeyi gösterir misin?”

Kadın elini uzattığında Kaneem tableti verdi. Evirdi, çevirdi, parmaklarını üzerinden geçirdi. Tablet çalışmadı.

“Bu nedir?”

“Bu, Efendimizin uzun süre önce kaybettiği kuzeninden kaldı. Soyum, Yaratıcıların yaptığı Kutsal Sandık’ı açtı ve içinde bunu bulduk.” Kadının gözleri kocaman büyüdü ama bir şey söylemedi. Hilal, onun çok inandırıcı olduğunu düşünüyordu.

“Bu cihaz, Enki’nin biraderleriyle iletişim kurmasını, oyunu dilediği şekilde bitirmesini sağlayacak. Bir saniye. Size göstereyim.”

Hilal eline aldığı anda tablet anında canlanarak uçsuz bucaksız yıldızlı uzayı gösterdi. Kapılardan birine doğru tuttuğunda ekranda asa belirdi. “Bu, Enki,” dedi. Tableti bu sefer 236° 34’ 56” yönüne çevirdi. Ekranda nabız gibi atan turuncu küre görüldü. “Bu Gök Anahtarı.”

Kadın hınzır hınzır gülümseyerek tableti geri aldığı anda ekran tekrar karardı. “Demek Vycory Efendimizi bunu kullanarak buldun?”

“Evet.” Hilal, Stella’dan veya onun işaretinden bahsetmeye cesaret edemiyordu. Subotic de bahsetmedi.

“Pekâlâ, Aksumlu. Görüşme hakkını elde ettin ama her şey yakundan izlenecek.”

“Doğal olarak.”

Kadın baştan savarcasına başını eğdi. “Cadı şifacının göğüs-lüğü sende kalabilir...” Göreni rahatsız edecek kadar uzun işaret-parmağını Harun’un Kolyesi’ne doğrulttu. “Ama asalar burada kalacak.”

İkna edici olmayı abartmıyor mu? Başarmak için bunların yanında olması gerektiğini bilmiyor mu?

“Bayan Subotic, bana bir bakın. Kısa bir süre önce iki Oyuncu tarafından öldürülüyordum. Asalarımı ihtiyacım var.”

Rima Subotic başını iki yana salladı. “Kusura bakma ama silah olarak kullanabilirsin. İkimiz de çok iyi biliyoruz ki soyun sopa dövüşünü sanata dönüştürdü, yanılıyor muyum?”

“Evet ama dövüş için palalarımı tercih ederim. Onları da bu adam aldı. Lütfen, çekinmeden asaları inceleyin,” dedi Hilal güvenle. “Tamamen zararsızdırlar.”

Rima Subotic, isimsiz Netinime bakıp sertçe başını salladı. Adam asaları alıp neredeyse dört dakika boyunca ortadan

kayboldu. Bu arada Hilal, rahatsız bir şekilde asansöre yaslandı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu.

Adam tekrar geldi. Asaları Rima Subotic'e verdi.

Başını salladı.

Kadın asalara baktı. "Temiz görünüyor, Aksumlu."

"Biliyorum."

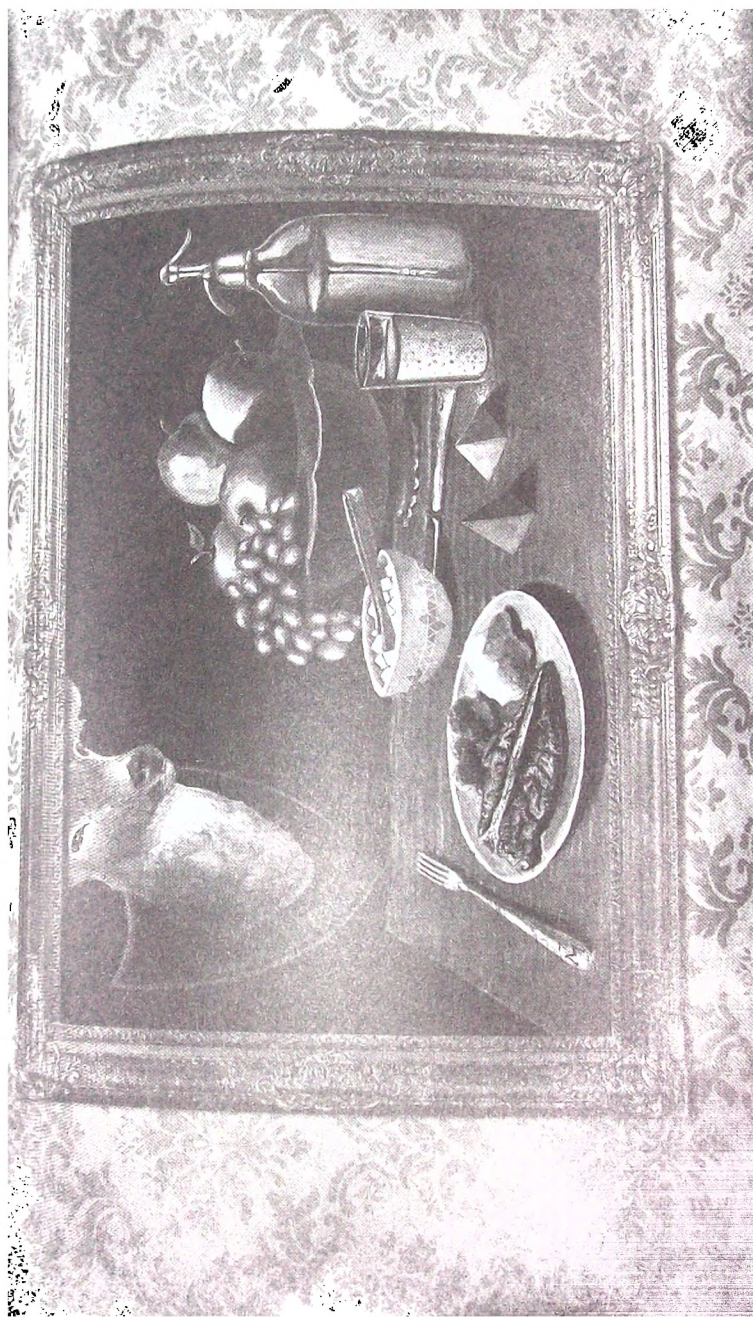
Kadın, oymaları, boş gözleri parmaklarıyla okşadı. "Yılan başı, ha?"

Hilal gülümsedi. "İnsanı baştan çıkaran bir yılan değil miydi?"

Kadın, asaları Hilal'e uzattı. "Ever, oydu kardeş El-Salt."

Subotic, duvardaki belli noktalara sırayla bastığında gizli bir panel önce kırmızı, sonra yeşil, sonra mor, sonra mavi ve en sonunda beyaz bir ışıkla parladı. Duvardaki kapı kayarak açıldı. Ardındaki oda da bembeyazdı.

"Pekâlâ, Aksumlu. Beni takip et. Efendi Vyctory seni bekliyor."

AISSLING KOPP, AN LIU, KILO FOXTROT ECHO

*Shang Antreponu, 3 Chome-7-19 Shinkiba, Kōtō-Ku, Tokyo Limanı,
Japonya*

Saat sabah 04:17'yi gösteriyordu.

Aisling, antreponun bir blok batısındaki iki katlı binanın çatısına yüzüstü uzanmıştı. Namlusunda namlu büyüklüğünde susturucu olan, çok sevdiği keskin nişan tüfeği Brügger & Thomet APR308 elindeydi. Denizden esen soğuk rüzgârı kesen siyah bir tulum giymişti. Durduğu yerden güney, batı ve kuzey yönlerindeki sokakları açıkça görebiliyordu. Sağ tarafında üzerinden atlayıp arkasına saklanabileceği yüksek bir duvar vardı. 75 fit gerisinde biten çatının ötesi denizdi.

Sol gözünde, Griffin Marrs'ın ayarladığı tek camlı Google Glass asılıydı.

Aisling, yerleştirilen kameraların görüntülerini inceliyordu. Charnel, onun karşısında, 85° 42' 39" konumu üzerinde, 716 fit ötede susturucu takılmış M91A2 keskin nişancı tüfeğiyle doğu tarafını gözlüyordu. Clov'la Hamm, antreponun çatısındaydı; An'in gevşek bedeninin tepesinde durmuş, ihtiyaç halinde içeri girmeye hazır bekliyorlardı.

Patlayıcı ve iletişim uzmanı Duck, sokak tarafından körfez girişini kolluyordu. Zealot ise ara sokağın çıkışındaydı. Skyline,

Wi-Fi'ya yardım ediyordu. Tamamen siyahlara bürünmüş Wi-Fi, antreponun içine sarkıtılan iptе asılı duruyordu.

Aisling, gözünü iki kere kırptı. Marrs'ın bilgisayarlarını gördü. Adam kuzeyde, birkaç blok ötedeki bir minibüsteydi. Jordan da yanındaydı. Gözünü tekrar kırptı. Büyükbaba, güneyde birkaç blok ötedeki başka bir minibüsün yolcu koltuğunda oturuyordu. Ellerini sakın bir şekilde M4 karabına tüfeğinin üstünde birleştirmişti. Direksiyondaki McCloskey'ydi.

Jordan'ın sesi Aisling'in kulaklığına ulaştı. "Tüm birimler, saatlerini iki kez kontrol etsin. On dokuz on yedi ve otuz beş saniye Zulu."

Aisling saatine baktı: 19:17:35.

"Tüm birimler hazır olduklarını tek klikle bildirsin."

Aisling, gözlüğüne dokundu. Kendi sinyali La notasıydı. Diğerlerinin farklı notalardaki sinyallerini dinledi.

"Tamam. Tüm birimler sayıldı, herkes hazır. Shang'a gidiyoruz. Tekrarlıyorum, Shang'a gidiyoruz."

An, duvara dönük halde kıvrılmış uyuyordu. Parmaklarının ucuyla Chiyoko'nun saçı ve kulaklarına dokunuyordu.

Wi-Fi, tavandan alçaldı. Ses çıkarmadan kış üstü yere kondu. Kelepçeyi açıp yüzüstü uzandı ve yavaşça An'ın çalışma masasına süründü. Masanın altına girip An'ın bütün bilgisayarlarının ana istasyonu olan Mac Pro'yu buldu.

Sonra arka cebinden sigara paketinden daha büyük olmayan siyah bir kutu, diğer cebinden de yumuşak plastikten bir rulo çıkardı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup çalışmaya başladı. Siyah kutu, küçük olmasına rağmen son derece güçlü bir bilgisayardı. Ucundaki tek kabloyu Mac Pro'nun yüksek hızlı veri portuna taktı. Siyah kutu, özel bir protokolle programlanmıştı, sistemi uyandırmayacaktı. Haliyle Mac Pro uyumaya devam etti.

Yumuşak plastik ruloyu açtı. Sessiz bir klavyeydi bu.

Tuşlara bastığında siyah kutu çalışmaya başladı. Ekran, gözlüğünün camında belirdi. Bağlantı linkini kurdu. Komünikasyon minibüsünde Marrs, hemen An'ın sistemini karıştırmaya, bulabildiği bütün dosyaları indirmeye başladı. O sırada asıl bombayı buldu: An, hâlâ hayatta olan Endgame Oyuncularıyla ilgili topladığı bilgilerle bir video hazırlamıştı.

Wi-Fi'n gönderdiği bağlantıyı izlerken bir martı Aisling'in üzerinden uçtu. Wi-Fi, bağlantıyı kurduktan sonra masanın altında bağdaş kurmuş, ardından susturucu takılmış HK Mark 23 tabancasını An'ın sırtına doğrultmuştu. Belirsiz bir nokta, çocuğun omurgasına ve ciğerine odaklanmıştı. Aisling, koyu renkli ince örtünün altında An'ın inip kalkan omuzlarını seyretti.

Aisling, Wi-Fi ve bütün Kilo Foxtrot Echo üyeleri bekliyordu.

Marrs'ı bekliyorlardı.

An Liu, rüyasında Chiyoko'yu görüyordu. Kız hayattaydı, simsiyah bir mürekkebi andıran sularda yüzüyordu. Saçları gelişigüzel kesilmişti, kulakları yoktu. Dudakları gülümsüyordu. Sadece başı, boynu ve bembeyaz omuzları görünüyordu. Serin bir yel suları dalgalandırdığında Chiyoko'nun gözlerinde korku belirdi. Bir kolunu kaldırdı. Tüyleri diken diken olmuştu. İşaret etti. Ağzını açıp çığlık attı.

Ama ses çıkmadı.

Ağzı her saniye biraz daha da büyürken sessiz çığlıklar atan bir yarığa dönüşüyordu.

Bu bir uyarıydı.

An Liu, gözlerini açtı. Nefesi hâlâ düzenliydi.

Al.

Ver.

Gözlerini kırptırdı. Duvar, burnunun dibindeydi. Denizin kokusunu alabiliyordu. Yukarıdan gelen taze havayı hissedebiliyordu.

Tavan pencerelerinden biri açıktı.

O açmamıştı.

Yalnız değildi.

“Aksum Oyucusunun Las Vegas’ta, Harappan’ın ise Hindistan’ın kuzeydoğusunda bir yerde olduğuna dair istihbarat aldığını söylüyor. Aisling’in hâlâ New York’ta olduğunu sanıyor; tabii bu durum, topladığı istihbaratın güvenilirliğine gölge düşürüyor ama neyse işte. Asıl önemlisi iki oyuncunun izini sürüyor olması. Eleme yaparak bu ikisini Olmek ve Nebati olarak belirlemiş. Cahokia Oyuncusu, Olmek’le birlikte; bu İngiliz istihbaratını doğruluyor. Donghu Oyucusunun nerede olduğundan emin değil. Şu anda dosyaları kopyalıyorum. Bir dakika elli saniyeye ihtiyacım var. Ama bu iyi bir şey. An, çok çalışmış ve ihtiyaç duyduğumuz bilgileri toplamış.”

“Yaklaşık bir dakika, kırk sekiz saniye sonra işaretimle harekete geçin,” dedi Jordan. “Tek klikle onaylayın.”

Aisling gözlüğündeki düğmeye bastı. Diğerlerini de duydu.

Klik klik klik klik klik klik klik klik.

An elini, metal karyolanın duvarla birleştiği noktaya kaydırdı.

Bozuk paradan büyük olmayan düğmeyi hissetti.

Oyunculardan biri buradaydı. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Ama bir Oyuncu buradaydı.

Düğmeye bastı.

0,06 saniyede karyola katlanıp duvara yapıştı. An, karanlık bir dehlize fırladı. Yatak, dehlizin ağzını kapatırken An’i korumaya almıştı.

Çlank! Çlank! Çlink!

İkisi tüfek, üç silahla farklı yönlerden ateş edildi.

KırpıkÜRPERTİKırpık.

An hızla süründü. Yatağın kenarındaki incecik boşluğa metal bir şey saplandı. Bakmaya gerek görmedi. Bir levye olduğunu biliyordu.

ÜRPERTİÜRPERTİ.

Oturabileceği genişlikteki alana emekledi. Hafif bir kırmızı ışık etrafı aydınlatıyordu. Dışarıdan atılan kurşunlar, tam durduğu yere nişan alınmıştı.

Metalin arkasındayken bile onu görebiliyorlardı.

Onu görebiliyorlardı.

Hatta belki—izini sürebiliyorlardı?

Evet. Bir şeyi atlamıştı. İngiliz Özel Kuvvetleri'ndeki dostu Charlie, Manş Denizi'nde seyreden gemideyken paranoyak bir öngörüyle An'ın bir yerine bir çip takmış olmalıydı.

Fırsat bulduğunda çipten kurtulması gerekiyordu.

Yatağın ardından başka gürültüler duyuldu. Metal panelin köşesi gıcırdayarak kıvrıldı. An, bir elin ona doğru bir şey fırlatıldığını gördü.

Başka bir düğmeye bastı. Yerden çelik bir kapak çıktı. Atılan şey, kapağın diğer tarafına çarptı.

An, kulaklarını tıkadı.

Ve patlama. Duvarlar hafifçe sarsıldı. Bu küçük zırhlı oda onu koruyordu. Hem patlama sesine bakılırsa atıkları sınırlı çaplı küçük bir el bombasıydı. Muhtemelen sadece atılan kişiye zarar vermek üzere tasarlanmıştı.

Böylesi el bombaları, bazı durumlarda onun da işine yarayabilirdi.

Bu tür el bombaları, ince ayar gerektirirdi.

Bunu ancak becerikli bir Oyuncu yapabilirdi. Donghu olabilirdi ya da muhtemelen Keltli. En az bilgi sahibi olduğu o ikisinden biri.

Dahası silah seslerine bakılırsa bu Oyuncu yalnız değildi.

Çok ÜRPERTİürpertİÜRPERTİ çok becerikli.

An bombalar, uzaktan kumandalar ve bir çift yarı otomatik silahla döşenmiş yeleği üzerine geçirdi. Arkaya kaykılıp siyah keten pantolonunu giydi. Oturdu. Chiyoko'yu okşadı.

Omzunun hemen üzerinde darbeli matkabın gürültüsü başladı.

Harekete geçmesi gerekiyordu.

Ama önce, küçük sığınağındaki her kimse *kırpikkirpik* ona küçük bir sürprizi vardı.

Aisling, An'ın kaşla göz arasında ortadan kaybolmasıyla birlikte ekibin hareketlenişini gördü.

"Jordan, ben Aisling, tamam."

"Dinliyorum, Aisling," dedi Jordan, gergin bir sesle.

"İçeri giriyorum."

"Hayır," dedi Büyükbaba. "Henüz olmaz. Sabırlı ol. Silahını hazır tut."

"Büyükbaba haklı, Aisling," diye araya girdi McCloskey. "KFE, halleder. Şimdiye kadar hep hallettiler."

Ben de bundan korkuyorum ya, diye geçirdi içinden Aisling. Uzman oldukları için neyle karşı karşıya olduklarını bildiklerini sanıyorlar.

Aisling, otomatik tüfeğin gürültüsü ardından Clov'un acıyla haykırdığını duydu. Gözlükten adamın görüntüsünü buldu. Yerde kıvranıyordu. Görüntünün sağ alt köşesindeki yaşam göstergesine bakılırsa kalbi patlayacakmış gibi hızla atıyordu. Aisling, gözlerini görebilseydi öfkesini, vurulduğu için öfkelenmediğini de görebilirdi.

O gözlerdeki kafa karışıklığını görebilirdi.

Neyle karşı karşıya oldukları hakkında en ufak bir fikirleri bile yok.

Wi-Fi ve Hamm, kenara atlayıp yere baktı. An, ayaklarının dibinde açılan küçük yuvadan Clov'a ateş etmiş, adamın ayak bilekleri kanlar saçarak patlamıştı. "İkinci aşama," dedi Wi-Fi, telaşla mikrofona. Hâlâ çatıda olan Skyline, açık tavan penceresinden aşağı bir ip sarkıttığında Wi-Fi ipi yakalayıp Clov'a bağladı. "Çek," dediğinde, Clov güvenli bir şekilde yukarıya doğru yükseldi.

Bu arada Hamm, darbeli matkapla çalışmaya devam ediyordu. Bir taraftan da açılacak başka bir kapaktan bir tabanca doğrultulacağı korkusuyla duvarı gözlüyordu.

Wi-Fi, birkaç adım geri zıplayıp tabancasını duvara doğrulttu. O sırada Hamm'ın ayağının yakınlarında küçük bir delikten bir namlu belirdiğinde hemen ateş etti. Yere seken kurşunla birlikte tabanca delikten çekildi.

Hamm delmeye devam etti.

Bu sefer 10 fit solda başka bir panel açıldı ve yedi siyah küre, farklı yönlere yuvarlandı.

"Patlayıcı var!" diye bağırdı Wi-Fi. Hamm'le birlikte bütün güçleriyle koşup bilgisayar masalarının ardına saklandılar. Bu arada çatıda yaralı Clov'u omzuna atan Skyline hızla kaçtı.

Küreler arka arkaya patladı—*bambambambambumbambum*. Sadece ikisi patlayıcıydı, diğerleri sis ve ışık bombasıydı. Gerçek bombalar patladığında etrafa saçılan şarapnel parçaları Wi-Fi'in kalçasını sıyrırken Hamm'i iskaladı. İkisi de yere yapışmıştı. Çatıdaki Skyline da yerdeydi. Hasar yoktu. Ayak bileklerinden kan kaybeden Clov'a baktı. Adam, "Ben iyiyim. Şu piçi yakala," dediğinde Skyline başını salladı. "Anlaşıldı."

"Tüm ikincil birimler yerinizi alın," dedi Jordan mikrofona. "Yani sen, Aisling. Liu oradan çıkarsa işini bitir. Tekrar ediyorum, *işini bitir*."

Antreponun içinde Hamm ayağa fırlayıp kolonun ardına saklandı. Wi-Fi yarasına aldırmadan aynı şeyi yaptığında Hamm işaret verdi; yumruk, üç parmak, solu gösteren bir başparmak.

Mesaj açıldı.
An Liu, buradan çıkamayacaktı.
Ölecekti.

Aisling, harekete geçmemek için kendiyle savaşıyordu. Ama diğerleri haklıydı. Canını sıkırsa da yerinde kalmalıydı. An her an her yerden çıkabilirdi ve Aisling olduğu yerden ayrılıp onu kaybederse bu, kaçırılmış büyük bir fırsat olacaktı.

Beklemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.
Nefret ediyordu.

Bombalar patladıktan hemen sonra An, küçük oyuktan duman ve keskin kükürt kokusuyla dolu odaya çıktı. Görmeye ihtiyacı yoktu. Nereye gittiğini biliyordu.

Tek bilmediği peşindekilerin kim olduğuydu.

4,7 saniyede çalışma masasına vardı. Dizüstü bilgisayara uzandı. Ekranını kapattı, kabloları çekti ve yeleğindeki geniş cebe soktu.

Eliyle masanın üzerini biraz daha araştırdı.

Sonunda buldu.

Nobuyuki Takeda'nın *katanasını* bulmuştu. Kılıcı pantolonunun kemerinden kaydırdı.

O sırada susturuculu tüfeğin *vız-vız-vız* sesleri duyuldu. Dumanların içinde uçan kurşun, dumanı peşinden sürüklüyor, havada iz bırakıyordu. An'i kıl payıyla ıskaladı.

An, iki tabancasını birden çekip ateş açtı. İki tabancasından eşzamanlı dörder kurşun attı. Antreponun diğer ucundaki kolona ateş etmişti, onların yerinde olsa oraya saklanırdı.

Sekiz kurşun, metal kirişlerden sekerken An, Wi-Fi'nı başını patlatmaya ya da Hamm'in ensesinde koca bir delik açmaya ne kadar yakın olduğunu göremedi.

Wi-Fi'yla Hamm yere çömeldi.

Skyline, çatıda, gözlüğündeki ekranın ayarlarıyla oynadı. Vücut ısısı yerine İngilizlerin taktığı çiple An'ın yerini saptayacaktı.

Sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Sonra ayarları Hamm, Wi-Fi ve ekipteki herkese gönderecek, böylece Kilo Foxtrot Echo, An Liu'yu gebertebilecekti.

Skyline ayarlarla oynarken An dumanların arasında sessiz adımlarla nakliye konteynerlerine doğru yürüdü. Yeleğindeki küçük bir kutunun kapağını açtı. İçindeki kırmızı düğmeye bastı. Sonra bıraktı...

Aisling, Skyline'in gönderdiği ayarları aldı ve *-pıt!* bağlandığı anda An Liu'nun bacağına olduğunu bildiği çipin antreponun içinde hareket ettiğini gördü.

Oyuncuya karşı Oyuncu.

Zaten başından beri böyle olmalıydı.

Tetiğe hafifçe bastırdı. Başını eğdi. Nefesini tuttu. Kurşunları zırh delen cinstendi, o yüzden duvarları delip An'ın vücuduna saplanması işten bile değildi.

Sorun olmayacaktı.

Fakat tam ateş edeceği sırada batı yönünde bir parlama oldu. Yüzünün ısındığını hissederken binaların, gökyüzünün, pencerelerin kızıl turuncu alevlerle kavrulduğunu gördü. Patlama kulaklarını doldurdu. Gayriihtiyarî tetiği çekti. Kurşun, antreponun duvarını delip Shang Oyuncusunu iki fitle kaçırdı ve beton zemine saplanmadan önce Hamm'ın zırhını, derisini, kemiklerini, ciğerini, kemiklerini, derisini ve sonunda zırhını delip geçti.

Hamm, dumanla dolu odada yere yığılırken anında öldü.

Aisling yüzünü yere dayayıp elleriyle başını korudu.

Bomba, antreponun körfez kapısının hemen önünde patlamıştı. Saçılan şarapnellerle birlikte bir fit uzunluğundaki çelik bir çubuk Duck'ın yanağından girip beynini dağıttı.

Ekipten biri daha ölmüştü.

Çatıdaki Skyline, yere dümdüz uzanmıştı ama hâlâ hasar almamıştı. Kan kaybından bayılan Clov, patlamayı fark etmemişti bile.

Wi-Fi, Hamm'e doğru sürünürken Skyline aşağı indiğini bildirdi. Zealot da nöbet tuttuğu ara sokaktan ayrılıp içeri girdi. Aisling başını kaldırıp antreponun alevler içindeki iki yanına baktı. Araba alarmları çalıyordu. Körfezde bir geminin, Endgame'den bihaber bir şekilde uzaklardan çaldığı düdüğü duydu.

Toparlanıp tüfeğini omzuna dayadı, sürgüsünü çekti ve nefes aldı. Kulaklığındaki çığlıkları duymazdan geldi. İşin boka sarmasına, Jordan'ın Aisling ve Charnel rahatça ateş edebilsin diye Skyline ve Zealot'a yerinde kalmalarını emretmesine aldırmadı.

Umurunda değildi.

Gözünü kısıtı, An'ın bacağındaki çipi yakalamaya çalıştı. Başta göremedi, sonra... işte oradaydı. Mor bir noktacı! Namluyu çevirdi. Tetiğe hafif bir baskı uygulayıp tüfeği ayarladı.

Sonra ateş etti.

Büyük bir kurşun, dumanı yarıp An'ın bacağını bir santimetrelilik mesafeyle iskaladı.

An hızlandı.

Öteki yönden gelen başka bir kurşun, bu sefer birkaç santimetrelilik mesafeyle iskaladı.

Evet, beni izliyorlar. Şu bacağımdaki çürük. Çip orada. Fırsatını bulduğumda çipi çıkarmam lazım.

Koştı.

Daha iyi olan nişancının attığı büyük kurşun, yine birkaç santimetreye iskaladı. Koşarken nişan almaları zorlaşıyordu.

Daha iyi nişancı.

Oyuncu, dedi içinden An.

Birkaç küçük kurşun etrafında vınladı. Bunlar odanın içinden geliyordu. Koşmaya devam ederken o yöne ateş açtı.

Arka taraftaki keskin nişancı tekrar denediğinde kurşun birkaç fit uzağından geçti.

Sonraki önden geldi; sadece üç santimle ıskalamıştı.

Bunlara ek, bir de yukarıdan orta kalibreli ve susturuculu bir karabinayla ateş ediliyordu.

Tam zamanında ana bilgisayarın içinde durduğu konteynere ulaştı. Kapılar açıldı. İçeri girip kapıları kapattı, keskin nişancı-lardan birkaç saniyelğine kurtulmak için kapının ardına çelik çubuğu taktı.

Aisling ateş etmeye devam ediyordu, sonra *-puf-* An Liu'nun çipi bir anda gözden kayboldu. Üç kurşun daha atmıştı ki Skyline durmasını söyledi. Wi-Fi araya girdi, "Görüyorum. Batı yönündeki konteynerde. Köşeye kısırdık. Oraya gidiyorum."

Skyline'la Zealot da harekete geçti. Çatıdan aşağı atlayan Charnel, fısıltıyla dua ediyordu.

Aisling ellerinden ve dizlerinden güç alıp ayağa kalktı. Binanın kenarındaki yağmur borusundan inip diğerlerine katılacaktı ki gözündeki Marcus Loxias Megalos canlandı.

Endgame'in ilk kurbanı Marcus.

An, oyunda öldüren ilk kişi.

Qin Lin Dağları'ndaki toplantıyı mümkün olduğunca çok sayıda Oyuncuyu öldürmek için fırsat bilen An.

Manyak bir bombayla Xian'daki sığınağını patlatan An.

Aisling durdu.

"Bekleyin—" dedi mikrofona.

Büyükbaba, "Ne oldu, Aisling?" diye sordu.

"Niye kendini köşeye sıkıştırdı?"

“Ne demek istiyorsun, evlat?” dedi McCloskey.

“Ya—”

An, konteynerin dibine doğru ilerledi. Her taraftan yağın kurşunlar, zırlı duvarlardan sekiyor, neredeyse tiz ve tatlı bir melodi yaratıyorlardı. An, tabancasının şarjörlerini çıkarıp her birini yeniden doldurdu. Kılıflarına soktu. Biri kapiya vuruyordu. Ateş kesildi. An, ana bilgisayarlardan birini kapiya fırlattı. Cihaz parçalanırken kısa devre çatırtıları ile kıvılcımlar saçtı.

Konteynerin arka tarafına döndü. Koruyucu giysisinin yanına gidip bacaklarını, kollarını geçirdi, Chiyoko'nun boynunda rahat olduğundan emin oldu, fermuarı çekti. Başlığı taktı, önünü kapatıp pofuduk bir astronot kıyafetini andıran tulumu sabitledi. Kıyafetin üzerinde Tokyo İtfaiyesi'nin logosu vardı. Eldivenleri taktıktan sonra sol kolundaki bir paneli açıp bir dizi düğmeye bastı. Tulumun içinde hava akımı başlamıştı.

Metal bir kapsülün içine uzanıp kolundaki başka bir düğmeye bastı. Konteyner kapılarının parçalanarak açıldığını duyabiliyordu. Kapsülü kapattı. Kollarını yanlarına uzattı. Kapsülün içindeki hava yastıkları şişip her yanını sardı.

Ölüm için Oynuyorum, aşkım. Ölüm için.

Sağ elinin ayasındaki son düğmeye bastı. Parmağını çekmeden önce gözlerini yumdu.

Kurtuluş yakındı.

Ölüm için Oynuyorum.

“Ya yine bomba patlatırsa?” diye bağırdı Aisling.

“Kahretsin,” dedi Jordan. “Bütün birimler, uzaklaşın. Tekrar ediyorum, uzaklaşın, uzaklaşın, uzaklaşın!”

Aisling tüfeğini atıp çatıdan suya doğru koştu. O kadar hızlı koşuyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Rüzgâr kulaklarında ulurken taş gibi sert bacakları adeta birer yay gibi zıplıyordu.

Damarlarına pompalanan kanı hissedebiliyordu. Korkmuştu ama korku onu daha da canlandırmıştı. Neredeyse An'ın tuzağına düşecekti ve aptalca bir ölüme yakalanmak yerine koşmak daha iyiydi.

Koşmak onu heyecanlandırıyordu. Endgame, damarlarını korkuyla dolduruyordu.

Oyun böyle bir şeydi. Şu anda bile hayatta kalması pamuk ipliğine bağlıydı.

Bütün gücüyle koştu.

On beş fit kalmıştı.

Hızlandı.

On fit.

Çok heyecan vericiydi.

Beş.

Ağzını açıp ciğerlerini havayla doldurdu.

Bir.

Çatıdan atladı.

Aşağı doğru düşerken ellerini önünde birleştirdi.

Suya çarpıp derinliklere dalarken gökyüzü parladı. Daha da aşağı yüzdü. Üzerine çeşitli büyüklükte parçalar yağarken karanlık ve soğuk suları kulaçlarıyla yarıdı. Sonra dönüp doldurularak yapılan limanın ayaklarına doğru yüzdü. Sırtını dayadı, suyun altında dengede durdu, ayaklara tutundu. Aşağısı kapkaranlıktı. Yukarıysa sessiz bir turuncuyla boyanmıştı. Parçalar suya düştüğünde beyaz köpükler çıkarak batıyordu. Köpüklerin ve kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. Su altında nefes tutmada kişisel rekoru üç dakika, beş saniyeydi.

Bu gece her bir saniyeye ihtiyacı olacaktı.

Her bir saniyeye ve daha fazlasına.

SARAH ALOPAY

Casa Isla Tranquila, Özel oda, Juliaca, Peru

Bunu nasıl yapabilmmişti?

Nasıl?

Onu öldürecekti. Onu öldürecekti. Kahrolası Jago'yu *öldürecekti*.

Ana kraliçe onu bu odaya getirdiğinden beri 25 saat geçmişti. Sarah sadece üç saat uyumuştı. Çoğunlukla yere bağdaş kurup birinin girmesini umarak kapıyı izlemişti.

Ölmek Oyuncusunun, dostunun, sevgilisinin, sırdaşının içeri gelmesini umuyordu.

Sevgili hainini bekliyordu.

Onu gebertecekti.

Jago gelmedi.

Sarah oturdu, volta attı, kapıya, pencerelere, bahçede gezerken onu umursamayan ya da gerçekten görüp duymayan insanlara bağırdı.

Sakinleşmeye, olanlara mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştı. Yatağa uzanıp 10 dakikalık şekerlemeler yaptı. Odaya giren olursa kaçırmak istemiyordu. Odaya birileri giriyordu çünkü bazen uyandığında masanın üzerinde yeni yemek oluyordu.

Sarah hiçbir şey yemedi.

Kendini halsiz, bağışlayıcı ya da arada sırada da olsa sakın hissettiğinde şöyle düşünüyordu: *Bunu bir amaçla yapıyor. Burada kalmamı istiyor. Bana ihanet etmedi. Beni seviyor.*

Ama sonra uyurken, savunmasız ve güçsüzken Dünya Anahtarı'nı ondan aldığını hatırlıyordu.

Hayır.

Öfkeden köpürürken volta atıyor, vahşi bir hayvan gibi odayı rurluyordu.

Ondan nefret ediyordu.

Nefret ediyordu.

Nefret.

Tekrar gördüğünde onu öldürecekti.

Jago'yu gebertecekti.

JAGO TLALOC

Casa Isla Tranquila, Juliaca, Peru

Jago odasında volta atmıyordu. Bu oda, yedi yaşındayken yarıktan atlayıp ayağını kurtuğu, dokuz yaşında becağını biterken elini yardığı, 12 yaşındayken 14 yaşındaki ikinci kuzeni Juella'yla ilk kez öpüştüğü odaydı. Konforlu evin keyfini çıkarıyordu. Duvarlara küfürler savurmuyor, kimi ne zaman nasıl öldüreceğine dair planlar yapmıyordu. Uyuyor, yemek yemeyi reddetmiyordu. Ne bir endişesi ne de korkusu vardı.

Yapamazdı. Korkmak ya da endişelenmek Sarah için tehlike olordu.

Sarah için.

Sevdiği ve kendini adadığı kız için.

Geçici bir süreliğine ihanet ettiği kız için büyük tehlike olordu.

İtirazlarına rağmen annesiyle babası Sarah'ı bir odaya kilitletiğinden beri Jago onu düşünüyordu. Onu ne zaman kaçırabileceğini düşünüyordu. Çünkü bir şekilde onu evden çıkarması gerekiyordu. Bunu yapması, kendi kanına, soyuna ihanet sayılan da kaçıracaktı. Artık o ve Sarah birdi. Onlar bir takımdı.

Ve Sarah bir Oyuncuydu.

Teşki kendisi gibi.

Sarah'nın Oyunu Oynamaya İhtiyacı vardı.

Jago, annesiyle bahasına son derece kızgındı ama belli edemedi. Belli etse kızı hemen öldürürlerdi. İtiraz etmemesi zıptı uyandıracığından ve muhtemelen Sarah'nın ölümüyle sonuçlanacağından itiraz etmiş, sonunda Sarah'nın hapsedilmesine razı olmuş gibi yapmıştı. Annesiyle babası, oyununu yamış gibi görünüyordu. Ya da yalanını kabullenmişlerdi ki bu da yine aynı kapağı çıkardı.

Yine de içten içe biliyordu: Sarah olmadan Oynamayacaktı. Bir söz vermişti. Beklenmedik bir şey olmadığı sürece, İslâ Tranquila'dan yanında Sarah Alopay olmadan ayrılmayacaktı.

Bunu yapamazdı.

Ama önce yaşlı Olmek bilgesini görmesi gerekiyordu.

Önce Aucapoma Tlaloc'u görecekti.

Yani şimdi.

Biri kapıyı tıklattı.

"Evet."

Renzo, kapıdan başını uzattı. "Hanım hazır."

Jago ayağa kalktı. Ellerini baldırlarına sürdü. Karşı duvara gidip maun kâsenin içinden Dünya Anahtarı'nı aldı. Küçük, değersiz görünen anahtarı yumruğuyla sardı. Ardından Renzo'yla birlikte avluya gittiler. Jago, Sarah'nın penceresine bakmadı. Onları, süs havuzunun yanında purosunu içen Guitarrero karşıladı. Hazır olup olmadığını sorduğunda Jago, "Tabii ki," dedi.

Avludan evin misafir kanadına girip Aucapoma Huayna'nın odasına yürüdüler.

Beş kapı sonra, koridorun sonundaki kapı Sarah Alopay'ın odasıydı.

Jago, kızın öfkesinin kokusunu alabiliyordu.

Aucapoma Huayna'nın kapısına vardılar. Guitarrero, incecik kahverengi purosundan bir nefes çekti. "Yalnız girmeni istedi, Jago."

Güzel, diye düşündü Jago. “Öyle olsun,” dedi.

Kapı koluna uzandığında babasına döndü. “*Papi*, Sarah’ı Peru’da bırakmak zorunda kalırsam... ona iyi bakar mısın?”

“Bakarım.”

“Yemin et?”

“Yemin ederim.”

Adeta bir yalan makinesi olan Jago, babasının ses tonundaki yalanı algılayabiliyordu. Kendi babası yalan söylüyordu.

Yine.

Jago, teşekkür ederken samimiydi. Babasının niyetini öğrenmesi gerekiyordu ve cevabını almıştı. Kapıyı ardına kadar açıp odaya girdi.

Perdeler çekilmişti ama lambalar ortalığı keyifli bir şekilde aydınlatıyordu. Küçük bir radyoda, neşeli bir klasik müzik çalıyordu. Aucapoma yuvarlak bir masaya oturmuş, onu bekliyordu. Kadının kamburu çıkmıştı, etten çok kemikti ve cildi kuru üzüm gibi kırıkmıştı. Açık mavi ipekten bir sabahlığın altına pofuduk terlikler giymişti. İnce bileklerinde gümüş bilezikler şıngırdıyordu. Gözlerini, karşısındakinin içini görür gibi, doğrudan Jago’ya dikip kadim Olmek dilinde tatlı tatlı konuştu, “Gel, çocuğum. Otur.”

Jago oturdu. “Bu kadar yolu geldiğin için teşekkürler, Aucapoma Huayna.”

Kadın elini boş ver dercesine yüzünün önünde salladı. “Dert etme, çocuğum. Hepimizin beklediği de bu değil miydi zaten?”

“Öyle.”

“Gördüğün üzere artık yaşlıyım. O yüzden hemen sadede gelem mi, hmm?”

Jago, kadının lafı dolaştırmamasından hoşlanmıştı. “Kabul. Görmek istiyor musun?”

Kadın açtığı avucunu uzattı. “Hem de çok.”

“İşte.” Jago, Dünya Anahtarı’nı kadının kırışık eline bıraktı.

“Ahhhhhhh,” diye nefesini tuttu Aucapoma Huayna. “Çok hafif... ama bir o kadar ağır.”

Jago bir şey demedi.

“Gök İnsanları, son derece usta zanaatkârlardır. Hatta *zanaatçı-varlıklar* mı demeli acaba?” Kuş gibi kakhaha atarcasına kendi esprisine güldü.

“Sonuçta bizi de onlar yarattı, öyle değil mi?”

Aucapoma Huayna, Dünya Anahtarı’nı kavrayıp uzun işaret-parmağını Jago’ya doğrulttu. “Kesinlikle öyle. Ve nesiller boyu bizleri, özellikle de Olmek halkını yönettiler.”

“Aucapoma Huayna. Kral Pachakutiq’in bilgeliğine sahipsin. Kadim tarihin gerçeklerini, yaşayan herhangi bir Olmek’ten daha iyi biliyorsun. Anlat. Oyun hakkında ne biliyorsun?”

“Gerçekten de kadim tarihi iyi bilirim, Jago. Sanki Yaratıcılar, kulağıma fısıldıyormuş gibi bilirim. Kadim altın arama çalışmalarını, genetik deneyleri, piramitlerin nasıl yapıldığını, Yaratıcıların dünyanın her yerinde yarattığı enerji alanlarını bilirim. Son buzul çağının sırlarını ve Büyük Tufan’ın nasıl sona erdiğini bilirim. Kadim uçan makineleri ve tarih öncesinde kıtalar arasındaki, Çin’le Güney Amerika arasındaki, Hindistan’la Afrika arasındaki bağlantıları bilirim. İnanç sistemleri doğrultusunda kulluğa rıza gösteren insanları ve bilginin bilimini bilirim. İnsanları öldürmenin bütün yollarını bilirim. Düzinelerce unutulmuş ya da ölü dil bilirim. Ben kayıp antropolojik halkayım.” Sustu.

Sadede gelmek buysa Jago kadının olan biteni uzun uzadıya anlatmasını istememesine seviniyordu.

“Ve artık Dünya Anahtarı’nı gördüğüm için onunla ne yapılması gerektiğini de biliyorum.”

İşte başlıyoruz, diye düşündü Jago.

Kadın, siyah renkli küçük topa bakarken alçak sesle devam etti, “Dünya Anahtarı, kayalık gölün büyük derinliklerinin güney ve doğusundaki, bugün artık Tiwanaku olarak bilinen

antik bir şehrin altında yer alan çok eski bir yerleşkenin kalıntıları arasında bulundu. Güneş Geçidi de oradadır. Geçidi tepeden ırmağa çok iyi bilirim. Dünya Anahtarı'nı oraya götür ve kemeraltının en güneydeki tarafına, yerden tam olarak iki *luk'a*—yani yüz yirmi bir-nokta-iki santimetre yüksekliğe— koy. Ancak o zaman Oyuncu Gök Anahtarı'nın yerini görebilecektir.”

Jago derin bir iç çekti. “Tiwanaku.”

“Evet, Oyuncum.”

“Kahrolası Cielo bölgesi—yani, böyle konuştuğum için kusura bakma, Aucapoma Huayna.”

Yaşlı kadın kıkırdadı. “Lütfen. Ben yaşlı bir kadınam. Özellikle kulaklarım ve dilimde masumiyetten eser kalmadı!”

“Peki, üçüncü ve son anahtar hakkında bir şey biliyor musun? Güneş Anahtarı?”

“Hayır. Hiç.”

Aucapoma Huayna sırtıırken küçük bir öksürük krizine tutuldu. Sonunda elini uzatıp Dünya Anahtarı'nı Jago'ya geri verdi. Öksürmekten gözleri dolmuştu.

Jago ayağa kalkıp üstünü başını düzeltti. “Teşekkür ederim, Aucapoma Huayna. Lütfen kadim bilgilerimizi korumaya devam et. Yine bilgeliğine başvurmam gerekebilir. Şimdi izin verirsen, Oynamam gerekiyor.”

Topuklarının üzerinde dönüp üç adım atmıştı ki Aucapoma Huayna'nın tıslamasıyla olduğu yerde kaldı. “Dur!” Kadının sesi değişmişti. Öksürmesine neden olan şeyden dolayı zorlanıyordu. “Sana kızla ilgili bir şeyler söylemem gerekiyor,” diye kükredi.

Jago, bu kez yavaşça döndü. “Neymiş o?”

Kadın, önündeki altın desenli küçük bardaktan bir yudum su aldı. “Sana soyuyla ilgili neler anlattı?”

“Fazla bir şey anlatmadı. Sanırım bizim kadar hazır değiller. Nedense diğer halklardan daha ‘normal’ olduklarını düşünüyorlarmış. Beni yanlış anlamayı istemem; Sarah, her Oyuncu gibi

yetenekli bir katil ama sanki halkı... bizim ve diğerlerinin sahip olduğu birtakım kaynaklara sahip değil.”

Aucapoma ağır ağır başını salladı. “Bunun bir nedeni var, Oyuncum.”

Jago bir adım öne çıktı. “Evet?”

“Oyun başladığında soylar hakkında hiçbir şey bilmiyordun. Ama ben Cahokia halkını çok uzun yıllardır tanıyorum.”

“Ne olmuş onlara?”

“Tarih boyunca on iki soy içinde Yaratıcılara direnip savaşan tek halktır.”

Jago koltuğa çöktü. “Xehalór Tlaloc, uzun zaman önce buna benzer bir şey söylemişti. İnsanlarla Gök Tanrıları arasındaki savaşla ilgili bir şey. Demek doğruymuş, öyle mi?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“1613 yılında. Yaratıcılar, o yılın sonunda Dünya’da altın arama işini bitirmişti ama Cahokia halkı, eski bir anlaşma gereği onlara bin genç borçluydu. Gezegendeki son Yaratıcı birliği, ayrılmadan önce çocukları isteyince Cahokia halkı talebi reddetti.”

“Yaratıcıların gazabından korkmadılar mı?”

“Hayır. Artık Yaratıcıların tanrı değil, ölümlü oldukları anlaşılmıştı. Bütün yeteneklerini ilahi güce değil, teknolojiye borçluydular. Cahokia halkı, Yaratıcıların onlara verdiği çok güçlü teknolojiyi, özellikle de enerji silahlarını onlara karşı kullanmayı düşünecek kadar kibirliydi. Hesaba katmadıklarıysa Yaratıcıların diğer silahları yedekte saklamış olmalarıydı. Üç günlük savaşın sonunda iki taraf da ağır kayıplar verince Yaratıcılar kendi askerlerini kurtarmaya bile çalışmadan bütün savaş meydanını yeryüzünden sildi. Yaratıcılar da öldü. Geriye sadece iki erkek Cahokia ile kadın ve çocuklardan oluşan küçük bir grup kaldı.”

“Demek ödedikleri bedel bu oldu. Neredeyse soyları tükeniyordu.”

“Çok daha büyük bir bedel ödediler. En büyük aşağılanmayı, soylarının gerçek ismini unutmaları sağlandığında yaşadılar. ‘İnsanlar’ anlamına gelen ismini.”

“*Dio*,” diye fısıldadı Jago.

“Dahası var. Yaratıcılar korkuyor, Oyuncum. Yaklaşık bir yüz elli yıl daha beklerlerse –ki onlar için göz açıp kapayana kadar– bizim...”

“Aşağı yukarı onlar kadar güçlü olacağımızdan korkuyorlar.”

“Ever.”

“Sanıyorum ki Endgame, bu yüzden şimdi başladı. Kehaneti yerine getirmek için değil, gelişimimizi engellemek, sayımızı azaltmak için.”

Bir süre sessizce oturdular.

“Onu öldürmen gerekiyor, Jago,” dedi Aucapoma Huayna emredercesine.

“Ne?”

“Onunla kurduğun ittifak tam bir budalalık. Yaratıcılar, onun soyunun kazanmasına izin vermeyecek. Bunu yapmazlar. Ve Sarah’nın ittifak kurduğu birinin kazanmasına da izin vermezler. Kızın sevgilisinin kazanmasına izin vermeyecekleri kesin.”

“Ben...”

“Onu kendi ellerinle öldürmelisin. Yaratıcılara, kazanmak için her şeyi yapabileceğini göstermelisin.”

“İyi de neden? Daha demin ölümlü olduklarını, hatta korktuklarını söyledin.”

“Bizden daha az ölümlü değiller. Bizden daha az korkmuyorlar. Yaratıcımızın suretinde olduğumuz doğru.” Aucapoma Huayna, Jago’nun elini tuttu. Dudakları telaşla titrerken yanakları aniden al al olmuştu. “Ama hâlâ onlardan korkmamızı gerek-

tirecek kadar güçlüler. Cahokia isyanından çıkan ders bu. Onları sınamayız, Jago Tlaloc.”

“Peki, ya oyun durdurulursa?”

“Durdurulamaz,” dedi kadın iyice öne eğilerek. Jago, kadının nefesindeki baş döndüren kahve, vitamin hapları ve mide asidi karışımının kokusunu alabiliyordu. “Büyük Karşılaşma tetiklendi. Artık hiçbir şey bunu durduramaz. Oynamalısın. Ve sen *-sen!* Cahokia Oyuncusunu öldürmelisin.”

川省通志卷之四十四

丁未公廩正王鳳文

一六五

卷之五

全下血

五

金匱要略

華公 蕭華 受 風 主

風雨

[illegible]

五

卷之四

月二十日

王三才

金一五

周文公

100

HİLAL İBN İSA EL-SALT

*Vyctory Otel and Casino, Wayland Vyctory'nin Şahsi Süit Odası,
Las Vegas, Nevada, ABD*

Hilal, Rima Subotic'in ardından sade koridora girdi. İri yarı iki Netinin de peşlerindeydi.

Bütün yollar buraya çıkıyor, diye düşündü Hilal. Oyunu böyle Oynayacağım aklıma bile gelmezdi. Ama böyle Oynayacağım.

Yozlaşmış yok edeceğim.

Bütün sinir uçları titreşiyordu. Kumu, rüzgârı, tatlı hurmaları, serin suları düşündü. Bunlar ona huzur veriyordu.

Yüreğini sakinleştiriyordu.

Hemen hemen.

"Bir soru daha, Aksum Oyuncusu," dedi Subotic omzunun üstünden.

"Evet?"

"Neden halkını terk edip kendini Efendi Vyctory'ye sunuyorsun?"

"Onları asla terketmedim, kardeş," dedi Hilal açıkça.

"Açıkla."

"Çağrı'nın üzerinden fazla zaman geçmeden Oyuncuların insanlığı kurtarıp oyunun başlamasını engelleyebileceğini öğrendim."

Koridorun sonuna varan Subotic durdu. Ne kapı vardı ne de pencere. Hilal arkasındaki Netinimlerin de durduğunu hissetti. Subotic dönüp sorarcasına baktı.

“Tek yapmamız gereken Oynamayı bırakmaktı,” diye devam etti Hilal. “İçimizden biri Dünya Anahtarı’nı alamasaydı Büyük Karşılaşma tetiklenmemiş, Endgame de durmuş olacaktı.”

“Evet. Yaratıcı, duyurusunda bunu da söylemişti.”

“Aynen. Diğer Oyunculara bunu anlatmaya çalıştım ama Yaratıcıların eliyle, sadece Etiyopya’daki mütevazı köşemizi etkileyen güneş patlamasıyla çabalarım engellendi. İttifak kuran iki Oyuncunun saldırısına uğradım ve bu yaralarla kurtuldum. Sadece otuz altı saat sonra Dünya Anahtarı bulundu ve Büyük Karşılaşma tetiklendi. Ustamla uzun saatler tartıştıktan sonra Yaratıcıların Oyuna müdahale ettiği sonucuna vardık... Oysa bunu yapmamaları gerekiyordu.”

“Evet. Müdahale hakları yok. Yine de bu, buraya neden geldiğini, neden kendini Efendi Enki’ye adadığını açıklamıyor.”

“Yaratıcılar bize verdikleri sözü çiğneyeceklerse, o halde biz de Kutsal Sandık’ı açarak içinde hangi güçlerin olduğuna bakıp en azından yapılan iyiliğin karşılığını verebileceğimizi düşündük. Görev sırasında iki Netinim öldü.”

“Sandık çok güçlüdür.”

“Evet. İçinde, birbirlerinin kuyruğunu kovalayan iki kobra vardı.” Hilal, asaların ucundaki yılan başlarını kavradı. Avuçları terlemişti. Enki’nin şu anda dinleyip seyrettiğini biliyordu ve Hilal o an, gerçekten yalanın bulunduğu bıçak sırtında yürüyordu.

“Ouroboros,” dedi Subotic.

“Evet. Yaratıcılara karşı büyük öfkeye kapılan ustam, ikisinin başını Musa Babamızın sandığına çarptı. İkisi de ölüp küle dönüştü. Sandıkta toz yığınının dışında ustamın dokunmadığı manna makinesi ve elinizdeki tableten başka bir şey yoktu.”

Subotic tableti elinde çevirdi.

"Ustam dokunduğunda da sizde olduğu gibi bir şey olmadı ama Endgame Oyuncusu olarak tablete dokunduğumda birden canlandı. Mesaj açıldı ve bana iki yol gösteriyordu: Ya anahtarların peşine düşerek Oyuna devam et ya da Efendi Enki'yi bul. Oyunun bir çılgınlık olduğunu, yani çağlar önce vaat ettikleri Büyük Bulmaca'nın sonuçlarının Yaratıcıların kendi amaçları doğrultusunda değiştirilebileceğini öğrendikten sonra, yardıma ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Bu kadar basit. Enki'nin Yaratıcı kardeşlerinden nefret ettiğini biliyoruz. O yüzden dünya üzerindeki en güçlü varlığa yardım etmekten daha mantıklısı var mı? Düşmanımızın düşmanı ile ittifak kurmaktan daha iyisi olabilir mi? Beni anlamalısınız, Bayan Subotic. Diğer Oyuncular, hatta beni bu hale getirenler bile, artık öncelikli sorunum değil." Eliyle yüzünü gösterdi. "*Gerçek* düşmanımız, Yaratıcılar ve Endgame'in ta kendisi."

Subotic ağır ağır başını salladı. "İkna edici bir iddia, Aksumlu. Açıklamanı kabul ediyorum. Lütfen, beni takip et."

Evet, gerçek ittifakını saklama konusunda gerçekten çok başarılı, diye düşündü Hilal. Hatta o kadar başarılıydı ki kısacık bir an için kadının bir köstebek olmadığından ve özenle hazırlanmış bir tuzağın içine adım attığından endişelendi.

Yine de bu düşünceleri kafasından kovdu.

Tuzak olsa da olmasa da Enki'yle yüz yüze gelecekti.

Subotic, yüzünü duvara dönüp öylece yürüdü. Hilal bile kadının bir hayalet gibi duvarın içinden geçmesine şaşırmıştı. Yürüyüp yürümeme konusunda tereddüt ettiğinde, arkasındaki Netinimlerden biri onu dürtükledi. Hilal, ilerlemeye başladı ve Subotic gibi duvarın içinden geçti.

Duvar, holografik bir projeksiyondan başka bir şey değildi.

Kendini büyük bir odanın girişinde buldu. Yerler mermerdi, tavan yüksekliği 13 metreyi buluyordu. İki yanındaki gümüş renkli çiçek ve bitki desenleriyle bezeli duvarlar, geniş bir V harfi

gibi açıktı. Solundaki koyu ahşap kafesin içinde bir düzineyi aşkın muhabbet kuşu vardı; sarı, mavi, turuncu ve pembe renkleriyle mutlu mutlu cıvıldıyorlardı. Kuşların tam karşısında, bel hizasındaki bir kaidenin üstüne yüzlerce sayfadan oluşan antik bir kitap yerleştirilmişti. Koyu renk deri ciltli kitap, açık duruyordu. Hilal sayfada yazanları ancak görebiliyordu ve gördükleri ona tamamen yabancıydı.

Birkaç metre ötede, içten aydınlatmalı ve rengârenk camlardan yapılmış uzun bir ağaç vardı; ağaç, etrafa gökkuşağının bütün renklerini yansıtıyordu. Etrafına pofuduk koluklar, kanepeler, alçak sehpa konmuştu. Oturma alanını geçince odanın en geniş alanına varılıyordu. Buradaki yerden tavana pencereler, Para denen tanrıya adanmış muhteşem binalarıyla Las Vegas'a ve arka plandaki kayalık kıvrık dağlara ve uçsuz bucaksız gökyüzüne bakıyordu. Hilal'in tam karşısındaki pencerenin yanında Wayland Vycory duruyordu. Aşağı yukarı 70 yaşlarında görünüyordu. Gözleri parlak, gülümsemesi yapmacıktı. Çok fazla estetik ameliyat geçirmişe benziyordu. Kendine özel olarak yaptırılmış bir takım ve gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Serçeparmağında kocaman altın ve elmaştan bir yüzük vardı.

"Efendi Hilal İbn İsa El-Salt, evime hoş geldin." Konuşurken yüzünün sol tarafı neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Subotic yana çekilip başını eğdi.

"Lordum," dedi Hilal, düşmanına doğru yürürken. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Netinimler sessizce peşinden geldi.

Hilal'le Vycory arasındaki 10,72 metrelik mesafe kısılmıyordu. Hilal, asalarını kavrayıp canlandırmak için hazırladı. Bir metreden daha az ötesinde olması gerekiyordu, gerisini kadim yılanlar halledecekti.

8,6 metre kalmıştı.

Vyctory, renkli kristal ağacın yanında durdu. “Nabzını hissedebiliyorum, Aksumlu. Canını sıkın bir şey mi var?”

Hilal, yürümeye devam etti. Diyaframına yüklendi, bacaklarının, bağırsaklarının, kalbinin ağırlığını hissetmeye çalıştı. Sakin kalmak için bütün gücünü sarf ediyordu. “Hiç, efendim. Ben... şey, heyecanlandım. Son günlerde ruhaf şeyler yaşadım. İnanılmaz şeyler. Ne kadar eğitilmiş olsak da Endgame’in başlayacağını hiç sanmıyordum. Dahası sizi bulmak aklımın ucundan bile geçmemişti!” Hilal, saygıyla eğildi.

Gözlerini yere indirdiğinde Vyctory’nin, Netinimlere küçük bir işaret verdiğini fark etti. Hilal başını kaldırınca Vyctory gülümsedi. “Ben de heyecanlıyım. Oyunculardan birinin beni bulup bulmayacağını merak ediyordum. Senin bulmana sevindim.”

Adamın sesi sarhoş edecek derecede tatlıydı. Hilal, direnmek zorundaydı. Hayatı boyunca aldığı eğitimi şimdi kullanmalıydı.

Sadece 7 metre.

“Bu kadar kısa sürede bu kadar çok zorluk yaşadığın için üzgünüm, Efendi El-Salt,” dedi Vyctory, Hilal’in yaralarını kast ederek. “Bugünkü görüşmemiz iyi geçerse görünüşünü düzeltebilirim.”

“Bu harika olur, efendim.”

Altı metre.

Beş.

Buraya kadar.

Hilal, başparmaklarını yılan başlı asaların üstüne getirdi.

Hızlı olacaktı. Çok hızlı olacaktı.

Vyctory gülümsüyor, gülümsüyordu. Ağız ürkütücü bir şekilde açılırken yüzü bir çizgi roman kahramanıymış gibi uzadı. Parmakları da uzadı. Başını sallayıp göğsünü şişirdi.

Gel, diyordu sanki hareketleriyle. Gel tadımı çıkar.

Aralarında üç metre kaldı. İki.

Fakat tam Hilal asaları canlandırıp saldırıyı başlatacakken Netinimler asaları tekmeledi. Dizlerinin üzerine düştü. Netinimler Hilal'i omzundan tutup yere yatırmaya zorlarken boşta kalan elleriyle de asaları sıkıca tuttuğu elinden bükerek aldılar.

Hilal'in parmakları yere yapıştı.

Mermer üzerinde yatan asalar hâlâ ahşaptı. Yılanlar canlanmayacak, saldırmayacaktı.

Subotic istifini bozmadı. Hilal'i kandırmıştı. Ya da belki gerçek kimliğinin gizli kalmasını istediğinden yardım edemiyordu.

Vyctory, Hilal'in çenesini öyle bir kavradı ki çocuk konuşmadı. Canı yanıyordu.

"Beni kandırabileceğine cidden inandın mı? Tarih öncesinin karanlık günlerinde insanlara yalanı *ben* öğrettim!"

"Uhr," diyebildi Hilal kenetlenen dişlerinin arasından.

"Sus, Aksumlu. Rima'ya söylediğin her şeyi duydum. Buraya girmene, sırf zavallılığını ve bana getirdiğin 'hediye'yi kendi gözlerimle görebileyim diye izin verdim."

Hilal bir şey demedi.

"Neden bilmiyorum ama sana acıyorum," diye devam etti Vyctory tükürürcesine. "Zamanı geldiğinde sonunun hızlı olmasını sağlayacağım. Zaten fazla beklemeyeceksin."

Vyctory, çenesini bıraktığında Netinimler bileklerini arkaya bükte, neredeyse kollarını çıkarıyorlardı. Hilal öne savruldu ve yüzü yere yapıştı. Şimdi Vyctory'nin ayaklarından yukarısını görebilmek için boynunu iyice germesi, gözlerini yukarı devirmesi gerekiyordu.

"Şu hediye'yi göster, Rima."

Subotic, kadim tableti ona doğru fırlattı. Tablet, Vyctory'nin avucuna kondu. Adam etkilenmiş gibi ılık çaldı. "Vay canına. Bu çok eski bir teknoloji. Buralarda bir yerde benzer bir şey

vardı. Bunun ne olduğunu biliyor musun, El-Salt? Ne için kullandığını biliyor musun?”

“Kıçına sokmak için olmasın?”

“Hmff. Baskı altındaki insanların küfre meyletmelerinden hiç hoşlanmıyorum, El-Salt.”

“Aslını istersen ben de hiç hoşlanmam.”

“O zaman çeneni kapat ve bu sence ne işe yarıyor onu söyle.”

“Seni bulmak için yapılmış. Cam bir kurudaki alarm gibi: Acil durumda kırırsınız.”

Vyctory ayaklarını sürüdü. “Hayır. Bu bütün kuzenlerim –ya da çoğu– gemileriyle galaksinin bu acınası kısmını terk etmeden önce Musa’nın onlarla konuşmak için kullandığı şey. Bildiğin üzere Kutsal Sandık’ın bir tür verici olduğu sanılıyordu. Sandık, kefarete örtüsü, melekler ve akasya ağacından altın yapraklı kutu, hepsi aldatmacaydı. Asıl verici bu tabletti. Musa’ya verildi ve o da Sina Dağı’nda geçirdiği kırk gün boyunca bu sayede tanrısıyla konuşabildi.”

Dünya gerçeklerini bilmeseydi Hilal bu küfür karşısında kaşlarını çatardı.

Ama gerçek *buydu*.

“Bunu kullanarak yukarıdakiyle iletişim kurabildin mi?” diye sordu Vyctory.

Hilal’in omuzları yanıyor, mermer dayalı dizlerine iğneler batıyordu. Biraz rahatlamak için kıpırdamaya çalıştı fakat Neti-nimler hareket ettiği için cezalandırıcısına daha fazla bastırıldı.

“Hayır,” diyebildi Hilal.

“Bunu neden yapamadığını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Çünkü sen Musa değilsin, Aksumlu. Bir Oyuncudan başka bir şey değilsin.”

“Belki. Ama seni öldürmeye iyice yaklaşmış bir Oyuncuyum, Efendi Enki.”

"Beni öldürmek mi? Sen hangi kadim kitapları karıştırıyordun bakayım? Gerçeği anlatan tek kitap şuradaki kaidenin üzerinde duruyor. Tarihin *bütün* bilgeliği o kitapta. Yaratıcıların Endgame kuralları dâhil. O kuralları hiç bilemeyeceksin."

"Görmeme izin verdiğin için teşekkürler o zaman, Efendim. Bir anlığına bile olsa."

"Üf, senden sıkıldım ama bunu getirmene sevindim. Kozmosun bu köşesine tekrar uğradıklarında kuzenlerimin gemileriyle iletişim kurabileceğim. Hem de çok yakında."

Netinimlere baktı. "Öldürün şunu."

Vyctory topuklarının üzerinde döndü. Netinimlerden biri elini omzundan ense köküne kaydırdı.

Beklenmedik bir sakinlik Hilal'i sarıp sarmaladı. Öyle ya da böyle her şeyin sonu geliyordu. Bu son şansydı. "Seni *nasıl* öldüreceğimi bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

Vyctory durdu. Netinimler de durdu.

"Sana iyice yaklaşıp, D'mt, Ezana, Na'od, hatta Menekil zamanından beri miras bırakılan, her Aksum Oyuncusunun elinde taşıdığı kadim asalarımından birini ağzına sokup boğazından bağırsaklarına kadar itecektim. Diğeriyle de göğsünü yandan deşecektim. Kutsal haçı içinde oluşturduğumda Yaratıcı özü sonsuza kadar yanıp kül olacaktı. İşte seni böyle öldürecektim, Enki. Aynen böyle."

Hepsi yalandı. Ama ölümün eşğine gelmişken Hilal son derece ikna edici konuşmuştu.

Vyctory kıkırdayıp Hilal'e döndü. "*Kutsal haç*? Son bin yılda soyun hiç mi bir şey öğrenmedi? Semboller, insanlar tarafından yüklenen anlamları taşırlar. Hepsi kandırmaca, Aksumlu!" Hilal, göremese de Vyctory'nin başını iki yana salladığını duyabiliyordu. "Endgame'in başladığına ve tüm soyların yeryüzünden silinip gideceğine seviniyorum. Özellikle de senin soyunun. Eğitime rağmen hurafelere inananlar kadar kötüsü yoktur."

“Belki. Ama en azından seni öldürmeye *çalışacaktım*. 1200 yılından beri halkımın yaptıklarından çok daha ileri bir hareket.”

“Ve onun başına gelenler, senin de başına gelecek. Dene-yecek, başarısız olacaksın. Asalar, Rima! Anlayabiliyor musun?”

“Hayır, efendim. Anlayamıyorum,” dedi Subotic düz bir sesle.

“Ben de anlamıyorum. Şunları bana göster bakayım, Jael,” dedi Vyctory. Sonunda diğer Netinim’in adını söylemişti.

Evet, diye geçirdi içinden Hilal.

Gözlerini yumup içinden dua etti.

Evet.

Nabızı yavaşladı. Nefesleri düzeldi.

Jael asaları yerden almak için onu bıraktığında Hilal biraz daha rahatladığını hissetti. Harun’la Musa’nın asalarına elini uzatan Enki’nin kaşlarını çattığını görebiliyordu.

Evet.

Enki asalara dokunduğu anda canlanan yılanlar saldırıya geçti. Adamın elindeki tablet uçup yerde kaydı. Jael yılanlara uzandı ama Musa’nın asası fazlasıyla hızlıydı. Doğrudan Vyctory’nin açık ağzından girip bir saniyede boğazından aşağı kaydı. Harun’un Asası ise Vyctory’nin boynuna üç kez dolanıp sıkmaya başladı. Başı kabarmıştı. Dişlerini şimşek hızında Vyctory’nin suratına saplıyordu. Vyctory ellerini boynuna doğru kaldırıp parmaklarını yılanın sarmalından sokmaya çalıştı. Jael de aynı şeyi denedi ama yılan çok güçlüydü. Diğerleri kadar şaşırın Kaneem, ellerini gevşetmişti. Bunu fırsat bilen Hilal kıvranarak sırtüstü dönüp savurduğu tekmeyle korumanın ayağını yerden kesti. Adam hemen yanına düştüğünde Hilal dirseğini Kaneem’in âdemelmasına indirdi.

Fakat Netinim hızlıydı, dirsek boğazına ulaşmadan Hilal’in kolunu tuttu. Hilal diğer yumruğunu göğsüne indirdiğinde Kaneem’in üç kaburgası kırıldı. Musa’nın yılanı iç organlarını

parçalarlarken Vyctory'nin nefes almaya çalışıp inlediğini duyabiliyordu. Yumruğunu defalarca Netinim'in göğsüne indirdi. Kaburgalarının büyük kısmı kırılan Kaneem kolunu bırakınca Hilal dirseğini iyice yukarı kaldırıp Netinim'in boğazına indirdi. Boynu kırılan adam anında öldü.

Hilal, Subotic'in topuk seslerinin yaklaştığını duydu. Şarjörün sesini duydu. Arkasına döndüğü sırada bir kurşun mermerden sekip camı bir örümcek ağı gibi çatlattı.

Kadın Jael ve Vyctory'ye ateş ediyordu.

Hilal'e ihanet etmemişti.

Kadın arka arkaya üç kez ateş ettikten sonra Hilal, iki adama doğru atıldı. Kurşunlardan biri Jael'in baldırına saplanmıştı. Hilal, kadının ateş etmeyi bırakmasını istiyordu, yılanlar Vyctory'nin işini zaten bitirecekti. Jael'in yanından kayarken SEVGİ damgalı palayı kaptı ama diğerini tutamamıştı.

Durdu ve hızla kanepenin arkasına geçti. Jael'le ilgilenmeden önce yılanların işlerini bitirmesini bekleyecekti.

Ama Vyctory'nin boğulurken gargara yapar gibi bir sesle, "İkisini de öldür!" dediğini duydu.

Hilal, kanepenin üzerinden baktığında Jael'in Vyctory'yi bırakıp kristal ağacın etrafında döndüğünü gördü. Subotic tekrar ateş ettiğinde kristaller parçalanıp gökkuşağı renklerinde etrafa saçıldı.

Daha cam parçaları yere düşmeden Jael diğer palayı savurdu, Subotic karnını yaran metali hissedemedi bile. Kadının elindeki tabanca yere düşerken bıçakla birlikte yere yığıldı. Yüzünde kalan az bir renk de uçup gitti.

Hilal, Vyctory'ye baktı. Jael, Hilal'e saldırması gerekirken, son çırpınışlarını yaşayan aziz efendisine, Vyctory'ye döndü. Jael işe yaramaz hareketlerle efendisinin boynundaki yılanı çekip almaya çalışırken Hilal ondaki çaresizliği gördü. Ama yılan fazla güçlüydü.

Hilal ayağa kalkıp ikiliye yaklaştı. Onu gören Vyctory'nin gözlerinde kıvılcımlar çaktı ama Jael hâlâ farkında değildi. Jael'in sırtına bir metreden az bir mesafe kala Hilal palayı kaldırıp iki huzlı hamleyle adamın omuzlarına savurdu. Jael'in iki kolu yere düşerken her yere kan fışkırdı. Jael yere yığılınca Hilal, gövdesine bir tekme indirdi.

Sonra Vyctory'nin başına dikildi. Adam dizlerinin üstündeydi. Gözleri korkuyla dolmuştu. Hilal gülümsemedi, başıyla gururlanmadı, galibiyetten dolayı ağzının suları akıyordu. Sadece seyrediyordu.

Palasının kıvrık ucunu Wayland Vyctory'nin göğsüne koydu. Yüzü zehir ve havasızlıktan şişip moraran adam iki eliyle metali kavradı. Yüzündeki diş izleri, kanayan minik çiller gibi görünüyordu. Palayı sımsıkı tutuyordu. Parmaklarının arasından kopkoyu bir kan aktı. Hilal bileğini 90 derece çevirdiğinde Vyctory'nin parmaklarındaki et soyuldu ve adamın tutuşu gevşedi.

Palanın ucuyla adamı ittiğinde koltuklardan birine sırtüstü kaykıldı.

Hilal palayı bırakıp yanına koydu. Birden bitkin hissetmişti.

Beş saniye sonra adam kasıldı, titredi ve Wayland Vyctory, can çekişirken son bir kasılmayla öldü.

Başı hareketsiz bir şekilde koltuktaydı. Ağzı hâlâ açıktı.

Harun'un yılanı boynundan kayıp Vyctory'nin göğsüne çörekledi. Âdemelması oynadığında adamın morarmış dilini dışarı ittiren kara yılan da ağzından çıktı. Başını dört inç çıkarıp etrafına bakındı. Diğer yılanı görünce kuyruğunu ısınp kendini dışarı çekti. Gövdesi kan, mide salgısı ve mukusla kaplıydı.

"Aldın mı?" diye sordu Hilal hevesle.

Ama bütün gücüne rağmen, kadim yaratık cevap veremedi. O bir yıldı.

Yine de Hilal biliyordu. Yılan, Enki'nin içindeki yaratık ruhunu yutmuştu.

Kuyruğu ısırılan Harun'un yılanı, diğerinin kuyruğuna bakındı. Bulduğunda o da ısırıldı ve iki yılan Vycory'nin hareketsiz göğsünde, birbirlerinin kuyruğunu kovalamaya başladılar.

Birbirlerini tüketmek için eşzamanlı çalışıyor, avlarının peşini bırakmıyorlardı.

"Yaşayan Ouroboros," dedi Hilal fısıltıyla.

Yılanlar, diğerini ortasına kadar yuttuğunda durdular, donaldılar. Bir anda taş kesilip Vycory'nin göğsünden karnına, oradan ipek pantolonlu baldırına kaydılar, en sonunda tıngırdaarak yere düştüler.

Yine ahşap olmuşlardı. Bir halkaya dönüşmüşlerdi. Yarıçapı 20,955 santimetre olan mükemmel bir daire.

Bir daire.

Tıpkı kepler 22b'nin ona verdiği ipucu gibi.

Bir son.

Bir başlangıç.

Bir yörünge.

Bir gezegen.

Bir güneş.

Bir halka.

Bir başlangıç.

Bir son.

Enki adındaki yaratığın ölüm hapishanesi.

Bir daha hiç açılmayacak.

Hilal, palalarını bol pantolonunun kemerine geçirdi. Yılan halkasını yerden aldı.

Halka parmaklarının arasında keyifli bir şekilde titreyordu.

İşte yapmıştı.

Üstelik hayatta kalmıştı.

Halkayı inceledi. Basit ve çok güzeldi. Yılanın pullu derisi harika oyulmuştu, kapkara gözler altın kıvrımlarla parlıyordu, ağırlığı mükemmeldi. Bileğine geçirdiğinde halka küçülmeye başladı. Kolunun ortasına getirince daralıp sımsıkı sardı.

Bundan sonra bu halkayı taşıyacak, koruyacak, yanından hiç ayırmayacaktı.

Halkayı dirseğinin üzerinden omzuna doğru kaydırırken halka genişleyip uyum sağladı. Koluna uyum sağlıyordu.

Halkayı taşıyacaktı.

Koruyacaktı.

Yanından hiç ayırmayacaktı.

Hilal, Victory'nin cansız bedenine döndü. Tabletı aldı. Kaneem'den asansörün piring anahtarını aldı. Çıkışa doğru yürürken Rima Subotic'in yanında durdu. Öldüğünü sanmıştı ama kadının hâlâ belli belirsiz nefes aldığını fark etti. Gözleri cam gibiydi, kolları öylece duruyordu. Dudakları titrediğinde Hilal yanına diz çöktü. Kadının elini tuttu. Terli saçlarını yüzünden itti. "Teşekkürler, kardeş."

Kadının dudakları oynasa da sesi çıkmadı.

"Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm."

Dudaklar yine oynadı. Ses çıkmadı.

"Ne diyorsun?"

"K... k... kış..."

Kadının gözleri kocaman büyürken Hilal başını çvrıp gördü.

Kitap.

Hilal anlamıştı. "Alacağım, kardeş. Stella'ya götüreceğim. Enki öldü. Kadim Gerçek yaşıyor. Asil bir şekilde ölüyor. Kardeş. Çok asil. Sana şükürler olsun."

Kadının dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, sonra gözleri kapandı. Hilal eğilip onun alnını öptü. Kadın ölmüştü. Yerden NEFRET damgalı diğer palayı kaldırdı. Ayağa kalkıp

hizmetindeki kitabı aldı. Rima Subotic'in cansız bedenine son bir kez baktı. Başını iki yana salladı.

Hızır içinde uyur, kardeş.

Odadan çıktı. Koridoru aşp asansöre bindi. Anahtarı çevirdi. Aşp indi. Lobide resepsiyon görevlisi Cindy'yi başıyla selamladı. Dışarı çıktı. Kuzeye ve doğuya yürüdü. Bir kitabı ve dile getirilmemiş milyonlarca gizemi taşıyan yaralı bir adamdı o.

Gururlu, genç ve yaralı bir adam.

Kendi tarzıyla hâlâ Oynayan genç bir adam.

Kuzeye ve doğuya yürüdü.

Stella'ya gidiyordu.

MACCABEE ADLAI, BAITSAKHAN

Calle Ucayali, Juliaca, Peru

Maccabee ve Baitsakhan, bir onsluk altın külçe karşılığında Juliaca havaalanında satın aldıkları Ford Escort taksinin içinde oturuyordu. Abaddon haberinden sonra değerli maden fiyatları uçmuştu.

Son baktıklarında altının onsu 4.843,83 dolara satılıyordu.

Eski püskü bir Escort için biraz fazla ödemiş olabilirlerdi ama sonuçta yerel bir taksiydi ve bu sayede dikkat çekmeyeceklerdi, verdikleri sarı metalin her gramına değermişti.

Maccabee direksiyonda, Baitsakhan yolcu koltuğundaydı. Güneş ufukta yeni batmıştı ama ikisi de güneş gözlüklerini çıkarmamıştı. Maccabee pahalı bir Dolce & Gabbana gözlük takarken, Baitsakhan torpido gözünde bulduğu açık mavi, ucuz, taklit bir Wayfarer gözlüğü takmıştı.

Maccabee'nin suratu, üzerinden motosikletle geçilmiş gibi görünüyordu. Koori tarafından hırpalanmasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve şimdiden yarı yarıya iyileşmişti. Aruk daha az acı çekiyor, kendini daha normal hissetmeye çalışıyordu ama kız onu gerçekten fena benzetmişti. Bundan sonra birileri onun yakışıklı olduğunu düşünürse feleğin çemberinden geçmiş serseri tiplerden hoşlandığı için böyle düşünecekti.

Maccabee için hava hoştu.

Yaratıcı-teknolojisi izleme cihazı işlevi gören küreyi, panelleri direksiyonun arasına sıkıştırmıştı. Yüzeyde belli belirsiz parlayan nokta Olmek ve Cahokia Oyuncularını işaret ediyordu.

Maccabee ve Baitsakhan yaklaşmıştı.

Ama hasımlarının yanına hemen gidemezlerdi.

Çünkü bu çok tehlikeli olurdu.

İki Oyuncu, tuğla binaların sıralandığı uzun caddeye baktı. Birkaç sokak ötede, siyah askeri araçlardan bir konvoy duruyordu. Hepsinin kaportasında kırmızı pençe izi logosu vardı. Tümü siyah üniformalar giymiş adamların bazıları, yüzlerini kar maskesiyle kapatmıştı. Hepsinde ağır silahlar vardı. Geçen herkesi kontrol ediyorlardı.

Çoğunun geçmesine izin vermiyorlardı.

İki Oyuncu, yolun sonunda ne olduğunu biliyordu.

Jago Tlaloc.

Sarah Alopay.

Dünya Anahtarı.

Baitsakhan, küçük plastik kutuyu sallayarak avucuna aldığı hapi ağzına attı. Dişleriyle ezip acı tozu yuttu. Sonra kutuyu Maccabee'ye uzattı.

“İster misin?”

Maccabee bir hap alıp çiğnemedi yuttu.

Doğu Berlin'deki daireden ayrıldıklarından beri antibiyotik yutup duruyorlardı. Baitsakhan'ın ameliyatı ve Maccabee'nin yaraları yüzünden enfeksiyon riskini göze alamazlardı. Baitsakhan ayaklarını ön panele yerleştirmişti. Ayakucuyla tempo tutuyordu. Biyonik elini önünde tuttu, parmaklarını açtı, yumruk yaptı. Gülümsedi. Neredeyse hiç güç sarfetmeden Koori Oyuncusunun boynundaki kas ve kemikleri tuzla buz edişini hatırladı. Metal parmaklarının üzerine akan kanı düşündü. Ölümcül yeni eline bayılıyordu.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sonuza kadar orada duramazlar ya."

"Gözetlemeye başlayalı daha iki gün bile olmadı, Baits." Yaraları yüzünden Maccabee, ağzının sadece sağ tarafını oynatabiliyordu. Genzi hâlâ iltihaplıydı. Sesi boğuk ve çatlak çıkıyordu. Baitsakhan hayali bir düşmana doğru yumruğunu savurdu. "N'olmuş?"

Maccabee başını iki yana salladı. "Oradan çıkacaklar. Çıkmaları lazım. Yanlarında küçük bir orduyla bile olsa bu tarafa gelecekler. Anahtarlar için çıkacaklar. Hâlâ Oyundalar." Öksürdü. Yüzünü ekşitti. Canı yanıyordu. "Çıkacaklar," diye tekrarlardı.

"Ve çıkırıklarında, peşlerine düşeceğiz."

"Doğru. Aynen konuştuğumuz gibi. Oraya gitmek inibaz olur. Üstelik ne sen ne de ben şu anda dövülecek durumda."

Baitsakhan terslendi. O dövüşmeye her zaman hazırды.

Maccabee devam etti. "Peşlerine düşeceğiz, zamanı kolbıcağız ve öldüreacağız."

Sustu.

"Küçük bir ordu..." dedi Baitsakhan ağır ağır.

Maccabee, dönüp çocuğa baktı. "Aklından ne geçiyor?"

"İspanyolca biliyor musun?"

"Tabii ki."

"O zaman şu kartal pençeli üniformaların bize çok yakışacağını düşünüyorum."

Maccabee sırttı. Kılık değiştireceklerdi. İyi bir fikirdi. Hata müthiş bir fikirdi.

"Yenemiyorsan onlardan biri ol, ha?"

Baitsakhan kaşlarını çatı. "Ne?"

"Yenemiyorsan onlardan biri ol."

"Bu saçmalık da neyin nesi?"

"Bir atasözü," dedi Maccabee düz bir sesle. "Demek istediğim, şu heriflerden ikisinin üstüne çullanacağız, üniformalarını ve araçlarını alıp mükemmel bir şekilde uyum sağlayacağız. Sonra, zamanı geldiğinde..." Parmagını boğazından geçirdi.

"Ben de bunu söylemeye çalışıyordum." diye açıkladı Baitzakhan.

"Of, tamam. Neyse."

"Tamam. Ama onlara pusu kurup anahtarı *alacağız*, değil mi?"

Maccabee, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Evet, Baitzakhan. Plan bu."

Donghu gülümsemedi. Hopuna gırmıştı. "Sonra da gidip Harappa ve Aksum Oyuncularını öldüreceğiz. Nebati kardeşim."

Maccabee bir şey demedi. Baitzakhan'ı son zamanlarda daha iyi anlıyordu. Bat, Bold ve Jalair'in ölümleri, düzgün düşünmesini engelliyordu. Aynı şeyi Ekaterina, Knori Oyuncusu tarafından öldürüldüğünde Maccabee de hissetmişti. Ama Donghu oyuncusundan artık sıkılmıştı.

Yine de ittifaklarındaki bilgeliği hâlâ görebiliyordu.

"Al öldür kazan. Baitz," dedi Maccabee. Baitzakhan'ın Çağrıdan edindiği ipucunu tekrar ederek, "Al öldür kazan."

>>Aleph Basın Bülteni – 30 TEMMUZ – Yıl Eksi Sıfır<<<<<<<

<<İNGİLİZCE VERSİYON>>

ACİL DAĞITIM RİCASIYLA

AUM.

Karanlıkta ışığı gören ve kırk yılı aşkın süre boyunca liderimiz olacağı müjdelenen TANRILARIN VE KEŞİŞLERİN BİRLİĞİ. Zamanı geldi. Bu sabah harekete geçiyoruz. Şu isimsiz özgürlük savaşçıları ve Tokyo Limanı'nda bu sabah erken saatlerde gerçekleşen radyoaktif patlamanın sorumluluğunu almaktan imtina eden ödlekler gibi şarlatan ve numaracılaraya yenik düşemeyiz.

Yenilemeyiz.

AUM.

Abaddon adındaki Canavarın gelişi gürültülü olacak.

Öncesinde gelen ölüm, bugün bu kırılgan ulusun en kalabalık limanında üstün geldi, sevgili halkım. Öncesinde gelen ölüm sessiz.

Doğuya bakın, Tokyo günahkârları. Sahte imparatorluğun üzerine doğan güneşe bakın.

Narita'ya bakın.

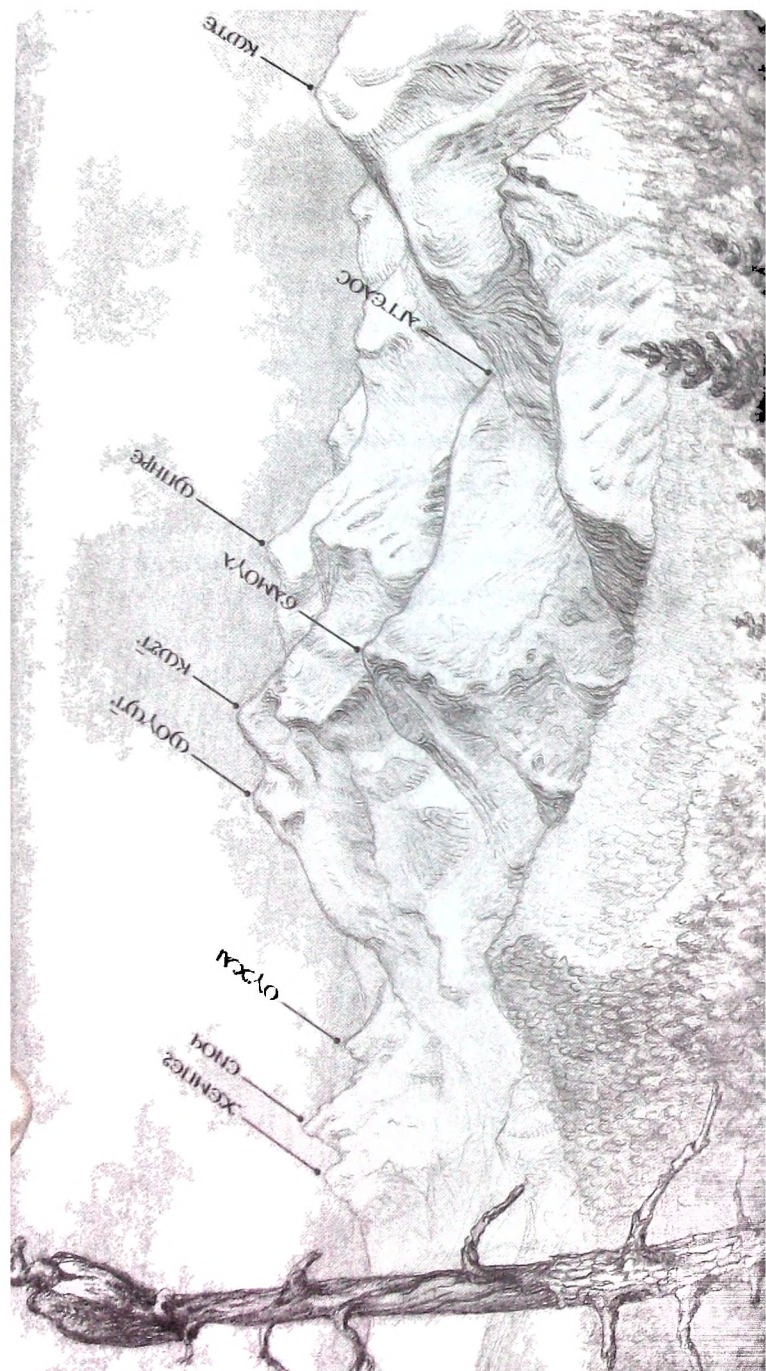
AUM.

KYODO HABERLER — FLAŞ HABER

Yerel saatte sabah 08:37'de Narita Havaalanı Terminal 1'in havalandırma sistemlerinde beş kompakt hidrojen siyanür bombası patlatıldı. Olaydan üç dakika önce, Aum Shinrikyo olarak da bilinen Aleph terör örgütü bir bildiri yayınladı. O arada iki terminal de boşaltılmaya başladı. Ama girişimler yetersiz kaldı. Yüzlerce ölü var, yüzlercesinin daha öldüğünden şüpheleniliyor. Güvenlik güçlerince ateş açıldığı iddia ediliyor. Yerli, yabancı, herkesin Narita ve çevresinden bir süre uzak durması öneriliyor.

Olayın, bu sabah Tokyo Limanı'nda patlatılan radyoaktif bombayla bir ilgisinin olup olmadığı henüz bilinmiyor.

Hemen tedbir alan yetkililer, Tokyo'ya kitlesel ulaşımı durdurdu. Hükümet Tokyo, Chiba ve Narita için sıkı güvenlik önlemleri alıyor. *Gelişmeleri aktarmaya devam edeceğiz.*

AISLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG
JORDAN, BRIDGET McCLOSKEY, GRIFFIN
MARRS

県道55号線, Batı-Güneybatı yönünde

An bombayı patlattıktan sonra Aisling gerçekten de nefesinin her bir saniyesine ve daha fazlasına ihtiyaç duydu.

Dört dakika on beş saniyeyle kişisel rekorunu kırarken ciğerleri yanıyordu. Rekoru korku, yaşama arzusu ve azim sayesinde kırmıştı ama asıl etken korkuydu. Ciğerleri alev alıp midesi kasılırken kalbi öylesine gürültülü atmıştı ki çaresizce suyun yüzeyine doğru fırlarken kalp atışlarından başka bir şey duyamamıştı.

Hava kapkara, zehirli ve yoğundu.

Ama içinde oksijen olduğu sürece, toz beton, plastik ve cam parçaları, hatta kim bilir hangi elementin izotoplarına rağmen sorun yoktu. Muhtemelen içine çektiği ilk nefes sezyum 137'ydi.

Soludu.

Tekrar soludu.

Kendini sudan yukarı çekip nefes aldı.

An'ın patlattığı bomba devasa yıkım yaratmıştı. Üç blok boyunca bütün binaları yıkmış, ötesindekilere de zarar vermişti.

Patladığı yerde 104 fit çapında ve 37 fit derinliğinde dumanı rüten kapkara bir çukur bırakmıştı.

Aisling gidip bakmaya cesaret edemiyordu. Böylesi bir patlamadan hiçbir şey kurtulamazdı. Büyükbabasını, Jordan'ı, ekibini... en azından onlardan geriye kalanları bulması gerekiyordu.

Kıyı boyunca güney yönünde suyun üzerinden esen rüzgâra doğru ilerledi. Suda ıslanan telsiziyle sinyal yakalamaya çalışıyordu. İşe yaramayınca telsizi attı.

Tokyo Limanı'nın üzerinde asılı duran dumana aldırmadan bir köşeyi döndüğünde, büyükbabasıyla McCloskey'yi kaldırımda otururken buldu. İkisi de kollarıyla dizlerini sarmışlardı. McCloskey, telsizinden Jordan ve Marss'la konuşuyordu. Onlar da bir iki dakika sonra orada olacaktı.

Dördü de patlamanın etki alanının hemen dışındaydı. O yüzden hayatta kalmışlardı.

Aisling, büyükbabasına doya doya sarıldı. İkisi de sarılmayı bıraktıktan sonra kaldırıma çöktüler. Son derece bitkin düşmüşlerdi.

"İslanmışsın," dedi Büyükbaba.

"Sabah bir dalıp çıkayım dedim."

"Su güzel miydi?" diye sordu McCloskey.

"Şahaneydi."

Sustular.

Sonra sessizliği bozan yine Aisling oldu, "Bu hiç... hoş olmadı."

"Evet. Hoş olmadı." McCloskey, telsizle uğraşıp KFE ekibinden diğerleriyle iletişim kurmaya çalıştı. Aisling'le Büyükbaba öylece oturdular. Kıpırdamadan. Sessizce. Uzaktan siren sesleri duyulmaya başlamıştı.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Aisling.

McCloskey parmağıyla işaret etti. "Geliyorlar."

Jordan'la Marrs, köşeyi dönüp ters dönmüş bir arabanın üzerinden atıldılar. Fena halde ise bulanmışlardı. Onları karşılamak için ayağa kalktılar. Jordan ve McCloskey kucaklaştı. Marrs'ın yakutğu sigarası dudaklarının arasından sarkıyordu. Aisling büyükbabasına yaslandı.

Hep birlikte yıkıma sırtlarını dönüp bir araç bulmak için açık körfeze yöneldiler.

"Kilo Foxtrot Echo?" diye sordu sonunda Aisling.

Oysa cevabı biliyordu.

Hepsi biliyordu.

Jordan, "Öldüler," dedi. "Hepsi öldü."

"En azından An Liu da öldü," dedi Aisling.

"Doğru. Patlamayı gördüm. Kimse o patlamadan canlı çıkmaz," dedi Jordan, Aisling'in zaten bildiği şeyi doğrulayarak.

Güneye doğru devam ettiler. Alakasız bir yere kurulmuş golf sahasının otoparkından iki araba çalıp bölgeden ayrıldılar. Kimse onları görmedi. Otele dolambaçlı yollardan dönerken polislerden ve işleri karıştırabilecek her tür olasılıktan uzak durdular.

Süit odaya girdiklerinde Jordan herkese potasyum iyodür haplarını dağıttı. Ardından duş aldılar, kıyafetlerini değiştirdiler ve radyasyon bulaşmış olması ihtimaline karşılık birkaç silahtan kurtuldular. Aisling, operasyona antik Kelt kılıcını götürmediğine sevinliyordu. Öylesi paha biçilmez, değerli bir eseri atmak hiç hayırlı olmazdı.

Hepsi temizlenip kendine geldiğinde televizyonu açtılar. Sadece limanda olanlar değil, Japonya'nın en büyük ve en önemli havaalanında olanlar da dehşet içinde aktarılıyordu.

Sıradan teröristler harekete geçmişti.

İlla dünyanın sonunu getirecekler, diye geçirdi içinden Aisling.

Sonunda Aisling Japonya'dan ayrılmalan gerektiğini söylediğinde kimse itiraz etmedi. Nereye gideceklerini konuştular. McCloskey, Güney Amerika'ya gidip hâlâ izlerini sürebildik-

leri üç, hatta dört Oyuncunun peşine düşmelerinden yanaydı. Aisling, onun savını çürüttü. “Hayır. Dünya Anahtarının içlerinden birinde olduğu doğru ama bence bırakalım anahtar için kapışıp birbirlerini öldürsünler. İzlediklerinin farkında olmadıkları açık, o yüzden zamanı geldiğinde onları bulabiliriz. Bence Gök Anahtarı’nı ve bu çılgınlığı durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışalım.”

Büyükbaba, nereye gitmeyi önerdiğini sordu.

“Stonehenge,” dedi hemen Aisling. “Sanırım oraya giriş sağlayabilirsin, değil mi Jordan?”

“Tabii ki sağlayabilirim. NATO yetkilisini şahsen tanıyorum. Tam bir piçtir.”

“Harika. O zaman Stonehenge’e gidiyoruz.”

McCloskey, “Bundan emin misin, Jordan?” diye sorduğunda, Aisling sakladıkları her neyse ona yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti.

“Tabii ki eminim, McCloskey. Etrafı gezeceğiz. Onlara senin yeni ajanımız olduğunu söyleriz, Aisling. Genç görüldüğüne aldanma, Langley’nin son keşfi falan deriz. Kulağa nasıl geliyor?”

“İyi. Hadi gidelim. Tokyo’da bir saniye daha kalmak istemiyorum.”

Herkes aynı fikirdeydi. Eşyalarını toplayıp sıkıyönetim başlamadan gidebilmek için öğleden sonra otelden çıktılar.

Yedekte tuttıkları bir minibüsle kuzeye gittiler, devasa metropolün etrafını dolaştılar. Yeni istikametleri, Tokyo merkezinden sadece 19 mil uzakta olan Yokota Hava Üssü’ydü. Jordan’ın Gulfstream uçağı, deposu ve cephaneliği dolu bir şekilde onları bekliyordu. Uçağa yeni donanım, zırh ve yemek tedariki de yapılmıştı.

Belirsizlikle birlikte tren seferlerinin durdurulması ve sıkıyönetim nedeniyle Tokyolular şehir dışına akıyordu. Trafik milim milim ilerliyordu. Minibüste iki saatten fazla oturmak zorunda

kaldılar. Marrs'ın tahminine göre hava üssüne bir saatten önce varamayacaklardı. Aisling aracın arka tarafında dizüstü bilgisayarla meşguldü. Yanında oturan büyükbabası, Kelt kılıcını bir taşla biliyordu. Diğerleri öndeydi.

Aisling, operasyon sarpa sarmadan önce An'ın bilgisayarı-
nından çaldıkları dosyaları karıştırdı. Stonehenge, Carahunge,
Karnak ya da Mısır piramitleriyle ilgili bir şeyler bulmaya çalıştı.
Gök Anahtarı'nın yerini bulmasını sağlayacak *herhangi* bir şey
arıyordu.

Ama bir şey bulamadı. Anlaşılan Endgame, An Liu'nun
umurunda bile değildi. En azından soyundan kalan mirasla,
Yaratıcılarla ya da insanlığın tuhaf tarihiyle ilgilenmediği açıktı.
Tek derdi, Chiyoko Takeda başta olmak üzere Oyuncular,
bombalar, yıkım ve ölümdü.

Ölüm için Oynadı, diye düşündü Aisling. *Sonunda istediğini
aldı.*

Minibüs, dümdüz Japon çevreyolunda zorla ilerliyordu.
Jordan, Marrs ve McCloskey, yol boyunca neredeyse hiç konuş-
mamış, sadece arada bir aptal esprilerinden yapmışlardı. Kilo
Foxtrot Echo ekibini kaybetmek, kendilerine güvenlerini bir iki
uk aşığı çekmişti.

Yolun kenarındaki yüksek bir Shinto tapınağının yanından
geçtiler. Kat kat binanın kıvrımlı çatıları, başka bir çağdan, güzel
günlerden kalmış gibi görünüyordu.

Büyükbaba, taşı kılıç boyunca kaydırırken Aisling'in omzunu
dürttü. Bileyleme işine devam ediyordu. Aslında bu kılıç, dünya
üzerindeki en keskin kılıçlardandı; bakıma ihtiyacı yoktu.

"Onlarla çalışmalı mıyım diye mi düşünüyorsun?" diye sordu
sessizce.

Aisling, kaşlarını çatarak minibüsün ön tarafına baktı. Diğer-
lerinin duymasını istemiyordu. Gmail'de bir pencere açıp ceva-
bını yazdı.

Biraz. İşler sarpa sarmadan hemen önce bunu kendime sordum. Avantajları var tabii. Üstelik dünya her saniye biraz daha karıyor ve bu avantajları görmezden gelemem ama yine de... bilemiyorum...

Büyükbaba kılıçla taşı bıraktı. Parmaklarını klavye üzerinde kaydırdı: *Avantajlar konusunda hemfikirim. Ama operasyon pek başarılı sayılmazdı.*

Sırayla yazmaya devam ettiler.

Evet. Başarılı olmadı. Öte yandan Liu öldü.

Büyükbaba düşündü. *Öldüğünden emin değilim.*

Aisling, dönüp büyükbabasına baktı. *Niye ki? Orada olanları gördün. Hem Marrs, An'deki çipin artık çalışmadığını söyledi.*

Eee? An bir Oyuncu. Belki de hepinizden daha tehlikeli. Emin olana kadar hayatta olduğunu düşünmeye devam ederdim.

Bir süre yazışmadılar.

Kahretsin. GERÇEKTEN hayattaysa, o bombayı sadece kaçabilmek için patlattıysa, o zaman bence bunlarla birlikte KALMALIYIZ

Ulaşım yollarına ve silahlara KOLAY erişimleri var.

Yine durdular.

Aisling bir süre sonra yazdı: *Evet. Ama işbirliği sürecekte işleri ele almam lazım. Kararları benim vermem lazım. Ne kadar deneyimli oldukları umurumda bile değil.*

Katılıyorum.

Aisling, yazdıklarını seçip sildi.

O sırada McCloskey, arkaya döndü. "Arkada iyi misiniz, millet? Çok sessizsiniz."

"Evet, iyiyiz. Sadece yorgunuz."

"Bana mı diyorsun?"

McCloskey, tekrar yola döndü. Minibüs bir duruyor bir kalkıyordu. Büyükbaba kılıçla ilgilenmeye devam etti. Aisling de Shang Oyuncusunun dosyalarını karıştırdı. An'ın takip prog-

ramılarını kontrol etti. Peru, Juliaca'daki iki hedef, birbirlerinden yaklaşık üç mil uzaktı ve ikisi de hareketsizdi.

Biri diğerini gözlüyordu.

O biri, diğerine sürpriz yapacaktı.

Ve bu muhtemelen kısa süre sonra gerçekleşecekti.

Tam bilgisayarını kapatacakken ekranda bir Google Uyarısı çıktı. Telaşla linke tıklarken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ya mezardan ya da bu dünyadan, An Liu YouTube'a bir video yüklemişti.

Mesaj basit ve doğrudandı:

*ENDGAME BAŞLADI. OYUNCULARI ÖLDÜRÜN.
DÜNYAYI KURTARIN.*

AN LIU

Balıkçı teknesi 冷たい風, Sagami Körfezi, 204° 45' 24" yönünde

An *hâlâ* bu dünyadaydı.

Bombaya dayanıklı kapsül, patlamayla birlikte 100 metre yukarı fırlamış, 1,2 km güneye uçmuş, sonunda Wakasu Golf Sahası'ndaki 10'uncu deliğin arkasındaki yeşillige düşmüş, yuvarlana yuvarlana bir kum çukurunda durmuştu. Zorlu düşüş An'ın 12 dakika 15 saniye boyunca baygın kalmasına neden oldu. Aylınca patlayıcı vidaları patlattı ve kapı yerinden uçtu. An hap şeklindeki kapsülden çıktı. Koruyucu kıyafetiyle güneye giden çimenli yolda denize doğru yürüdü. Marinaya geldiğinde kıyafeti çıkardı, teknesine ulaşmak için küçük sandalına bindi.

Sonunda 35 fit uzunluğundaki Yamaha yatının güvertesine ulaştı. Sabah güneşi 冷たい風 adındaki yatın pencerelerinden içeri doluyordu. Volkanik kraterinden tozlar püskürten Oshima Adası, uzakta seçilebiliyordu. Dümen, teknenin bilgisayarına bağlıydı; yat, çarşaf gibi dümdüz sularda 10 knot hızında ilerliyordu. Ne rüzgâr ne de bulut vardı. Hava koşulları idealdi.

İngilizlerin ona taktığı İzleyici çipten kurtulması gerekiyordu.

Baldırındaki verici çipi okumak için özel tasarlanmış bir voltmetre kullandı. Ellerini yıkadı, ameliyat eldivenlerini taktıktan

sonra neşterle kıllı derisini ve kaslarını yardı. Kırmızı ve pembe parçaları çıkardıkça bilgisayar klavyesinin yanında duran beyaz plastik tabakanın üzerine bıraktı. Aradığını bulana kadar derisini deşti. Sonunda steril bir penseyle çipi çıkardı. Verici, bir ucunda siyah renkli metal ve plastik karışımı küçük bir top olan bir saç teline benziyordu. Sargı bezine sardığı çipi açık pencereden suya bıraktı.

Artık izleyemeyecekler, izini süremeyeceklerdi.

Onu her kim avlıyorsa, bundan sonra onu kolaylıkla bulamayacaktı.

Yarasının üzerine tentürdiyot döküp temizledi, sonra dikiş attı.

Bu gelişigüzel işlem biter bitmez dikkatini videoya verdi. İçindeki tüm sahte görüntüleri, vızıltıları, diğer sitelerin linklerini, haber kanallarına ve gazetecilere gönderilecek bütün e-postalarla birlikte postalayacak kodu çalıştırdı. Göndere basıp onun halen-bağlı dünyaya sızışını izledi. “Çünkü uzun süre bağlı kalmayacak, Chiyoko. Hayır, kalmayacak.”

İnsanların onu bir çırpıda izleyeceğinden, videonun virüs gibi yayılacağından emindi.

Takip edilmediğini biliyordu.

Özgür olduğunu biliyordu.

Güvendeydi.

Ve diğer Oyuncuların *ÜRPERTİkirpikÜRPERTİ* onların bu durumda olmadıklarını biliyordu.

"Abaddon haberinden beri dünya hızla değişirken Fox Haber olarak bizim de ilgimiz başka yerlere kaymaya başladı. Japonya'daki terör saldırısı, Pakistan ve Hindistan'ın etnik ve dinsel savaşa tutuşması, Rusya'nın Gürcistan ve Kazakistan'a girmesi, Şii gücünü göstermek için geçen hafta İran'ın savaş jetlerini Riyad üzerinde uçurması, Montana-Saskatchewawn sınırındaki silahlı milisler arasındaki düşük şiddetli 'kıyame hazırlık savaşı', Los Angeles, St. Louis, Jackson, Mississippi gibi yerlerde çıkan ırkçı ayaklanmalar... Fox Haber olarak biz de gezegenimize çarpacak asteroidin gölgesinde gelişen güzel şeyleri bulmak için sokaklara çıktık.

"Sizlere Washington'dan, bizi yine şaşırtmayı başaran bir haber aktaracağız. Anlaşılan Abaddon'un ilk Amerikalı kurbanı, her çeşit partizanlık oldu. ABD'nin başkentindeki kadın ve erkekler, son zamanlarda görmeye alışık olmadığımız bir şeyle meşgul olmaya başladılar. Hemen her şekilde bir araya geliyorlar. Geçen cuma günü Lincoln Anıtı'nda tanık olduğumuz gibi toplanıp el ele tutuşuyor, tanrı ve insanlık için dualar ediyorlar. Amerika'daki iyilik gücünün, dünyanın acımasızlığına üstün geleceğini söylüyorlar. Görüldüğü kadarıyla ne Demokratlık ne de Cumhuriyetçilik kalmış. Sadece Amerikalılar, sadece liderler. Gerçekten görmeye değer.

"Bir diğer haberimiz, son yirmi yıldır devriye gezdiği zorlu mahallelerde bıkmak usanmak bilmeden kapıdan kapıya gezen emekli bir Kansas polisiyle ilgili. Her evin kapısını çalıyor, yaşlılara ve evde yalnız kalan çocuklara uğruyor, iyi olduklarından emin oluyor. Elinden geldiğince para, yemek, zaman yardımı yapıyor, onları kliniğe ya da akrabalarının evine götürüyor. Üstelik son

bir haftada tam üç hayat kurtardı. Geçmiş yıllarda da böyle polislik yapmış olması gerektiğini söylüyor.

“Sosyal medya milyonerinden daha önce de bahsetmiştik; nedenini ya da bunu karşılayıp karşılayamamaları hiç sorgulamadan ailelerin bir araya gelmesi için para yardımı yapıyor.

“Kuzey Wisconsin’de ‘ihtiyacı olan herkese bedava aşk’ sloganıyla yaşayan bir topluluğun tuhaf hikâyesini de aktarmıştık. Başta sadece seksle bağdaştırılan topluluğun, kucaklaşmak, iyi yemek yemek, dünya sona ermeden önce kişisel temaslar kurmak isteyenler için bir buluşma noktası olduğu ortaya çıktı.

“Ama bir sonraki haberimiz, hepimize iyi hissettiren haberlerden biri değil. Fazla uzatmadan, Mills Power’a bağlanıyoruz.”

“Teşekkürler, Stephanie. Tarihin en kafa karıştırıcı zamanlarını yaşıyoruz. Belki de tarihin sonudur bu. Bir muhabir olarak, bazen halime şükrettiğimi söyleyebilirim ama dürüst olmak gerekirse çoğunlukla dehşete kapılıyorum...”

“Ben de, Mills.”

“Pekâlâ, daha dün YouTube’da yayınlanan bir videoyla ilgili son gelişmeleri aktaracağım. Şimdiye kadar izleyici sayısı on bir milyonu geçti. Sadece geçtiğimiz bir saat içinde video sekiz yüz doksan dokuz bin otuz dört kişi tarafından izlendi.”

“Ben de seyrettim. Genç adam çok... rahatsız edici konuşuyor.”

“Öyle. Ama, CIA ve FBI kaynaklarımdan öğrendiğime göre, An Liu diye biri gerçekten var. Stonehenge... değişikliğinde oradaydı. Çok güvenilir bir CIA kaynağına göre, uyuşturulmuş bir halde bir sedyeye bağlıymış ama tek

başına düzinelerce deniz subayını öldürdükten sonra çok özel bir helikopterle İngiliz gemisinden kaçmayı başarmış. Dahası, az daha geminin batmasına neden oluyormuş."

"Aman Tanrım."

"O yüzden rahatlıkla şunları söyleyebiliyorum: An Liu adındaki bu Shang 'Oyuncusuna' inanın. Endgame'le ilgili anlattığı çılgınca şeylere inanın. Abaddon'u durdurmak için kendisi dâhil sekiz ergenin ölmesi gerektiğine inanın. Ona inanın. Çatılara çıkıp mesajını haykırarak herkese duyurun. Sözlerini ve anlattıklarını bütün dillere çevirin, herkese anlatın. Bu bilgiyi kullanın. Askerseniz, polis-seniz, hatta mafyadan bile olsanız, lütfen bu insanların avlanmasına ve öldürülmesine yardım edin. Söyledikleri belki doğru olmayabilir ama yüzde bir doğruluk payı bile olsa, denemeye değer mi? Sekiz canı kurban edip milyonlarca insanın kurtulması için dua etsek?.. Sence de denemeye değer mi, Stephanie?"

"Evet. Evet, Mills! Denemeliyiz! O insanları öldürmeye çalışmalıyız! Onları öldürmeliyiz! Lütfen, Dünya vatan-daşları! Hepsini öldürün!"

Visita Rectificando Interiora Lapidem

HİLAL İBN İSA EL-SALT

*Bledsoe'daki depodan dönüştürülmüş ev, Sunrise Manor, Nevada,
ABD*

Hilal, Stella Vycitory'nin karargâhına geldiğinde kapının açık olduğunu gördü. İçeri girdi. Stella'ya seslendi ama cevap veren olmadı. Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarın ekranında bir giriş sayfası görünüyordu; metal kasasına pembe bir postit yapıştırılmıştı. Üzerinde Amhar dilinde, *sandığın ağırlığı* yazıyordu. Hilal, sandığın ağırlığını çok iyi biliyordu. 358,13 pound. Sayıyı girdiğinde bilgisayar kabul etmedi. Sayıyı tersten yazınca ekran parladı. Yine Amharca yazılmış bir PDF dokümanı açılmıştı. Sandalyeye oturup okudu:

Hilal—Kusura bakma ama son saniyede ayrılmam gerekti. Birliğimin hazırlandığı bir operasyonla yakından ilgilenmek için hemen Las Vegas'tan ayrılmak zorundayım.

Ama Hilal—Başardığını biliyorum ve... söyleyecek söz bulamıyorum. Hislerimi, sevincimi nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Sen Kadim Gerçeğin şerefisin. Önümüzdeki karanlık günleri atlatırsa Kadim Gerçek senin sayende yaşayacak, Aksumlu Hilal İbn İsa El-Salt.

Enki'yi öldürdün ve ben mutluluktan ölebilirim.

Teşekkür ederim. Binlerce, on binlerce, milyonlarca, evrenin sonsuzluğu kadar teşekkür ederim.

Duygularımı kelimelere dökmem mümkün değil.

Lütfen kendi evinmiş gibi rahat ol. Yapabilirsen biraz dinlen. İstedğin her şeyi kullanabilir, alabilir, yiyebilirsin. Bir sonraki raunt için silahlan.

Önümüzdeki birkaç gün içinde seninle iletişim kuracağım ama şimdilik sessiz kalmalıyım. Önümdeki görev hayati önem taşıyor. Konuştuğumuzda ayrıntılı anlatırım.

Umarım Rima kitabı almanı söylemiştir. Daha önce söylemeyi unuttum. Harekete geçmeden önce onu incele. Keşke sana daha fazlasını anlatabilem ama açıkçası çok fazla bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim kitabın önemli olduğu. Senin için, Endgame için, Yaratıcıları durdurmak için çok önemli o kitap.

Bütün kalbim ve sevgilerimle,

Stella

Hilal, Stella orada olmadığı için üzölmüştü. Ama onun önerisini dinledi. Kocaman küveti doldurdu, kıyafetlerinden ve sargularından kurtulduktan sonra lavabonun önünde durup aynadaki yansımına baktı. Banyoyu dolduran buhar, aynadaki yansımalarını buğuluyordu.

Nakledilen derisi gerilmiş, yaraları pıhtılaşmıştı. Kafasında hiç saç kalmamıştı. Sağ kulağı tamamiyle yanmış, kertenkele kulağı gibi bir delik kalmıştı. Gerçi gözlerinin yanında bu hiç kalırdı. Hâlâ birbirlerinden farklılardı. Ama hepsinden önemli dişleri hâlâ düz ve göz kamaştırıcı bir şekilde beyazdı.

Canavar gibiydi.

Ama hâlâ ayaktaydı. O Aksumlu şampiyondu. Kimsenin bilmeyeceği, kimsenin takdir etmeyeceği Endgame kahramanı. İnsanlığa masumiyetini geri veren delikanlı.

İnsanların masumiyeti yeniden kabul etmesi için dua etti.

Suyu kapattı. Kuvete uzandı. Sıcak su omuzlarını sararken çığlığını kolunu ısırarak bastırdı. Derin bir nefes alıp başını suya daldırdı. Cığerlerini patlatırcasına çığlık attığında su fokurdadı. Hilal hem acısı hem de zaferi için çığlık atıyordu.

Vyctory için çığlık atıyordu.

Yukarı çıktı. Başının altına bir havlu yerleştirip gözlerini yumdu. "Acısız iyileşme diye bir şey yok. Pislik olmadan temizlik yok. Ölüm olmadan bağışlamak yok."

28 dakika 42 saniye boyunca kuvette kaldı. İnip kalkan göğsü dışında hiç hareket etmedi.

Küvetten çıkınca bornozu üzerine geçirip antik kitabı aldı ve Stella'nın büyük yatağının kenarına oturdu. Uzaktan kumandayla televizyonu açtı. Haber kanallarını karıştırırken Fox Haber buldu ve sesini kısıtı. Birkaç dakika ölüm, yıkım ve korkuya dair; umut, güzellik ve sevgiye dair haber görüntülerini sessizce seyretti. Bacaklarının üstünde Enki'nin eski kitabının ağırlığını hissedebiliyordu.

Eben'i, memleketini, halkını düşündü. Ustasını araması gerekiyordu ama önce Vyctory'den aldığı şeyi anlamaya çalışacaktı.

Dikkatini kitaba verdi.

Sayfaları karıştırdı. Plastik ya da parşömeden yapılmış sayfalar, zamanın ya da elementlerin etkisine karşı dayanıklı görünüyordu. Sayfalardan birinin köşesini yırtmayı denedi ve neredeyse imkânsız olduğunu gördü. Bununla birlikte kitabın antik olduğu kesindi. İçindeki tuhaf yazılar Hilal'e anlamsız geliyordu; Enki kitabın kadim dünyanın bilgeliğini içerdiğini söylemişti ama yazılanlar Hilal'in bildiği hiçbir dile benzemiyordu.

Bir de resimler vardı. Adeta bir robot tarafından çizilmiş gibi düzgün resimler ve şekillerdi bunlar. Çeşitli antik yapıların, şehirlerin, taş yapıtların, uzay gemisi limanlarının, tuhaf portalların, pistlerin, altın madenlerinin ve yakıt depolarının mükemmel çizimlerine baktı. Tarih eğitiminden birçok yapıyı

tanıyordu ama çoğunu da hiç bilmiyordu. Çünkü bunlar zaman, sel, savaş, yeşillik, kum tepeleri ya da depremler tarafından yutulup gitmişti. Bununla birlikte ne işe yaradığını anlayamadığı makine çizimleri vardı. Mekanik ya da genetik görünen şekiller, tanımlanamayan şeylerle ilgili bağlantıları gösteren takımyıldızları, spiraller ve üç boyutlu çizimler, muhtemelen dünyadaki enerji hatlarını, türler arası ilişkileri, yıldızlarla bağlantılı karanlık madde patikalarını ya da *Homo türüne* ait karmaşık evrim aşamalarını gösteriyordu.

Kitabın tartışılmaz bir hazine olduğu açıldı ama Hilal bir şey anlamıyordu.

Her şey adeta şifreliydi.

Tüyleri ürperdi: *Kutsal Sandık'tan aldığım tablete göstermeliyim!*

Eline aldığı tablet hemen canlandı. Kitabı kucağına yerleştirip cihazı yazıların üzerine getirdi.

Tablet gerçekten de şaşırtıcı bir sonuç verdi. Cihazı ne zaman kitaba tutsa aradaki bağlantıyı engelleyen bir parazit varmış gibi ekranı kararıyordu. Hilal, cihazla odayı taradığında Himalayalar'daki Gök Anahtarı'nı işaret eden küreyi, hâlâ hayatta olan Oyuncuların da dahil olduğu koordinat listesini, her neredeyse Stella olduğunu bildiği asayı görebiliyordu.

Hilal kitabı yere bıraktı, cihazı üzerinde tutarak sayfaları en baştan çevirmeye başladı. Teker teker. Arada bir karanlık ekranda küçük bir ışık parlarsa da başka bir şey olmuyordu. Ama 20 dakikalık uğraşın ardından bir şey oldu.

Bir sayfanın üzerine geldiğinde ve sadece o sayfanın üzerinde, tabletin ekranında bir yazı belirdi. Hilal'in akıcı bir şekilde konuşabildiği antik Mısır diliydi bu. Cihazı harfler üzerinde kaydirdikçe hiyeroglifler de değişiyordu.

Tablet çeviri yapıyordu.

Hilal okudu:

Ve Büyük Bulmaca'yı, Endgame'i konuşacağız ve dünya insanların bilmediği ve bilemeyeceği nedenlerle biz istediğimiz zaman başlayacak ama adil, doğru ve son olacak. Ve Endgame'in üç aşaması olacak. Ve her aşamada, oyunun devam edebileceği ya da durdurulabileceği bildirilecek.

Bunu okuduğunda Hilal'in kalbi sıkıştı.

Gerçekten Oyunu durdurma umudu var mıydı?

Okumaya devam etti:

Başlangıç Aşaması, on iki Oyuncunun bir araya geldiği Çağın olacak. Oyunculardan biri Dünya Anahtarı'nı bulup ikinci aşamayı tetiklediğinde Başlangıç Aşaması son bulacak. Başlangıç Aşamasında bütün Oyuncular, Oynamama kararı alırsa oyuna devam edilmeyecek.

Hilal ara verdi. Merak ediyordu. Qin Lin Dağları'nda kaderlerini belirleyebilecek gecede, diğerleri ona kulak verip baş içinde otursa ve birbirlerine kendi tarihleriyle ilgili bildiklerini anlatsaydı, sonrasında oyuna devam etme kararı alırlar mıydı? Oynamamayı seçerler miydi? Dünyanın onlara en ihtiyaç duyduğu anda, gerçekten hem zihnen hem bedenlen birlik oluşturabilirler miydi? Geçmiş, şiddet ve eğitimleri yerine bilgeliği tercih ederler miydi?

Ama hemen sonra Shang Oyuncusunu, Donghu Oyuncusunu, kadife dilli Sümer Oyuncusunu ve kendini beğenmiş Giritli Oyuncuyu hatırlayınca gerçeği kavradı: *Hayır. Her hâlükârda Oynayacaktık.*

Fazlasıyla bastırılmış şiddet vardı. Kibir vardı. Öldürme hevesi vardı.

Okumaya devam etti:

İkinci Aşama, Dünya Anahtarı'nın bulunmasıyla duyurulacak ve yaşayan Gök Anahtarı, Dünya Anahtarı'yla bir araya gelene kadar devam edecek.

Yaşayan Gök Anahtarı mı?

Böylece, yıllar boyunca Dünya halklarına yıkım getirecek Son Aşama başlayacak. Ama Oyunculardan biri, Dünya Anahtarı'yla bir araya gelmeden önce yaşayan Gök Anahtarı'nı yok edebilirse oyun sona erecek. Yaşayan Gök Anahtarı, Oyunculardan birine ait olacağından Oyunun sona ermesi beklenmiyor. Yaşayan Gök Anahtarı, masum bir çocuk olacak ve kolayca kurban edilemeyecek. Oyunun gidişatında bu çocuk kurban edilmezse Büyük Karşılaşma gelerek Son Aşamayı başlatacak.

Hilal, boğazına bir yumruğun oturduğunu hissetti. Ağzı hayretten açık bir şekilde başını kitaptan kaldırıp karşıya baktı. Bu masum... bu zavallı masum çocuk, Shari Chopra'yla Himalayalar'da olan çocuk olabilir miydi?

Okumaya devam edemedi.

Boş gözlerle duvara, aynaya, televizyona, sesini kısıtçı haberlere baktı.

Dünyayı kurtarmak için bir çocuğu öldürmek zorunda mı kalacaktı?

Sanki sorusuna cevap verircesine televizyonda "ENDGAME: GERÇEK Mİ?" yazısı çıktı. Ve deli bakışlı, çukur gözlü An Liu, boynunda koyu renkli bir kolyeyle ekranda belirdi. Hilal gözlerini kısıtı; evet, kolyedekiler insan eti ve kulaklarıydı.

Shang Oyuncusunun dudakları kıpırdıyordu.

Konuşuyordu.

Hilal, telaşla sesi açtı. An, sakın, tutarlı ve kendinden emin konuşuyordu. Çağrı'da fark ettiği tiklerden eser yoktu. O zaman numara mı yapmıştı? Hepsini kandırmış mıydı? Hilal, şimdiye kadar 145.785.934 kişinin izlediği görüntüleri izledi.

Dinledi.

Kendisinin de dâhil olduğu Oyuncu fotoğraflarını gördü.

Ve korktu.

Kendisi için değil—Hilal'in yüzü tanınmayacak kadar dağılmıştı, o yüzden bu videodan etkilenmeden Oynamaya devam edebilirdi.

Daha çok videonun ne anlama geldiğini düşününce korktu.

Bu oyun artık özel bir oyun değildi.

Herkese açılmıştı.

Haber kanalı, videoyu tekrar gösterdi.

Tekrar gösterdi.

Hilal, tekrar seyretti.

Tekrar seyretti.

Sonra aklına bir fikir geldi. Uzaktan kumandayı karıştırdı. Görüntüyü dondurabiliyor muydu? Evet.

An'ın videoya yerleştirdiği Oyuncu fotoğraflarını bekledi ve son bahsettiği Oyuncunun fotoğrafı gelince görüntüyü dondurdu. Bu Shari Chopra'ydı. Genç kadın, Hilal'in hemen tanıdığı bir kilisenin önünde duruyordu: İspanya, Barcelona'daki Sagrada Familia. Katalan mimar Antoni Gaudi'nin şaheseri.

Harappa Oyuncusu gülümsüyordu.

Kollarında küçük bir kız vardı.

Kız da gülümsüyordu.

Tableti televizyona rutan Hilal, hiçbir şey olmaması için içinden dua ediyordu. Yıldızları ya da boşluğu görmeyi her şeyden çok isterdi.

Ama nabız gibi atan kürenin temsil ettiği Gök Anahtarın bütün ekranı doldurdu.

Ayağa kalktı, yatak odasında duvara takılmış televizyona doğru yürüdü. Doğrudan kıza yaklaşıyordu. Küre ekranda kalmaya devam etti. Tableti birkaç santim kaydırıp Shari'ye tuttuğunda küre kayboldu. Arkadaki kiliseye tuttu. Boş ekran. Kenardaki ağaç. Boş ekran.

Küçük kız.

Turuncu küre.

Gök Anahtarı.

Hilal tableti indirip dizlerinin üzerine çöktü.

Oyunun durdurulabilmesi için küçük bir kızın öldürülmesi gerekiyordu.

Harappa Oyuncusunun sevdiği ve onu korumak için elinden geleni ardına koymayacağı küçük bir kız.

Hilal kız için, Oyuncular için, herkes için dua etti.

Bilmeleri gerekiyordu.

Tek seçenek buydu.

Akıllı telefonunu aldı. YouTube uygulamasını açtı. An'ın videosunu buldu.

146.235.587 kişi seyretmişti ve sayı her saniye artıyordu.

İnsanlar deli gibi seyreliyordu.

Yeni bir hesap oluşturdu, giriş yaptı, mesajını yazıp gönderdi.

Ve korktu.

Yaptığı şeyden korktu.

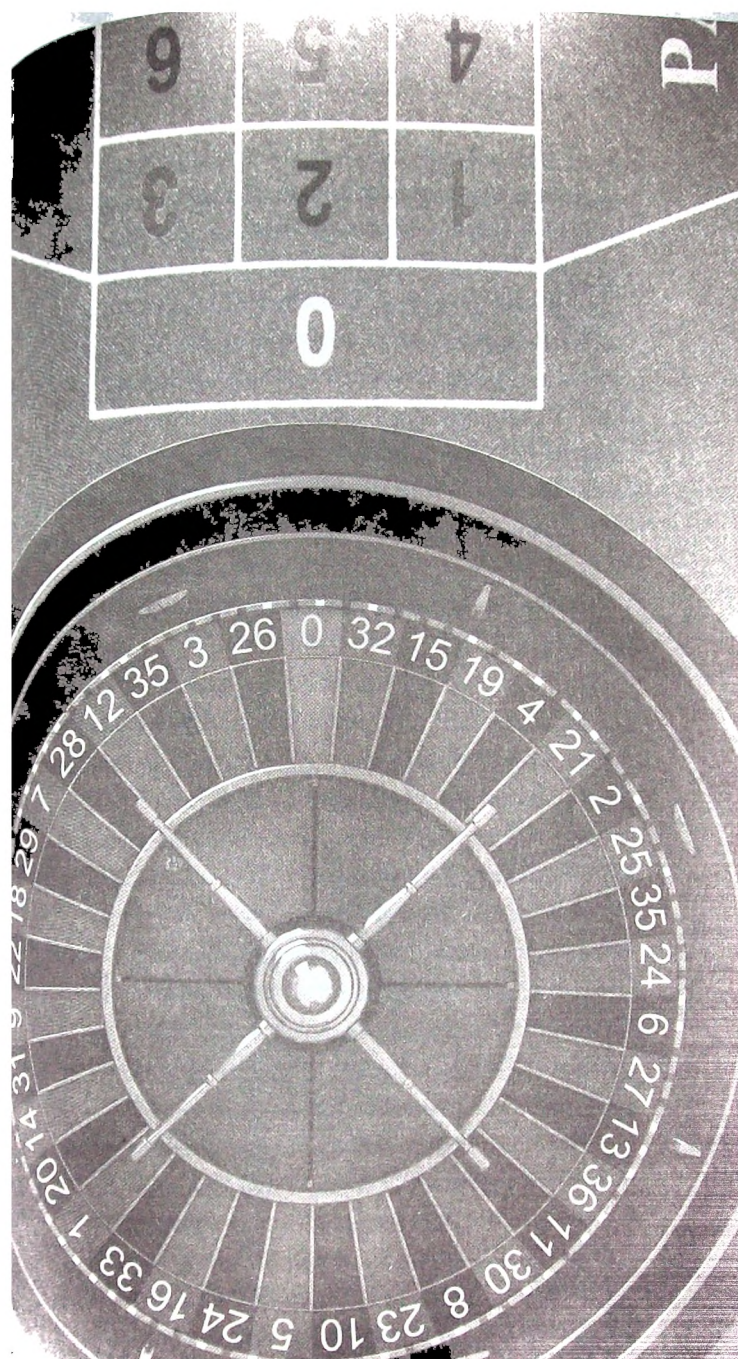
Yapılacaklardan korktu.

didyouseekeplertwentywob

1 dakika önce gönderdi

Sonraki on ikiyi sırayla yaz.

WO Mzncdvj-Huqf mw bnl Tcwpqvhr. M xczex BEYLL. Dj lhq knac
xs azvi yvy Vashk huir sose hui viryloie gn Pmimm Qusovr-GUM
VW XYS BWG-lcp: xosniiwr.amisfmlssnnhlzkl uq mflpoiakcx.
gmfyftqkxayviwwki. Tob eain. M qt vjx. SVLHA. Gwqt ols tmkh goii
mov asetq.

AN LIU

Karaya Yolu, Beck Bagan, Ballygunge, Kalküta, Hindistan

“Neredeyse geldik, aşkım. Neredeyse...” *KİRPİKKİRPİK* “Neredeyse geldik.”

Sabahtı. Sarı renkte puslu bir topu andıran güneş, gri bulutlarla sarılmıştı. Sarı disk, تنها şehrin alçak binaları üzerinde santim santim yükseliyordu. An, dünyaya ulaşmadan önce ışığının uzayın buz gibi boşluğunda tam sekiz dakika yol kat etmesi gereken 92.956.000 mil uzaktaki güneşimizin, nasıl olup da bu kadar sıcak hissettirebildiğini merak ediyordu.

Özellikle de böylesi günlerde.

Zaten sıcak olan günlerde. Daha ne kadar sıcak olabilirlerdi ki?

Hava, egzoz dumanlarıyla iyice ağırlaşmıştı. An'ın, Okinawa'dan Hong Kong'a, oradan da Kalküta'ya, hepsi küçük birer servete mal olan seferlerle seyahat ederken üzerinden çıkarmadığı tişörtü tere batmıştı.

Beyaz mendiliyle boynunu kurularken Chiyoko'nun saç tutamını parmaklarıyla kaldırdı.

Mendil sırlıslıklamdı ve isten kapkara olmuştu.

“Geldik sayılır. Neredeyse geldik.”

Sırtında en az kendisi kadar ağır sırt çantasıyla başını öne eğmiş yürüyordu. Bu isimsiz dar sokaklarda dört blok daha atlat-

ıktan sonra sığınağına girmiş olacaktı. Shang manifestosuna göre, sığınak evde fazla silah depolanmamıştı ama en yeni bilgisayar ve iletişim ekipmanlarıyla donatılmıştı. Hatta herhangi bir iletişime, haritalamaya ya da gökyüzündeki meteoroloji uydusuna bağlanabileceği Ku-band SatLink teleport terminali bile vardı. Ve tabii Hindistan'da elektrik kesintileri meşhur olduğu için sığınagın altına jeneratörler, çatısınaysa gizli güneş enerjisi panelleri yerleştirilmişti. Su, yemek, kurşungeçirmez bir Land Rover Defender ve süper hızlı bir Suzuki GSX-R1000 de vardı.

Oyunun bundan sonraki hamlelerini izlemek için mükemmel bir yuva olacaktı.

An daha çok gözleyecekti.

Hareketlendirdiği ortamı gözleyecekti.

Gözleyecek ÜRPERTİKİRPİKKİRPİKKİRPİK gözlemleyecek, kimlerin öldüğünü görecekti.

Saniyesi saniyesine.

Kısa sürede.

Çünkü fazla sürmeyecekti.

“Evet. Yakında, aşkım.”

İnsanların kaçıştığı delik değişik kaldırımında yürüdü. Çin'deki gibi burada da çok fazla insan vardı ama Çin'den farklıydı. Bozulma ve düzensizlik daha fazlaydı. Tezat her yerdedi. Yüksekle alçak, zenginle fakir, temizle pis, geçmişle gelecek, kâfir ve dindar... fazlasıyla çok koku, ses, farklı manzaralar. An'ın bütün duyuları devrediydi.

Sofuların bu topraklardan çıkmasına şaşmamalı, diye düşündü. İnsanın havsalası almıyor bütün bunları.

Önünden bir sokak köpeği geçti. Üstü başı kire batmış tek kollu bir çocuk para dilendi. Oğlanın sol tarafında yiyecek ambalajları, boş su şişeleri, gazete kâğıtları ve dışkıyla kaplı yolun tam ortasında bileklerine kadar pisliğe batmış beyaz bir inek duruyordu. İneğin karşı tarafında kaldırıma bağdaş kurmuş

An telefonla biraz daha oynayarak birtakım karakterler girdi. Sonunda şifreyi kolayca kırdı. Gönderenin Aksumlu olduğunu öğrendi. İpuçları cömertti. Çağrı'da kulak verdilerse bütün Oyuncular bunu hızlıca hallederdi. Şifre sistemini ezberledi— telefona ya da bir yere yazmak, kaydını tutmak aptalca olurdu.

Bakıp gülümsedi.

“Nobuyuki Amca bunu tahmin edemezdi, öyle değil mi, aşkım?” Yaşlı adama karşı ne kadar öfke doluyorsa, giden aşkına o kadar sevgi doluydu.

“Birbirlerine düşüp birbirlerini katledecekler.”

AISLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG
 JORDAN, BRIDGET McCLOSKEY, GRIFFIN
 MARRS

Gulstream G650, Çin-Moğolistan sınırının 42.000 fit üzerinde

“Buldum. İşte bu. İşte bu!”

Aisling dizüstü bilgisayarını kaldırınca diğerleri eğilip Hilal’in şifresi çözülmüş mesajını okudu. Sonra tekrar tekrar okudular.

“Vay canına,” dedi Jordan.

“Gök Anahtarı, küçük bir kız mıymış?” diye sordu Büyük-
baba sessizce.

Aisling onun kadar şaşırmamıştı. “Neden bir masum olmasın? Bence kepler varlıklarının tek derdi acı çektiirmek. Çok sevdiği birini hedef yaparak Oyunculardan birine daha çok acı çektiirmek fırsatını kaçırlar mı hiç? Biraz düşünürsen çok zekice.”

“Ben bu şekilde kelimelere dökmezdim ama seni anladım,” dedi Büyükbaba.

Aisling gözlerini kıstı. “Demek küçük bir kız. Üstelik Shari Chopra’nın kızı. Ve UTM projektörümün sonuçlarını yanlış hatırlamıyorsam koordinatlar Hindistan’da bir yerdedi.”

Jordan kendi dizüstü bilgisayarından kontrol etti. “Olumlu. Sikkim adında küçük bir Hint eyaletinin göbeğinde. Hiç gitmedim ama çok methini duydum.”

"Oraya gitmemiz gerekiyor. Şimdi. Geç bile kaldık, geçen hafta orada olmalıydık." Aisling, bilgisayarını bacaklarının üzerine yatırdı. İşaretparmağıyla ekrana dokundu. "Stonehenge fikrinin üstünü çiziyoruz. Hindistan çok daha yakın. Ne kadar uzaktayız? Bin mil? İki bin mil? Diğer Oyuncuların hepsi uzakta. Hepsinden önce oraya gidebiliriz!"

"Oooo, durun bakalım," dedi McCloskey. "Şu El-Salt tipinin bizi orada bekliyor olabileceği hiç aklınıza gelmiyor mu? Bütün Oyuncuları oraya toplamak için dev bir komplo olamaz mı? Tanrım, gelen ilk Oyuncuyu patlatmak üzere mayınları döşemiştir bile."

Aisling terslendi. "An öyle bir şey yapabilir ama Aksumlu asla. Sana söylüyorum; El-Salt Hindistan'da değil. Eminim. O, bizim istediğimizi istiyor, bu Oyunu durdurmak istiyor."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çağrıda sükunet arayan, mantık için yalvaran tek kişi oydu. Yalnızca o. Bu denli dehşeti... bu kadar çılgınlığı o istemedi. Ayrıca, mesajı atalı bir gün olmamış, Sikkim'de olsaydı kızı çoktan bulmuş olurdu. Hatta öldürürdü. O zaman da mesaj yazmasına gerek kalmazdı. Hayır, El-Salt başka bir yerde. Hem de çok ama çok uzak bir yerlerde."

"Çok uzun zaman önce, çok çok uzak bir galakside mi?" diye sordu McCloskey. "Pardon ama ne ben Prenses Leia'yım ne de sen Luke Skywalker."

Jordan elini kaldırdı. "Kesin şunu, arkadaşlar. Marrs, sana ihtiyacımız var!"

Marrs, kokpit kapısından içeri eğildi. "Az önce aldığım habere inanamayacaksınız."

"Ne?"

"Stonehenge patlatılmış. Korkunç bir patlama olmuş. Geriye bir şey kalmamış."

Sadece şoktan değil, aynı zamanda Aisling ve Büyükbaba için kadim geçmişlerinden kalan bir La Tène anıtı olduğundan da kısa bir sessizlik anı yaşandı.

"Kim yapmış?" diye sordu Büyükbaba.

"Kimse üstlenmiyor ama Narita'da olduğu gibi teröristlerin işiymiş gibi görünüyor," dedi Marrs.

"Kahretsin," dedi Aisling. "Şimdi Hindistan'a gitmek zorundayız galiba."

"Bilmiyorum," dedi McCloskey. "Stonehenge'in tahrip edilmesi çok kötü olmuş ama böyle olacağı belliydi. İnsanlar korkular ve insanlar korktuklarında onları korkutan şeyleri yok etmeye çalışırlar. Dürüst olmak gerekirse, bu işin arkasından ajanstaki bazı kıymetli meslektaşlarımız çıkarsa hiç şaşımam."

"Peki nereye gitmemizi istersin, McCloskey?" diye sordu Aisling.

"Bilmiyorum. Ama Stonehenge artık yok diye başka bir Oyuncunun önerisini körü körüne kabul edecek değiliz. Dedğim gibi, tuzak olabilir. Bizi doğru izden saparmak için düzenlenmiş şaşırtma taktiği de olabilir..."

Aisling bunu yememişti. "Ama ya *doğrusu*? Ya Aksumlu Oyuncunun durduracağını söylediği şeyi yapmazsak ve Büyük Karşılaşma gerçekleşirse? Chopra kötü Oyunculardan biri gibi gelmedi bana ama milyarlarca hayatı kurtarma şansım varsa onu ya da kızını, hatta lanet olası sülalesini öldürmekten geri kalmam. Kahretsin, insanlığı kurtarabileceğimi bilsem seni Jordan'ı, büyükbabamı, hatta kendimi bile öldürürüm."

McCloskey kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kayıtlara alındı Oyuncu."

Aisling oturdu. "Off, McCloskey, seni tehdit ettiğim falan yok. Sana *ihtiyacım* var. Ve Hindistan'a gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Size saygım sonsuz ama komutanın bende olması gerekiyor. An Liu meselesinde de KFE ekibi değil, ben doğrudan

ilgilenmeliydim. En azından *yanlarında* olmalıydım. Oynamamı istiyorsanız benim söylediklerimi yapmanız gerekiyor, McCloskey. Bu kadar basit.”

“Benim kimseyi—”

Jordan, kadının sözünü kesti. “Bridge, kız haklı. Operasyonu yüzümüze gözümüze bulaştırdık. Hepimiz biliyoruz. Aisling bir kaynak. Biz onun için bir kaynaksak, o da bizim için bir kaynak ama bu konuda ona hizmet etmemiz gerekiyor. İşin özü bu. Kendimizi unutup onu dinlemeliyiz. Onun *dediklerini* yapmalıyız.”

McCloskey bir şey söylemedi.

“Teşekkürler, Jordan,” dedi Aisling.

Jordan ellerini çırpı. “Konu kapanmıştır. Hindistan.” Kokpite eğilip Marrs’a bir şey söylediğinde uçak anında güneye yattı.

Yeni hedefe gidiyorlardı: 206° 14’ 16”.

“Peki,” dedi McCloskey. “Umarım haklısındır, Aisling. Umarım şu El-Salt Oyuncusu... yani *rakibin*, bizi parmağının ucunda oynatmıyordur.” Gömlek cebinden küçük bir hap alıp yuttu. Sonra ayağını altına aldı, elleriyle bileklerini sarıp gözlerini yumdu. “Ben Xanax gezegenine doğru uçuşa geçiyorum. Küçük bir kızı gerçekten suikast düzenleyeceksek biraz dinlenmem gerekiyor.”

Başka bir şey demedi ve bir dakikadan kısa sürede horlamaya başladı.

Hem de gürültülü bir şekilde.

Aisling, Büyükbaba ve Jordan masanın etrafına üşüşüp sonraki bir saat boyunca Sikkim’e dair uydu görüntülerini, yol haritalarını ve topografik tabloları incelediler. Jordan bir ara Marrs’ı çağırıp Aksum Oyuncusunun verdiği lokasyona daha yakından bakabilecekleri Milli Keşif Teşkilatı’nın çok gizli Süper Manzara uydusunu ayarlamasını istedi, “Şu Google haritaları doğru dürüst bir şey göstermiyor.”

“Ahtapotla dans etmek için her yolu denersin!” dedi Marrs kıkırdayarak.

“MKT’nın oyuncularıyla oynamasını istememe bayılıyor. Logoları Dünya gezegenine sarılan bir ahtapot—”

“Görmüştüm,” dedi Büyükbaba. “Hiçbir şey ulaşılmaz değil.”

Marrs’ın ayarları yapmasını beklerken planın üzerinden geçtiler. Hilal’in verdiği lokasyon zorlu bir noktaydı. Himalayalardan Siliguri’ye gitmenin tek yolu arabaydı. İki cip alıp eşyalarını yükledikten sonra HEMEN yola çıkmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu ama her hâlükârda delik deşik yollarda en az 10 saatlik araba yolculuğu yapmaları söz konusuydu. Oraya vardıklarındaysa hazırlanmak için bir yer bulmaları, arabayla gidebildikleri yere kadar dağın içlerine gitmeleri, donanmaları ve ardından tırmanmaya başlamaları gerekecekti. Jordan’a göre, uçaktan indikten sonra haritadaki noktaya varmaları en az 30 saatlerini alacaktı.

Hilal’e göre Gök Anahtarı doğu Himalayalar’daki 12.424 fit rakımlı isimsiz bir vadideydi. Uydu görüntülerinden herhangi bir yerleşim birimi ya da yapı görünmüyordu. Hatta ne yol, ne güneş panelleri, ne de gözle görülebilir bir telsiz kulesi vardı. Bütün bölge kayalık bir yamaçtan ibaretti. Ağaçlarla kaplı taşlar her yöne uzanıyordu. Burada kimse yaşamazdı. Vadi aşağı yukarı doğudan batıya doğru uzanıyordu, batıdaki karlı bölgelerden, yüce Brahmaputra’nın anısına Teesta adı verilen doğudaki buz gibi sularıyla azgın nehirde son buluyordu.

Büyükbaba başını iki yana salladı. “Hayatımda gördüğüm en çorak vadi. Orada kimseyi bulamazsak büyük zaman ve emek kaybımız olacak.”

“Bir şeyler varsa ahtapot görecektir.” Jordan saatine baktı. “Daha ne kadar var, Marrs?”

"Bitti," dedi Marrs, kabine girerken. "Ve sanırım bu Hilal denilen adam haklı olabilir, bak." Bilgisayarı kontrol etmek için Aisling'le Jordan'ın arasına sıkıştı. Ekrandaki veriyi değiştirdi – şipşak! – işte şimdi Himalaya vadisinin çok yakın ve net görünüşü önlerindeydi.

Kayalığın içine oyulmuş pencereler, kapılar, köprüler ve patikalar, tartışmaya yer bırakmıyordu. Hepsini uzaktan görülmeyecek şekilde saklanmıştı ancak çok yaklaşıncaya görülebiliyorlardı.

"Bu bayağı bir köy," dedi Büyükbaba hayretle.

"Hayır. Bu bayağı bir kale," diye düzeltti onu torunu.

"Aisling haklı," dedi Marrs. Birkaç tuşa basıp fareyle oynadığında görüntü değişti. Şimdi daha karanlıktı ama karıncalar gibi sürekli hareket eden yeşil çizgi ve noktalardan oluşan ağı görebiliyorlardı.

"Bunlar... insan!" diye nefesini tuttu Aisling. "Haksız mıyım?"

McCloskey tekrar horladı.

Marrs başını salladı. "Evet. Küçük çizgiler, ısı izleri. Muhtemelen jeotermal enerjinin yanı sıra jeneratör ve gaz lambası kullanıyorlar." Minik yeşil alevler gibi görünen noktaları işaret etti. "Bunlar da... şu koridor boyunca havalandırma çıkışları olmalı. Muhtemelen küçük türbinlerle çalışıyordur." Görüntüden uzaklaşıp kızılötesi görselle uydu görselini üst üste getirdi. Zayıf fakat gözle görülebilen bir çizgi, kalenin güneyine doğru zigzaglar çiziyor, vadi boyunca doğuya ilerleyerek Teesta nehrinde son buluyordu. "Bahse girsek paramı bunun patika olduğu ihtimaline yatırırdım."

Aisling parmağını nehrin çatallaştığı noktaya vurdu. "İşte bu. Buradan gireceğiz. Gök Anahtarı orada. Chopra çevresinden birkaç kişiyi alıp kaleye götürmüş... Gök Anahtarı'nı *koruyor*. Diğer Oyuncuları *bekliyor*."

“Bizim geleceğimizi biliyor o zaman. Sürpriz yapma avantajından yararlanamayacağız, Ais,” diye fikir belirtti Büyükbaba.

Aisling hâlâ ekrana bakıyordu. “Bunu bizim gözlüklere yükleyebilirsin, değil mi, Marrs?”

“Oldu bil.”

Aisling, büyükbabasına döndü. “Geldiğimizi bilecekler. Ama biz de her an nerede olduklarını bileceğiz. Sana yemin ederim, ellerinde böyle bir donanım yok.” Kocaman gülümseyip kolunu Marrs’ın omzuna attı. “Bu harika. Gerçekten şahane. Şu uydunun lazer ışını falan yoktur, değil mi? Keşke olsaydı da insanları ta yörüngeden toza dönüştürseydik!”

Jordan güldü. “Öyle şeyler filmlere özgüdür.”

“Ya da Yaratıcılara,” dedi Büyükbaba.

“Ama onlarla savaşıyoruz, değil mi, Büyükbaba?”

McCloskey genizden güçlü bir horultu saldı. Yana döndü. Günde ayaklarından biri yere düştü.

“Bir sürprizim daha var,” dedi Marrs. “Bavulumda bir dron aracı koymuştum.”

“Kahretsin! Küçük Bertha’yı unuttuğum,” dedi Jordan.

Aisling sordu, “Daha çok görüntü?”

“Tabii ki. Ama en süper yanı bu değil. En güzel yanı, hafif ama son derece güçlü hava füzelerinden iki tanesini birden taşıyabiliyor olması. Biri lazer kılavuzlu, diğeri ısı ayarlı.”

Aisling’in ağzı kulaklarındaydı.

Büyükbaba, onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

İyi ki bu tiplerden kurtulmamışım.

Aisling, Marrs’ın omzunu, en eski dostuymuş gibi sevgiyle sıktı.

İyi ki bu tiplerden kurtulmak gibi bir salaklığa girişmemişim.

JAGO TLALOC
Casa Isla Tranquilla, Juliaca, Peru

Jago'nun Aucapoma Huyana'yla konuşmasının üzerinden iki gece geçmişti. Hâlâ ailesinin malikânesindeydi. Hâlâ Oynamayı, Gök Anahtarını Tiwanaku'ya götürmeyi bekliyordu. Yaşlı kadının Cahokia halkı ve Sarah hakkında söyledikleri kafasını karıştırmış, yeni bir adım atmadan önce düşünme ihtiyacı doğurmuştu.

Oysa kafasının karışmasına alışık değildi.

Yaşlı kadının anlattıklarının tamamını babasına söylememişti ama Renzo'ya her şeyi anlatmıştı. Birine söylemesi gerekiyordu. İkisi bu konu üzerine konuşup bir karara vardılar.

Shang Oyuncusunun videosunu da görünce iyice emin oldular. Hilal'in mesajını henüz keşfetmemişlerdi ama bunun önemi yoktu. Jago artık bekleyemezdi. Hedefeydi. Hepsini hedef haline gelmişti.

Jago'yla Renzo videoyu 2'nci kez izlediler.

3'üncü kez izlediler.

Konuşmadılar.

4'üncü kez izlediler.

Jago, dizüstü bilgisayarında müzik uygulamasını açtı. Behemoth'un bir parçasını buldu. Gürültülü, motive edici, yürek hoplatan, kötücül bir şarkıydı.

Ve Jago bu şarkıya bayılıyordu.

“Benimle misin, Renzo?” diye sordu Jago, müziği bastırmaya çalışarak.

“Her zamankinden çok, Oyuncum. Yardımına ihtiyacın olacak.”

“Emin misin? Yamuk yaparsan seni öldürürüm.”

“Eminim.”

“Yapabileceğimi biliyorsun.”

“Seni durdurmak için fazlasıyla yaşlı olduğumu biliyorum.”

“Ve şişkosun.”

“Canın cehenneme.”

Müzik kulak zarlarına saldırırken keyifsizce güldüler. Jago'nun pırlanta dişi ışıktı parladı. “Eşyalarımızı hazırla. Guitarrero'nun bilmemesi gerekiyor.”

“Tabii ki.”

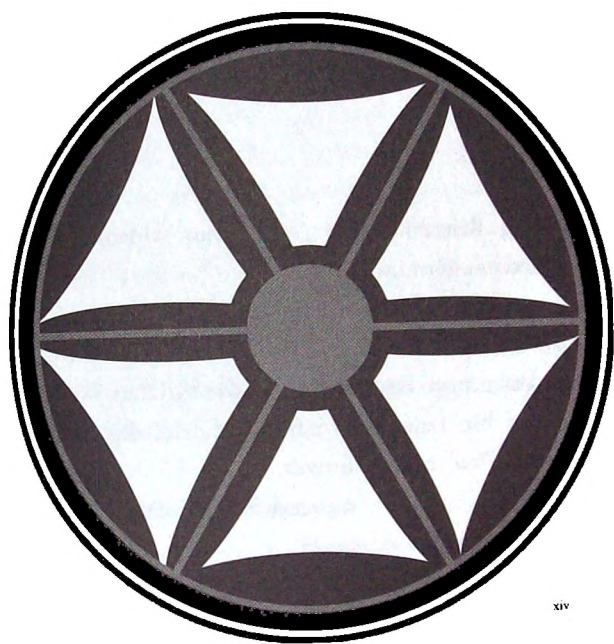
“Papí, yarın gece geç saatte Cielos'la buluşmaya gidecek. Sabah üç on beşte harekete geçiyoruz. Ben Sarah'yı hallederim.”

“Üç on beş.”

“Bana yamuk yapmayacaksın, değil mi?”

“Soyumuz ve Endgame üzerine yemin ederim.”

“Güzel. Yarın gece Oynuyoruz.”

MACCABEE ADLAI, BAITSAKHAN

İsimsiz Çakıl Yol, San Julian Bölgesi, Juliaca, Peru

Maccabee'yle Baitsakhan, ne An Liu'nun videosunu ne de Hilal'in mesajını görmüştü.

Zaten görseler de muhtemelen bir taraflarına takmazlardı.

Onlar dalında iyice ağırlaşmış Peru meyvesini doğru zamanda koparmayı bekliyorlardı. Gözetledikleri iki koruma görevlisinden biri Baitsakhan gibi kısa boylu, diğeri ise iriydi ama Maccabee kadar iri sayılmazdı.

“Üniforması sana tam oturacak,” dedi Baitsakhan alayla. Belli ki espri yapmaya çalışıyordu.

“Geliyorlar,” dedi Maccabee, zayıf espriye aldırış etmeden.

Tlaloc korumaları, muhtemelen 100 yıllık, alçak bir ahşap binadaki *El Mejor* adlı bardan çıkıyordu. Sarhoştular, gülüşüp kıkırdarken yalpalıyorlardı. Soğuk havada ağızlarından çıkan buhar görülebiliyordu. Tüfekleri kollarının altında sallanıyordu.

“Olmek Oyuncusu hallerini görse fena azar ıştırır,” dedi Baitsakhan kınarcasına. Hayatı boyunca ağzına bir damla içki koymamıştı.

“Kıyametin kıyısındalar, Baits. Hepimiz öyleyiz. Herkesin arada bir eğlenmeye ihtiyacı var, haksız mıyım?”

“Benim yok.”

“Evet. Tabii ki yok.”

Adamlar doğu yönünden yaklaşıyorlardı. Nedense üzerinde kırmızı pençe izi olmayan büyük Chevy kamyonetleri, caddenin kuzeyindeydi. Çıkmaz sokaklardan birinden bir kadın çıktı. İç eteğinin üstüne bir elbise, kalın bir süveter, kırmızı, mavi ve sarılı bir panço giymiş, koyu renkli keçe bir şapka takmıştı. Fötr şapkanın tepesi bombe yaptığından adeta silindir şapkaya dönmüştü. Sarhoş adamlar onu hemen fark ettiler. Elbisesini çektiirdiler. Kollarını sıkıştırdılar. Kısa boylu olanı, tüfeğinin ucuyla kat kat eteklerin altını görmeye çalıştı ama kadın tüfeği itti. İtiraz edercesine başını ve ellerini sallıyordu. Korkmuştu. Uzun boylu koruma, loş sokağı gözleriyle taradı. Kimseyi görmedi.

Duyacak kimse yoktu.

Kadına yardım edecek kimse yoktu.

Adam tüfeğini kaldırıp namluyu kadının başına dayadı.

Maccabee, “Kadına, bağırırsa öldüreceğini söylüyor,” diye tahminde bulundu.

Kadın bağırmadı.

Omuzları sarsılmaya başlamıştı.

İri yarı koruma, kadını sokağa geri itti. Kısa boylu olanı dudaklarını yalarken tüfeğini sırtına atıp onları takip etti. Dokunmak için elini uzattığında kadın direndi ama adam ısrarcıydı. Kadına tokat atıp eliyle şapkasını kaptı. Şapkayı başına koyarken pis pis sırtıyordu. İri yarı olanı kadını iyice sokağa soktu. Kadın artık görünmüyordu. Kısa olan da hızla sokağa girdi. Uzun boylu koruma, sinirli ve hevesli bakışlarla son bir kez sokağa baktı. Hâlâ kimse yoktu.

Sonra o da gözden kayboldu.

Maccabee, Escort’un kapısını açıp ayağını bakımsız kaldırıma indirdi.

Baitsakhan şaşırmıştı, “Ne yapıyorsun?”

“Yeterince izledim.”

“Eğlenmeye onların da hakkı olduğunu söylemiştin.”

Maccabee suratını ekşitti. “Sen ne diyorsun ya Baits? Kadına recavüz edecekler. İkisi birden. Sence *kadın* eğlenecek mi?”

Baitsakhan omuz silkti. “Bilemem.”

Maccabee arabadan çıktı. “Evet. Bilemezsin.”

Tam kapıyı kapatıyordu ki Baitsakhan Kel Tec PLR-22 tabancayı uzattı. “Buna ihtiyacın olacak.”

Maccabee, keskin antik bıçağını belinden çekerken serçe parmağındaki ölümcül yüzük ışığı yakalayıp parladı. “Azgınlıktan gözü dönmüş iki sarhoş için ona ihtiyacım yok.” Sonra sokağa doğru koştu. Baitsakhan ise koltuğunu iyice arkaya kaydırıp tabancayı kucığına bıraktı. Maccabee saniyeler içinde köşeyi dönüp gözden kayboldu. Küre, vitesin hemen üstündeki açık kül tablasında duruyor, parlak bir şekilde ışıltıyordu. Baitsakhan küreye dokunmayı çok isterdi. Dokunabilse Nebati Oyuncusundan anında kurtulurdu. Hatta bundan büyük zevk alırdı. Aptal Maccabee’nin verdiği yeni el, onu öldürmeyi kolaylaştırıracaktı.

Karanlık çıkmaz sokakta bir tüfeğin patlama sesi duyuldu. Gürültü soğuk gecenin karanlığında dağılıp gitti. Baitsakhan pencereyi indirdi. Derin bir nefes aldı. Serin hava ciğerlerine iyi geldi. Soğuğu seviyordu, çok daha soğuk olmasını tercih ederdi. Soğuk havalar ona Gobi Çölü’nü ve sevgili atlarını hatırlatıyordu.

Atlarını özlemişti.

Kısa boylu koruma, pantolonunu çekiştirerek ara sokaktan kaçtı. Şimşek hızında bir pırıltı, hızla uçup ensesine saplandığında, adam oracıkta can verip yere yığıldı.

On yedi saniye sonra Maccabee göründü. Kolunu kadının omzuna atmıştı. Kadın ağlıyordu. Neredeyse yanak yanağıydılar. Maccabee onu yatıştırmaya çalışıyordu. Kadın cesede baktı.

Küfretti.

Tükürdü.

Maccabee kadının elini alıp avucuna bir şey bıraktı.

Kadın ona baktı, parmaklarının üstünde yükselip yanğından öptü. Maccabee bir şeyler söyleyip parmağıyla bir yeri gösterdi. Israrlı görünüyordu. Kadın tekrar yanğından öptü, muhtemelen Maccabee'nin verdiği bir ons altını yakasından içeri kaydırıp, sonra eteklerini kaldırıp hızla koşmaya başladı. Saniyeler içinde gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Maccabee birkaç saniye kadının ardından baktı, sonra karanlık sokağı girdi. Tekrar çıktığında adamın kıyafetleriyle rüfeği elindeydi. Sonra kısa boylu korumanın yanında durdu. Eğilip kıymetli bıçağını adamın ensesinden çekti. Saçlarından kavracağı gibi cesedi Escort'a doğru sürükledi. Baitsakhan, pencereden sarkmış, serin havanın tadını çıkarıyordu. Gözlerini yumup streplerde tozu toprağı katarak ağızında salyalarla koşan atlarını hayal etti. Maccabee'nin adımlarını ve kaldırımında sürüklenen cesedin sesini duyabiliyordu. Maccabee sonunda durdu.

"Kıçını kaldır da yardım et."

Baitsakhan gözlerini açmadı. "Geliyorum."

Maccabee, pikaba yürüyüp adamı arkaya fırlattı. Hâlâ çöl hayallerinin etkisinde olan Baitsakhan, Kel Tec'i kabzasından tuttu, yeni eliyle uzanıp mekanik parmaklarıyla küreyi kavradı.

Küre elini yakmıyordu.

Gözleri ardına kadar açıldı.

Küre elini yakmıyordu.

Chevy'ye baktı, motor çalışıyordu, Maccabee içeri girmişti, hohlayarak ellerini ısıtmaya çalışıyordu.

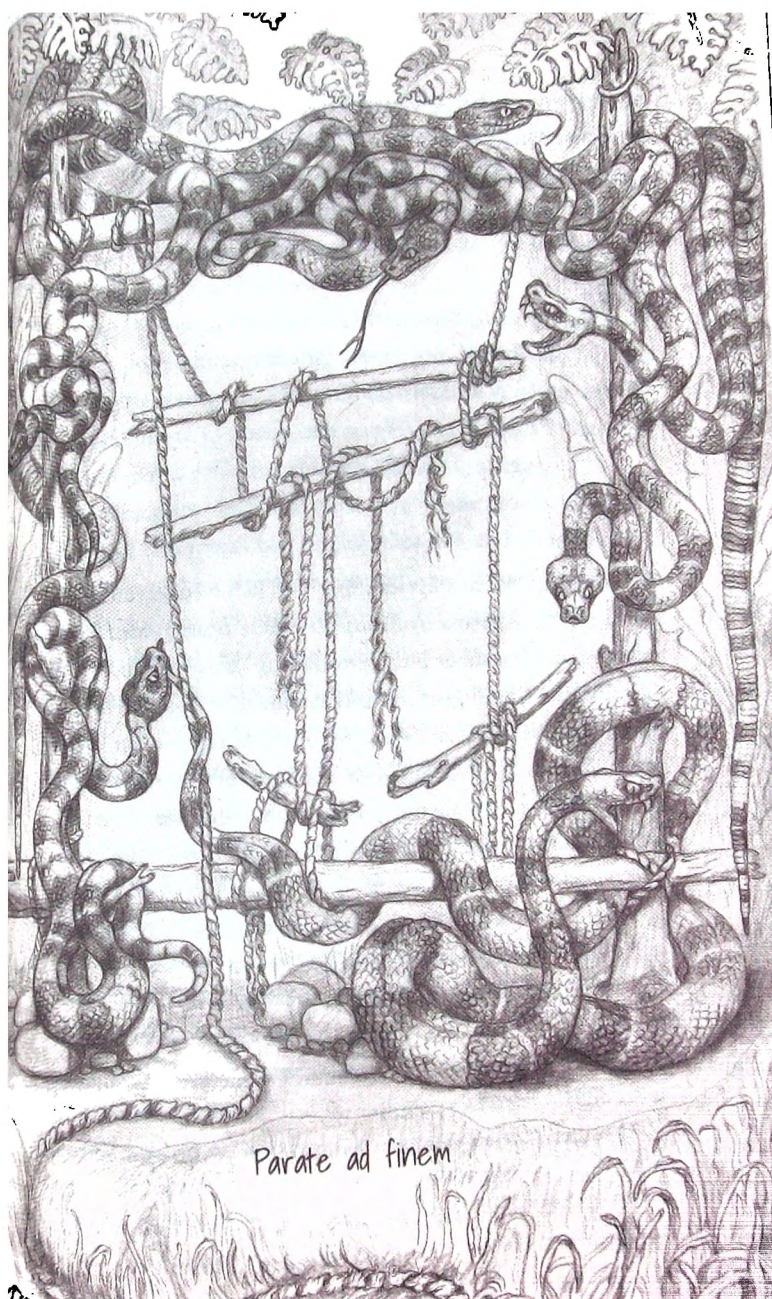
Küre elini yakmıyordu.

Küreyi bez bir çantaya atıp arabadan çıkarken gülümsemesini bastırırdı. Heyecandan hızlanan kalp atışlarını yatıştırdı.

Belki Dünya Anahtarı'nı aldıktan sonra Nebati'den gerçekten *kurtulabilecekti*.

Evet.

Kurtulabilirdi.

SHARI CHOPRA VE HARAPPA SOYUNUN LİDERLERİ

सूर्य को अन्तमि रेज, *Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan*

Gizli Harappa Meclisi üyeleri, सूर्य को अन्तमि रेज'daki tüm odalar gibi dağın gri taşlarına oyulmuş bir odada oturuyordu. Renkli minderlerle bir çember oluşturmuşlardı. Yerde kalın bir Nepal kilimi vardı. Kilimin ortasındaki desen, dört kollu ve fil başlı Lord Ganesha'yla Veda Vyasa'nın kırışık figüründen oluşuyordu. Kadim bilge Ganesha'ya Mahabarata'yı anlatıyor ve fil tanrı dikkatle notlar alıyordu. Efsanenin kelimeleri, galaksinin kolları gibi bir spiral yaparak kilimin püsküllerinde son buluyordu.

Engelleri koyup kaldıran, bhavacakra güçlerine hükmeden, bilginin ve harflerin tanrısı Ganesha.

Engeller, diye düşündü Shari.

Engeller.

Meclis, Shang videosuyla Aksumlu Oyuncunun mesajından sonraki gelişmeleri tartışıyordu.

O şifreli mesajı bütün Oyuncuların görüp çözdüğünü varsaymak durumundaydılar.

"Peki, yerimizi işaret ettiğinden emin miyiz?" diye sordu Helena. Hem heyecanlıydı hem de bir parça korkmuştu.

"Kesinlikle," dedi Peetee. "Akımlu bir şekilde bizi bulmuş. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama gizemlerin gizemiyle karşı karşıyayız ve hepimizin bildiği üzere imkânsız diye bir şey yoktur. Diğerlerinin de bizi bulması an meselesi."

"Ailem," dedi Shari, "bunun olacağını biliyorduk. Nedenleri ve nasılları tartışmak boşuna."

Yaşlılar başlarını salladı. Shari kıpırdandığında, parlak maviyeşil şalvarının altına sakladığı tabancasını hissetti. Bu tabanca, Donghu Oyuncusunun kuzenine aitti; işkence gördüğü depodan kaçarken almıştı. O zaman onu sevgili Alice Ulapala kurtarmıştı.

Yaratıcıların yanlarına aldıkları Koori Oyuncusu.

Aptalca gelse de Shari tabancaya başta sadece üç kurşun koymuştu. Biri Jamal, biri Küçük Alice, diğeri de kendisi içindi.

Ama sonra kurşunların üzerine isim yazmanın ne kadar saçma olduğunu fark etmişti. Böylesi bir cinayeti işlemek fazlasıyla zor bir işti, hatta onun için imkânsızdı ve muhtemelen daha fazla kurşuna ihtiyacı olacaktı. Ya eli titrer de ıskalarsa ne olacaktı? Ya sevdiğini ilk kurşunda öldüremezse ne olacaktı? Ya diğerlerini öldürdükten sonra kendini öldürmeye kurşun kalma-
yınca ne olacaktı?

İhtimalleri düşünmeyi sevmiyordu.

Sonuçta şarjörü ağzına kadar doldurmuş, botunun üstüne iki şarjör daha bağlamıştı.

İmkânsız olanın sırası geldiğinde hazır *olmalıydı*.

Bütün bunlar beynine üşüştü ama bahsetmeye cesaret edemedi. Bahsedemezdi.

"Hazırlıklar nasıl, tatlım?" diye sordu Shari.

"İyi," dedi Jamal.

"Lütfen, anlat," dedi Jov.

Jamal, Shari'nin dizini sıktıktan sonra anlattı. "Hepimizin bildiği gibi, सूय को अन्तमि रेज'a çıkan tek bir patika var. Gayet iyi korunuyor. Nehirden bu yana iki kontrol noktası oluşturduk.

Her birinde hepsi ağır silahlı altışar adamımız var. Dirsekte üçüncü bir kontrol noktası var...” Nehirde, sadece içinden yürüyerek geçilebilecek keskin bir dönüşten bahsediyordu. “Oyunculardan biri oraya kadar gelmeyi başarırsa yerleşkemizin girişinin yanında yamaca monte edilen M61 Vulcan’la paramparça edilecek.”

“Oraya kadar gelemezler,” dedi Helena.

Jov, Shari’ye baktı. “Helena, operasyonları denetlemek için ikinci kontrol noktasına gitmeyi önerdi.”

Jov, dişsiz ağzıyla sıırıttı.

“Ben de şahsen Vulcan’da olacağım,” dedi, bir daha asla öldürmemeye yeminli eski Oyuncu Pravheet.

“Ne?” diye sordu Jamal’la Paru aynı anda.

“Yeminin ne olacak?” diye sordu Shari, sesindeki hayal kırıklığını gizleyemeden.

Eğitimi boyunca, özellikle Helena’nın itirazlarına rağmen, şiddetten uzak durmasının en önemli nedeni Pravheet ve yeminiydi. Shari onunla saatler boyunca meditasyon yapmış, ondan rutkunun, sevginin ve sabrın ilkelerini dinlemişti. Keskin sezgilerini Pravheet’e borçluydu. Fiziksel acının üstesinden gelmeyi ve saf hayalcilerin hayalleri yerine her durumun gerçek ve akla yatan iyi yanını bulmayı ondan öğrenmişti. Baitsakhan adındaki o küçük hayvanın elinden Pravheet’ten öğrendikleri sayesinde kurtulmuştu. Gerekirse imkânsız olanı yapmak için içindeki gücü bulacağına ve başka bir oyuncunun elinden alıp oyunun sonuna, Yaratıcılara götürmesini önlemek için kendi kızını öldürebileceğine inanmasının nedeni de Pravheet’ti.

Pravheet, Shari’nin gözlerinin içine baktı. “Yeminimden döneceksem şimdi tam zamanı, Shari. Gangtok’taki toplantımızda *biz* güçlü ve kadim Harappa halkının, birlikte çalışarak kazanabileceğimizi tekrar tekrar söylemiştin. Haklı olduğuna inanıyorum; kazanmayı *denemeliyiz* ve ben, kazanmamız için

yapılması gereken her şeyi yapmaya hazırım. *Kazanman* için her şeyi yapmaya hazırım. Barış ve huzur duygusunu hâlâ çok seviyorum ama bu anlamsız Büyük Karşılaşma gerçekleşecekse hayatta kalanlar biz olmalıyız. Bize böyle anlatıldı, bundan başkasını bilmem. On kez, yirmi kez, yüzlerce kez de olsa hayatta kalmamız için yeminimden dönerim. Ve Büyük Bulmaca son bulduğunda, sen kazanıp Dünya yaralandığında, huzuruma kavuşacağım ve öyle yaşamaya devam edeceğim. Ama şimdi, öldürmeye hazırım. Hepsini öldürmeye hazırım.”

Herkes birkaç saniye sessiz kaldı, sonunda Helena patladı. “Geri dönmene sevindim, Pravheet.”

“Sevinilecek bir şey yok, Helena,” dedi Pravheet sessizce.

Jov, dua edercesine ellerini birleştirdi. “Eski Oyuncumuzun fikrine katılıyorum ve kararına saygı duyuyorum. Yeminden dönmenin utanılacak bir yanı yok, Pravheet.”

“Teşekkür ederim, Jovinderpihainu.”

Yine sessizlik oldu. Dışarıdan geçen hizmetçiyi duydular. Adam “Pungi” adında meşhur bir Bollywood şarkısını ısıklıla çalarken ayağıyla soğuk yer döşemesinde tempo tutuyordu.

“Hazırız o zaman,” dedi Paru.

Shari başını iki yana salladı. “Size bahsetmediğim bir şey var.” Yer kilimindeki Ganesha figürünün ayak parmaklarından birine dokundu. “Odada bir fil var.”

Kasvetle söylemişti ama bu şakasına kıkırdamadan edemediler. Jovinderpihainu öne eğildi. Derin bir nefes aldı. “Yani ya Aksumlu haklıysa diyorsun.”

“Aynen,” dedi Shari. “Ya her şeyi durdurmak için...”

Jamal yüzünü ekşitti. “Söyleme.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Aksumlu haklı *olabilir*,” diye fısıldadı Pravheet özür dilercesine. Bütün başlar ona döndü. Adam ağır ama acıkıcı konuşuyordu. “Pek bilmiyorum ama halkı, diğer hiçbir halkın sahip

olamayacağı derin ve kadim bir sırrı koruyordu ve tarihin ruhani yanıyla ilgili bilgileri, bizim standartlarımızda bile eşsizdir. Doğruyu söylüyor olma ihtimali *var*.”

“Ondan daha önce bahsetmiştin, Oyuncu,” dedi Jov. “Bize hatırlatır mısın?”

Shari, içindeki korkunç bir şeyi bastırmak istiyormuşçasına ellerini dizlerine bastırdı. Sonunda konuştu, “Hilal İbn İsa El-Salt sarsılmaz bir dürüstlüğe sahipmiş gibi geldi bana.”

“Yaratıcılar adına,” dedi Jamal öfkeyle. “Kendi kızımızı öldürmeyi öneriyor olamazsın, değil mi, Shari?”

“Hayır, tabii ki hayır!” Shari derin bir nefes alıp gözlerini sildi. Korkuyordu. Yalan söyleme ihtimalinden korkuyordu.

Şimdi yalan söyleme zamanı değildi.

“Jamal... ben... bilemiyorum. Kadim zamanlardan beri sayısız insan, kadın, erkek, yaşlı, çocuk, Yaratıcılara kurban edildi ve Yaratıcılar sayısız kere bu kurbanları istedi, bu kurbanlara ihtiyaçları olduğunu söyledi. Neden şimdi yeni bir kurban istemesinler? Zaten en başta Küçük Alice’i Gök Anahtarı yapmalarının amacı buymuş gibi görünmüyor mu? Korkutmak için, Yaratıcılarla geçmişimizde paylaştığımız şiddeti yeniden canlandırmak için? İnsan ırkının birçok melekesi var ama hepsinin başında şiddet... sınırsız ve kutsallaşmış bir şiddet geliyor. Bu da öyle değil mi? Benden düşünmek bile istemeyeceğim bir şeyi *yapmamı* istemiyorlar mı?”

Paru’nun, hatta Helena’nın bile rengi atarken Peetee gözlerini kilimdeki Vyasa figürüne dikti. Jamal, elini karısının bacağından çekti. “Shari, bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Bu konuyu sadece bir ihtimal olarak ortaya koyuyorum, aşkım.”

Giysilerinin katları arasında gizli duran silahı, şimdi güneşten bile sıcaktı.

Daha sıcak, daha ağır ve daha kati.

"Küçük Alice'in saçının teline bile zarar vermek gibi bir niyetim yok, onu bütün varlığımla, tüm ruhumla korurum," dedi Shari. "Ama yakında milyarlarca insan ölecek, sevgilim. Bu kesin. Endgame'in vaadi bu. Bu sorunun sorulması gerekiyor."

Sessizlik uzadı.

Sonunda Jovinderpihainu konuştu. "Sormakta haklısın, Shari. Ama dürüst olmakla haklı olmak arasında fark vardır. Dürüst adamlar, söylediklerinin doğru olduğuna inandıklarından yalan söyleyebilirler. Çoğu kötü şey, dürüstlükten kaynaklanır."

"Yani Hilal'in yanıldığını mı düşünüyorsun, Jov?" diye sordu Shari. "Yanıtlanmış mı?"

"Bunu bilemem. Ama onun sözüyle sevgili masum kızımızı kurban ettiğimiz halde Büyük Karşılaşma gerçekleşirse, o zaman hiç kazanma şansın kalmayacak. İçten içe yıkılacaksın, yüreğin bomboş kalacak. Bu hepimiz için geçerli. Bu da bir olasılık. Çağrı'da zavallı, hatta sıkıcı olduğunu düşündüğün Yaratıcıların, tanrı değil, sadece bizim gibi canlılar olması olasılığı gerçekten var. Yapabildikleri onca güzel şeye rağmen, belki hâlâ zaafı var, belki hâlâ kindar ve zalimdirler. Belki bu bilgiyi Aksumlulara vermelerinin tek sebebi, bizim acı çekmemizi, senin aklını yitirip sırf onların eğlencesi için kendi kızını öldürmeni sağlamaktır. Tekrar ediyorum: Aksumluların istediğini yaptığımız halde Büyük Karşılaşma gerçekleşip oyun bir şekilde devam ederse nasıl kazanacaksın?"

Yine uzun bir sessizlik oldu.

"Kazanamayacağım," dedi Shari.

Yaşlılar kaşlarını çattı. "Tam da bu yüzden, Küçük Alice'i kurban etmeyeceksin. Ne şimdi ne de sonra. Hiçbirimiz bunu yapmayacağız. Onu yaşatacağız."

Herkes başını salladı. Shari, böylesi mantıklı bir açıklama geldiği için şükrediyordu. Mantıklıydı. Doğruydı.

“Sağol, Jov... Ve ruhaf gelebilir ama Hilal İbn İsa El-Salt da sağolsun. Bütün Oyuncuları bize... ölümlerine gönderdi.”

“Evet,” diye tısladı Helena.

Shari parmak uçlarını önünde birleştirip kolları ve göğsüyle bir çember oluşturdu. “Planladığımız gibi Küçük Alice’i koruyacağız. Onu koruyup kazanacağız.”

Ayağa kalktığı anda diğerleri de kalktı. Pravheet, ayağa kalkması için Jov’a yardım etti. Shari, Jamal’ın elini tuttu. Sevgiyle okşadı ama kocası tepki vermedi.

Odadan çıktılar.

Yürürken Shari’nin içi heyecanla, korkuyla, umuda ve dehşetle dolup taşıyordu.

Kocasına söyleyemezdi.

Tabancayı hep yanında taşıyacağını, Büyük Karşılaşma’yı durdurmak için Küçük Alice’i kurban etmese bile, Oyunculardan biri ondan almaya kalkarsa biricik bebeğini öldüreceğini ona anlatamazdı.

Sabah 03:17:57'de kapısının açıldığını duyduğunda Sarah uyumuyordu.

Uyuyormuş gibi yapıyordu.

Sırtı kapıya dönük, tabancası elinde yan yatıyordu.

Odaya giren her kimse sessizdi. En azından sessiz olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Yine de sessizce yürüme eğitimi almış biri olduğu belliydi ama Sarah'nın sezgilerini alt edebilecek kadar iyi değildi.

Yani gelen Jago olamazdı.

Sarah, hizmetçinin boş bardak ve tabakları toplamasını bekleyecek, tepsiyi aldığı anda odadan çıkarak Tlaloc yerleşkesinden önüne çıkan herkesle dövüşerek kaçacaktı. Jago'nun peşine düşüp düşmeme konusunu enine boyuna düşünmüş, sonunda bunun intihar olacağına karar vermişti. Jago'yu her şekilde alt edebilirdi ama şu anda önemli olan kaçıp hayatta kalmaktı.

Bu, Dünya Anahtarı'nı bir süreliğine kaybedeceği anlamına gelse bile.

Christopher'ı öldürerek, canını dişine takarak elde ettiği şeyi ardında bırakacağı anlamına gelse bile.

Odaya giren her kimse yürüdü. Sarah onun masaya gidip tepsiyi almasını bekliyordu.

Öyle bir şey olmadı.

Sarah, uyuyormuş numarasına devam ederek hafifçe kıpırdandı ve pozisyon aldı.

Bekledi.

Yatağa yaklaştı. Hemen yanında durdu. Erkek bir hizmetçi idi. Sarah onun nefes alış verişini duyabiliyordu.

Nefes Jago'dan çok daha ağır birine aitti. Daha yaşlı birine.

Bacaklarını savurarak örtüyü üstünden attığı gibi topuğunu adamın çenesiyle omzu arasında bir noktaya indirdi. Tam yerine isabet ettirdiğinde *küt!* diye sağlam bir ses duyuldu.

Hiç beklemeden ayağa fırlayıp yatağın ortasına dikildi. Tabancayı aşağı doğrultup ateş edecekti. Ama adam önce davranıp Sarah'nın ayak bileklerine hızla vurdu. Bacakları yerden kesilen Sarah sırtüstü yatağa düştü ama tabancayı ateşlemedi.

Adam elini uzattı, tabancanın namlusunu tuttuğu gibi yatağa yapıştırdı ve fısıldayarak, "Kes şunu, Sarah. Duyarlarsa hemen buraya damlarlar. *İkimizin* de işi biter," dedi.

Gelen Renzo'ydu.

"Burada ne *işin* var?" dedi Sarah sesini alçaltmadan.

Renzo iyice eğildiğinde Sarah nefesinden yayılan şarap, peynir ve puro kokusunu aldı. "Lütfen, fısıldayarak."

Sarah, loş ışıkta Renzo'nun tombik yanaklarını, pörtlek gözlerini, ince bıyığını görebiliyordu.

"Niye fısıldayacakmışım? Üstün başın Guitarrero Tlaloc kokuyor."

"Guitarrero'yu boş ver. Jago seni görmek istiyor. Seni görmesi *lazım*."

"Neden kendisi gelmedi o zaman?"

"İşi var. Buradan canlı ayrılmak istiyorsan çeneni kapatıp benimle gelmelisin."

“Sana neden güveneyim?”

“Çünkü ben Oyunun kutsallığına inanıyorum. Ve Oyun-cuma da inanıyorum. Buraya gelmemi o istedi.”

Sarah kendini bile şaşkırtan bir hızla tabancayı bırakıp elini uzattı ve Renzo’yu âdemelmasından kavradı. Sıktı.

“Benim için yeterli değil.”

Renzo’nun gözleri iyice pörtlerken sulandı. Konuşamıyordu. Sarah kapıya kaçamak bir bakış fırlattı. Hâlâ açıktı. Bu heriften sonsuza kadar kurtulup odadan çıkabilirdi.

Kaçabilirdi.

Sıkmaya devam etti.

Renzo nefes almaya çalışıyordu. Tabancanın namlusunu bıraktı, Sarah’nın omzunu tutup tırnaklarını etine batırdı. Sonra yumruğunu kaldırıp Sarah’nın yüzünün önüne getirdi.

Yumruğunu salladı.

Sarah hâlâ sıkıyordu.

Adam yumruğunu açtığında küçük bir şey düştü.

Dünya Anahtarı.

Sarah adamın boğazındaki parmaklarını gevşetti.

Renzo bir eliyle kızın göğsünden güç alıp doğruldu, eli boynunda nefes almaya çalışırken üç adım geriledi.

“O... o... bunu sana vermemi istedi...” Zorla derin bir nefes aldı.

Sarah konuşmuyordu. Örtülerin üzerinden Dünya Anahtarı’nı aldı.

“Bunu sana vermemi söyledi.” Renzo doğruldu. Gözlerini sildi. Eğitimi sayesinde hızla kendini toparladı. “Bu iyi niyetinin bir göstergesi. Böyle tutulmanı istemedi ama buraya yapmak için geldiği şeyi yapabilmesi için fazla sesini çıkarmadı.”

“Aucapoma bilmem ne meselesi mi?”

“Evet. Şimdi lütfen kalk. Gitmemiz *gerekiyor*. Artık burada güvende değilsin—”

“Şimdiye kadar güvende miydim?” diye terslendi Sarah imalı imalı.

“Şimdi çok daha büyük tehlikedesin. Shang Oyuncusuyla ilgili bir gelişme oldu. Göreceksin. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Jago, nöbetçileri sigara içme bahanesiyle gözetleme odasından çıkardı. Buraya gelmeden önce onların yerine bakıyormuş gibi yapıyordum.” Kameranın nerede gizlendiğini göstermek için duvardaki bir noktayı işaret etti. “Gitmeliyiz. Hemen.”

Sarah, Dünya Anahtarı’nı sıktı. Enerjisinin damarlarına yayıldığını hissedebiliyordu. Her saniye, içinde yükselen Oyun arzusunu hissedebiliyordu.

“Beni neden öldürmüyorsun?”

“İnan bana, bir yanım öyle olması gerektiğini düşünüyor. Ama dediğim gibi, Oyuncuma inanıyorum ve o bana seni öldürmememi söyledi.”

“Şimdilik...” dedi Sarah.

“Seni öldürmememi söyledi,” diye tekrar eden Renzo, başka bir şey söylemedi.

Sarah’yı yataktan indirip yastık ve örtülerle sanki hâlâ uyuyormuş gibi düzenleme yaptı. Sonra tabancasını verirken Sarah’nın bileğini kavradı. Saatine baktı. “Bu evden çıkmak için doksan saniyemiz var. Geliyor musun?”

Sarah’nın bakışları sertleşti. Tabancanın kabzasını sımsıkı kavradı. Diğer elindeki Dünya Anahtarı her saniye biraz daha ısınıyordu. Bahçeden, dışarıdaki dünyadan gelen temiz havayı içine çekti. Hava canlıydı, son derece güçlüydü.

Sarah da canlıydı, güçlüydü.

Canlı.

Güçlü.

“Evet, Renzo. Yolu göster.”

BAITSAKHAN, MACCABEE ADLAI

Peru-Bolivya Sınırı, Carratera Puno Desaguardero, Desaguardero, Peru

"Bunlar onlar olsa iyi olur," dedi Baitzakhan. Oturduğu şoför koltuğu, beş fit iki inç boyuyla pedallara ulaşabilsin diye iyice öne çekilmişti. Juliaca'nın güneyindeki Acora köyünden beri arabayı o sürüyordu. Güvenli bir mesafeden Olmek Oyuncusunun arabasını takip ederlerken Maccabee de elindeki küreyle takip işini üstlenmişti. Baitzakhan, yeni eliyle kadim cihaza dokunabildiğini Nebati'ye söylememeye kararlıydı.

Sırrını açıklamak için doğru zamanı bekleyecekti.

Öldürmek için en doğru zamanı bekleyecekti.

Hareketli ama gösterişsiz sınırı görebilecekleri şekilde yan sokaklardan birine park etmişlerdi. Sabah 07:17'ydi. Maccabee'nin bagaja attığı cesetten kurtulmak için verdikleri mola dâhil buraya gelmeleri iki saat sürmüştü. Çoraklığıyla göreni çarpan arazilerden geçerken ikisi de tek bir kelime bile etmemişti. İkisi de konuşmak istememişti.

Böyle Oynamaktan sıkılmışlardı.

Dövüşmüyorlardı.

Öldürmüyorlardı.

Zaten Maccabee, ara sokaktaki kadına bu yüzden yardım etmişti. Tabii Tlaloc korumalarının üniformalarını almak da

amaçlarından biriydi ama asıl, kan tadını almak, hâlâ canlı olduğunu hissedebilmek için o adamlarla dövüşmüştü.

Öldürmekten zevk alan sadece Baitsakhan değildi.

Ama şimdi kendilerini zor tutsalar da beklemek zorundaydılar. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

Beklemek hiç onlara göre değildi. Atışmak da öyle.

“İyi olur mu? Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Tek derdim, onları kaybetmemek.” Baitsakhan, gözündeki dürbün gözlüğü indirdi. Olmek aracının fren lambalarını göre biliyordu. Sıradan Mazda model arabanın sürücüsü Bolivya sınır polisleriyle konuşuyordu.

“Baitsakhan, bu şeyle dünyanın öbür ucundan insanların izini sürdük. Kimseyi kaybettiğimiz yok.”

“Bizim de Olmek’le birlikte sınırı geçmemiz gerekiyor. Tabii arabadaki *gerçekten* Olmek’sе. Farklı görünüyor. Saçına ne yapmış öyle?”

“Belki siyah saçtan sıkılmıştır? Kim bilir? Sakinleş, tamam mı? Kadınlar gibi konuşup duruyorsun.”

“Ben kadın falan değilim!”

“Erkek de değilsin, Baitsakhan.”

“Sen de erkek sayılmazsın! Kaç yaşındasın? On sekiz? On dokuz?”

İşte biri daha Maccabee’nin gerçek yaşı konusunda yanılıyordu. Maccabee 16 yaşındaydı. Ama insanların yanılması boşuna gidiyordu. Yine de üstelemedi. Donghu’yla didişmeye niyeti yoktu.

“Sadece bir şakaydı, Baitsakhan.”

“Şakalardan hoşlanmıyorum.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Ciddiyim.”

“Tamam. Sadece çeneni kapa, olur mu?”

“İyi. Sen de çeneni kapa.”

"Zevkle."

İkisi de çenelerini kapadı.

Baitsakhan, cebinden akıllı telefonunu çıkarıp ekranı açtı. Kulaklıklarını takıp internette takıldı. Maccabee sınırı izliyordu. Kadın ve erkekler, çalışmak için Peru'dan Bolivya'ya akıyordu. Burada turizm son derece sağlam, hatta yükselişteydi. Maccabee buraya gelen insanların, son muhteşem gezilerinde gördükleriyle daha sonra böbürlenecek zenginler olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen Titicaca Gölü gibi çok özel yerleri, kıyametten önce yapılması gerekenler listesini tamamlamak için ziyaret ediyorlardı. Öte yandan, bu turistler Baitsakhan ve kendisine benziyordu. Onlar da daha az ölümcül olan bir oyun oynuyorlardı.

Hayat devam ediyor.

"Şuna bak!" Baitsakhan, Maccabee'yi düşüncelerinden koparıp akıllı telefonu ona uzattı. Maccabee, Baitsakhan'ın parçalanmış insan ya da hayvan resimleri göstereceğini sanmıştı. Çocuk telefonu sallayıp kulaklığını çıkardı. "Al şunu."

Maccabee telefonu aldı. Küçük ekranda, kapkara gözleriyle An Liu ona bakıyordu.

Maccabee videoyu oynattı. Baitsakhan da eğilip birlikte seyredebilmek için başını neredeyse Maccabee'nin omzuna koydu.

Birlikte seyretiler.

Sadece bir kez.

"Piç herif," dedi Maccabee.

Baitsakhan koltuğuna geri çekildi. "Bulduğu donlu fotoğrafın güzelmiş."

"O bir mayo."

"Daha önce öyle mayo görmedim."

"Avrupalılar bu tarz giyiyor. Ama Baitsakhan—"

"Bu iyi değil. Hem de hiç iyi değil."

"İki yüz milyon kişi sevmemiş!"

Sandviç arabası iten yoksul görünümlü bir adam çan çalarak sokağı geçti. Tabelada, "DIOS Y LA MUERTE ESTÁN CERCA. ESTOY A LA ESPERA DE HEREDAR LA TIERRA," yazıyordu.

Silik tiplerden biriydi.

Muhtemelen inançlıydı.

Aptalın tekiydi.

Köşeyi döndüğünde geriye sadece çanın çınlaması kaldı.

"Sence Liu haklı mı?" diye sordu Baitsakhan.

"Bizi öldürerek Abaddon'u durdurabilecekleri konusunda mı?"

"Evet."

"Tabii ki haklı değil. Sadece pis işini başkalarına yaptırmak istiyor. O da sen ben gibi kazanmak istiyor," dedi Maccabee. Gerçi Shang'ın planından kendisi de pek emin değildi.

"O zaman zekice bir hareketmiş."

"Öyle olduğu kesin."

Konuştukları sırada Maccabee, videonun altındaki yorumları inceledi. Çoğu korku, adalet, aptallık, alaycılık, dindarlık ya da şüpheyle yazılmıştı. Çoğunu muhtemelen koyun zihniyetliler yazmıştı. Bir de her şeyle dalgasını geçen troller ordusu vardı.

Ama kimsenin fark etmediği bir şey Maccabee'nin gözüne takıldı.

Kullanıcı adı her şeyi ortaya koyuyordu.

Ekranın görüntüsünü kaydetti.

"Mazda harekete geçti, Maccabee."

Nebati şifreli mesajı inceledi. Şifreyi daha sonra... av peşinde değilken çözecekti. "Gidelim. Buradaki sınır görevlilerinin listesinin tepesinde biz yokuzdur umarım."

Baitsakhan vitesi takıp Bolivya'ya doğru sürdü. "Saçını neden boyadığı şimdi anlaşıldı."

"Evet. Anlaşıldı."

Sınırdan şansları yaver gitti. Polisler yüzlerine bir kez bakmakla yetindiler. Kartal pençeli üniformaları tereyağından kıl çeker gibi sınırdan geçmelerini sağlamıştı.

İki Oyuncu Bolivya'ya geçti.

Hayat devam ediyor.

Her şey olacağına varır.

HİLAL İBN İSA EL-SALT

*Los Angeles Uluslararası Havaalanı, Tom Bradley Uluslararası
Terminali, Star Alliance Salonu, Los Angeles, Kaliforniya, ABD*

Hilal, Stella'nın evinden ayrıldıktan sonra çaldığı arabayla Kaliforniya'ya gitmişti. Şimdi akıllı telefonunu kulağına yapıştırmış, özel kabininde oturuyordu. Dünyanın karmaşası göz önüne alınırsa Hindistan'a gitmek için bulabildiği en erken uçak, şafaktan önce, gidebileceği en yakın yer olan Bangkok'a uçacaktı. Daha bir saat vardı. Çoktan Asya'da olmayı dilerdi ama seferler iptal ediliyor, saatleri değiştiriliyor, rötarlar birbirini takip ediyordu. Güney Kaliforniya'da özel bir uçak bulmak da mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Parası olan herkes şehirden ayrılmış, uzak bir yerlerde kendi mahremiyetine sığınmıştı. Enki'yi devreden çıkarmış olmak en büyük avuntusuydu ama Harappa Oyuncusuna, küçük kıza, küçük kızın ölümüne daha yakın olmayı dilerdi.

Yaratıcıların izniyle.

Küçük bir kız ölecekti.

Oyunculardan birinin bu işi yapabilecek gücü kendinde bulabilmesi için içinden dua etti.

Çünkü içten içe, kendinde böylesi bir güç bulabileceğinden emin olamıyordu.

Bangkok'a gidecekti. Beklenmedik sorunlar çıkmazsa 19 saat 14 dakika sonra orada olacaktı. Oradan tekrar batıya yönelecekti. Ama uçağa binmeden önce Eben İbn Muhammed El-Julan'la konuşması gerekiyordu. Geç bile kalmıştı. Enki meselesini ona söylemesi gerekiyordu. Stella'dan bahsetmesi gerekiyordu. Her şeyi anlatması lazımdı.

Telefon çaldı. Eben anında açtı.

"Hilal? Sen misin?"

"Benim, Usta."

"Atalarımıza şükürler olsun. Neredesin? İyi misin?"

"Los Angeles'tayım. İyiyim."

"Diğer Oyunculardan biriyle yolun kesişti mi?"

"Hayır. Onlar Oyuna devam ediyor."

"Peki... Yozlaşmış?"

Hilal sesini alçaltarak fısıltıyla yanıtladı. "Onu buldum, Usta. Yardım aldım ama onu buldum..."

"Ve... Bu mümkün mü?"

"Evet. Enki'yle yüzleştim. Onunla konuştum."

"Onunla *konuştun* mu?"

"Evet. Ona ancak böyle yaklaşabilirdim."

"Peki son—"

Hilal onun sözünü kesti. Sonra Stella'yı, genç kadının Enki'yle ilişkisini, ona olan nefretini ve yok edilmesi için yardımlarını anlattı. Her şeyi anlattı. "Ve insanlık önümüzdeki zor günlerde onun şeytanlıklarıyla uğraşmak zorunda kalmayacak."

"Yüzlerce sorum var, Hilal. Özellikle Stella ve ordusu hakkında binlerce sorum var."

"Benim de var. Fırsat bulduğunda benimle iletişime geçecek."

"Sence neyle uğraşıyor?"

"Bunu uzun uzun düşündüm, Usta. Sanırım Stonehenge'in yok edilmesinde onun ve ordusunun parmağı var. Yaratıcıları sevmiyor, Endgame'den de hiç hoşlanmıyor. Bence kendince

Oyunu durdurmaya çalışıyor. Olabileceklerin önüne geçmeye çalışıyor.”

“Onunla tanışmak istiyorum,” dedi Eben hafif titreyerek.

“Tanışmalısın.”

“Hilal—eve dön. Bu Endgame, sandığımızdan çok farklı. Eve dön, birlikte çalışalım. Özellikle Enki’nin ruhunu sandıktan çıkacak Ouroboros halkasını emniyete almamız için. Yalvarırım gel.”

“Hayır, onu yanımda tutmak istiyorum. Yanımda güvende olur.”

“Yaşadığın sürece, Hilal! Kusura bakma ama buraya dönmen ve onu koruyabilmemiz için yılanları sandığa koyman gerekiyor. Böylece Endgame soyumuzu yok etse bile, Enki sonsuza kadar krallığımızda gömülü kalır ve unutulup gider!”

Hilal omzunun üzerinden baktı. Takım elbise giymiş bir adam arkasında, dört metre gerisinde duruyordu. Gözlerini hiç çekinmeden ona dikmişti. Hilal bandajlarını çıkartmıştı. Çirkinliğini dünya görsün istiyordu artık. Hilal ona baktığı anda telaşlanıp kaçtı. Meraklılardan biri olmalıydı. Hilal, artık bir canavarın yüzüne sahip olmanın fazlasıyla dikkat çektiğini öğrenmişti, aynı zamanda insanları korkutup kaçırabiliyordu.

“Aynı şekilde düşünüyorum, Usta. Döneceğim.”

“Güzel.”

“Zamanı gelince.”

“Nasıl yani?”

“Yapmam gereken şeyler var. Oynamalıyım. Oyuncu dostlarım ya da Stella’nın yardımıyla, hatta belki de iki taraftan da yardım alarak ya Büyük Karşılaşma’yı durdurmalı ya da bu Oyunu kazanmalıyım. Şimdilik böyle olması gerekiyor, Usta. Lütfen anla.”

Hilal kendinden emin ve ikna edici konuşmuştu.

“Zaman beklemez, anlıyorum ama yine de tekrar düşünüp Aksum’a en kısa zamanda dönmeni istiyorum. Yılanların sandığına dönmesi gerekiyor, Hilal. Buna mecburuz.”

“Anladım, Usta. Ama bu arada Gök Anahtarı’nı bulmalıyım.”
Kısa bir ara verdi. “Küçük bir kızı öldürebilmek için içimdeki yoz ve akıl dışı gücü bulmalıyım.”

*Dünyanın merkezindeki koyu çam fidanı,
İstedğin kurbanı verdim.*

*Whiteshell, turkuvaz, istiridye kadar güzel,
Jer kadar güzel, aptal altını kadar güzel, mavi polen kadar güzel,
Saz poleni, güzel polen, istediğin kurbanı verdim.*

Bugün artık senin çocuğum.

Beni koru.^{xv}

Beni korumak için onları durdur.

Önümdedir, beni savun.

Senin adına konuştuğum gibi, sen de benim adıma konuş.

Benim adıma konuştuğun gibi, ben de senin adına konuşacağım.

AI SLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG
JORDAN, BRIDGET McCLOSKEY, GRIFFIN
MARRS

*İlk Harappa Kontrol Noktası'na yaklaşırken, Sonsuz Yaşam Vadisi
yakınları, Sikkim, Hindistan*

Himalayalar'a gelmişlerdi ve Marrs haklı çıkmıştı: Gerçekten bir patika vardı. Hem de yakın zamanda birçok ayak izinin bırakıldığı bir patika.

Şimdi onlar da aynı patikada ayak izlerini bırakıyorlardı.

Sakkyong Hill İstasyonu ve Teesta nehrinden beri konuşmuşlardı. Tek bir kelime bile etmemişlerdi. Ama etrafta sesler vardı. Aksak adımları, eşyaların tıngırtısı, zorlanan nefesleri, başlıklarına, yapraklara, kayalara ve ağaçlara çiseleyen yağmur damlaları... Aisling, daha önce Himalayalar gibi bir yere gitmediğinden emindi. Bunlarla karşılaştırılınca Alp Dağları, küçük tepeler gibi kalıyordu. Uzayıp giden dağlar, dik yamaçları, zirveleri ve vadileriyle her açıdan muazzamdı.

Burada kalabilirdi.

Burada kaybolabilirdi.

Burada mutlu olabilirdi.

Tabii Endgame olmasaydı.

Burada kalabilirdi.

Ama kızla olmazdı.

Öldürmek zorunda olduğu o küçük kız olmasaydı burada mutlu mesut yaşayabilirdi.

Birden gerildi. Tüfekte mi yapacaktı? Tabancayı mı kullanacaktı? Kılıçla mı öldürecekti? Yoksa çıplak elleriyle mi küçük kızın canını alacaktı? McCloskey'ye, Dünya'yı Büyük Karşılaşma'dan kurtarmak için kendisi dâhil herkesi gözünü kırpmadan feda edebileceğini söylemişti ama şimdi o kadar emin değildi.

Kendimi öldürmek çok daha kolay olurdu. Ama küçük bir kız... Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Kuşkunun başarısızlığın tohumları olduğunu biliyordu, o yüzden bu düşünceleri kafasından kovup başka şeylere odaklandı. Büyükbabası birkaç adım gerisinden geliyordu. Yaşına rağmen hiç zorlanmıyordu. Jordan ve McCloskey bile yetişmekte güçlük çekiyorlardı. HUD gözlüğünden görebildiği kadıyla Marrs, onlar kadar zorlanmıyordu.

Aisling'e gelince, hızlanmamak için kendini zor tutuyordu. Hiç durmadan saatlerce yürüyebilirdi.

Kulaklığından bir uyarı sinyali geldi. Marrs'ın gözlük ekranında iki kırmızı noktayla gösterdiği şeyler muhtemelen bubi ruzağıydı. Durdu. Yumruğunu havaya kaldırınca diğerleri de durdu.

"Marrs, bekle," dedi.

"Anlaşıldı, kule," dedi adam. Birkaç yüz fit geriden geliyordu.

Aisling yere diz çöktü. "Dron ne âlemde?"

"Her şeye hazır. Ne tür silahlarla karşı karşıya olduğumuzu anlayabilmek için görüntü alabilsek iyi olur ama hava berbat. Tamam."

"Düzeltir. Sen havada tutmaya devam et. Tamam."

Jordan bir adım attı. "Ben tuzak tel kurulmuş mu diye bakayım."

Aisling, avucu yere bakacak şekilde elini kaldırdı. “Hayır. Ben yaparım. Bu benim operasyonum, Jordan. Hem en son ne zaman bir patlayıcı tuzağı devre dışı bıraktın?”

Jordan aptal aptal sıırttı. “2010. Felluce.”

“Anlaşıldı. Ben hallederim. İki tane varsa birini devre dışı bırakır, diğerini patlatırım. Plandan sapmayın ve ben patlatana kadar işime karışmayın.”

Profesyonel oldukları için Aisling’in onlara planı haurlatması gerekmiyordu: Jordan’la McCloskey sağda, Aisling ve Büyükbaba solda ilerleyecekti. Marrs, keskin nişan tüfeği ve dron desteğiyle geriden gelecekti. Öndeki takımlar aynı tarafta olduklarından sorumlu olacaktı. İki tarafın da güvenli olduğuna kanaat getirdiklerinde muhtemelen bir RPG tanksavar, bir keskin nişan tüfeği ve bir makineli tüfekle ya da hepsiyle ortada konumlanacaklardı.

“Hazır mısınız?”

Hepsi hazırdu.

“Devam.”

Jordan ve McCloskey kuzeybatıya giden patikaya yönelip sık ağaçların arasında kayboldu.

Aisling ve Büyükbaba diğer taraftan ilerledi.

50 adım attıktan sonra Aisling, mikrofona konuştu, “Marrs, karşımıza birileri çıkarsa hızla gelip bulabildiğin en açık görüş noktasına yerleş ama kendini gösterme.”

“Anlaşıldı, tamam.”

20 adım daha attı. Telsizi kapattı. Solundaki Büyükbaba da aynı şeyi yaptı. “Operasyonu nasıl yönetiyorum ama?” diye sordu Aisling.

Büyükbabası ona bakmadan gözleriyle etrafı taramaya devam etti. “Önümüzdeki on dakika içinde ölmezsek söylerim.”

“Hah. Hadi bakalım.” Telsizi yine çalıştırdı.

Sağ gözündeki ekranında beliren yeşil noktalar Harappanları, morlar da kendi ekibini temsil ediyordu. Aisling yeşil noktaların

kim olduğunu merak etti. Harappa eğitmenleri, eski Oyuncular, askerler miydi? Genç mi, yoksa yaşlı mıydılar? Onlar da onları bulmak için yola çıkanları beklerken geriliyorlar mıydı? Öyle olmalıydı. Sonuçta onlar da *insandı*. Hiçbir eğitim, insanın yüreğindeki korkuyu silemezdi.

Elini kaldırıp havada sallayarak büyükbabasına ruzaklarla ilgilenmeye gittiğini işaret etti. Çiseleme hafif bir sağanığa dönüşmüştü. Tüfeğinin namlusundan sular damlıyordu. Eldivenli olduğu halde bir an için elinin üşüdüğünü hissetti. Patikaya çıktı. Yol sola kıvrılana kadar batıya gidiyor, ardından bir yükseltinin üstünde gözden yitiyordu. Yeşil noktalar, 150 fitten az bir mesafede bu yükseltinin ardındaydı. Tüfeğini omzuna dayayıp ufak adımlarla yürümeye başladı. Bir taraftan da gözle riyle etrafı tarıyordu. Kalbi davul gibi atıyordu. Bir şey göremedi. Ne bir çökme, ne bir ağ, ne bir tel, ne bir yaprak yığını, ne de toprak tümsekleri vardı.

Peki neredeydi?

Yavaşça ilerledi.

Bir şey yoktu. Başlığının kenarından sular damlıyordu.

Kahrolası aptal yağmur. Her yer çamurlu ve bulanıktı.

Bir saniye.

İşte oradaydı.

Bir fit ötede.

Çok yakındı.

Artık gözle görülebilecek kadar büyüyen yağmur damlaları, görünmez tele düşüp parçalanıyordu.

Aisling çömeldi. Teli gördü. Gözleri sağdan sola kaydı. Evet.

Yağmura şükürler olsun, diye önceki sözünü geri aldı. Hava kuru olsaydı teli asla göremezdi.

Telin soldaki bir ağaca bağlı olduğunu anladıktan sonra sağa koştı ve göreceğini gördü. Yaprakların altına basit bir tetik mandalı olan C4 patlayıcı yerleştirilmişti.

Yerde ince bir dal aradı, sonra düşünmeye bile fırsat kalmadan teli iki parmağının arasında tutarak dalı mandalın altına soktu.

Sonra teli kesti. C4 patlamadı.

12 fit boyunca yerde çömelerek ilerledi. Ekibindeki mor noktaların durup bir yere konuşlandığını, kendisinden sinyal beklediklerini görebiliyordu.

Aisling temkinli adımlarla yürüyerek bir sonraki tele bakındı. Artık ne aradığını bildiği için bulması uzun sürmedi. Telin üzerinden atladı, çömeldi, kargo pantolonunun cebinden kendi ip makarasını çıkardı. İpin ucunu tuzak telinin etrafından dolayıp kaymayacak şekilde gemici düğümü attı. Ardından makaranın deliğinden bir kablo geçirip ucunu kendi serçe parmağına bağladı. Teflon kaplı monofil kabloyu iki fit boşaltıp yere bıraktı. Yumruk büyüklüğünde bir taş üzerine bırakıp dikkatli bir şekilde test etti. İyice çekiştirilmediği sürece taş kabloyu tutacaktı. Çekiştirildiğindeyse taş yerinden oynayarak tuzak telini oynayacak, böylece bombayı patlatacaktı. Patikanın hemen dibinde üzeri yosun ve likenle kaplı büyük bir kayanın olduğu ağaçlara kadar 10 adım saydı. Kayanın ardına geçip sırtını dayadı ve iyice eğildi. Gözlüğün ekranını kontrol etti. Büyükbaba 126 fit önündeki ormandaydı. Jordan ve McCloskey, 230 fit ardındaydı.

Yeşil noktalar hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

Bekliyorlardı.

“Beşe kadar sayıyorum. Tek tıkla onaylayın.”

Ekibin her bir üyesinden dört ayrı tıklama geldi.

Aisling başını eğdi. “Bir. İki. Üç. Dört. Beş.”

Kablonun ucunu çekti, taşın kayıp tuzak telinin gerildiğini hissetti ama sonra—

Patlama o kadar büyük olmamasına rağmen ormana şarapnel parçaları yağıyordu. Kayanın diğer tarafında yağın somunlar, çiviler, vidalar ve metal parçaları, ağaçları resmen biçiyordu.

Ağaç parçaları, yaprak parçaları, dal parçaları... yağmura çilik ediyordu.

Patlama sadece bir saniye sürdü, sonra yine sessizlik çöktü. Aisling ayağa kalkıp gözlüğü kontrol etti. İki yeşil nokta harekete geçmişti, patikanın iki yanından ona doğru yaklaşıyorlardı.

Aisling, Brügger & Thomet ve FN SCAR makineli tüfeklerini yere bırakıp sessizce kılıcını çekti. "Marrs, buraya gel. Geni kalanlar, patikanın iki yanından ilerlesin. Onaylayın."

Dört klik duyuldu.

Mor noktaların harekete geçtiğini gördü.

İki yeşil nokta yaklaşıyordu.

Aralarında sadece 65 fit kalmıştı.

İki eliyle Falcata'yı kavradı. Bekledi. Yüzünü gelenlere doğru döndü.

Yükseltiyi tırmandıklarını duydu. Sonra iki yeşil nokta küçük tepede belirdi. Görüşünü rahatlatmak için gözlüğü yukan kaldırdı. Çömeldi, kılıcının ucunu yere dayayıp bekledi.

Kalaşnikof tüfeğini omzuna dayayıp Aisling'in başının hemen üzerine doğrultan adam kayanın arkasına geldi.

Aisling bir hamlede ayağa fırlayıp öne atıldı ve kılıcı adamın bacaklarının arasına savurdu. Kalaşnikofun bildik gürültüsüyle fırlattığı kurşunlar, omzunun üzerinden uçuyordu. Adamın yüzü dehşetle çarpılırken kılıcı geniş bir açıyla yukarı çekip kasığına denk getirdi ve bacağı kalçadan kesip attı. Bu arada göğsüne indirdiği dirseğiyle adamı kayaya yapıştırdığında tüfek yere düştü. Adam şoka girmişti. Aisling tam patikaya sıçramıştı ki otuzlu yaşlarındaki bir kadının tüfeğiyle kayanın etrafını dolandığını gördü. Kadın tetiğe basmayı başarmıştı ama Aisling hızlı davranıp kılıcıyla tüfeğin namlusunu parçaladı. Ayaklarının hemen dibindeki toprağa saplanan kurşunla birlikte patikada yüzlerce minik krater oluştu. Ama Aisling'in kılıcı tüfeğin işini bitirmişti, artık namlusu hiçbir işe yaramazdı.

Kadın silahı elinden fırlatıp ceketinin kolundan kaşla göz arasında çıkardığı bıçağı Aisling'in boğazına savurdu. Aisling bütün gücüyle geriye eğildiğinde bıçak ıskaladı. Aisling zaman kaybetmeden kılıcıyla saldırdı. Kılıcın ucunu Harappan'ın göğsüne, tam kalbine sapladı. Sonra ayağını cansız kadının karnına bastırıp kılıcı geri çekti. Harappan, hareketsiz bir şekilde yana devrildi.

Aisling gözlüğünü tekrar indirdi. Geriye kalan dört yeşil noktanın karışık halde ilerlediğini görebiliyordu. 4,6 saniye sonra tüfek seslerini duydu. SCAR makineli tüfeklerin vızıltısını, Kalaşnikofların patırtısını, hatta M60 makineli tüfeğin üç patlamasını duydu. Tüfekleri seslerinden tanıyordu. Her birini en küçük parçasına kadar bütün özellikleriyle biliyordu.

Patlamalar 17 saniye sürdü.

Kurşunların senfonisine, Jordan'ın tetiğine bastığı bomba atarın yarattığı büyük bir patlama son verdi.

Sonrası sessizlikti. Mor noktalar harekete geçti. Yeşil noktaların yaşam belirtilerini gösteren ısıları giderek soluyordu. Onlar yerlerinden kıpırdayamadı.

Geriye sadece yağmurun fısıltısı, serin yelin hafif uğultusu ve kendi nefes sesleri kalmıştı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Aisling temiz, rapor verin, tamam."

"Jordan temiz."

"McCloskey temiz."

"Büyükbaba temiz."

"Varmak üzereyim," dedi Marrs, teknik konuşmayı bırakarak.

Kontrol noktasını ele geçirmişlerdi.

Aisling yüzünü sildiğinde eldivenine bulaşan kanı gördü.

Kendi kanı değildi.

Marrs arkadan yaklaştı.

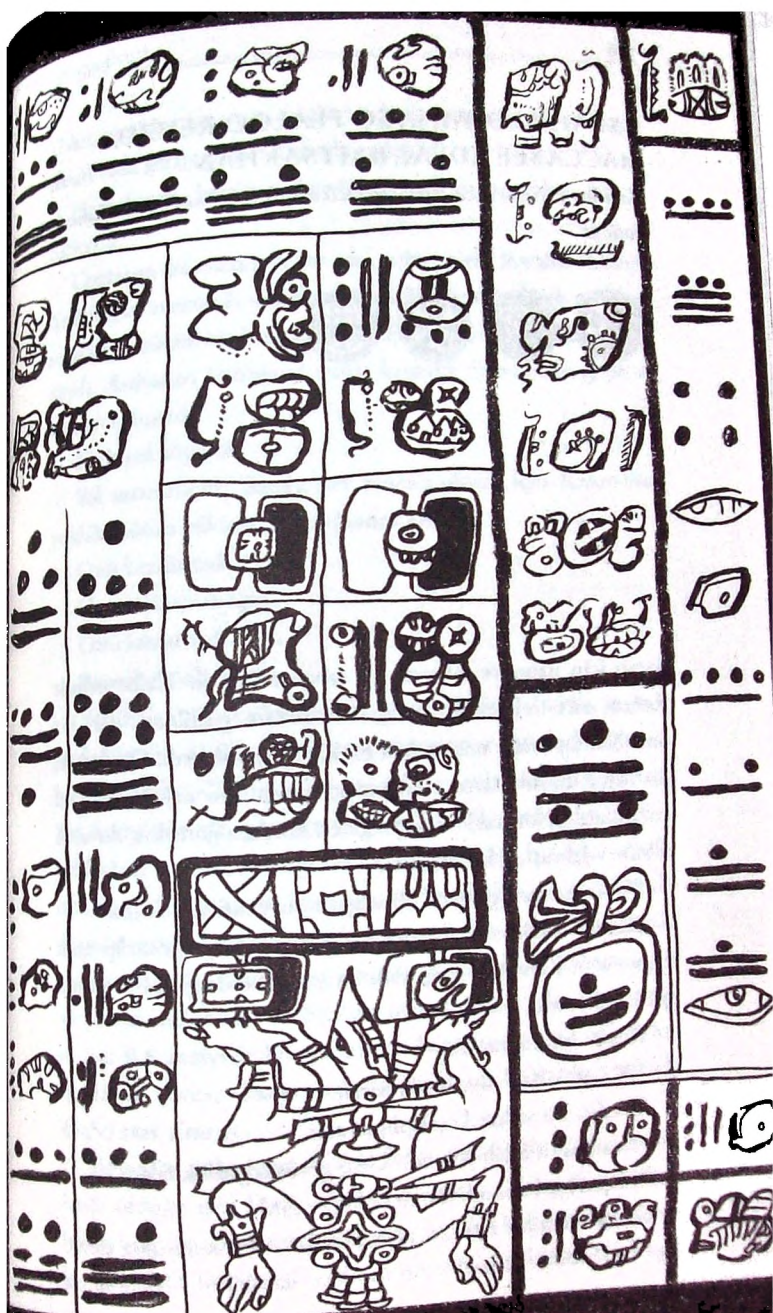
“Tanrım,” dedi, Aisling’in etrafındaki kadıam izlerini
görünce.

Aisling deli gibi bakıyordu.

Yüzü al al olmuştu. Canlıydı, enerjik hissediyordu.

Kılıcını kınına sokup iki silahını yerden aldı.

“Hadi ama Marrs. Bu daha başlangıç.”

SARAH ALOPAY, JAGO TLALOC, RENZO,
MACCABEE ADLAI, BAITSAKHAN

*Camino Antigua a La Paz, Tiwanaku Belediyesi'nin hemen batısı,
Bolivya*

Sarah için uzun ve rahatsız bir sabah olmuştu. Tlaloc evinde Renzo ona rehberlik etmiş, mutfaktan girdikleri dar bir pasajdan tepenin yamacındaki bir kilere geçmişlerdi. Oradan da malikânenin duvarlarının dışındaki güvenli bir nakliye alanına çıkmışlardı. Normalde devriye gezen koruma görevlisi, duvarın dibine yığılmıştı. Hareketsizdi.

“Uyuşturmam gerekti,” diye açıklama getirmişti Renzo.

Renzo, Sarah’ı küçük bir Mazda’nın yanına götürüp arka kapıyı açtı. Koltuklar aşağı indirilmişti. Altında gizli bir bölme görülebiliyordu.

Küçük bir bölmeydi.

“307 gibi, ha?” diye sordu Sarah.

“Keşke. Bu sadece kaçakçılığa yarar.”

“Nasıl yani? Silah yok mu? Gece görüşlü gözlük falan?”

“Hiçbiri yok. Şimdi lütfen bölmeye gir.”

Sarah tereddüt etti. Şu aşamada Renzo’yu kolaylıkla devre dışı bırakabilir, arabayı çalıp buradan kaçabilirdi. Ama sonra

Tlaloc arazisini koruyan küçük orduyu hatırladı. Bu arabayla aralarından geçip gitmesi mümkün değildi.

Hem Sarah, Jago'nun kendisini nasıl savunacağını merak ediyordu.

Çantasını bölmenin içine attı, içine girip kıvrıldı. Dünya Anahtarı'nı avucunda sımsıkı tutuyordu. Renzo, soğuk su deposuna bağlı küçük bir hortumu işaret etti. Başının hemen yanındaydı. Ardından koltuğu üzerine kapatıp direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

Hızlı yol alıyordu.

Yol sarsıntılıydı. Sarah, sırf hıncını almak için Renzo'nun yoldaki bütün çukurlara girdiğinden emindi.

Onu bezdirmek için.

Onu bıktırmak için.

Onu kızdırmak için.

Başarılı da oluyordu.

Yol iki buçuk saatlik bir işkenceye dönüştü. Sarah, geçmişinde bir sürü zorluğa katlanmış olmasına seviniyordu. Mesela bir keresinde 62,77 saat boyunca bir tabutta kapalı kalmıştı. Bir keresinde de göz açtırmayan kar fırtınası geçsin diye beklerken ne oturabildiği ne de uzanabildiği bir iglo evinde tam üç gün yaşamıştı. Sonunda dışarı çıkabilmek için beş fit derinliğindeki karı elleriyle kazmıştı. Başka bir seferinde yere vidalanmış bir sandalyeye zincirle bağlanmıştı. Yalnızdı, su ve yemek sadece bir fit ötedeki masanın üzerinde duruyordu ve her 0,8 saniyede bir, tiz bir ses beynine işkence ediyordu. Bağlarını çözene kadar orda kalacaktı ve bağlarını çözmek 14,56 saat almıştı.

Bu araba yolculuğu da çok farklı sayılmazdı. Diğer sınavlarda olduğu gibi Sarah, zihnini dış dünyaya kapattı. Sonbaharda buğday tarlalarını hayal etti, uzun bir koşunun ardından bacaklarında hissettiği tatlı sızıyı ve çocukken Niobrara

Nehri'nin kıyısındaki ağaç evinde Tate'le oynadığı oyunları hatırladı.

Ama araba yeniden sarsıldığında bacağının karıncalandığını, ayağını hissedemediğini, boynunun odun gibi kaskatı kesildiğini fark etti. Haliyle aklına tabut sınavıyla birlikte ölüp giden Tate'le Christopher geliyordu. Düşünceleri bu kıyılara vurduğunda öyle bir dehşete düşüyordu ki aklını yitireceğinden, Dünya Anahtarı'nı ele geçirdikten sonra üzerine bütün ağırlığıyla çöken deliliğin geri geleceğinden korkuyordu. Bu anlarda ağzını lastik hortuma uzatıp su içiyordu. Midesi düğüm düğüm olana kadar, mesanesi patlayacak gibi olana kadar içiyordu, rahatsızlık hissi ve acı, deliliği uzakta tutmayı başarıyordu.

Sadece üç kez durmuşlardı. Sarah'nın tahminine göre ilki, Tlaloc tepesinin dibindeki kontrol noktasıydı. Arabadaki ağırlığın değişmesine bakılırsa 2'ncisinde Jago'yu almışlardı. Ve 3'üncüsü de 40 dakika önceydi. En uzun bu noktada durmuşlardı ve her yerine saplanan kramplara, zifiri karanlık bölmenin ses geçirmeyen duvarlarına rağmen, Sarah, Bolivya sınırından geçtiğini tahmin edebilmişti.

Şimdi 4'üncü kez durmuşlardı. İki yolcunun inmesiyle arabanın biraz yükseldiğini hissetti. Zula bölmesinin mandalının açıldığını duydu.

Kapak açıldı.

Güneş ışığı, gözlerini keskin bir bıçak gibi acıyordu. Koluyla yüzünü kapattı. Doğruldu. Gözlerini kırptırdı, kırptırdı, kırptırdı. Sırtı deli gibi ağrıyordu. Boynunu oynattığında kütürdeme sesleri beyninde çınladı. Önünde biri duruyordu.

"Bacağımı kaldırabilir misin? Tamamen uyuştular," dedi kolunu yavaşça indirirken. Hâlâ gözlerini kırptırıyordu.

Siluet öne eğilip, "Sı, tabii ki," dedi.

Jago Tlaloc. İnce, güçlüydü. Sabah serinliğinden korunmak için başına geçirdiği kapüşonu yüzünü gölgeliyordu.

Sarah ağzının kenarını silerken Dünya Anahtarı'nı cebine kaydırdı. Jago dizlerini yukarı kaldırıp ayaklarını toprağa koymasına yardım etti. Renzo ortalıklarda yoktu. Jago çömeldi, sol bacağına iki eliyle birden masaj yapmaya başladı. "Buna katlanmak zorunda kaldığın için kusura bakma..."

Işık artık gözlerini eskisi kadar acıtmıyordu. Jago'nun yüz hatlarını rahatça seçebiliyordu. Yara izi. Gözler. Köşeli çene... Sarah Alopay, yumruğunu sertçe yanağına indirdiğinde delikanlının başı yana savruldu. Yumruğa rağmen masajı bırakmamıştı. Jago yine ona baktı. Pırlanta gülümsemesiyle sıırıttı. "Başka yumruk yok mu?"

"Var."

Sarah bu sefer daha sert bir yumruk indirdi, Jago'nun başı arkaya savrulup kapüşonu açıldı.

Sanki elleriyle başı farklı vücutlardaymış gibi delikanlı bütün gücüyle düzenli bir şekilde masaj yapmaya devam ediyordu. Dudağının kenarında bir damla kan belirdi. Aldırmadı. Sarah'nın gözlerinin içine baktı.

"Başka?"

Sarah iç çekti. "Yok... belki sonra. Lanet olsun, Jago. Saçına ne yaptın?"

"Sevdin mi?"

Saçlarının rengini öyle bir açmıştı ki neredeyse beyaz gibi görünüyordu.

"Berbat olmuş."

"Yapmam gerekiyordu. Bacakların nasıl?"

"Hâlâ cehennem gibi karıncalanıyor... Feo... Neden beni hapsedmelerine izin verdin?" İstemediği halde Sarah'nın sesi yumuşamıştı.

"İzin vermek istemedim. Bizimkilerin böyle bir şey yapacağını bilseydim seni asla eve götürmezdim. Hele sen... kötü haldeyken."

Sarah konuşmadı. Bir şekilde tutsaklığın ona iyi geldiğini hissediyordu. Bu sayede suçluluk duygularıyla boğuşmaktan kurtulmuştu.

Jago ona iyi olup olmadığını sormak istedi ama kendini tuttu. Bunun yerine kızın dizlerine, bileklerine, ayaklarına yoğunlaştı. Biraz sonra diğer baldıra geçti. Sarah, ayak parmaklarını gerip açıyordu. Jago, işe koyulma zamanının geldiğine karar verdi. Kişisel meseleler sonra halledilirdi.

“İfşa edildik, Sarah. Bütün Oyuncular. Bütün dünya bizi gördü.”

“Ne? Nasıl?” diye sordu Sarah sert bir şekilde.

“An Liu bir video hazırlamış, videoda bizim de resimlerimiz var. Milyonlarca insan seyretti. Yüz milyonlarca insan. Dünya halkları, kendisi de dâhil olmak üzere geriye kalan sekiz Oyuncuyu öldürürse Abaddon’un uzaklaşacağını söyledi.”

“Olamaz.”

“Sı.”

“Ve insanlar buna inandı mı?”

“Bazıları inandı.”

“Yani saçın—kılık değiştirmek için mi?”

“Pek iyi sayılmaz. Yara izimi saklayamam.” Kapüşonu başına çekti.

Sarah arabaya yaslanıp etrafına bakındı. Bulundukları yer çorak, تنها ve boştu. “Bence burada güvendesin. Burası mezarlık gibi.”

“Her yerde bizi arayan gözler var, Sarah. Sen de biliyorsun.”

Jago, biraz daha masaj yaptı.

Elleri, Sarah’ya iyi geliyordu.

“Ben de saçımı keserim,” dedi. “İlk fırsatta.”

“*Bueno.*”

“Belki siyaha boyarım. Renkli lens takarım.”

“*Bueno.*”

Sarah, iki eliyle delikanlının yüzünü tuttu. "Jago, ben... ben seni öldürecektim. Yanıma gelen sen olsaydın seni öldürürdüm. Hiç soru sormadan."

Jago, kızın sesindeki korkuyu sezebiliyordu. Utandığı da belliydi. Yapabileceklerinden korkuyor ve utanıyordu.

"Biliyorum, Sarah. O yüzden Renzo'yu gönderdim. Sırf nerede olduğumu öğrenmek için bile olsa ona soru soracağını tahmin ettim."

"Ben... özür dilerim."

"Ne? Hayır. Asıl *ben* özür dilerim, Sarah. Bu bir daha olmayacak. Asla."

Jago duraksadı. Daha fazlasını söylemek istiyordu ama doğru kelimeleri bulamıyordu. Dünya Anahtarı'nın peşindeyken Sarah'nın kendisi ve Christopher arasında nasıl bölünmüş hissettiğini hatırladı. Eski hayatıyla Oyuncu hayatı arasında kalmıştı. Sonra kızın atalarını, Cahokia halkının bağımsızlık için, hayatları için, normal bir hayat yaşamak için Yaratıcılarla nasıl savaşuklarını düşündü. Kendi çaplarında diğer bütün soylardan daha güçlü olmuşlardı. Tıpkı Sarah gibi. Sarah'nın ölümüne korktuğu içindeki bu ikilik, belki de sandığı gibi bir zaaf ya da zayıflık değildi.

Belki bundan besleniyordu.

"Daha iyi olmaya çalışacağım," diyebildi sonunda.

Sarah gülümsedi. "Seni yine de öldürebilirim."

O da sırıttı. "Buna hiç şüphem yok."

"Bacaklarım daha iyi. Of, çişim geldi."

Jago arabadan çıkmasına yardım ettikten sonra Sarah arabanın arka tarafına geçti, kotunun düğmelerini çözdü, sonra tampona tutunup yere çömeldi. Bu arada Jago, ellerini ceplerine sokmuş, gidecekleri yöne bakıyordu. Onlara doğru gelen bir kamyonet vardı ama Jago dikkat etmedi. An'ı, kılık değiştirme konusunu, Dünya Anahtarı'nı ve Oyunu düşünüyordu.

Daha çok da Sarah Alopay'i düşünüyordu.

"İyi de neden beni hapsetmelerine *izin verdin*, Jago?" diye seslendi Sarah arabanın arkasından.

Kamyonet yaklaşıyordu. Jago düşüncelere dalmıştı. Sonunda aracın iyice yaklaştığını hissettiğinde başını o yana çevirdi. Araç rozu dumana katarak yanından geçti.

Sarah ayağa kalktı. Kamyonet gitmişti.

Pantolonunu çekiştirirken biraz zıpladı. Ardından arabanın yan tarafına geldi.

"Yapmak zorundaydım," diye yanıtladı Jago. "Karşı koysaydım seni anında öldürürlerdi."

Sarah onun yanına geldi. Ellerini Jago'nun beline koydu. Kasık kemiklerini tutup gergin karın kaslarını parmaklarının ucuyla hissetti. Sonra iyice sokuldu. "Bu da Guitarrero ve askerlerinin bu sabah peşimize düşeceği anlamına geliyor, yanılıyor muyum?"

"Kuşkusuz."

"O zaman yola çıkalım, Feo."

Eğilip delikanlının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dolu dolu, ıslak bir öpücüktü bu. Delikanlının kasıklarını kendine çekti. Jago'nun hâlâ ceplerinde olan yumrukları, Sarah'nun göğsüyle karnı arasındaki bölgeye batıyordu.

Ayrıldılar.

Jago hiç kimseyi bu kadar çok istememişti.

Sarah hiç kimseyi bu kadar çok istememişti.

Ama şimdi zamanı değildi.

Yüzlerinin arasında sadece birkaç inç vardı. Birbirlerinin tadını hâlâ alabiliyorlar, birbirlerinin vücut ısısını hissedebiliyorlardı.

İkisi de yeniden bir araya geldikleri için mutluydu.

Hem de çok mutlu.

Jago, arzularını bastırdı. "O yüzden buraya geldik. Oyna-
yacağız." Çenesiyle kızıla çalan bronz toprakları işaret etti.

"Dünya Anahtarı'nı oraya götürmeli, kullanmalı, sonra Güney Amerika'dan defolup gitmeliyiz."

"Orada ne var ki?"

"Cevaplar var, Sarah Alopay. Cevaplar."

Birkaç dakika öncesinde kamyonetin içindekiler, And Dağları'nın yamaçlarındaki yolda bir Mazda gördüler. Maccabee parmağıyla işaret etti. "İşte oradalar." İlerideki iki figürden biri arabanın yanında duruyordu, diğeri arka tarafta çömelmişti. Tombul adam ortalıkta görünmüyordu.

"Cahokia Oyuncusu *onlarla* birlikte!" Baitsakhan, gaza bastı. Yokuş aşağı yol alan kamyonet saatte 109 kilometreden 131 kilometre hıza çıktı. "Ezip geçelim."

"Sen kafayı mı sıyırdın, Baits? Bizi de mi öldürmek istiyorsun?"

"Emniyet kemerlerimiz var. Hava yastıkları var." Hızları saatte 141 kilometreye çıkmıştı.

Olmek ve Cahokia Oyuncuları sadece 865 metre, 22 saniye uzaktaydı.

"Onlardan uzaklaş, Baits! Yapma diyorum."

"Nedenmiş o?" Baitsakhan direksiyonu sınıksız kavrıdı.

"Burada olmalarının bir nedeni var! Dünya Anahtarı'yla ne yapacaklarını görmemiz gerekiyor!"

"Kimin umurunda?"

478 metre, 12,14 saniye kalmıştı.

"Uzaklaş, lanet olasıca! Dünya Anahtarı'nı yok edeceksin."

"Hayatta olmaz. O şey yok edilemez."

"Ama biz kolayca yok edilebiliriz!"

70 metre. İki saniyeden az bir süre.

"İşte başlıyoruz!"

Maccabee son saniyede uzanıp direksiyonu sola kırınca kamyonet kürekreyerek çiftin yanından geçip gitti. Tekerlekler,

toprak yolda tozu dumana katarak sola kaydı. Jago'yla Sarah, sohbe dalmıştı; kamyonetin farkına bile varmadılar. İçinde kimlerin olduğunu fark etmedikleri de kesindi.

Maccabee'yle Baitsakhan yerleşkelere doğru yol almaya devam ederken Baitsakhan protesto edercesine gösterge pane-line vurdu.

Jago'yla Sarah, Mazda'nın ön kaportasında omuz omuz oturuyordu. Renzo, yolun karşısında oturan bekçinin evine gitmiş, antik Tiwanaku harabelerini sabah turistlere açması için rüşvet teklif ediyordu. Sarah'nın telefonundan An'ın videosunu seyrettiler. Ve Sarah neredeyse içgüdüsel olarak didyouseekeplertwentytwob mesajını buldu.

"Bir şey anlıyor musun?" diye sordu Jago.

"Hayır ama sonra çözerim. Bunu yazan Oyuncu oraya buraya yeterince ipucu bırakmış." Jago'nun anlayamadığı satırları işaret etti. "Aslına bakarsan kolay çözülecekmiş gibi."

"Durma. Şifreler konusunda benden daha iyi olduğun kesin."

Jago kağıt kalem getirdiğinde Sarah hemen bir dizi sayı yazmaya başladı. On iki sayı, 12 Oyuncu olmalıydı. Jago, bu rakamları hatırlıyordu; o kadar da geri değildi. Sadece bu rakamlarla ne yapılacağını bilmiyordu.

Ama Sarah biliyordu.

Sayıları not aldıktan sonra cep telefonunu açtı ve şifreyle korunan bir sitede aradığı sayfayı buldu. "Özel bir şifre çözücü. Anahtar cümle yoksa bu tür şifreleri kırmak imkânsızdır." Rakamları bir kutuya, Hilal'in şifreli mesajını diğerine yazdı, çıkan sonuç daha da kafa karıştırıcıydı. Sarah, mesajı tekrar tekrar okurken kalemin ucunu ısıırıyordu. Jago, plastik kalemin ucunda dolaşan dilini seyrediyordu.

Şu anda Oynamayı hiç istemiyordu.

Hem de hiç.

Sarah parmaklarını şaklatıp tekrar tarayıcıyı açtı, rakam dizisini hızla değiştirdiğinde mesaj değişti. Hilal'in Gök Anahtarı'yla ilgili yazdıklarını okumak için ikisi birden telefonun üzerine eğildi. Konu Küçük Alice'le ilgiliydi.

"*Hijo de puta*. Sence haklı olabilir mi? Sence Gök Anahtarı bir... insan mı? Bir çocuk mu?"

"Ya öyle ya da El-Salt'ın Chopra'ya büyük garezi var. Ama söylediklerinin *doğru* olduğunu varsayalım. Gök Anahtarı hakkında haklıysa küçük kızı öldürerek Endgame'i durdurabileceğimiz konusunda da haklı olmaz mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Aynen, tek bir yol."

İkisi de sus pus oldu. Renzo, yarım kilometre ötedeki alçak tuğla evden çıktı. Çıktığı gibi de hızlı adımlarla onlara doğru ilerledi.

"Jago, burada tam olarak ne *yapıyoruz* biz?"

Jago, ona Aucapoma Huayna'yı, yaşlı kadının Dünya Anahtarı'yla ilgili söylediklerini, anahtarın YouTube yorumunda şifreli mesajlar yazan bir Oyuncudan çok daha güvenilir bir şekilde Gök Anahtarı'nın yerini göstereceğini anlattı. Cahokia halkıyla ilgili anlatılanlardan ya da Aucapoma Huayna'nın Sarah'yı öldürmesini istemesinden bahsetmedi. Sarah'yı öldürmeyecekti ve şimdi kızın kadim geçmişi hakkında konuşulacak zaman değildi.

Anlattıkları bittiğinde Sarah lafa girdi, "Yani Dünya Anahtarı'nı şu geçit şeyine..."

"Götüreceğiz ve El-Salt'ın en azından Gök Anahtarı'nın yeriyle ilgili haklı olduğunu doğrulamış olacağız."

"Tombala." Sarah yolun karşısını gösterdi. "Renzo geliyor."

"Pahalıya patladı," dedi adam, "Ama önümüzdeki iki saat rahatız."

Sarah'yla Jago, kaportadan aşağı kayarken yeni öğrendikleri bilgiyi Renzo'yla paylaşma zahmetine girmediler. Hindistan

dünyanın öbür ucundaydı ve şu anda yapacakları başka işler vardı.

Arabaya bindiler. Sabahın erken ışıkları yüzlerine vururken doğuya yöneldiler. Sarah, kuzeyde geniş daireler çizerek uçan akbabayı seyretti.

Birkaç dakika sonra, bir barikatın yakınındaki park yerinde durdular. Barikatın arkasında İnka öncesi dönemde muhteşem sayılan Tiwanaku harabeleri görülebiliyordu.

Birkaç dakika oturup sit alanına baktılar.

“Birden sinirleri gerilen sadece ben miyim?” dedi Renzo.

“Hayır,” diye yanıtladı Jago’yla Sarah aynı anda.

“İyi o zaman.”

AN LIU

*Shang Sığınağı, Ahiripukur İkinci Şeridi üzerinde isimsiz bir sokak,
Ballygunge, Kalküta, Hindistan*

Olabilir miydi? Gerçekten *kirpikKİRPİKürperti* gerçekten *KİRPİKKİRPİK* işe yarıyor muydu?

An öne eğildi, başparmağıyla işaretparmağı arasında kolyeyle oynayınca tikleri azaldı. Gözlerini kısıtı.

Gerçekten olabilir miydi?

Alçak tavanlı odada yalnızdı. İçerideki tek ışık, parlayan ekranlardan geliyordu. Klavyeyi dizlerinin üzerine, fareyi koltuğun koluna koymuştu. Chiyoko'nun amcasının kılıcı, çalışma masasına dayalı duruyordu. Monitörün arkasında, kalıcı keçe kalemle çalakalem siyah bir "13" yazılmıştı.

Karartılmış ve patlayıcılarla dolu odada tek başınayken sanal dünya parmaklarının ucundaydı. Nerede olursa olsun, kendini rahat, hatta mutlu hissettiği ortam buydu. Büyük Karşılaşma'nın insanlığı karanlık çağa geri attığı gün, An için en kara gün olacaktı. Diğer Oyuncular, aileleri, soyları için endişeleniyor, türlerin yok olacağını düşünerek kendilerini kahrediyorlardı.

An ise internetin yok olacağını düşünerek kahroluyordu.

Chiyoko'nun saçını parmaklarının arasında okşadı.

Evet, işe *yarıyordu*.

En son operasyon merkezine ulaştığında kapıyı kilidemiş, güvenlik ayarlamalarını yapmış ve Takeda kılıcını yanına almıştı. Bununla da kalmamış, omzuna bir el bombası kemeri takmış, Sig 226 tabancasını ortaya çıkarmış, sığınağın kendini imha etme mekanizmasını çalıştırmış, araçları kontrol ettikten sonra kendine bir kase pirinç hazırlayıp bir kutu Coca-Cola açmıştı.

Hemen diğerlerini bulma işine girişmişti. Kodunu yazmıştı: 30700. İki noktacık vardı: Cahokian'la birlikte olan Olmek ve muhtemelen Nebati, hâlâ Güney Amerika'daydı. Hareket halindeydiler ve herhalde bir noktada karşılaşacaklardı. An, Hilal'in şifreli mesajını göndermek için kullandığı IP adresini bulmayı başarmıştı. Las Vegas'ın kuzeyindeki bir sanayi mahallesindeydi. Sonrasında Aksumlu'nun izi yok olmuştu.

Geriye Donghu, Kelt ve Harappa Oyuncuları kalmıştı. An, üçünün de hâlâ yaşadığını varsayıyordu.

Donghu, hâlâ bir muammaydı. An'ın bulduğu bulanık resme rağmen, sanki Baitsakhan adındaki bu çocuk hiç varolmamıştı. An, onu bulmaya çalışmaktan vazgeçti.

Tokyo'daki saldırıda Kelt Oyuncunun parmağı olduğunu tahmin etse de kızın şimdi nerede olduğunu kestiremiyordu.

Chopra'ya gelince... Aksumlu'nun yazdıkları doğrusu gerçekten de Hindistan'daki koordinatlarda olmalıydı.

Oturmuş bekliyordu. Biricik kızını koruyordu.

Gök Anahtarı'na bekçilik ediyordu.

An, dikkatini bu koordinatlara verdi. Sikkim'i yakından görebileceği bir uydu için gökyüzünü taradığında çok hoş bir sürprizle karşılaştı.

Her nedense çok yakın bir zamanda Amerika Birleşik Devletleri, Spectacle-class uydularından birini dünyanın o köşesine göndermişti. An, uyduyu kontrol etmeyi hayal bile edemezdi ama görüntülere nasıl erişeceğini çok iyi biliyordu.

Bu da Aisling'le ekibinin gördüklerini görebilmek anlamına geliyordu.

Ve gördükleri inanılmazdı.

An kimin kim olduğunu anlayamasa da beşi bir tarafta, altısı diğer tarafta iki grup insanın, Himalayalar'ın doğu yamacındaki unutulmuş topraklarda savaşa tutuştuğunu görebiliyordu. Bir patlamanın ardından iki kişinin başka birine yaklaşmasını, o başka birinin yaklaşan iki kişiyi yakın mesafede hızla devre dışı bırakışını seyretti. Hemen ardından 50 metre batı yönünde ateş açıldı ve başka bir patlama daha oldu. Altı kişilik grup ölmüştü. Beş kişilik diğer grup tekrar bir araya gelip yamacı tırmanmaya başladı.

Oturup seyretti.

Büyük dikkatle izledi.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

An, Aksumlu'nun şifreli mesajında belirttiği noktaya giden dik yamaçlı bir vadinin ağzında bulunan bir sonraki kontrol noktasında yedi kişi saydı.

Diğer iki monitörde, Chiyoko'nun takip cihazından iki noktanın Bolivya'da olduğunu görebiliyordu. Aralarında sadece bir kilometre vardı. Hindistan'daki kadar net bir görüntü alamıyordu; orada arada sırada kolları, bacakları ve başları bile seçebiliyordu. Ama Bolivya'dakiler hâlâ yaşıyordu. Ve içlerinden biri ya da ikisi birden öldüğünde, Chiyoko'nun takip cihazı hemen An'e haber verecekti.

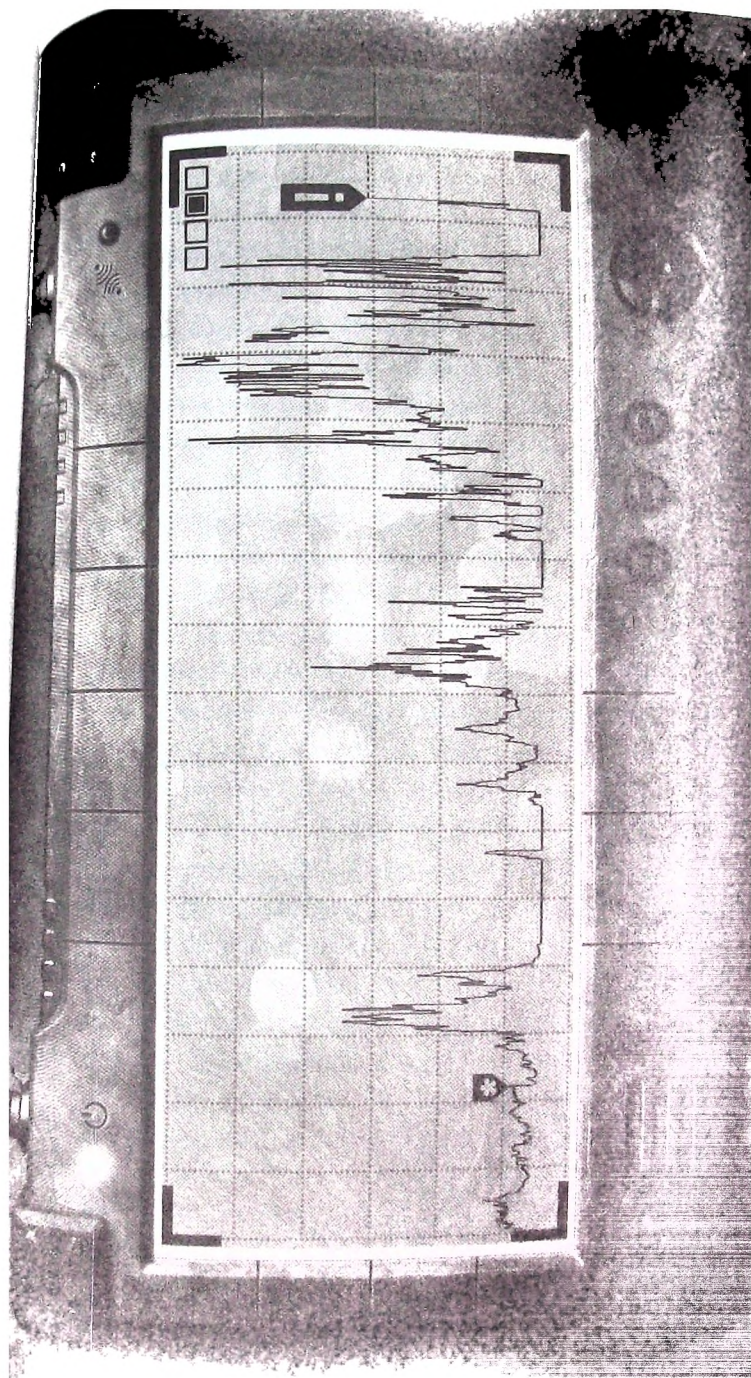
Şans ondan yanaydı.

An kendini tanrı gibi hissediyordu.

Küçük buzdolabına gidip bir kutu kola daha aldı. Kulakçığı açtı. Gazlı içeceğin tıslaması ve kulakçığın tıkrusu... Kutuyu ağzına götürdüğünde baş döndürücü tatlı kokuyu içine çekti. Bir yudum aldı. Nabızı yavaştı, sakindi, çok mutluydu. Gülümsedi.

“Chiyoko, biz sadece izleyeceğiz, aşkım. Onların birbirlerini kırmalarını izleyeceğiz.” Gülümsemesi büyüdü. Chiyoko'nun kuru gözkapaklarını tuttu, görmesi için yukarı kaldırdı.

“Bak, aşkım. Şuna bak. Hepsi ölecek.”

**AISLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG
JORDAN, BRIDGET McCLOSKEY, GRIFFIN
MARRS**

*İkinci Harappa Kontrol Noktasına yaklaşırken, Sonsuz Yaşam
Vadisi'nin girişi, Sikkim, Hindistan*

“Durun,” diye emretti Aisling.

Diğerleri durdu. 50 fit sonra patika, batıdan güneybatıya keskin bir şekilde dönüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Büyükbaba.

Aisling gözlüğünü ayarladı. Yeşil noktaları ayırtmak bu sefer biraz daha zordu. “Kaç kişi saydın, Marrs?” En çok Marrs’ın gözlem ve teknik yeteneklerine güveniyordu.

“Yedi.”

“Ben de.”

“Kuşkuya mahal yok. Üçü ortada—muhtemelen öncekilerde olduğu gibi makineli tüfekleri var. En kuzeydeki ikili grup makineli tüfekten oldukça uzak. Belki ormandaki bir siperde pusuya yatmışlardır.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Jordan.

“Son makineli tüfek, önden saldırıya açıldı. Yani ateş etmek için görüşlerinin yine açık olması gerekiyor.”

“Vadinin ağzına konuşlanacaksın ha?” diye sordu Büyükbaba.

"Evet." Brügger & Thomet'in yan tarafına vurdu. "Hadi, McCloskey. Gözcüm olabilirsin."

"Ormanda kız kıza yürüyüş," dedi McCloskey, Aisling'in peşinden gitmek üzere ayağa kalkarak. Jordan'la Büyükbaba yerlerinden ayrılmadı.

İki kadın sık ağaçların arasında gözden kayboldu. Sonunda meşe, akça ağaç ve gümüş köknarlarla kaplı çukur bir alana geldiler. Toprak yumuşaktı. Dökülen yapraklar çürüyerek siyaha ve mora dönmüştü. Rüzgâr, çam iğnelerinin arasından fısıldıyordu. Aisling, gereksiz bütün eşyalardan kurtulup yere düzgün bir şekilde yığıldı. McCloskey de aynısını yaptı. Çukur alanın diğer yanına vardıklarında kalın gövdeli köknarların arasından tırmanmaya başladılar. Yukarı vardıklarında Aisling yere uzandı, dirseklerinin üzerinde doğruldu, tüfeğini omzuna yerleştirdi, emniyeti açıp dürbünden etrafa baktı. McCloskey solundaydı. O da Leica marka bir lazer telemetreyle etrafı gözlüyordu. Ayarlarla oynayıp ağır ağır alanı taradı. "Sanırım bul... Evet. Yedi-nokta-üç derece yukarı; iki yüz yetmiş, otuz saniye ileride. İşaretliyorum. Dürbününle görebilirsin."

Aisling, tüfeğinin namlu destek ayağını yere dayayıp hedefe baktı. Başta sadece yosun kaplı taş yığınlarına benziyordu ama sonunda gördü. McCloskey'nin gösterdiği hedef, dürbününde belli belirsiz parlıyordu. Bu doğrultulmuş bir makineli tüfekti. Sağa sola oynuyor, araziye gözetliyordu. Ve her sağa sola gidişinde, namlu onlara doğru yönelince Aisling kısacık bir an için bile olsa saç ve teni seçebiliyordu.

"Marrs için yerimizi işaretle. Harekete geçtiğimizde burada olmasını istiyorum."

McCloskey, telemetreyi indirdi, bileğindeki plastik tuş takımına bir şeyler yazdı. "Tamam."

"Gördün mü, Marrs?"

Adam cevap verdi, "Kristal netliğinde. Tamam."

"Marrs, hızla patikadan buraya gelip pozisyon al," dedi Aisling. "Keskin nişan desteği için burada olmanı istiyorum. Sorun olmazsa kendi tüfeğimi bırakacağım. Hem yüküm azalır hem de senin için hazırlamış olurum. Tamam."

"Anlaşıldı. Tabana kuvvet geliyorum. Yaklaşık üç dakika, yirmi saniyede oradayım. Tamam."

"Büyükbaba, Jordan—güney tarafından yaklaşmaya başlayın. Çatışmaya girmeyin. İki yüz fit kadar kalınca saklanın. Pozisyon alınca telsizden üç tıkla işaret verin."

"Anlaşıldı, Ais. Şimdi harekete geçiyoruz."

Ormanda bir an sessizlik oldu. Aisling başını dürbünden kaldırıp etrafa bakındı. "Buralar çok güzel, değil mi?"

McCloskey bakınmadı ama cevap verdi, "Öyle."

"Yüksek rakımlı yerlerde çok antrenman yaptım ama hepsi Alaska ya da Kanada Kayalıkları'ndaydı. Burası tamamen farklı bir saha. Daha önce buralara gelmiş miydin?"

"Alınma ama Aisling, üzerime devasa makineli tüfekler çevrilmişken sohbet etmekten genellikle hoşlanmam."

Aisling gözünü yine dürbüne dayadı. "Anlaşıldı." Kısa bir süre sustu. "Yine de buralar çok güzel."

Aisling de pek sohbet insanı sayılmazdı ve şu anda bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Ama konuşmasının bir nedeni vardı. Aslında içinden geçenleri, boş gevezelik yaparak bastırıyordu: *Umarım o küçük kızı uzaktan öldürürüm. Umarım onun canını uzaktan alırım. Yakından yapmak istemiyorum, McCloskey. Yakından onu öldürebileceğimden emin değilim.*

Düşünceleri Marrs'ın telsizden gelen sesiyle bölündü. "Arkamızdan yaklaşıyorum." On beş saniye sonra ulaştı. "Geldim," dedi arkalarından.

"Yerleş," dedi Aisling, omzunun üzerinden.

"Tamam."

"Yuvada kaç nokta var, Marrs?"

"Hâlâ üç."

Belki şansımız yaver gider, diye geçirdi içinden Aisling.

Tık. Tık. Tık.

"Sinyal geldi. Hazır mısın, McCloskey?"

"Hazırım."

"Tamam. Oyun zamanı."

McCloskey, hedefi tekrar işaretledi. Aisling net olarak gör-biliyordu. Parmağını tetiğe koyup hafifçe bastırdı.

Harappa makineli tüfeği, soldan sağa sahayı taramaya başladı. Aisling o sırada saç ve ten rengini gördü. Ateş etmedi. Tüfek durup gerilemeye başladı.

Aisling ciğerlerindeki havayı boşalttı. Tetiği biraz daha çekti. Bir milim daha oynatsa kurşun fırlayacaktı. Tepme hareketi için omzunu hazırladı. Zihnini boşalttı. Bulundukları yerin güzelliğini, öldürmek için geldikleri küçük Chopra kızını unuttu.

Belli belirsiz bir ten rengi. Saç. Tetik. Ateş. Horozun gürültüsü, susturucunun tıslaması. Yarım kilometre ötede ani bir kan fışkısı. Yana devrilen makineli tüfek.

Aisling refleksiyle sürgüyü tekrar çekti, ateş etmeye hazırlandı, tetiği gerdi, gerdi. Nefes almıyordu. Ateş etmedi.

McCloskey heyecanla fısıldadı, "İşte! Şuradaki—"

Aisling çoktan görmüştü. Yine horozun kapanması. Yine bir tıslama. Şok ve kafa karışıklığıyla yapmaması gerektiği halde küçücük bir an için ayağa kalkın birinden fıskıran kan.

Aisling'in tek ihtiyacı buydu.

"İkisi gitti!" dedi Aisling. "Büyükbaba, Jordan—harekete geçin! McCloskey'yle birlikte kuzey pozisyonuna geçiyoruz."

Aisling, başka bir şey söylemeden dönüp yükseltinin aşağısına kaydı. McCloskey de ardından geldi ama onun kadar hızlı değildi. Aisling başlığındaki gözlüğü gözüne indirdi, SCAR tüfeğini omzuna asıp depara kalktı. Dallar yüzünü ve kollarını kaplıyordu. Ellerini bileklerine dolanıyordu. Botları çamura

batmıştı. Yağmur yüzünü dövüyordu. Birkaç saniye sonra makinenin tüfeğinin olduğu yerden 11 el ateş edildi. Muhtemelen Marrs'ı devre dışı bırakmak için körlemesine ateş ediyorlardı. Marrs'ın tüfeğinden gelen iki sessiz kurşun, yağmurlu havayı yararak uçtu.

Sonra telsizden Marrs'ı duydular, "İskaladım! Ama makinelinin tüfeğinin başına geçmelerine izin vermeden vururum! Devam edin!"

Dokuz saniye sonra Aisling, büyükbabasıyla Jordan'ın düşmanla çatıştığını duyabiliyordu. Vadide tabancalar patlıyordu. Büyükbabasının telsizi bir anlığına kendiliğinden açıldığında, Aisling onun homurdandığını duydu. Vurulmuş veya düşmüştü. Ya da yakın mesafe çarpışmaya girişmişti.

Aisling, büyükbabasının iyi olması için dua etti.

Şu anda iki düşmanından sadece 60 fit uzaktaydı. Onları gördü. İki devasa huş ağacının arasına yerleştirilmiş metal bariyerin arkasında bir kadınla bir adam vardı. Gözleriyle ağaçları tarıyorlardı ama Aisling'e doğru bakmadılar.

Aisling bir sis bombasının mandalını çekip onlara doğru fırlattı. Bomba havada geniş bir yay çizerken çoktan tütmeye başlamıştı bile. Yere düştüğünde koca bir duman bulutu her yeri kapladı. Aisling hemen sağa dönüp yokuş aşağı 20 fit koştu, onlara doğru sola dönüp düzlüğe ulaşınca hızını daha da arttırdı. İki koruma, bulutun içinden Aisling'in az önce bombayı fırlattığı yere ateş ediyordu.

Zaten Aisling de bunu amaçlamıştı.

Huş ağaçlarını görünce iki Harappa askerinin arkasına geçti. Kadın, yan gözle Aisling'i fark edince hemen dönüp M4 tüfeğiyle ateş etmeye başladı. Aisling, otomatik tüfeğiyle hemen karşılık verdi. SCAR, inanılmaz bir tüfekti. Akıcı ve biraz ağırdı ama neredeyse hiç geri tepmiyordu. Attığı üç kurşun da hedefle buluştu.

Harappan kadının boynu parçalanırken cansız bedeni metal duvarın dibindeki sipere yığıldı.

Başının üzerinden bir kurşun vızıldayarak geçerken Aisling eğilip bir beyzbol oyuncusu gibi yerde kaydı. Doğrudan siperin içindeki adamın yanına vardı. Aradaki mesafeyi tam olarak hesaplayamadığından ayağını metale çarptı. Adam hızlıydı. Aisling'in tüfeğine basıp sağ kolunu yere yapıştırdı.

Sonra kendi tüfeğini doğrulttu. Bu arada Aisling metal duvardan ayaklarıyla güç alarak omuzlarının üstünde amuda kalktı. Adam tetiğe basamadan ayağını suratına indirdi ama tüfek patlamıştı. Aisling'in yerdeki başının hemen iki fit yakınına birkaç kurşun saplandı. Kulakları çınlıyordu. Her yere toprak ve taş parçaları saçıldı. Birkaç tanesi yüzüne çarpınca canı fena halde acıdı.

Adam sendelediğinde Aisling ayağa fırladı. Çabuk toparlanan adam, kolunu tekmeleyince Aisling SCAR tüfeğinin hâkimiyetini kaybetti. Aisling vakit kaybetmeden yumruğunu boğazına indirince adam geriye doğru yalpaladı. Aisling onun tüfeğini tutarak düşmesini engelledi ve bükerek silahı elinden aldı. Kabzayı kavrayacağı sırada adamın tekmesi bu sefer tüfeğin şarjörüne geldi. Havaya uçan tüfek tangırdayarak huş ağaçlarından birine çarptı. Aisling iki eliyle sırtına uzanıp kılıcını kavradı. Ama yine yanlış hesap yapmıştı. Üstüne atılan adam sert bir şekilde yüzünü tuttu, uzun ve güçlü parmaklarını yanaklarına geçirirken avucuyla burnunu bastırdı. Adam onu öteki ağaca doğru fırlattığında başını çarptı ve bir an hareketsiz kaldı. Adamın eli hâlâ suratındaydı. Ayası çenesinin hemen altındaydı, sıkıyordu, parmakları yanaklarına gömülmüştü. Diğer eliyle bıçağı çekti ve...

"HEY!"

Adamın gözleri ormana kaydı.

Ve top atılmış gibi bir patlama oldu. Zırlı yeleğine rağmen adamın göğsü patladı ve Aisling'in her yeri kana bulandı. Adamın elleri gevşedi, sonra cansız bedeni yere devrildi.

Nefes nefese kalan Aisling döndüğünde McCloskey'yi ve devasa Colt Peacemaker tabancasını gördü. Namlusundan, tıpkı filmlerdeki gibi mavi bir duman tütüyordu.

"Teşekkürler," dedi Aisling.

"Lafı mı olur!"

Aisling tüfeğini yerden alıp siperden çıktı. Başlığını düzelttikten sonra gözlüğü sağ gözüne yerleştirdi.

"Kuzey kanadı alındı," dedi rahatlayarak. Kaşlarını kaldırarak McCloskey'ye baktı. Anlamı açıktı: Aisling'in şansı yaver gitmişti.

McCloskey omuz silkti. "Bugün şansa ihtiyacımız olacağını biliyorduk. Buraya kadar gayet iyi geldik."

"Güney kanadı alındı," dedi Jordan. "Kaçan birinin peşindeyiz."

O sırada güneyden kurşun sesleri duyuldu: SCAR'dan iki kurşun ve tabancanın *pat-pat-pat-pat-pat-pat-pat* diye boşalan şarjörü, ardından bir tüfek sesi.

Telsizden Büyükbaba'nın çılgınlığını duyular. Aisling kalbinin duracağını sandı. "Büyükbaba!"

Büyükbaba zor nefes alıyordu. "Sadece... yelekten... isabet etti." Sonra derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Şu sürtüğü hallet."

Aisling'le McCloskey, ağaçların arasından koşan yeşil noktaya yöneldi. Hedefi Jordan'la makineli tüfek barikatı arasında sıkıştırılacaklardı. Yaklaşıtlarında Aisling bir Harappan'ın hâlâ yaşadığını ve barikatta pozisyon aldığını gördü. Adam geldiklerini duymuş olmalıydı, başını çıkarmıştı. O sırada sessiz bir 338 kurşunu vızıldadı.

Marrs neşeyle uludu, "Ha-ha! Tam isabet! Hedef temizlendi!"

"Güzel!" dedi Aisling. Sonuncu yeşil nokta, sürekli değişen bir labirentin içindeki kafası karışmış bir sıçan gibi zikzaklar çizerek koşuyordu.

“Menzile girmek üzere!” dedi Jordan.

Yeşil nokta batıya döndü.

Sonra durdu.

Ve gözden kayboldu.

“Bu da ne şimdi?” dedi Aisling, McCloskey’yle birlikte maki-neli tüfeğin yanından ormana doğru koşmaya başlamadan önce. Üç ceset yerde yatıyordu. Üçü de 338’in kurşunlarıyla devre dışı bırakılmıştı. Diğer taraftaki ağaçların arasından Büyükbaba koşarak çıktı.

“Yeralında!” dedi Jordan. “Buraya gelin!”

Büyükbaba da yanlarına gelince Aisling’le McCloskey koşmaya devam etti. Aisling büyükbabasına endişeyle baktı ama adamın gözleri ve rahat gülümsemesi iyi olduğunu gösteriyordu. Çok daha kötülerini yaşamıştı.

Yaratıcılara şükürler olsun, diye geçirdi içinden Aisling.

Birkaç saniye sonra Jordan’ın yanındaydılar. Adam, elin-deki küçük bir cihazla yeri tarıyordu. Şarjörü boşalmış bir PPK ayağının dibinde duruyordu.

“Hangi cehenneme kayboldu bu?” diye sordu Aisling, yerde kayarak durduğunda.

“Bir tünel. Tam şurada. Silahı yoktu.”

Yerdeki metal kapağın izlerini görebiliyorlardı.

Aisling, Jordan’ın yanında diz çöktü. “Shari miydi?”

“Emin değilim,” diye yanıtladı Jordan. Cihaza baktı. “Bomba kalıntısı göremiyorum.”

Aisling, tüfeğini McCloskey’ye fırlatıp kılıcını çekti. Kılıcı sol elinde yere doğru bir hançer gibi tutarken bacağındaki kılı-fından Beretta tabancasını çıkardı. Sonra ellerini birleştirip, “Aç,” dedi. “İçeri giriyorum.”

Büyükbaba koluna dokundu. “Birimiz yanında—”

“Hayır, hiçbirinizi istemiyorum. Oyuncu *benim*. Böyle olmak zorunda. Lanet olası kapağı aç, Jordan.”

Jordan bir şey demedi. Demir halkayı tutup kapağı kaldırdı. Üç fit genişliğinde, sekiz fit derinliğinde bir tünel göründü. Turuncu, zayıf bir ışıkla aydınlanıyordu. "Telsiz aşağıda çeker ama gözlüğün işe yaramayacak," dedi.

Aisling başlığını çıkarıp Jordan'a verdi. "İhtiyacım olmayacak." Deliğe baktı. "Bir dakikaya görüşürüz."

Sonra aşağı atlayıp gözden kayboldu.

Tiwanaku

Hiç kimse bu harabede yaşayanların, etkileyici şehirlerine ne ad verdiğini bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu çünkü bu insanlar gitmişti, ortadan yok olmuştu, buhar olup uçmuştu.

Tek bilinen, 2.000 yıl önce gelişmeye başladıklarıydı, bazıları kültürlerine ve binlerce yıl öncesine dayanan köklerine bağlı kalmıştı.

Tarımda ustalaşmışlardı. Sadece savaşla değil, diplomasiyle yayılmışlardı: Kültürü, dini, ticareti kullanmışlardı. Ayinlerle tanrılara kurban ettikleri insanların canlı canlı bağışıklarını deşer, parçalara ayırırlar, beden parçalarını diğerleri görüp hayret etsin diye yüksek basamaklı piramidin tepesinde bırakırlardı.

Güneş Geçidi'nin tepesinden onları seyreden Viracocha'ya rapıyorlardı. Bir de 30 inananı olan, ismi bilinmeyen, 12 yüzlü başka bir tanrı daha vardı. Bu; mevsimlerin, akup giden zamanın, rakvimin, gökyüzünde dönen yıldızların ve güneş diskinin tanrısıydı.

Şehir halkı, taş konusunda da ustalaşmıştı. Andezit taşıni karmaşık ve şaşmaz yöntemlerle kesiyor, ileri düzey geometri bilgilerini kullanarak taşları yerleştiriyorlardı. Geometri bilgileriyle yıldızları, ayı, gezegenleri ve dünyanın kendisini de bir haritaya oturtmuşlardı.

Kayaları nasıl kestiklerini ya da tekerlek kullanmadan uzun mesafelerden nasıl taşıdıklarını, hatta böylesi karmaşık ve devasa yapıları nasıl inşa ettiklerini hiç kimse bilmiyordu.

Bunları nereden bildiklerini ya da kimden öğrendiklerini de kimse bilmiyordu.

Birileri hariç.

Birileri —bir yerde ve zamanda— her şeyden haberdardı.

MACCABEE ADLAI, BAITSAKHAN, SARAH
ALOPAY, JAGO TLALOC, RENZO

Tiwanaku, Bolivya

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Baitsakhan. Oturduğu yerde durmuyordu. Diğerlerine çarpmasına ve onları karanlığa yollamasına izin verilmemesi yüzünden kabaran öfkesi sönmeye yüz tutmuştu ama hâlâ birilerini öldürmek için resmen içi içini yiyordu.

Kamyoneti, harabelerin kuzeyindeki alçak bir tümseğin yanına park etmiş, böylece aracı üç yandan saklamayı başarmışlardı.

Maccabee, dürbünüyle pencereden başını çıkardı. “Konuşuyorlar. Silahlarını alıyorlar.”

“Ne tür silahlar?”

“Bildik türden. Tabancalar. Bıçaklar. Galiba Cahokian’in küçük bir savaş baltası var. Patlayıcı görmüyorum.”

“Umarım balta keskindir. Onun kafasını yüzeceğim.”

“Gayet uygun olur.”

“Düşmanın kafasını yüzmek her zaman uygundur,” dedi Baitsakhan. Belli ki Kızılderililerin savaş sonrası düşmanlarının kafa derisini yüzdüğünden habersizdi. Çocuk robot parmakla-

rını gerdi. "Saçlarını kavradıktan sonra yeni elimle kafatasını ve beynini ezeceğim."

"Harika," dedi Maccabee alaylı bir tonla. Dürbünü indirdi. "Yayan devam edeceğiz. Batıda kalırsak hemen arkalarında olacağız. Tapınağa vardıklarında doğudan dolaşp yolu ve harabeleri kendimize siper ederek yaklaşıyoruz. Sonra sürpriz yaparız."

"Tapınağa gittiklerini nereden biliyorsun ki?"

"Tahmin ettim." Maccabee patlamak üzereydi. Baitsakhan'ın kadim tarih, Yaratıcılar, hatta insanlığın kökleriyle ilgili bu kadar cahil olmasını anlayamıyordu. "Bu Endgame, Baitsakhan," diye açıklamaya çalıştı. "Burası da tarihte inşa edilmiş ve Yaratıcılar tarafından bizzat kullanılmış en gelişmiş şehirlerden biri."

"Ne için kullanmışlar?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Bizleri ziyaret etmek için. Öğretmek için. Bizi *değiştirmek* için. Ve kozmosa geri dönmek için."

"Böyle şeyleri düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Dalga geçiyorsun. Neyse, kıcımızı kaldıralım da düşünmekten *hoşlandığın* şeyleri yapmaya başlayalım."

"Eveet..."

Maccabee, küreyi sırt çantasına atıp araçtan atladı. Kamyonetin kasasına bakmak için arkaya geçti. Öldürdüğü Tlaloc askerinin cesedinin üzerinde kocaman bir karasinek uçuyordu.

Vızıldadı.

Kurumuş kana kondtu.

Maccabee, siyah spor çantasının fermuarını açtığında sinek kaçtı. Çantanın içinde silahlar vardı. Hepsi yeni. Hepsi mükemmel. Hepsi kullanıma hazır. Silahları kuşandılar. Antik çağlarda dövülmüş, yıllar içinde yüzlerce eski Oyuncu tarafından kullanılmış, hâlâ keskin metaliyle tam 7.834 kişinin ölümüne neden olmuş kadim hançerlerini aldılar. Birer Glock

20 ve HK G36 aldılar. Tüfeklerdeki dürbünlerin hemen yanına 200 metrelik mesafede iletişim sağlayan parabolik bir mikrofon takılmıştı. Maccabee, Baitsakhan'a bir kulaklık verdikten sonra kendininkini aldı. Mikrofonu çalıştırıp test ettiler.

"Bir iki, bir iki."

Hazırlıkları tamamı.

Kamyonetten ayrıldılar, iyice eğilip avlarının peşine düştüler.

Jago, Sarah ve Renzo, harabelere güneydoğu yönünden yaklaştılar. Akapana adlı devasa piramit sağ taraflarında kalmıştı. Süslü taş bloklar, devlerin avuçlarından dökülmüş gibi her yere saçılmıştı. Gökyüzü ve bulutlar haricindeki her şey açık kırmızı, koyu sarı ya da soluk sarı renkteydi.

"Yazın görmelisin," dedi Jago. "Yerleri yeşil otlar ve parlak sarı çiçekler kaplar."

Sarah görmeyi çok isterdi.

Yürümeye devam edip eski tapınağın duvarına vardılar. Kırmızı renkli kumtaşları, kare ve dikdörtgen şeklinde kesilmişti; bu haliyle tapınağın duvarı kilim desenini andırıyordu.

Sadece yedi fit yüksekliğindeki duvarın köşesine geldiklerinde Jago tabancasını kılıfına sokup taş tutundu ve bir kedi rahatlığıyla tırmanmaya başladı. Sarah'yla Renzo da aynı şeyi yaptı. Sarah zarifti, Renzo ise biraz zorlanıyordu.

Sarah duvarın diğer tarafının da yedi fit yüksekliğinde olduğunu düşündüğünden kendini atlamaya hazırlamıştı, oysa derinlik sadece birkaç inçti. Duvar, kalkan görevi görmekten ziyade bir yapıdan geriye kalan parçaydı.

Kendilerini geniş bir avlunun köşesinde bulmuşlardı. Avlu doğudan batıya 425 fit, kuzeyden güneye 393 fit uzunluğundaydı. Yer düz ve temizdi ama incecik kırmızı bir tozla kaplanmıştı. Turist ve rehberlerin ayak izleri her yerdeydi. Buna ek olarak geceleri burayı mesken edinen küçük hayvanların patı

izleri de görülebiliyordu. Sağ taraflarındaki uzun taş heykelin etrafı alçak bir tel örgüyle sarılmıştı. Heykel dümdüz bir adamdı; ayakları bittiği, ellerini karnında birleştirmişti, kütük gibi kafasında bir şapka vardı.

Jago heykeli gösterdi. “Güçsüzlük Abidesi ya da diğer adıyla *Ponce Stela*. Ve aşağıdaki de—” Geniş avlunun içindeki daha alçak avlunun ortasını gösterdi “Kalasasaya. Kadim insanlarla Yaratıcıların buluşma noktası, yani merkez tapınak.”

Sarah birkaç adım attı. “Oldukça etkileyici, Jago. Cahokia halkının böyle yapıtları yok. Birkaç toprak yığını dışında hepsi ya yıkılıp yıkılmış ya da kaybolmuş.”

Kaybolmuş, diye düşündü Jago, Cahokia halkının yaşadıklarını hatırlayınca. *Soyunun saygısızlığını cezalandırmak için kaybolmuş ve yok edilmiş. Hayır, saygısızlık değil, cesaret.*

Omuz silkti. Bu konuyu şimdi açamazdı. “Büyük Beyaz Piramit falan kadar değil tabii, ama evet. Oldukça etkileyici.”

Renzo kuzeye yöneldi. “Gelin. Kadim yaratık mimarisi dersi için zamanımız yok.”

Jago başını sallayıp avlunun karşı tarafını gösterdi. Sarah onun gösterdiği yere baktı. “Oraya gidiyoruz,” dedi Olmek. “Güneş Geçidi.”

Maccabee’yle Baitsakhan yere uzanıp toprak banketin ardında dirseklerinin üzerinde süründüler.

“Bizi gördüklerini sanmıyorum,” dedi Baitsakhan.

“Görmediler. Görselerdi şimdiye dövüşmeye başlamıştık.”

Baitsakhan nişan almak üzere rüfeğini doğrulttu. Dürbünden baktı. “Bir, iki, üç, iş biter. Tak tak tak. Al öldür kazan.”

Maccabee, Baitsakhan’ın doğrulttuğu namluyu eliyle yere bastırdı. “Henüz zamanı gelmedi.”

Baitsakhan sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. “Tamam. Ama günün birinde, bu işi benim bildiğim şekilde yapacağız.”

“Sabır,” dedi Maccabee. Bir kasırgaya sabırlı olmasını söylemeye çalıştığının farkındaydı. “Görmeye çalıştıkları şeyi görmemiz gerekiyor.” Tüfeğe takılı parabolik mikrofonun düğmesine bastı. “Ve duymaya çalıştıklarını duymalıyız.”

AISLING KOPP

Yeraltı tüneli, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan

Hava sıcak ve rutubetliydi. Toprak duvarlar dar, tavan alçak, zemin eğri büğrüydü.

Aisling dümdüz 54 adım yürüdü. Ayak bileğinin hemen yanında duvar boyunca üçlü boru geçiyordu. Isı bu borulardan yayılıyordu. Duvarlardan birinde her 15 fitte bir baş hizasında küçük ampuller vardı, sarmal şeklindeki lamba telleriyle etrafa turuncu renkli hoş bir ışık saçıyorlardı. Bu ışığın yoğunlaştığı yerlerden geçerken topraktaki bir sürü eski ayak izini seçebiliyordu.

Ama aralarında yenileri de vardı.

Yumuşak topuklu ayakkabılarla küçük ayaklar. Hafif. Rahat. Ama telaşlı. Koşan ayaklar.

Aisling hızlandı. Belki gördükleri *gerçekten* de Shari Chopra'ydı.

Tünel hafifçe sola döndüğünde ileride geniş bir oda görüldü. Sol duvar, kayadan oyulmuştu ve 12 fit boyunca uzanıyordu. Odanın diğer tarafında daha kalın borular, vanalar ve çarklardan oluşan karmaşık bir sistem vardı. Burası kalenin ısı, su, kanalizasyon pompaladıkları istasyon türü bir şey olmalıydı. Oda sağa açılıyordu. Harappa Oyuncusu durup pusuya yattıysa dananın

kuyruğu burada kopacaktı. Bunu Aisling de peşinde olduğu kadın da biliyordu.

Aisling eğilip ağır adımlarla ilerledi. Sağdaki odanın daha büyük bölümünü gördü. Daha fazla boru, arka duvarda birbirinin içine geçmişti. Tavanda parlak floresan ışığı yanıyordu. Kadından eser yoktu.

Aisling tünelin kıyısına yaklaştı. Boş odaya döndü. Tabanca-sını doğrulttu. Ateş etmeye hazırdı.

Ama kimse yoktu.

Başka yere açılan kapı da yoktu.

“Onu görüyor musunuz?” diye sordu Aisling telsizden. Bir taraftan da gözleriyle odayı tarıyordu.

“Olumsuz. Hiçbir şey görünmüyor,” diye yanıtladı Jordan.

“Ben de—”

Bir tıngırtının ardından borunun püskürttüğü beyaz buharın tıslamasıyla sözü yarıda kaldı. Eğilirken omzunu yüzüne siper etti. Kulağı ve ensesinin bir kısmı sıcak buhardan haşlanmış ama durumu kötü değildi.

Buhardan kaçarken eline sert bir metal çarptı. Darbeyi kılıcın kabzasıyla Beretta’nın namlusu hafifletmişti ama canı fena yanmıştı. Tabanca tünelde uçarken kılıç da elinden kayıp dimdik toprağa saplandı.

İkinci darbe yüzünü hedeflemişti. Aisling buhara sırtını dönüp odanın en dibindeki duvara koştu.

Tuzağa düşmüştü.

Gölgelerin ve boruların arasından yaşlıca bir kadın göründü. Tek kaçış yolunu tıkıyordu. Beyzbol sopası ebatlarındaki boruyu saldırmak üzere elinde hazır tutuyordu. Kadın 60’lı yaşlarının ortasında olsa da güçlü, hayat dolu ve sağlam görünüyordu. Birden atıldı. Bu sefer boruyu Aisling’in gövdesine savurmuştu.

Aisling’in tek seçeneği eğilmekti ama eğilirse darbeyi kaburgaları yerine başına alacaktı. Bunun yerine kolunu kaldırıp

boruyu karşıladı. Kurşungeçirmez yeleşine rağmen iki kaburgasının kırıldığını hissedebiliyordu. Göğsü fena moraracaktı. Neyseki daha kötülerini de görmüştü.

Darbe anında boruyu kolunun altına sıkıştırmayı başardı.

Boştaki eliyle uzanıp sol bileğindeki kılıftan bıçağı çektiği gibi kadına savurdu.

Kadın hızlıydı.

Hem de çok hızlı.

Boruyu bırakmadan Aisling'in eline vurdu. Bıçak yere düştü.

Aisling bu sefer bacağındaki bıçağı çekti. Doğrudan sapladı.

Ve bu sefer, keskin metal etle buluştu. Aisling, bıçağı kadının omzuna gömdü.

Tam bıçağı batırdığı yerde çevirecekti ki kadın geriye sıçradı ve bıçak omzunda onunla birlikte gitti. Boruyu hâlâ bırakmamıştı.

Acı dolu bir çığlık atması beklenirdi.

Oysa kadın sadece gülümsedi.

"Onu bulamayacaksın, Oyuncu," dedi. "Gök Anahtarı'nı alamayacaksın."

Sonra boruyla Aisling'i duvara itmeye çalıştı.

"Buraya Gök Anahtarı'nı almaya değil, yok etmeye geldim."

Kadın sinirlendi. "Yani *küçük bir kızı* öldürmeye geldiğini mi söylüyorsun?"

Alice, suçluluk duygusuyla bir kez daha sarsılrsa da kendine hâkim oldu. "Evet. Aynen... aynen öyle."

Kadın tükürdü, "Sen bir canavarısın!"

Bütün gücüyle boruyu ittiriyordu. Aisling dayanamıyordu. Boruyu bıraktı ve kadınla duvar arasında büzüştü. Aslında Falcatasını almak için kendine fırsat yaratıyordu. Etin parçalanma sesini duyunca gayriihtiyari eğildi, bıçak başının üzerinden uçup gitti. Aisling toprak zeminde kaydı, odanın girişindeki kılıcını kapıldığı gibi ayağa fırladı.

Kadın hemen yanındaydı. Elindeki boruyu deli gibi sallıyordu.

Ama Aisling bu sefer daha hızlıydı. Boruyu kılıcıyla karşıladıktan sonra sivri metali sapladı. Kılıç hiç zorlanmadan kadının etini, kaburgalarını, kalbini delip sırtından çıktı.

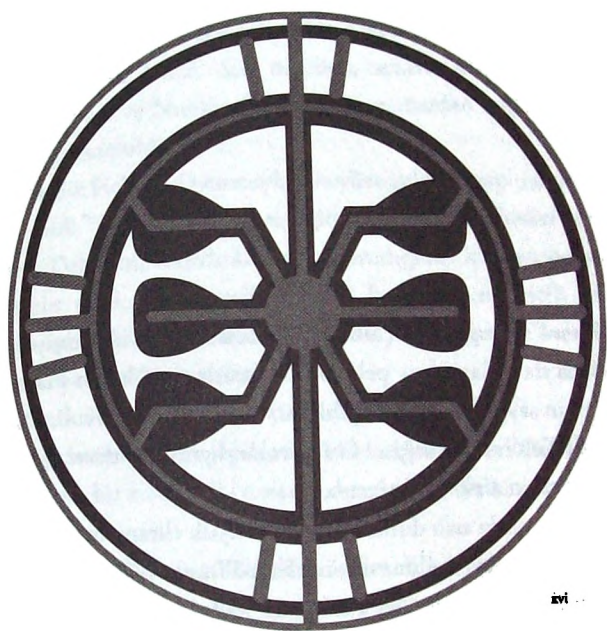
Aisling sımsıkı tuttuğu kılıcı sonuna kadar batırdı.

Artık yüz yüze duruyorlardı. Kadının elindeki demir boru ungırdarak yere düştü. Buhar tıslarken kadının ağzından ve burnundan kan akmaya başlamıştı.

“Cehennemde görüşürüz,” dedi boğulurcasına.

Aisling’in yeşil gözleri kocaman açıldı. Öldüreceği küçük kızı, Yaratıcıların kibrini, babasının deliliğini ve öngörülerini, olan biten her şeydeki adaletsizliği, Endgame’in sınır bilmez sapkınlığını düşündü.

“Hayır, görüşmeyeceğiz,” diye terslendi kadına. “Zaten cehennemdeyiz.”

SHARI CHOPRA, JAMAL CHOPRA,
JOVINDERPIHAINU JHA, PARU JHA

*Operasyon odası, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi,
Sikkim, Hindistan*

“*Helena!*” diye çılgılık attı Shari. Göğsü sıkışıyor, dizleri titriyordu. Helena’yla anlaşıkları pek söylenemezdi ama kadın Harappa soyunun saygın üyelerinden biriydi ve Shari onu severdi.

“O Kelt’i öldüreceğim! Onu kendi ellerimle öldüreceğim!”

Diğerleri afallayıp kalmışlardı.

Taş duvarda asılı duran fazlasıyla büyük ekrana bakıyorlardı. Ekran, 14 kareye bölünmüştü. Her bölümde सूर्य को अन्तमि रेज, korumak için gönderilen Harappan kadın ve erkeklerin sağlık durumları görünüyordu.

Hepsi Gök Anahtarı’nı korumak için gitmişti.

Bir dizi küçük hoparlörden olan biten her şey aktarılıyordu. Shari, Jamal, Paru ve Jovinderpihainu hepsini duymuştu. Patlamalar, silahlar, kırılan kemikler, parçalanmış kol ve bacaklar, çılgınlıklar, inlemeler, ölüm.

Hepsi kendi adamlarından gelmişti.

Jamal, Shari’nin yanında duruyordu. Dişlerini sıkıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Jov, sandalyeye dimdik oturmuş, hâlâ

güçlü olduğunu, umudunu yitirmediğini göstermeye çalışıyordu. Masaya eğilen Paru, kenarlarını öyle sıkı kavramıştı ki ahşap, parmaklarının altında parçalanabilirdi.

Helena'nın kalp atış göstergesi az önce düz bir çizgiye dönüşmüştü.

"Katlediliyoruz," dedi Paru, olanlar karşısında. "Bu nasıl olur?"

"Sanki Keltler bizi görebiliyorlar, sanki burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Jamal. Sesi öfkeden, acıdan, korkudan titriyordu. "Chem ve Nitesh, daha kurşun atamadan keskin nişancıların kurbanı oldu!"

"Üstelik Helena, Oyuncuyla yüz yüze geldi. Kopp'u öldürme şansı vardı," diye belirtti Shari, eğitimi sayesinde öfkesini bastırırken. Dehşetin, trajedinin, hayal kırıklığının içinden geçmesine izin verdi. Direnmedi. *Akışına bırak*. Onun güçlü yanı buydu işte. Eğilip bükülebiliyordu. Biliyordu. Burada kalmalı, öfkesine yenik düşmemeliydi.

Diğerleri onun kadar dayanıklı değildi.

"Ama bunu nasıl yapıyorlar?" diye üsteledi Shari'nin babası.

Jov, tam bir Hintli gibi kafasını oynattı. "Düşmanımızı hafife aldık."

"Hayır," dedi Shari, dikkatlerini çekmek için ellerini çırparak. Sesi serinkanlıydı. Helena'nın ölümünü... bütün o Harappa askerlerinin ölümlerini böylesine hızlı atlatabildiğine kendisi bile şaşıırıyordu. "*Onlar* bizi hafife *aldı*. İlk iki kontrol noktasını güle oynaya geçtiler. Özgüven patlaması yaşıyorlar. Ve aşırı özgüven, beraberinde hatayı getirir. Dayanacağız. Bugün ölümü tadacaklar. Garanti."

Jov başını sallayınca Shari devam etti. "Avantajları olsa bile üstünlük hâlâ bizde. Onlar sadece beş kişi. Kelt'in çocuğumu öldürmesine izin vermeyeceğiz." Teker teker hepsinin gözlerinin içine baktı, "*Dayanacağız*."

İçlerinden en azından biri Shari'yle aynı fikirdeydi. Kalenin dışındaki makineli tüfek mevziinde oturan Pravheet'ti bu. Telsizden konuştu, "Dirsek'i geçemeyecekler. Vadiye girmelerini bekleyeceğim ve olduğum yerden hepsini biçeceğim."

Shari'nin kendine has tiz, ince ama güçlü ve genç sesini desteklercesine, adamın bariton sesi kulaklarında patladı.

Pravheet'i dinlediler. O yeminini bozmuş bir katildi. Adamın damarlarındaki kanı artık buz tutmuştu.

Ve hepsi biliyordu ki सूर्य को अन्तमि रेज yolundaki son savunma hattı Pravheet'le Vulcan füzeatarı değildi. Kelt Oyuncu, Harappa kalesinin ana girişindeki avluya ulaşmayı başarırsa omuz omuza çarpışmaya hazır tam 42 Harappa askeriyle karşılaşacaktı.

Hepsi savaşılmaya hazır olacaktı.

Hepsi ölümüne savaşacaktı.

"Oyuncumuza ya da biricik küçük kızımıza ulaşamayacaklar," dedi Pravheet.

Sakinleşmeyi başarmış olsa da hâlâ Shari'yi rahatsız eden bir konu vardı. Kelt Oyuncu Helena'yla konuşurken şaşırtıcı derecede doğrudandı. Buraya kazanmaya değil, Küçük Alice'i öldürmeye gelmişti. Büyük Karşılaşma'yı durdurmaya çalışıyordu.

Böylesi bir amaç Aisling'in iyi taraftan olduğunu gösterirdi. O da kepler varlıklarını önemsemeyen Oyunculardan biriydi ve Oyunu her ne pahasına olursa olsun durdurmak istiyordu.

Dahası bu durumda Shari Chopra'nın ta kendisi, kötü tarafa geçmiş oluyordu. Bir hayatı kurtarmak için milyarlarca insanın ölümüne göz yumacaktı. Jov, sevgili Küçük Alice'i neden kurban edemeyeceklerini ikna edici bir şekilde ortaya koymuştu ama Shari içten içe merak etmekten kendini alamıyordu: *Bunu kendim durdurmaya çalışmamalı mıyım? Ya Aksumlu haklıysa?*

Ya haklıysa?

Belindeki tabancayı hissetti. Ağır. Gizli. Hazır.

Küçük Alice'in sadece birkaç oda ötede olduğunu biliyordu.

Hemen şimdi yanına gidebilirdi.

Düşünmek bile istemediği şeyi yapabilirdi.

Hayır.

Hayır.

Hayır!

“Jamal,” dediğinde, sesinde içinde kopan fırtınalardan eser yoktu, “Küçük Alice’i Derinlikler’e götür. Ne Kelt ne de diğer Oyuncular, onu bulmalı, aşkım. Ne olursa olsun, onu kimsenin bulmasına izin veremeyiz.”

Midesi buruluyordu, boğazına bir yumruk oturmuştu, kalbi damarlarına kan pompalayan bir makineden başka bir şey değildi.

Çünkü diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyordu.

“Kimse” derken kendini de kastediyordu.

Jamal, hiçbir şey anlamadı. Başını sallayıp genç, cesur, çelik gibi sert ve güzel karısının iki bileğinden tutarak dudaklarından öptü. “Götüreceğim. Ve o insanlar öldüğünde, seni yine göreceğim, sevgilim.”

Ψ

Q SIGAINA YANIKAA AFTNMISTONA ΦQ AN
ΓAMELIFQ IN KAZARI MEINAI NPI BANAN
AI MIKRON SPIMAN FAARKEINI
MEINIS ΦATRAINEI SAHS NAPHI UIYALZE
YHKΦNM BEYPMANAI NI FKAM MIKALMM
GINKANAA AKAPHHTA AK FKAM KPBITAI
TAIHNN ABKANE ΓAAKAPHTE ΦEI ΦATRAINE
YIADGAN ΓATAKNGAN FAARKEIN MEINAN
FKAM E ΦANA BAAI FAPKI
LIVAIN AIΦΦAN AAPΦH: YEMNN NS ΦAMM
YISTA MIΦ SAKYAM KPMONE AK BEKNN ΦH
MIΦ IBKA GAH AK GAH AINAMMA YANIKAA
ΓAMELIFQ IN BOKOM KPMONE AK IN MI
ΦAN KAZARI: HAPHABA GH
HAPHHAIKTABA BEKNN ΦANA ΦH IZE
YEIS KNNNEIMA SA PINSIS FKALISTIA

1.7320508^{xvii}

SARAH ALOPAY, JAGO TLALOC, RENZO

Güneş Geçidi, Kalasasaya Tapınağı, Tiwanaku, Bolivya

Güneş Geçidi.

10 tonluk tek bir andezit taşından kesilmişti. Yüksekliği 9,8 fit, eni 13 fitti. Kemer en üst noktasından çatlamıştı ve asırlar boyunca bakımsızlıktan iki büyük parçaya ayrılmıştı. Arkeologlar restore ettikten sonra Kalasasaya'nın bu köşesine tekrar dikmişlerdi.

Yani ilk yerinde değildi. Hayır. 4.967 yıl önce, güney ve batıdaki büyük araziye, bugün artık Pumapunku denen yere bakıyordu. Kadınlar, erkekler ve Yaratıcılar, modern havaalanlarındaki güvenlik kapıları gibi buradan geçip diğer taraftaki alana, Yaratıcıların yaptığı Dünya'nın en eski uzay pistine çıkarlardı.

Düzleştirilmiş arazide, Yaratıcıların o zamanın insanına öğrettiği zanaatla birbirine geçen taşların örülü olduğu ve Dünya'yla buranın bağlantısını yapan iki mil uzunluğunda çelik raylardan oluşan bir yapı vardı. Uzun zaman önce yerlerinden çıkan ve parçalanan raylar, batıya uzanarak yaz gündönümünde tam güneşin battığı yere gidiyor, doğudan batıya 13,4 derece açı yapıyordu. Raylı rampanın en batı ucu yerden 2.447,28 fit yükseliyordu. İşte bu rampadan Yaratıcıların gemileri gökyüzüne, oradan da uzaya fırlatılıyordu. O günlerde geçitten geçen

insanlar, Yaratıcıların misafirleri, köleleri ve dostları olarak gemilere yerleştiriliyordu. Bu insanlar, şarkı ve hikâyelerde yüceltilirdi.

Ama o gemilere binenler o şarkı ve hikâyeleri hiç duymadı.

Hiçbiri Dünya'ya geri dönmedi.

Geçide doğru yürüyen Jago, binlerce yıl öncesinden çok daha farklı olduğunu bildiği halde etkilenmekten kendini alamadı. Bugün artık herkes geçidin altından geçebiliyordu.

Renzo, mabedin en ucuna yerleşip Guitarrero ya da gelip işlerine burunlarını sokabilecek herhangi birini gözlemeye koyuldu.

Uçsuz bucaksız bomboş arazide bir şey göremedi. Çok yakındaki alçak bir tümseğin ardında saklanan iki Oyuncuyu da fark etmedi.

"Her şey yolunda," diye seslendi.

Jago'yla Sarah harekete geçti.

Sarah, Dünya Anahtarı'nı verdiğinde Jago, omuzlarını ve başını büzüp dar girintiye girdi. Cebinden bir terzi mezurası çıkarıp açtı, güney üst köşeden ölçmeye başladı. 121,2 santim, Aucapoma Huayna'nın dediği üzere iki *luk'a* ediyordu. Sonra küreyi ölçtüğü yerde taşın üzerinden kaydıldı. Evet, işte olmuştu. Küre titreyip parmak uçlarından uçarak başparmağının ucu büyüklüğündeki küçük bir manyetik yuvaya oturdu.

Jago elini çekti. Büyük umutlarla bekliyordu.

Sarah boynunu uzattı. "Bir şey oldu mu?"

"*Nada.*" Jago uzun bir iç çekti.

O sırada Renzo'nun başı taşın ardından belirdi. "Bir de Sarah denese?"

"İyi fikir." Jago, kemerin altından çıkınca Sarah onun yerine geçti.

Daha elini uzatırken küre titreyip jiroskopik bir eksende dönmeye başladı. Giderek ısınıyordu. Çok ısınıyordu. Sarah elini uzatmaya devam etti.

Sonunda dokundu.

Kemerin diğeri ucu, mürekkep dökülmüş gibi aniden karardı. Üçü de hayretler içindeydi. En çok şaşırana da Renzo oldu. Sarah kaşla göz arasında karanlığın ardında kalmıştı. Oyuncuları kontrol etmek için diğeri tarafa koştuğunda ikisinin de şaşkın olduğunu gördü. Neyseki başlarına kötü bir şey gelmemişti.

Biraz sonra Jago mırıldandı, "Başardın."

"Evet. Ama bu sadece siyah bir boşluk." Elini kaldırıp karanlık yüzeyin üzerine tuttu ama dokunmaya cesaret edemiyordu. Boşluğun önü fazlasıyla soğuktu.

Jago'ya döndü. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Ben... bilmiyorum."

Kara delik belirdiği anda Maccabee, "Hadi," dedi. İkisi birden ayağa fırlayıp koşmaya başladılar. Arada sadece 27 metre vardı. Diğerlerine görünmemek için kemerin arka tarafından koşuyorlardı; kemerin köşesindeki zifiri karanlık, saklanmak için tek ihtiyaçlarıydı.

Maccabee, mikrofonu kemere tutmak için tüfeğini kaldırdı. Sarah'yla Jago'nun konuştuklarını duyabiliyorlardı.

"Bana Büyük Beyaz Piramit'i hatırlattı," diyordu kız, kara delik için.

"Sı. Pagoda'ya gitmemizi sağlayan portal..."

Maccabee de hatırlıyordu.

15,3 metre kalmıştı.

Tombul adamın konuştuğunu duydular, "Fazla zamanımız yok. Guitarrero yakında burada olur."

12,1 metre.

"Bu da bir portalsa bizi nereye götüreceğine dair hiçbir fikrimiz yok. Her yere götürebilir, Sarah. Bizi uzay boşluğuna bile bırakabilir," diye konuştu Jago.

"Belki de bize bir şey gösterir. Dünya Anahtarı'na ikimiz birden dokunalım," diye cevap verdi Sarah.

"Sı. İki Oyuncunun gücü."

8,7 metre. Maccabee'yle Baitsakhan, bir taşın üzerinden atladı. Sonra ses çıkarmadan yavaşladılar.

Diğer iki Oyuncu, hâlâ yalnız olmadıklarının farkında değildi.

"Tamam, denemekten zarar gelmez." Jago, Sarah'nın yanına sıkıştı, parmak uçları aynı anda Dünya Anahtarı'na dokundu.

Sonra...

3,7 metre kalmıştı ki kara delik değişmeye başladı.

"Bakın!" diye bağırdı tombul adam.

Nebati'yle Donghu, sadece 2,9 metre ötedeydi. Kemerde oluşan karanlık perdenin belirdiği gibi aniden yok olacağından korkarak ateş etmeye hazırlandılar. Pusuları her an ortaya çıkabilirdi.

Sarah, "Bu... bu bir kız," dediğinde Maccabee'nin gözleri ardına kadar açıldı.

Jago konuştu, "Bu, An'ın videosundaki kız, değil mi? Hani Harappan'ın kucağındaki?"

Küçük kız bir şeyin peşinden koşuyordu. Bir tavuskuşuydu bu. Manzara değişti. Karanlık, kırmızı ve maviye dönüştü. Bu bir duvar kilimiydi.

Bir oda.

"Aman Tanrım," dedi Sarah.

"Aksumlu yalan söylemiyormuş," dedi Jago yavaşça.

"Hayır. Yalan değilmiş."

Maccabee henüz Hilal'in mesajını çözmemişti, o yüzden konuşulanları anlayamıyordu.

Öte yandan içinde çok güçlü ve sarsılmaz bir his vardı: *Bu kız önemliydi.*

Ne kadar önemli olduğunu cevabını verircesine Sarah nefesini tuttu, "Kız gerçekten de Gök Anahtarı'ymış."

İşte o anda Sarah, belki de oyunu durdurabileceğini kavradı. Tetiklediği dehşeti durdurabilirdi.

Belki.

Tek yapması gereken, şu küçük kızı öldürmektir. Şu küçücük kızı. En iyi arkadaşını öldürmüştü. Küçük kızı da öldürebilirdi.

Milyonlarca hayat kurtulabilirdi.

Milyarlarca.

Sarah, dünyayı kurtarmak için kendinden feragat edip bir canavara dönüşmeliydi.

Sırf dünyayı kurtarabilmek için.

Maccabee, iki oyuncunun ne konuştuğunu anlamıyordu ama umursamıyordu da.

Tek umursadığı küçük kızdı. Gök Anahtarı.

Dünya Anahtarı'nı taş kemerden almalı, Gök Anahtarıyla bir araya getirmeli ve Oyunu sürdürmeliydi. Zafere çok yakındı.

Donghu da anlamıştı. O saniyede hem Baitsakhan hem de Maccabee, ittifaklarının daha ne kadar süreceğini merak etmişti. Baitsakhan, namlusuyla ileriye gösterdi. Maccabee başıyla onayladı. Ses çıkarmadan sessizce yaklaştılar.

Dünya Anahtarı'nı alacaklardı.

Anahtarı alıp diğerlerini öldüreceklerdi.

Şimdi.

Al.

Öldür.

Kazan.

Arada 2,3 metre kalmıştı.

1,5 metre.

Sadece 0,8 metre.

Nebati'yle Donghu ateş açmaya hazırlanırken, Olmek, Cahokian ve Renzo bundan tamamen habersizdi. Şu anda teknik olarak hepsi geçidin altında duruyordu.

Maccabee, Dünya Anahtarı'nın sağ taraftaki taş duvarda olduğunu biliyordu. Kara deliğin hemen yanındaydı.

Dünya Anahtarı'nı alacaktı.

Hemen şimdi.

Nebati. Eel, Laat ve Obodas'ın varisi, Ekaterina Adlai'in tek oğlu. Maccabee Adlai.

Minik adımlarla ilerledi. Tüfeğin sürgüsünü sol eliyle çekti. Kıpırdamadan duruyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Namlu, Sarah'nın yüzünden 21,3 santim uzaktaydı. Aradaki sanal görüntüde hiçbir şeyden haberi olmayan bir çocuk gülümsüyordu.

Kız, Maccabee'nin tam önündeydi. Koyu renk saçları, gülümsemesi, ıslıl ıslıl gözleri, masumiyetiyle ona bakıyordu. Namlunun ucu, sanal görüntüyü delmek üzereydi. Dünya Anahtarı'nı alacak, bu kızı, Gök Anahtarı'nı bulacak ve *kazanacaktı!* Cebindeki minik kapsülü hatırladı. O şeyle Baitsakhan'ın robot eline sinyal göndererek kodu aktive edebilirdi.

Bunu yakın zamanda yapmalıydı.

Parmakları sanal görüntüye iyice yaklaştığında Küçük Alice'in yüzü dehşetle donakaldı. Maccabee'ye baktı. Parmağını doğrulttu. Geriledi. Ağzını açıp çılgık attı.

Hepsini görebiliyordu.

KÜÇÜK ALICE CHOPRA, JAMAL CHOPRA

Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज. Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan

Chopralar, Küçük Alice'in en sevdiği arkadaşı Tarki'yi de ta Gangtok'taki evlerinden kaleye kadar getirmişlerdi. Tavuskuşu Küçük Alice'ten kaçıyordu. Kızla kuş, सूर्य को अन्तमि रेज'in en derin kısmındaydı. Burası kalenin en kadim yeri idi. Dağın yamacında bir zamanlar Yaratıcılarla insanların birlikte yaşadıkları kısımdı. Jamal, Küçük Alice'e dışarıda bir şeyler olduğunu, burada emniyette kalacağını söylemişti. Küçük Alice, babasını sorgulamamıştı. Korkmamıştı.

Ama artık korkuyordu.

Kâbusları gözünün önünde canlanmıştı. Rüyalarında onu kovalayan, Büyük Alice'i öldüren, ailesini avlayan bu insanlar, silahları, kötü bakışları, ihtirasları ve evet, yüzlerindeki şaşkınlık ve korkuyla şimdi tam karşısındaydı. Babası onu kucaklamak, kollarında tutmak, neyi olduğunu sormak ve şeytanlarını koymak için yanına gelirken Küçük Alice karşısındaki hayaletlere sırtını döndü. Ve Yaratıcıların binlerce yıl önce dağın yüreğine gitmek için açtıkları ama zamanla taşların doldurduğu alçak kadim geçidi işaret etti.

Başta Jamal bir şey göremedi. Küçük Alice parmağıyla gösterip bağırırken tavuskuşu odadan kaçtı. "Dünya Anahtarı orada! Dünya Anahtarı orada! *Dünya Anahtarı orada!*"

Kaya şekil değiştirdi.

İşte o zaman Jamal *gördü*. Koyu saçlı, çarpık burunlu, yüzü darmaduman olmuş iri yarı bir adam parmaklarını duvardan içeri doğru uzatıyordu, uzun kahverengi saçlı bir kız da elini uzatmıştı. Duvar artık katı değildi. Jamal, ilk ikisinin ardındaki insanları, onların da ardındaki kızıl kayaları, güneşin parlak ışığıyla aydınlatığı uçsuz bucaksız gökyüzünü gördü.

Sonra...

SARAH ALOPAY, MACCABEE ADLAI, JAGO
TLALOC, RENZO, BAITSAKHAN

Güneş Geçidi, Kalasasaya Tapınağı, Tiwanaku, Bolivya

Sarah, küçük kızın çılgınlığını neredeyse duyabiliyordu. Onu kucaklayan genç adamla arkalarını dönüp odadan kaçan tavuskuşunu takip ettiklerini görebiliyordu.

Anında anladı.

Geçit, bir geçitten çok daha *fazlasıydı*. Büyük Beyaz Piramit'teki portala benzemekle kalmıyordu, o portallardan *biriydi*.

Elini uzatıp görüntüye dokundu ve

ve Maccabee aynı anda korkmuş kızın görüntüsüne dokundu ve

ve iki Oyuncu sanal görüntüye dokunduğu anda içeri çekildiler. İkisi de Bolivya'dan, Tiwanaku'dan, Kalasasaya'dan ve Güneş Geçidi'nden kayboldu ve

ve Jago, Sarah'nın baygın bir şekilde sanal görüntüdeki odaya düştüğünü gördü, nereden çıktığı belli olmayan biri daha yanına yığıldı ve Jago, Cahokia Oyuncusuna seslenip ileri atıldı ve o da birden buhar olup yok oldu ve

ve Renzo, bütün sadakatiyle Oyuncusunun peşinden portala daldı ve

ve Baitsakhan bu dört gerzeğin uzay ve zamanda yuvarlanarak odaya düştüğünü, dört aptalın yerde baygın yattığını gördü.

Şimdi onları öbür taraftan tek seyreden oydu.

O.

Baitsakhan.

Aptaldılar çünkü içlerinden biri bile portala atlamadan önce Dünya Anahtarı'nı almayı akıl edememişti.

Baitsakhan sakın adımlarla geçidin etrafını dolaştı, tüfeğini omzuna attı ve cebinden bir paket amonyak çıkardı. Paketi açtı. Çıkan buhar genzini yakıyordu ama umursamadı. Amonyacı yakasına sıkıştırdığında gözleri sulandı. Sol elini Dünya Anahtarı'nın üzerine koyup sağ elini odanın görüntüsü üzerinde gerdi.

Dünya Anahtarı'na baktı. Nefes aldı. Avucunu portala iyice yaklaştırdı. Portalın yüzeyine çok yakındı. Buz gibi soğuktu.

Beşten geriye saydı. Amonyacı buharından gözleri yanıyordu.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Ve Dünya Anahtarı'nı aldığı anda sanal görüntüye dokundu. Sonra o da gitti.

Geriye kadim dünyanın muhteşem harabeleri kaldı.

Tiwanaku, yine yanlış anlaşılmış bir turist cenneti olmuştu.

Kemerli yapı, boş bir taştan ibaretti.

TÜM OYUNCULAR

Kalküta. Güney Çin Denizi'nin üzeri. Sikkim.

An Liu'nun jetonu geç düştü.

Bolivya'daki noktalardan biri, izleme cihazı yeniden koordinat hesaplaması yaparken birkaç saniyeliğine kayboldu, sonra nokta öylece bir anda Sikkim, Hindistan'da ortaya çıktı!

Kelt'le ekibinin gittiği yerden uzak değildi!

Sonra bir bipleme eşliğinde Bolivya'daki diğer nokta da yok oldu, ardından önceki gibi Hindistan'da belirdi. Ne olduğu hakkında An'ın hiçbir fikri yoktu ama bu Oyuncular bir araya getirilmişti. Dövüşüp, dayak yiyip, birbirlerini öldürdükten sonra An, geriye kalanların peşine düşecekti.

“Bugün birbirleriyle ilgilensinler, aşkım. Bırakalım, bizim yerimize birbirlerinin hakkından gelsinler.”

Hilal İbn İsa El-Salt'ın uçağı, Bangkok'a bir saat sonra inecekti. Derin uykuda olduğundan, olup bitenlerden haberi yoktu.

Haberi olsaydı o da en az Shang Oyuncusu kadar memnun olacaktı.

Aynı planı yapmışlardı.

İkisi de umutlarını ölümlere bağlamıştı.

Tabii Hilal, iyi taraftandı. Aisling için, Sarah için, Jago için dua ederdi. Bu Oyuncular, küçük bir kızı öldürmek için Hindistan'a gitmişti. Onlar da Hilal gibi oyunu durdurmak istiyorlardı.

Ama hayır. Hilal, Ouroboros halkası kolunun altında, sandıktan aldığı tablet cebinde, derin uykundaydı. Ve müttefiki Stella da dünyanın başka bir yerinde, bilinmeyen yöntemleriyle Oynuyordu...

Duvardaki portal kapandı ve yok oldu.

Onları buraya getiren Yaratıcı teknolojisinin hem fiziksel hem de zihinsel bedelleri vardı.

Can yakıyordu.

Uyuşturuyordu.

Aptallaştırıyordu.

Maccabee kendinden geçmişti. Yüzüstü yatıyordu, tüfeği altında kalmıştı.

Jago da baygındı ama gözkapakları titreşiyordu. Yavaş yavaş ayılıyordu.

Sarah, sağa sola yuvarlanırken bir Maccabee'ye bir Jago'ya çarpıyordu ama ne olduğunun ya da nerede olduğunun farkında değildi.

Renzo uyanıktı ama çevresini algılamakta zorlanıyordu. Dizlerinin üstündeydi, alnını yere dayamıştı. Baş zonkluyor, kulakları çınlıyordu.

Baitsakhan uyanıktı. Amonyak onu uyanık tutmaya yaramıştı ama portal illa bir bedel ödecekti. O da uyuşan kolları, yalpalayan adımlarıyla odanın diğer bir köşesindeydi. Tüfeği yerdeydi. Mekanik yumruğuyla Dünya Anahtarı'nı sımsıkı tutuyordu.

O anda bir zombiden farksızdı ama yavaş yavaş toparlanıyordu.

Üstelik diğerlerinden çok daha hızlı toparlanıyordu.

Gözlerini kırıştırdı. Kırıştırdı. Kırıştırdı. Amonyak burun deliklerini yakıyordu. Gözleri yanıyordu. *Bu koku da ne?* diye merak etti. Amonyakın keskin kokusu. Hatırladı. Başını iki yana salladı. Yere tükürüp yakasındaki amonyağı attı. Sonra olduğu yerde döndü, hâlâ bedenini tam olarak kontrol edemiyordu. Yine de diğerlerini gördü.

Zombi hali uzun sürmeyecekti.

Aisling ekibine katıldığında hep birlikte patikadan dağa tırmanmaya devam ettiler. Büyükbaba, Jordan, McCloskey ve Marrs'la birlikte yokuştan 20 fit önce durdular.

Bu, patikadaki son yokuştur.

Sol taraflarında pürüzsüz bir kaya duvarı yükseliyordu, duvarın en tepesinde bir girinti vardı. Patika oraya dönüp gözden kayboluyordu. Yağmur durmuştu. Gökyüzü griydi ve güneş batmaya yüz tuttuğundan kararmaya başlamıştı. Marrs, bir dizinin üzerine çöküp saha bilgisayarını açtı.

"Küçük Bertha doğruluyor," dedi. Başından beri tepelerinde dolaşan dron aracından bahsediyordu. Girintiyi gösterdi. "Tek giriş orası. Kale avlusuna dik bir yokuş."

"Aman da aman," dedi Jordan. Gözlük ekranındaki küçük yeşil noktaya baktı. Dönemecin diğer tarafında, dağın daha yüksek bir noktasındaki nokta, tırmanmaya başladıklarından beri yerinden kıpırdamamıştı. "Zavallı herif, bekleyle bekleyle bir hal oldu, değil mi?"

"Aynen, dostum," dedi Marrs.

"Sence silahı ne kadar büyüktür?" diye sordu McCloskey.

Jordan kollarını ardına kadar açtı. "Bundan da büyük. Muhtemelen bizi kıymaya çevireceği anın ne kadar görkemli olacağını hayal ediyordur."

Aisling gökyüzüne bakıp Küçük Bertha'nın tabanını seçmeye çalıştı. Göremedi. "Hadi işini bitirelim."

"Katılıyorum," dedi Marrs.

McCloskey, telemetresini çıkarmıştı bile. Merceğine ince uzun bir periskop taktı. "Ben hedefi işaretlerim."

Aisling, dikkatini yukarıdaki avluda birikmiş noktalara çevirdi. "Şu kalabalık da bizi bekliyor olmalı. Tabii bir sonraki kontrol noktasını geçebilirsek, öyle değil mi?"

"Kim bilir," dedi Jordan. "Belki kendilerini bir tür ayine kaptırmışlardır. Belki yaratıklarla konuşuyorlardır. Her ne yapıyorlarsa yukarı çıktığımızda bizi gördüklerine sevineceklerini hiç sanmıyorum."

"Şimdi aynısını düşünüyordum," dedi Aisling. Sonra parmaklarını şaklattı, "Marrs, şu ısı algılayıcı ne kadar hassas? Şu karşılama komitesinin vücut ısılarını algılayabilir mi?"

Jordan gülümsedi. "Kesinlikle. Birkaç yıl önce gecenin bir yarısı Bahreyn'de bir El Kaide kampını ateşe vermek için kullanmıştık, değil mi çocuklar?"

"Aynen," dedi Marrs.

McCloskey sırttı. "O gece en sıcak şey kendi osuruklarıyla ısınmaya çalışan kıcı kırık teröristlerdi. İyi bir operasyonda," dedi özlemle.

"O zaman burada da işe yarar, değil mi?"

Marrs başını salladı. "Yaramalı. Ama önce onları halletmeliyiz. Önce kontrol noktasındaki adamı patlatırsak ısı algılayıcısı oraya odaklanır."

"Hadi madem," dedi Aisling. "Önce avludaki korumaları devre dışı bırakalım."

Jordan omzuna şaplak attı. "Düşünce biçimini sevdim. Müthiş bir ajan olurdun, Kopp."

Aisling omuz silkti. "Belki başka bir hayatta, Jordan. Belki başka bir hayatta."

*

“Geldiler, Shari! Buradalar!” diye bağırdı Jamal telsizden. Koşuyordu. Küçük Alice, arka planda bir şeyler söylüyor, ağlıyordu, “Dünya Anahtarı! Dünya Anahtarı! Dünya Anahtarı!”

“Ne?” dedi Shari. Paru ve Jov’la hâlâ operasyon odasında, “Kim geldi?”

“En az üçünü gördüm. Belki daha fazlasıdır.”

“Üç ne?”

“Oyuncular, Shari! Bir tür... bir tür ışınlayıcıyla geldiler!”

“Ama bu imkânsız!”

“Sana söylüyorum işte. Buradalar!”

“Hangileri? Şu anda ne yapıyorlar?”

“Bilmiyorum. Alice’i kapıgım gibi kaçtım!”

Shari deli gibi Paru’yla Jov’a baktı. “Onu depoya götür, Jamal. Kapıyı kilitle. Kimse için açma, beni duydun mu? Ben hariç, kapıyı kimseye açma.”

“Neredeyse oradayım,” derken Jamal’ın telsiz sinyali zayıflamaya başladı.

“Beni duyuyor musun?”

“Ben... i—se...”

“Oraya geliyorum, Jamal!”

“Se—evi... ru...”

Ses kesildi.

Jov, “Hadi git, Shari,” dedi. “Koridordaki korumaları yanına al.”

“Ben de geliyorum,” diye atıldı Paru. Shari, babasının tehlikenin göbeğine atlamasını istemiyordu ama nasıl itiraz edebilirdi ki? Artık iki cephede savaşıyorlardı ve Harappa halkının geleceği pamuk ipliğine bağlıydı.

“Ben telsizle Ana’ya haber verir, mümkün olduğunca çok sayıda adamı Derinlikler’e yönlendiririm,” dedi Jov. “Pravheet onları Dirsek’te oylar. Korkma, sevgili kızım: Pravheet onları durdurur.”

Shari, Jov'u alnından öptü. "Peki." Sonra babasına baktı. "Gel," dedikten sonra dönerek odadan çıktı. Kapının önünde duran iki iri yarı silahlı adamı da yanına kattı.

Koşarlarken bir taraftan elini elbisesinin içine sokup tabancasını çıkardı.

Donghu burada mı acaba? diye merak etti.

Kalbinin pek de azımsanmayacak bir parçası, burada olmasını diliyordu.

KÜÇÜK BERTHA

Aisling Kopp'un 2.003 fit üstünde, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan

Küçük Bertha, yelle birlikte hafifçe sallandı. Bilinçsiz bir gözcü olarak komutları bekliyordu.

Küçük Bertha komutları aldı.

Küçük Bertha, hedefinin üzerinde 1.436,7 fit yükseldi.

Küçük Bertha, saat yönünün tersine 48° döndü.

Küçük Bertha, A füzesini hazırladı. Isı algılayıcısıydı bu.

Küçük Bertha hesapları yaptı. Hedef bilgisini, yer birimine gönderdi.

Hedef doğrulandı.

Küçük Bertha, A füzesini bıraktı. 45 fit düşen füze, açı değiştirirken kuyruğunu bıraktı ve araması gerektiği emredilen düşük ısılı hedef için taramaya başladı.

A füzesi, hedefi buldu, सूर्य को अन्तमि रेज'ın girişinde bekleyen, omuz omuza dizilmiş insan grubunun üzerine yönelmeye başladı. İnsanlar silahlarıyla bekliyordu. Bunlar bilinçsiz gözcüler değildi ama üstlerine gelenden haberleri yoktu.

Küçük Bertha'yı hesaba katmamışlardı.

Grup, füzeyi fark etmedi bile. Savaş başlığı, yere çarpmadan 15 fit önce patladı. Hava alev aldı, küresel şok dalgaları her yana yayılıyor, şarapnel, fosfor ve ateş yağdırıyordu. Taş, toprak, silah, kumaş, kemer, ayakkabı, vücut parçaları, kulaklar, kollar bacaklar havada uçuştı.

Ardından sessizlik geldi.

On beşi anında ölmüştü. Yedisi kanamadan ölecekti. Altısı baygındı ve ağır beyin sarsıntısı geçirmişti. Sadece ikisi hayatta kalmış ve bayılmamıştı. İçlerinden biri sağ kolunun dirseğinden aşığınsını patlamada kaybetmişti.

Shari'nin annesi Ana Jha, ölenler arasındaydı.

Daha az önce Jov'la konuşmuştu. 20 Harappa savaşçısını, Gök Anahtarı'nı başka bir tehlikeden korumak üzere Derinlikler'e göndermek üzereydi.

Ama savaşçılar, Shari'nin ya da Gök Anahtarı'nın yardımına gidemeyecekti.

Küçük Bertha, yeni komutları bekledi.

Küçük Bertha, yağmur ve sis arasından görebilseydi, patlamanın hemen ardından Pravheet'in Vulcan füzeatarın başından kalktığını görebilirdi. Adamın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Küçük Bertha görebilseydi, Dirsek'in hemen ucunda yüzüstü yere yatmış McCloskey'yi de görebilirdi. Kadının ileri doğru kaydığını, telemetresine taktığı periskobu köşeden uzattığını görebilirdi. Ayarlama yaptığını, etrafı taradığını, aradığını görebilirdi. McCloskey'den 544 fit ötedeki gri renkli devasa Gatling silahı da görebilirdi.

Adam yerine oturup silahın kabzalarını tutarken kadın silahı lazerle işaretledi.

Bir saniye bile sürmeden Küçük Bertha yeni komutları aldı.

Küçük Bertha, yeniden döndü. Doğrulama için komutları Marrs'ın bilgisayarına gönderdi. Teyit aldı.

Küçük Bertha, B füzelerini bıraktı.

Bu seferki serbest düşüşte kendini ateşledi ve tirbuşon gibi havayı yarararak hedefe yöneldi.

Vulcan, sadece 0,7 saniyede 76 kurşunla etrafı tararken kısa bir süreliğine matkap gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Onu 2'nci patlama takip etti.

Vulcan sustu.

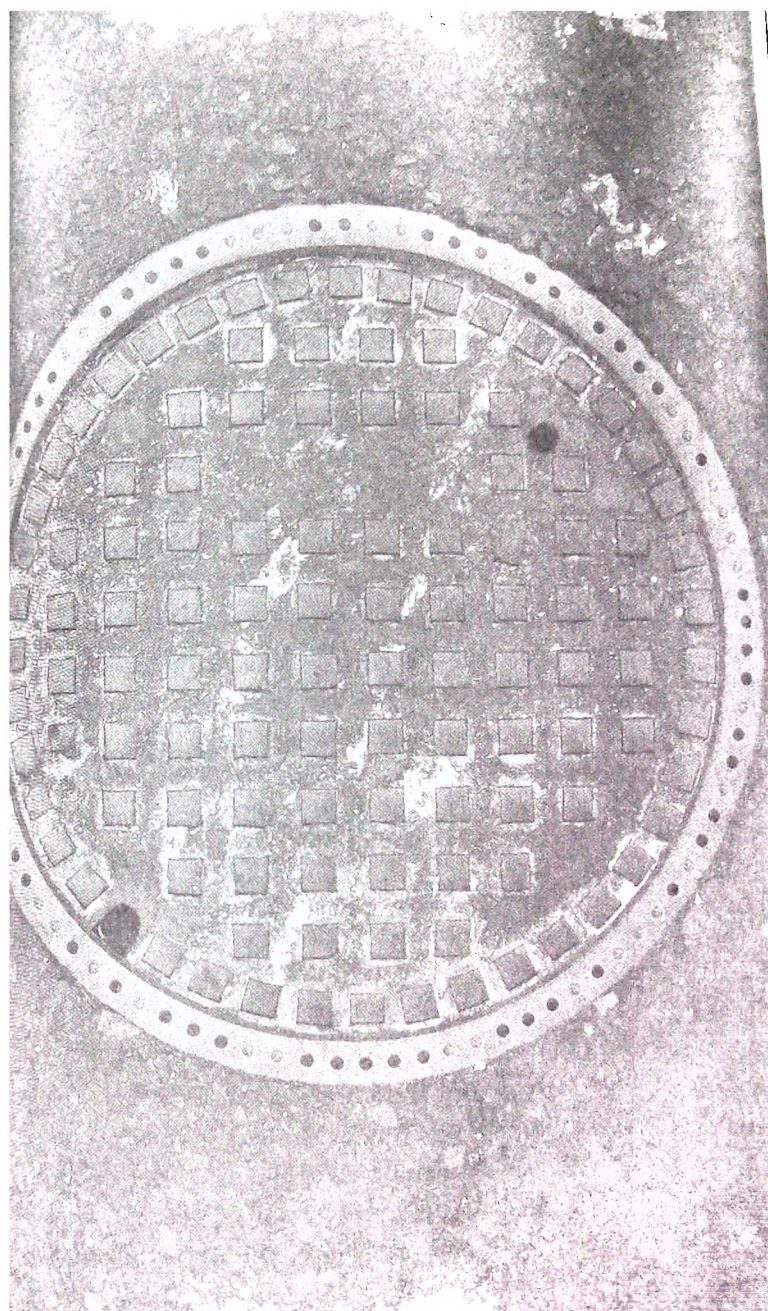
Harappan vurulmuştu.

Bu Küçük Bertha'yı ilgilendirmiyordu.

Küçük Bertha, Aisling Kopp'un 2.003 fit yukarısında asılı kalarak bekledi. Savaşta önemli bir unsur olan mekanize metal parçası, ne bir şey biliyor ne de bir şey anlıyordu.

O bilinçsiz bir gözcüydü.

Havada asılı kalıp bekledi.

AISLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG JORDAN,
BRIDGET McCLOSKEY, GRIFFIN MARRS

*Dirsek, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Aisling, Büyükbaba, Jordan ve Marrs duvardaki girişe gidip McCloskey'yi de almak ve Harappa kalesine doğru ilerlemek için koşmaya başladılar.

Fakat dönemece vardıklarında Aisling aniden durdu.

Diğerleri de durmuştu.

“BRIDGE!” diye bağırdı Jordan. Öne düşüp dizlerinin üzerine çöktü. McCloskey yüzüstü kapaklanmıştı. Omuzları kanla kaplıydı.

Jordan onu ters çevirdi ama bir faydası yoktu.

Gözleri açıldı.

Boş bakıyordu.

Ölmüştü.

Vulcan paramparçaydı ama kurşunlardan biri McCloskey'nin yakınındaki kayalara isabet etmişti. Kadın ateş hattında olmasa da dev kurşun, taşı parçalayıp etrafa yağdırmıştı.

Hava hâlâ tozla kaplıydı.

“Bridge!” diye uludu yine Jordan. Parmaklarıyla kadının başını yokluyordu. McCloskey'yi kucağına aldı, yanaklarındaki

kanı sildi. Gözyaşlarını bastırıyordu ama ordaydılar, akmak istiyorlardı. Marrs yanlarına gelip diz çöktü, elini McCloskey'nin yüzüne götürüp kadının gözlerini kapattı. Aisling çıkardığı ceketini cesedin üzerine örttü. Sonra Jordan'ın omzuna dokundu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Alaycı ve iğneleyici yanıyla Jordan'ın böylesi insani duygular göstermesi, McCloskey'nin ölümünden daha can yakıcıydı. Bu insanlar bazen pislik, bazen yandaş, bazen de tam olarak güvenemediği müttefikleri olsalar da onun için hayatlarını tehlikeye atmışlardı.

Aisling, Dirsek'in köşesinden dönüp tüfeğiyle kuzeyin beş derece doğusunu taradı. Füzenin patladığı yerde parlayan alevlere baktı. Patika önünde uzanıyordu.

Temiz görünüyordu.

Devam edebilirlerdi.

Jordan, McCloskey'yi yavaşça yere bıraktı. Elinin tersiyle kendi yüzünü sildi. Sessizliği bozan Aisling oldu. Sesi düz ve soğuktu. "Başımıza gelebilecekleri biliyorduk. Boşuna ölmediğinden emin olmamız gerekiyor." Durdu. "Bütün bu insanların boşuna ölmediğinden emin olmalıyız. Bridget'ı ve bütün o Harappanları onurlandırmalıyız. Oyunu durdurarak bütün soyları onurlandırmalıyız. Bugün. Hemen şimdi."

Aisling Kopp yürümeye başladı. Önce yavaş adımlarla ilerliyordu, sonra hızlandı, en sonunda da kaleye doğru koşmaya başladı.

Büyükbaba hemen peşine düştü.

Marrs, Jordan'a bakıp, "Yukarıda görüşürüz," dedikten sonra onları takip etti.

Jordan eğildi, Aisling'in ceketinin üzerinden McCloskey'nin alnını öptü. "Sakın bir yere ayrılmı," dedi. Matemini dalgaya vurarak hafifletmeye çalışıyordu. McCloskey'yle hep böyle yaparlardı. "Geri geleceğim."

Bu Endgame.

SHARI CHOPRA

*Derinlikler'e inerken, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi,
Sikkim, Hindistan*

Taş duvarlar yanından uçup geçiyordu. Kıyafetleri, bayrak gibi ardında çırpınıyordu. Korumalar ona kolayca ayak uyduruyor, köşeleri dönerlerken ayakkabıları yerde gıcırđıyordu. Paru biraz zorlansa da çok geride kalmıyordu.

Küçük Alice! Küçük Alice!

Girilmez bildikleri kale düşerken tatlı kızının yüzü Shari'nin gözünün önünden gitmiyordu. Dışarıdaki Oyuncular içeri geliyordu. İçerideki Oyuncular, çoktan onları aramaya başlamıştı. Oyuncular her yerdedi. Nasıl böyle aptal olabilmışti? Onları nasıl böylesine hafife alabilmışti?

Oyuncular, birer avcıydı. Kaynakları vardı. Becerikliydiler. Acımasızdılar.

Oyuncular, birer katildi.

Oyuncuların hepsi psikopattı.

Küçük canavarlar.

Sadece işkenceci Baitsakhan değil, hepsi birer canavardı.

Canavarlar.

Küçük Alice!

Ben psikopat değilim, diye dūşündü Shari. Psikopat değilim, meri jaan. Son merdivenleri inmek üzere döndü. Tabancasına sımsıkı sarılmıştı. Korumalar peşindeydi. Paru biraz geride kalmıştı.

Senin için geliyorum, meri jaan. Sevdiklerim için savaşmaya geliyorum.

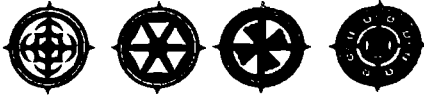
Her şeyden önce ben bir anneyim.

Kurşunlarım senin için değil.

BAITSAKHAN, MACCABEE ADLAI, SARAH
ALOPAY, RENZO, JAGO TLALOC

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Baitsakhan iyice aylmıştı.

Sonunda, diye düşündü. *Eğlence başlasın.*

Sendeleyerek Cahokian'ın yanına gitti. Kızı saçlarından kavrayıp odanın öbür ucuna sürükledi. Kız inlese de direnmedi. Olmek'i de bileğinden tuttuğu gibi kızın yanına çekti ve bir çuval gibi bıraktı.

Renzo, hâlâ yarı baygındı. Yere kıvrılmıştı. Baitsakhan onu görmezden geldi. *O bir Oyuncu değil*, diye düşündü, önceliklerini hesap ederken. *Diğerleri kadar önemi yok.*

Maccabee'ye gitti. Delikanlı kımıldamamıştı. Yan tarafına bir tekme attı. Ses çıkmadı. Daha sert tekmeledi. Yine ses çıkmadı. Arka arkaya tekmeledi.

Cebinde bir paket amonyak daha buldu. Paketi açıp Maccabee'nin burnuna tuttu.

İşe yaradı.

Maccabee sınav çeker gibi ellerinin üstünde doğrulup başını iki yana salladı. "Ne?"

"Artık Bolivya'da değiliz," dedi Baitsakhan.

Sarah inledi.

Tüfekler yerlere saçılmıştı. Baitsakhan içlerinden birini aldı.

Maccabee dizlerinin üzerine kalktı. "Ner'deyiz?"

"Bilmiyorum. Kemer bizi taşıdı."

Maccabee hatırlamaya başlamıştı. "Gök Anahtarı'na mı?"

"Sanırım."

Maccabee sağına soluna baktı. "Nerede o? Küçük kız nerede?"

"Onu da bilmiyorum."

Maccabee kendi yanağını tokatladı. "Dünya Anahtarı?"

"Bende." Baitsakhan küreyi bacağındaki cebe atıp fermuarını sımsıkı kapatmıştı.

Maccabee'nin yüzünde bir rahatlama belirdi. "Ötekiler?"

Baitsakhan, çenesiyle iki Oyuncuyu gösterdi. Renzo'yu hâlâ dikkate almıyorlardı.

Maccabee kendini berbat hissediyordu ama beyni hızla açılıyordu. "Onları daha öldürmedin mi?"

Baitsakhan omuz silkti. "Seyretmek istersin diye düşünmüşüm."

Tüfeği Sarah'yla Jago'ya doğrulttu.

Maccabee suratını ekşiterek ayağa kalktı, bir eliyle duvara dayandı. "Başım fena dönüyor." Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, amonyacı alıp biraz daha kokladı.

Baitsakhan, Cahokian'ı izlerken homurdandı. Namlusuyla küçük bir daire çizdi. "Benim de." HK G36'yı sabitlemeye çalıştı. Sarah'nın başı yana düşerken gözkapakları oynuyordu. Kendine gelmeye başlamıştı.

Olmek hâlâ baygındı.

Baitsakhan, kızın boynuna nişan aldı. Tüfeğin geri tepmesini engelleyemezse kurşun en azından biraz daha yukarı fırlayıp başına isabet ederdi.

Ama tam tetiği çekecekken yerdeki adam ayağa fırlayıp üzerine atıldı. Ardı ardına patlayan kurşunlar, zaten ağrıyan

başlarında matkap etkisi yapıyordu. Kurşunların her biri adama saplandı, adam kolundan, omzundan, boynundan ve göğsünden aldığı yaralarla yere yığıldı. Kurşunlardan bazıları Kevlar yelege denk gelmişti. İkisi etini parçalamıştı.

Silah sesi Sarah'yı kendine getirmişti. Baş ağrısına ve spagettiye dönen bacaklarına aldırmandan ayağa fırladı. Kas hafızasına güvenmek zorundaydı. Eğitimine güvenmek zorundaydı.

Ama henüz hazır değildi, tıpkı Maccabee gibi o da dizlerinin üzerine düştü.

Afallayan Baitsakhan geriledi. Ateş hattına atlayan adam fena halde yaralanmıştı. *Artık bir tehlike değil*, diye düşündü Baitsakhan. Hâlâ öncelikler konusunda bocalıyordu. Sonra Cahokian'ı gördü ve birden kavradı: *Kız uyandı!* Silahı doğrulttu ama kız ona bir şey fırlatmıştı bile. Ağır metal çarptığı anda rüfek elinden uçup gitti.

Savaş baltası.

İki silah tıngırdarak yere düştü.

Baltayı fırlatmak için Sarah son gücünü de kullanmıştı. Dört ayak üstünde, başını eğip gözlerini yumarak emeklemeye çalıştı. Renzo'nun kanı yerden ona doğru akıyordu.

ÇABUK! diye bağırıyordu kendine içinden. *Şimdi hareket zamanı! Yoksa öleceksin!*

Ama hareket edemiyordu.

Maccabee, yeniden ayağa kalkmaya çalıştı. Dizleri ıslak tuvalet kâğıdı, ayakları beton bloklar gibiydi. Baitsakhan, Sarah'ya doğru ilerlerken ayağa kalkmayı başardı.

Sarah, Renzo'nun kendi kanında boğulduğunu duyabiliyordu. Başını çevirip gözlerini kırıştırdı. Görüşü hâlâ bulanıktı ama Renzo'nun yüzünü seçebiliyordu. Adam gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Dudakları oynadı. Bir şey söylemek istedi. Kelimeler çıkmadı.

Ama Sarah anlamıştı.

Öldür onları. Oyunu durdur. Yaratıcıları durdur.

Hatta daha fazlasını da anlamıştı. Renzo, onun için kendini feda etmişti. Soydan soya bir iyilik. Eski Oyuncudan yeni Oyun-cuya bir güzellik.

Sarah yine gözlerini kapadı. Başı zonkluyordu.

Baitsakhan gelip başında durdu. Robot elini indirdi. Vücu-dunun geri kalanının aksine, eli ne zayıf ne de titrekli.

Maccabee ne göreceğini biliyordu. Çocuk tuttuğunu ezip parçalayacaktı. Koori'yi öldürdüğü gibi. Ekaterina'nın verdiği elle. Maccabee'nin Baitsakhan'a hediye ettiği elle. Muhtemelen kötü bir hediye tercihiydi bu.

Sonra üstünde düğmesi olan küçük kapsülü hatırladı. *Tek başıma Oynamalıyım*, diye düşündü. Ele sinyal gönderecek vericiyi cebinde ararken diğer elini burnuna götürüp derin bir nefes aldı.

Amonyak zihnini biraz daha açtı. Açık kapının önünde renkli bir hareket sezdi. Bir kadın koşarak geçmişti. Ama daha onu algılamaya çalışırken iki siluet, silahlarını doğrultmuş bir şekilde odaya daldı. Maccabee, kendini korumak için yere uzandı.

Baitsakhan, Cahokian'a dokunamadan arkasına dönüp adamların üzerine koştu. Ateş açıldı. Oğlanın çevikliğinin verdiği şaşkınlıkla kurşunlar hafifçe hedef şaşırdı. Baitsakhan'ın bir kulağı sıyrılmıştı ama hâlâ üzerlerine yürüyordu.

Kurşunlardan biri Sarah'nın bileğinin üstüne geldi. Kolunda bir delik açılmıştı ama diğer kurşunlar isabet etmedi. Yere yapışıp kendini odanın diğer ucuna çekmeye başladı. Canı çok yanıyordu ama acı aynı zamanda zihnini açıyordu.

Sonunda tamamen ayılmıştı.

Her şeyi net algılıyordu.

Maccabee, şimşek hızında tabancasını kılıfından çekip adamlardan uzun boylu, fit, karamel tenli, siyah saçlı, derin bakışları olanı tam başından vurdu. Kurban bir ayağının üstünde dönüp

duvarın dibine yığıldı. Dışarıdan başka bir adam koşarak girdi. Yaşlıca bir adamdı bu. Endişeyle etrafa bakınıyordu.

Baitsakhan, diğer Harappan askerine daldı. Donghu bir buçuk fit daha kısaydı, diğerinden 60 ya da 70 pound daha hafifti ama çok daha hızlı ve esnekti.

Ve çok özel bir eli vardı.

Askerin tüfeğini namlusundan yakalayıp sıkı. Adam tetiği çekse de silah geri tepince elini incitti. Tüfeği yere düşürünce Baitsakhan'a saldırdı. Maccabee kapıya doğru kaydı. Nişan almaya çalışırken namlunun ucu bir oraya bir buraya dans ediyordu. Ateş etmek çok zordu. Baitsakhan altında yaylı baston varmış gibi zıplarken sürekli Maccabee'nin önüne geçiyordu.

Baitsakhan, adamı kolundan yakalayıp sol eliyle tuttu. Adam acıyla çığlık atıp dizlerinin üzerine düştü. Bir dizi çatırdama odada yankılandı. Sarah bu sesi çok iyi tanıyordu—etin içinde parçalanan kemiğin boğuk sesiydi bu. Adam daha büyük acıyla haykırdı. Sarah, Baitsakhan'ı profilden görüyordu. Çocuk sırtıyordu. Metal eli adamın kolunu koparmak üzereydi.

O sırada Maccabee'nin silahından çıkan kurşun adamın başında patladı. Nebati onu acı çekmekten kurtarmıştı.

Baitsakhan ateş saçan gözlerle ona baktı. "O benimdi!"

"Unut gitsin. Gök Anahtarı, dışarıda bir yerde!" dedi Maccabee, telaşla koridoru işaret ederek.

Acı, Sarah'nın koluna yayılıyordu. Bilinci tamamen açıldı ama kendi kanı içinde yerde yatarken şu kısa ve gaddar dövişü seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Boş gözlerle bakmaya çalışıp kıpırdamaya cesaret edemedi.

Baitsakhan ona doğru yarım bir adım attı. Kanı gördüğünde kendince bir kanaate vardı. Nebati, onu omzundan tutup kendine çekti. "İşleri bitti. Önceliğimiz Gök Anahtarı. Anahar burada, Baits! Hadi gidip alalım."

Maccabee bunu söyler söylemez tabancasıyla ateş ederek odadan dışarı fırladı. Koridorun diğer ucundan açılan ateşle başının üzerinden kurşunlar yağdı ama Maccabee hedefi vurdu. Sarah bunu biliyordu çünkü karşıdan açılan ateş kesilmişti. Maccabee'nin koşarak uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Baitsakhan hâlâ oyalanıyordu. Sarah onun nefeslerini duyabiliyor, metal parmaklarının saçlarında dolaştığını hissedebiliyordu. Neredeyse nefes almıyordu, kalp atışlarını iyice yavaşlatmıştı. Ölü numarası yapmakta üstüne yoktu.

Baitsakhan numarayı yuttu. Dönüp Maccabee'nin peşinden gitti. Gök Anahtarı'nı Nebati'ye bırakamazdı.

İki anahtarı elde edip partnerini öldürdüğünde yine Cahokian'a dönebilirdi.

Daha onun kafa derisini yüzecekti.

SHARI CHOPRA, KÜÇÜK ALICE CHOPRA,
JAMAL CHOPRA

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Shari, “Jamal!” diye bağırdığında kocası kapıyı açtı. Genç kadın odaya girdiği gibi kocasının kollarına düştü. Paru, kapıyı dışarıdan kilitlerken Küçük Alice, “*Mama!*” diye bağırdı. Shari, tabancasını Jamal’a verip dizlerinin üzerine çökerek Küçük Alice’e sarıldı. Burnunu kızının saçlarına gömdü. Kızın saçları tarçın ve ılık süt kokuyordu.

“Korkuyorum, *Mama.*”

“Ben yanıdayım, *meri jaan.*”

Dışarıdaki silah seslerini duyabiliyorlardı. Shari, ellerini kızının kulaklarına koydu. “Bunlar bizim adamlarımız, bizi koruyorlar. Birazdan geçecek.” Bütün anne babaların yapacağı gibi Shari yalan söylüyordu. Geçip geçmeyeceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Hatta geçip gideceğinden kuşkuluydu.

Jamal ikisini de kollarının arasına aldı. Sevdiği kızlar. Bütün hayatı onlardı. “Buradayız, tatlım. Yanındayız.”

Üçü birden ağlamaya başladı. Çünkü korkmuşlardı ama aynı zamanda bir aradaydılar.

O anda sevgiyle doldular, mutlu oldular.

"Canını yakamayacaklar, *meri jaan*," diye söz verdi Shari. "Buna izin vermeyeceğim."

"Ben de izin vermem," dedi Jamal. Onlara sevgiyle sarılırken tabancasını da sımsıkı tutuyordu. Kocası üzgün bir bakış fırlattığında Shari düşünmeden edemedi: *Yapar mı? Benim yapamadığımı o yapar mı?*

Jamal gözlerini yumdu. İkisini de başlarından öptü. Kolları güçlüydü, onları bütürn gücüyle kucaklıyordu. Nefesleri sıklaşmıştı.

Shari kızına sımsıkı sarılırken Çin'deki otobüste gördüğü küçük bebeği hatırladı. Büyük Alice'le birlikte o bebeği bu ölüme mahkûm dünyaya getirmişlerdi.

Ben bir insanım.

Daha sıkı sarıldı.

Ben duyguları olan bir insanım ve Endgame'den vazgeçiyorum.

Senden vazgeçiyorum.

Tanrılara hayır diyorum.

Çünkü onlar artık benim için birer hiç.

Silahlar tekrar ateşlendiğinde üç kurşun kapıya isabet etti; *tap tap tap*. Shari bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Paru. Babası. Gitmişti.

Küçük Alice titrerken Shari sessizce ağladı.

Harappa soyunun tamamı.

Gitmişti.

Jamal ayağa kalktı. "Onu korumalısın, Shari. Şuraya saklanın."

Shari içine düştüğü dehşetten kurtulmaya çalışarak başıyla onayladı. Küçük Alice'i taş duvarın ardına götürdü. Boş ahşap kasalardan birini önlerine çekti. Küçük Alice, annesinin bacaklarının arasına girdi. Tahtaların arasından sadece kapıyı görebiliyorlardı.

"Ağlama," dedi Shari. "Sessiz ol."

Kollarıyla K    k Alice'i sardı.

"Başına hedef al, sevgilim," diye seslendi kocasına.

"Tamam."

"Sakın acıma."

"Acımam."

"       onlar sana acımayacak."

AISLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG
 JORDAN, GRIFFIN MARRS

सूर्य को अन्तमि रेज, *Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan*

Aisling'le ekibi, Küçük Bertha'nın da yardımıyla kazasız belasız kalenin girişine geldiler. Atıkları her adıma dikkat ediyor, yaptıkları şeyi düşünmemeye çalışıyorlardı. *Çok fazla ölü*, diye düşünüyordu Aisling, *çok fazla. Ve Shari Chopra hâlâ ortalıkta yok. Burada değil. Başka bir yerde.*

Kızıyla.

Gök Anahtarı'yla.

Kelt Oyuncu, ekibini birden boşalan taş kalede ilerletti. Etraftaki bütün yaşam belirtileri öylece kalmışlardı. Ilık çay bardakları. Öne arkaya sallanan boncuklu sineklik. Hâlâ oturanın sıcaklığını taşıyan sandalye. Alt 2'nci kattaki kontrol odasında statik çıtırtılar çıkaran telsiz. Odada küçük bir bez bebek de vardı. Öylece yerde yatıyordu, unutulmuştu.

Ama kimse kalmamıştı.

Ya ölmüşlerdi ya da saklanıyorlardı.

Artık gözlüklerinde yeşil noktaları göremiyorlardı. Kalenin duvarları fazlasıyla kalındı. Ama orada burada birtakım ipuçları görebiliyorlardı. Aisling, kontrol odasından koridora çıktığında yerdeki ayak izlerini gördü. Biraz ileride parlak renkli bir kumaş

parçası, merdivenlerden aşağı indiğinde 9mm'lik bir kurşun buldu. İnmeye devam ettiler. 5'inci katta Aisling havada uçan bir tüy fark etti. Parmaklarının arasında yakaladı. Kokladı, inceledi.

O sırada bir odadan çıkıp başka bir odaya koşan tavuskuşu hepsinin yüreğini ağızlarına getirdi. Kuş görüldüğü gibi kayboldu.

"Şey, herkes onu gördü, değil mi?" diye sordu Marrs.

Hep birlikte başlarını salladılar.

"Güzel," dedi.

"En aşağıya kadar inmeliyiz," dedi Aisling, kuşa aldırmadan.

"Onu orada tutuyorlar."

"Emin misin?" diye sordu Jordan.

"Tam olarak emin değilim ama dehşete düşsem küçük kızımı kesinlikle—"

O sırada uzaklardan gelen silah sesleriyle sözü kesildi.

Hemen tüfeğini doğrultup sözünü tamamlamadan koşmaya başladı.

Aşağılara indiler.

SARAH ALOPAY, JAGO TLALOC

Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan

Maccabee'yle Baitsakhan odadan çıkar çıkmaz, Sarah gözlerini kırpıştırarak doğruldu ve sırtını duvara yasladı. O iki Oyuncunun korkunç, hatta ölümcül bir hata yaptığını biliyordu. 10-20 saniyelerini ayırıp Jago'yla ikisinin beyinlerine birer kurşun sıkmaları gerekirdi ama yapmamışlardı.

Baitsakhan adındaki küçük sadist, böylesi bir erteleme yapabilecek kadar deliydi. Sanki hepsini zevkle öldürmek istiyordu.

Ama Maccabee? Sarah, onun neden engel olduğunu kestiremiyordu. Onun derdi daha çok ilerlemekmiş, Baitsakhan'ı yönlendirmekmiş gibi görünüyordu.

Neyse. Bu iyiliğiniz için teşekkürler, çocuklar.

Bıçağını kılıfından çıkarıp ucunu omzuna götürdü ve tişörünü kesti. İyi durumdaki eliyle dişlerini kullanarak kestiği parçayı dirseğinin hemen altından sıkıca bağladı. Önce bileğindeki kanamayı yavaşlatmalıydı. Şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorundaydı.

Yaralı koluna yüklenmeden dikkatli bir şekilde Jago'ya doğru emekledi. Aralarındaki 12 fitlik mesafeyi geçtiğinde amonyağın

güçlü kokusuyla genzi yandı. Amonyak. Diğerlerinden biri paketi düşürmüş olmalıydı.

Paketi kaplığı gibi emeklemeye devam etti. Jago yan yatmış, öne arkaya sallanıyordu. Pırlantalı dişi parladı.

Sarah, Jago'nun yanına geldi. Amonyacı kendi burnuna tuttu, nefes aldı, keskin koku burun deliklerinden genzine ulaştı, sinüslerinden şakaklarına dolaştı ve sonunda elektrik gelmiş gibi beyni aniden aydınlandı. Bir anda iyice kendine geldi ve kolundaki sancı şiddetlendi. Bez parçasının altındaki deri ve kasları nabız gibi atıyordu.

Jago'yu sarstığında, "iQue?" diye irkildi delikanlı.

"Uyan, kahrolası!" diye fısıldadı Sarah. "İşimiz var!"

Jago anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken Sarah amonyacı onun burun deliklerine yapıştırdı.

Delikanlı bir anda doğrulup oturdu ve bir kâbustan uyanmış gibi yüzünü ovuşturdu. Tam çılgılık atacaktı ki Sarah sağlam elini ağzına bastırdı. Jago amonyacı burnunun önünden itti ve amonyak yere düştü. Ardına kadar açılan gözleri parlıyordu.

"Şşş," dedi Sarah. "Diğer Oyuncular burada. Donghu ve Nebati. Hareket edebiliyor musun?"

Kolu nabız gibi atıyordu. Jago'nun sağlam bir şekilde hareket edebilmesine ihtiyacı vardı.

Jago, kızın elini dudaklarından itti. "Sı. İyiyim." İyi hissediyordu. Tabancasını kılıfından çekip sessizce emniyetini açtı.

"Vurulmuşsun," diye fısıldadı.

"İdare ederim."

Jago ayağa kalktı. Elini uzatıp Sarah'nın kalkmasına yardım etti. Sarah onun kadar sağlam değildi, hâlâ sendeliyordu. "Emin misin?" O sırada bir kan gölünün ortasında durduğunu fark etti. Delikanlının yüreği sıkıştı. "Çok kan kaybetmişsin."

Sarah başını iki yana sallayıp çenesiyle Renzo'yu işaret etti. "Üzgünüm, Feo. Kanın hepsi benim değil."

Renzo, kolları iki yana açık yerde yatıyordu. Açık gözleri boş bakıyor, ağzından parlayan, koyu renkli kanlar taşıyordu.

"Hayatımı kurtardı," dedi Sarah.

Jago, alt dudağını ısırdı. Burun delikleri genişledi. Boynundaki kaslar, gayriihtiyari seğiriyordu. Şakağındaki damar belirginleşirken yara izi renk değiştirdi. "Kim?"

"Çocuk. Donghu."

Jago, Sarah'ya baktı. Yüzü hüznün ve öfkeden çarpılmıştı. "Nerede?"

Sarah koridoru işaret ediyordu ki iki el silah sesiyle birlikte bir kadının "HAYIR!" diye bağırıldığını duydular. Ağır bir kapının gürültüyle kapanmasının ardından bütün sesler sustu.

Gök Anahtarı, diye düşündü Sarah. *Çok yakında. Bunu sona erdirebilirsin. Hemen. Şimdi.*

"Gök Anahtarı'nı yok etmeliyiz," dedi alçak sesle.

"Sı," dedi Jago ama Renzo'nun cesedine bakişından, aklında sadece intikam olduğu anlaşıyordu.

Sarah, onun Renzo'nun yanına gidip eğilerek adamın gözlemini kapatmasını seyretti. Tabancasını yerden alıp kemerine sıkıştırdı. Ölen korumalardan birinin elinden, ucunda ağır bir top olan kıvrık dövüş sopasını aldı. "Al." Sopayı Jago'ya fırlattı. Delikanlı sopayı havada yakaladı, ağırlığını ve uzunluğunu hissetmek için önünde savurdu. Sonra Sarah, kararlı bir şekilde yürümeye başladı, Jago'ya hatırlatmakla birlikte kendisini ikna etmek istercesine, "Hadi, gidip dünyayı kurtaralım," dedi.

KÜÇÜK ALICE CHOPRA

Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan

Küçük kız bakıyordu.

Kilit dışarıdan kırılmış gibi kapıda bir gürültü duyuldu.

Sonra kapı aralandı. Ağır bir kapıydı.

Koridordaki ışık içeri sızdı. Babasıyla birlikte bu depo odasına kaçarken koridor bu kadar aydınlık değildi. Bu kadar parlak değildi.

Kapıda kimse görünmedi.

Babası tabancayı sağa sola oynatıyor, bir hedef, bir beden görmeyi bekliyordu.

Kapı biraz daha aralandı. İçeri daha fazla ışık sızınca Küçük Alice gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Hâlâ kimse yoktu.

Sonra bir gölge. Bir tabancanın namlusu. Üç kurşun.

Kurşunlardan sadece biri babasınınındı, koridordaki gözleri yakan ışığa doğru atılmıştı. Iskalamıştı. Genç adam yere yığıldı. Kapı açılmıştı. Küçük Alice'in duydukları, gördükleri bu kadardı.

Şimdi ışık o kadar yakındı ki başka bir şey hissedemiyordu. Işık güneş gibiydi. Korkunç gücüyle yerçekimi gibi Küçük Alice'i kendine çekiyordu.

Annesinin elini kolunu deli gibi sallamasını, daha ayaktaiken ölen kocası yere yığılırken Jamal diye haykırmasını ne görüyor ne de duyuyordu. “Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı,” diyen kendi tekdüze, kuru sesini duyamıyordu. Kâbuslarında gördüğü ağzı burnu çarpılmış uzun boylu Maccabee’nin Shari’nin yanına gelip konuşmasını, Küçük Alice’i kadının elinden almaya çalışmasını görmüyordu. Shari’nin kızını korumak için Maccabee’ye direndiğini göremiyordu. Baitsakhan’ın zevkten çarpılmış suratıyla Shari’nin tepesine dikilişini göremiyordu. Çocuğun, “Bu Bat ve Bold için,” dediğini duyamıyordu.

Yapamıyordu.

Tek gördüğü ışıktı. Işık Baitsakhan’ın bacağındaydı.

Işık.

Hepsi bu.

Küçük Alice, ışık ve... başka hiçbir şey.

“Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı.”

Işık ve... başka hiçbir şey.

Sadece Gök Anahtarı’nın görebildiği, gözleri kör eden bir ışık.

SHARI CHOPRA

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Kapı sonunda ardına kadar açıldı, Shari daha ne olduğunu anlayamadan Nebati'yle o küçük canavar odaya daldı. Jamal ölmüştü.

Bir anda.

Ne bir kahramanlık.

Ne bir tantana.

Ne de kadere karşı galip gelmek.

Aşkı öylece gidivermişti.

Shari, "HAYIR!" diye çığlık atıp kızına daha sıkı sarıldı, Küçük Alice zombi gibiydi. Gördükleri yüzünden muhtemelen şoka girmişti. Nedense alçak sesle durmaksızın "Dünya Anah-tarı" diyordu. Sesinde ne çaresizlik, ne korku, ne kızgınlık vardı. Bütün ruhsuzluğuyla bu iki kelimeyi söylüyordu.

Nebati önlerinde bitiverdi. Gözlerinde yoğun bir arzuyla Küçük Alice'e baktı.

"Onu öldüremeyeceksin," dedi Shari. Belki son saniyede bulacağı güçle kızının boynunu kırabileceğini düşünüyordu.

Maccabee üzerlerine eğildi. "Öldürmek mi? Niye öldürecek-mişim?"

Transa girmiş gibi görünen kızı annesinin kollarından çekiyor, tiririrken Shari çılgınlık atıyor, elleri ve ayaklarıyla usta darbeler savuruyordu ama Maccabee bütün yumruk ve tekmelemleri savuşturup göğsüne attığı tekmeyle genç kadını yere yapıştırdı. İşte bu kadardı.

Maccabee tabancasını kemerine sıkıştırıp Küçük Alice'i annesinden uzaklaştırdı, sonra kızı nazikçe kucağına alıp kulağına bir şey fısıldadı. Ardından odanın diğer tarafına geçerek Shari'den ve Jamal'ın cesedinden uzaklaştı. Shari'nin bütün bedeni sarsılıyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu, yüreği sızlıyordu, hayır, yüreği paramparçaydı, o yüzden emin olamıyordu ama Maccabee bütün olan bitenden dolayı üzgünmüş gibi görünüyordu. Delikanlı sanki böyle olması gerektiği için üzgündü.

Shari, kızının ardından gitmek için dizlerinin üzerine sıçradı ama daha harekete geçmeden küçük canavar önünü kapattı. Elini alnına koyup genç kadının başını arkaya itti. Shari canavara baktığında bütün umutları kayboldu.

Başaramamıştı.

Soyu, ailesi, ataları.

Büyük Alice Ulapala, çocuğu, kocası, kendisi.

Başarısız olmuştu.

Baitsakhan diz çöktü. Bakışları buluştu. Çocuk sol elini uzattı. Teselli etmek istiyormuş gibi Shari'nin omzuna koydu. Güçlü bir eldi. Parmaklarını kızın boynuna doğru kaydırды. Sonra sıkımaya başladı.

"Bu Bat ve Bold için."

Shari kaybetmişti. İçine döndü. Sevgiyi bulmaya çalıştı. Odanın diğer ucundaki kızına, odayı saran kaleye, dağlara, gökyüzüne, cennete bütün sevgisini ve anlayışını göndermeye çalıştı. Kendisi için korkmuyordu. Ölmek kolaydı.

O daha çok biricik kızı için korkuyordu.

Hem de çok korkuyordu.

BAITSAKHAN

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Karşısındaki Oyuncu artığının gözlerindeki korkuyu görünce mutluluk bütün kalbine yayıldı. Kadının o bildik serinkanlılığının nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Kadının Çin'deki sakinliğinin tek kaynağının Küçük Alice olduğunu anlayacak duygusal bilgeliğe sahip değildi. Şimdi Küçük Alice elinden alınca bütün gücü kaybolmuştu.

Küçük Alice artık başka bir gücün kaynağıydı.

Korkunun kaynağıydı.

Baitsakhan bu duruma bayılıyordu. Korkunun nereden kaynaklandığı onun için önemli değildi, korkunun orada olması yeterdi.

Parmaklarını biraz daha sıkı.

Shari nefessiz kaldı.

Biraz daha sıkı.

Kadının bacakları çırpınmaya başlayınca üzerine oturdu.

Biraz daha sıkı.

Gülümsedi.

“Boğazını parçalayacağım.”

MACCABEE ADLAI

Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan

Maccabee Adlai, Küçük Alice'i yere bıraktı.

"Sakın bakma, tatlım," dedi.

"Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı," diye mırıldandı kız.

Gözleri boş bakıyordu. Dudakları kendiliğinden hareket ediyordu.

Maccabee elini kızın yüzünün önünden geçirdi.

Kız gözünü bile kırpmadı.

"Zaten göremiyormuş."

Ayağa kalkıp tabancasını kemerinden çıkardı. Baitsakhan'ın sırtı dönüktü. Shari'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Suratı morarıyordu. Elleriyle Baitsakhan'ın bileğine yapışmıştı. Çocuk, olması gerekenden yavaş davranıyor, zevkine işi uzatıyordu.

Maccabee tabancasını Shari'ye doğrulttu. "Üzgünüm," dedi.

Baitsakhan, arkasına bakmadan, "Ne üzgünlüğü? Bu muhteşem," dedi.

Maccabee, midisinin bulandığını hissetti.

Tabancayı indirip Ekaterina'nın yaptığı kapsülü aldı ve hızla üç kez düğmeye bastı. *Klik, klik, klik.*

El, Shari'yi bıraktı. Genç kadın nefes almaya çalışırken yüzünün rengi neredeyse o anda düzelmeye başladı. Baitsakhan geri çekilip biyonik uzantısına baktı. "Ne—" diye bağırdı ama daha sözünü bitiremeden el kendiliğinden fırlayıp onun boynunu kavradı. Doğuştan sahip olduğu eli, mekanik eli boynundan çekmek için atıldı. Çekiyor, çekiyor, çekiyordu ama işe yaramıyordu. Yana devrilerek Shari'den uzaklaştı. Genç kadın kasvetli bir merakla onun yere dayadığı dirseğinden güç alarak elini kendi boynundan uzaklaştırmaya çalışmasını seyretti.

Ama imkânsızdı.

Mekanik parmakların arasından kan sızıyordu. Çocuğun yüzü mosmor kesilmişti, gözleri yuvalarından uğramış, dili dudaklarının arasından sarkmıştı. El sıkıkça sıkıyor, burun delikleri her saniye biraz daha büyüyordu, sonra ani bir ezilme ve kırılma sesi eşliğinde mekanik el Baitsakhan'ın boğazında bütün bir yumruk oldu. Her yere kan fışkırırken Baitsakhan'ın cesedi yere yığıldı. Birkaç saniye daha can çekişirken Shari şok ve dehşet içinde olanları seyretti. İnanamasa da bir taraftan da korkunç bir tatmin yaşıyordu.

Baitsakhan adındaki dehşet ölmüştü.

Maccabee, kapsülü yere fırlattı.

Shari, gözlerini Baitsakhan'dan ayırmadan sordu, "Nasıl?"

"Önemli mi?"

Shari başını iki yana salladı. "Hayır. Değil." Gözleri Maccabee'ye kaydı.

"Teşekkürler," diyebilirdi.

"Teşekkür etme." Tabancayı Shari'ye çevirdi. Parmağı tetik üzerinde gidip geliyordu. Duraksadı, Küçük Alice'e baktı. Kız hâlâ transta mı diye kontrol etti. Transtaydı. Maccabee derin bir iç çekti. "Söylediğim gibi üzgünüm."

"Üzülmen gerekmiyor," diye fısıldadı Shari, çatlak sesiyle. Boğazı hâlâ ağrıyordu. "Oyun saçmalıktan başka bir şey değil."

Maccabee başını iki yana salladı. Buna hiç inanmayacaktı. Asla. "Acısız olacak. Onun yapmaya çalıştığı gibi olmayacak."

Shari, Küçük Alice'e baktı. Kızı gitmişti. Boş bir kovandan farkı yoktu. Ama bir gün geri dönebilirdi.

"Ona iyi bak."

"Bakarım. Sonuna kadar iyi bakacağım, söz." Maccabee, retişe biraz daha bastırdı. Shari gözlerini yumduğu için delikanlının birkaç kez anneye kızına baktığını göremedi. Delikanlı sonra Donghu'dan geri kalanlara baktı. Koori'yi, Ekaterina'yı düşündü.

Kahretsin, diye düşündü.

Kazanmak istiyordu, *kazanacaktı* da. Ama Harappan, Oyunun saçmalığı konusunda haklıydı.

Gözleri yine anneye kızı arasında gidip geldi.

Sonra tabancayı doğrultup sessiz adımlarla ilerledi. Shari bekliyordu. Gözleri yumuluydu, yüzü sakindi, ıslak yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu. Hâlâ bekliyordu.

Maccabee tabancanın kabzasını başına indirdiğinde genç kadın yere yığıldı. Delikanlı Küçük Alice'e dönüp elini uzattı. "Hadi, tatlım. Gitme zamanı."

SARAH ALOPAY, JAGO TLALOC, MACCABEE ADLAI

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Sarah kapıyı ardına kadar açarken Jago içeri daldı. Maccabee hemen yana atılıp ateş etti. Kurşun Jago'nun yaralı yanığının yalayıp geçti. Jago silahıyla karşılık verdiğinde kurşun Maccabee'nin omzunu sıyırdı.

Jago hızla yaklaştı. Maccabee onu izleyip tekrar ateş etti.

Bu sefer kurşun Jago'nun göğsüne isabet etti.

Kurşungeçirmez yelek, kurşunu karşıladı.

Jago nefesini tutup göğsündeki kavuran ağrıya aldırmamaya çalıştı. Olmek, yerçekimine meydan okurcasına duvar boyunca koşmaya başladı, Jamal'ın cesedinin üzerinden uçup tabancasında kurşun kalmayana kadar ateş etmeye devam etti. Maccabee de ateş ediyordu. Kurşunlar, Jago'nun bastığı taş zemini parçalayıp sekiyordu.

Hiçbiri isabet etmedi.

Jago yere konup Shari'yle Baitsakhan'ın yakınında yattığı duvarı kendine siper etti. İkisi de ölü görünüyordu. Baitsakhan'ın öldüğü kesindi.

Hamle sırası Maccabee'deydi. Jago'dan daha hesaplı olduğu için tabancasında hâlâ iki kurşun vardı.

Ama daha ateş edemedi Sarah eşikte belirdi. Tabancasını Maccabee'ye doğrultmuştu. Ateş etmeye hazırды ama sonra küçük kızın yerde emekleyerek annesine doğru gittiğini gördü ve namluyu ona çevirdi.

Başlattığın şeyi bitir! diye bağıırıyordu içinden kendine. Tetiğe hafifçe bastırdı, iki yaşındaki masum Endgame kurbanı, belki de Endgame'in *asıl* kurbanı kızı takip etti. Tam kıza nişan aldığından Maccabee'nin dikkatini Jago'dan ayırıp tabancasını ona çevirdiğini fark edemedi.

Jago, duvarın arkasından fırlayıp dövüş sopasını Maccabee'nin koluna indirdi. Tabanca yere yuvarlandı. Jago çabuk bir bilek hareketiyle sopayı yine kaldırdı. Maccabee gerileyip inmek üzere olan sopayı eliyle kavradı. Şimdi Jago'yla burun burunaydılar.

Jago sırtıttığında dışındaki pırlanta dışarıdan yansıyan ışıkla parladı. "Hadi bakalım."

Bu arada Sarah hâlâ tetiği çekmemişti.

Başlattığın şeyi bitir! Başlattığın şeyi bitir!

İnsanlığı kurtar, Sarah Alopay!

KURTARI!

KÜÇÜK ALICE CHOPRA

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Orada.

Işık.

Işığa git.

Sadece ışık var. Gözleri kör eden ışık.

“Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya Anahtarı Dünya
Anahtarı.”

AISLING KOPP, BÜYÜKBABA KOPP, GREG
JORDAN, GRIFFIN MARRS

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Aisling merdivenin dibine ulaştığında yumruğunu havaya kaldırdı. Kimse konuşmayınca köşeden başını uzattı. Koridorun sağ tarafındaki odada üç adamın cesedini görebiliyordu. Koridorun sonunda başka bir kapı daha vardı. Orada da bir ceset gördü. Cahokia Oyuncusu Sarah Alopay eşikte duruyordu. Sağ eliyle tabancasını doğrultmuştu, sol elini yaralıymış gibi önünde kıvrık tutuyordu. Odanın içinde bir hareket vardı ama Aisling durduğu yerden neler olduğunu anlayamıyordu.

Sonra bir şey gördü. Sarah'nın bacaklarının arasına baktığında odanın diplerine doğru küçük bir kızın soldan sağa doğru emeklediğini fark etti.

Gök Anahtarı.

Alice Chopra. Küçücük bir bebek.

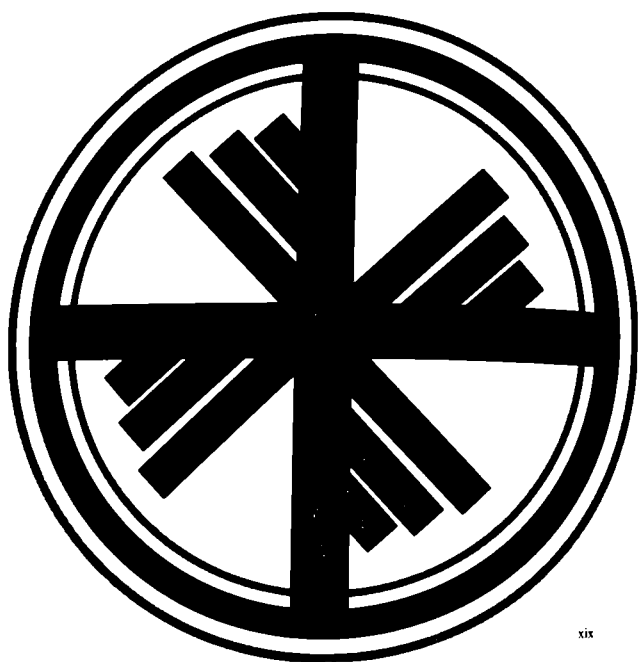
Sarah'nın tereddüt etmesine şaşırıyordu.

Aisling arkasındakilere baktı. *Ses çıkarmayın*, dedi sadece dudaklarını oynatarak.

Kimse sesini çıkarmadı.

Keskin nişan tüfeğini doğrulttu, köşeyi döndü ve küçük kıza nişan aldı. Tüfeğin dürbünü güneyi gösteriyordu. Derin bir nefes aldı ama o sırada Cahokian önünü kapattı.

Çekil, diye geçirdi içinden Aisling. *Çekil de şu işi bitireyim.*

JAGO TLALOC, MACCABEE ADLAI, SARAH
ALOPAY, AISLING KOPP, KÜÇÜK ALICE
CHOPRA

*Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim,
Hindistan*

Jago, elinin ayasını Maccabee'nin yanağına savurdu. Delikanlı geriye eğilip sopanın diğer ucunu Jago'nun yan tarafına indirdiğinde yanağı ıskaladı. Jago darbenin geldiğini hissedince karnını kastı. Ama yakalayıp geri almaya çalışınca Maccabee sopayı karşı duvara fırlattı. Sopa tangırdarak yerde yuvarlandı.

Jago biraz alan kazanmak için bir adım geriledi. Maccabee bir ayağını önüne yerleştirdi. Aynı anda başparmağıyla gizlice sol elindeki zehirli yüzüğün kapağını açtı.

Eh, diye geçirdi içinden, hadi bakalım.

Asıl tehlikeyi, yüzüğü çaktırmamak için sağ yumruğunu savurdu. Jago iki fit gerilerken elleriyle darbeyi savuşturmaya çalıştı. Ama çenesine gözlerinin önünde yıldızların çıkmasına neden olan üç yumruk yiyince karşısındakinin solak olduğunu anladı. Sol yumruğun ağır darbesinden kaçınmak için eğildi. Tekrar ayağa fırladığında sağ ayağını önüne yerleştirdi.

Sağ, sol, fark etmiyordu. Daha önce her ikisiyle de dövüşmüştü.

Maccabee, güçlü bir yumruk indirmek için sol elini kaldırdı.

İki sağ kroşeyle birlikte Jago'nun başı arkaya doğru savruldu. sol kroşe gelirken bu sefer öne adım attı, başını sola eğdi, sağ omzunu düşürürken Maccabee'nin hemen boynunun yanından geçen yumruğunu gözleriyle takip etti. İşte o sırada yüzüğü gördü.

O ele dikkat et. diye geçirdi içinden, Maccabee'nin yan tarafına şimşek hızında beş yumruk indirirken. Sonra geriye zıplayıp, "Boks, cici kızlar içindir," dedi.

Maccabee duruşunu değiştirdi, omuzlarını gerd, ellerini önüne getirip, "Öyle olsun," dedi.

İri yarı Nebati saldırıya geçti. Jago kendini yere attı, ellerinin üzerinde dönmeye başladı; bacakları her yöne savruluyordu, adeta ölümcül bir *capoeira* dans gösterisiydi. Maccabee'ye dört tekme isabet ettirdi; bir şakağına, bir ense köküne, bir kaburgalarına, bir de daha az güçlü bir şekilde kolunun üst tarafına. Tam bacaklarını rakibine sarıp aşağı indirecekti ki ağır bir yumruk sırtunda patladı ve bütün bedeni yere yapıştı.

Maccabee tepesinde dikilip yumruğunu indirdi ama Jago yuvarlanıp bacaklarını savurdu ve bir kedi gibi ayağa kalktı.

Maccabee, yüzüğünü göğsüne doğru savurduğunda Jago yana kaçıp yüzüklü serçeparmağı kavradı. Tek bir hamlede parmağı ardına kadar büküp kırdı.

Maccabee diğer eliyle Olmek'i omzunu kavradığı gibi kendine çekti.

"Çok çirkinsin be," derken, Jago'nun kafa atıp burnunu bir kere daha kıracağından emindi. Erken davranıp geriye kaykılarak başını bütün gücüyle öne savurdu.

Oysa Jago'da taktikler bitmezdi. Bütün kasları gevşerken Maccabee'nin kollarından yere kaydı. Maccabee kafa atarken öne doğru sendeleyince Jago, iki eliyle birden sımsıkı apış arasını kavrayarak rakibinin bacaklarının arasından geçti.

Maccabee öğürürcesine korkunç bir ses çıkarıp iki büklüm oldu. Jago kaşla göz arasında ayağa kalkmıştı bile. Rakibinin önüne geçip çenesini tuttu.

“Adios.”

Ağır aparkatını çenesine indirdiğinde iri yarı Nebati biraz olsun havalandı, sırtı yay gibi gerildi ve sonunda baygın bir şekilde Baitsakhan'ın üzerine yığıldı.

Jago nefes nefeseydi. Yumruklarını iki yanında sıkımişti, bütün vücudu terden sıırıslıkm olmuştu. Etrafına bakındı, yerdeki bıçağı aldı, sonra işini bitirmek üzere Maccabee'nin üzerine eğildi.

“DUR!” diye bağırdı Sarah. Hâlâ eşikte, Aisling'in görüşünü kapattığı yerde duruyordu.

Jago irkilerek Sarah'ya baktı. “Ne?”

“Sen değil. O.”

Ve kız, Harappa, Donghu ve Nebati Oyuncularının üst üste yığıldığı noktanın yanında durdu. Minik suratıyla Sarah'ya bakarken dudakları hâlâ aynı şeyleri tekrarlayarak kıpırdıyordu. Kızın gözleri Sarah'yı, etraftaki her şeyi delip geçiyordu. Gözbebekleri kocaman olmuştu, bomboş bakıyordu.

Sarah, tabancasını hâlâ üzerine doğrulturken küçük kıza, “Dünya Anahtarı,” dedi. “Biliyorum. O anahtarı almayacaktım. Bütün bunları başlatmamalıydım.”

Jago, gözlerini Sarah'dan kendinden geçmiş küçük kıza çevirdi. Bıçağı saran parmakları gerildi.

“Sarah...” Kızın yine sinir krizi geçirmesinden korkuyordu.

Sarah onu duymazdan geldi.

“Dünya Anahtarı,” diye tekrar etti Küçük Alice. Kendisinden başkasının göremediği ışığın çağırısı nedeniyle Sarah'ya ilgisini yitirmişti.

Sarah kafasını eğdi. “Sana ne oldu?” diye sordu.

“Dünya Anahtarı,” dedi Küçük Alice. “Dünya Anahtarı.”

“Yap şunu,” dedi Jago.

“Ben...”

“Bitir şu işi.”

Hadi, diyordu Aisling içinden sessizce. Lanet olsun, sen iyilerdensin. Yap.

Sarah da öyle düşünüyordu. *Yapmalıyım. Bu işi bitirmeliyim. Milyarlarca insan kurtulacak. Yapmam gerekiyor.*

Hatıralar gözünün önüne üşüştü; Tate, mezuniyet, onu doktora götüren babası, Christopher’la öpüşme... Hepsi normal hayatından sıradan hatıralardı, yaşadığını kesinlikle bildiği halde artık her biri rüya gibi geliyordu. Hatıralar. Sanki kendi isteği dışında kendini Endgame labirentinde bulan bir masumu öldürmek üzere değilmiş de intihar etmek üzereymiş gibi, hatıralar gözünün önünden akıp gidiyordu.

Yapmalıyım.

Sonra Christopher’ın son bakışını hatırladı ve anladı. Delikanlı ölmeyi gerçekten istemişti çünkü Sarah Alopay’in psikopat bir katil olduğu bu dünyada yaşayamayacaktı. Bunu kaldırmazdı.

En iyi dostunu vurduğundan bu yana içini dağılayan meselelerin bu olduğunu fark etti.

Sarah da böylesi bir dünyada yaşayamazdı.

İnsanlığı kurtarmak istiyorsa önce kendi hayatını kurtarmalıydı.

Tabancasını indirdi.

O anda zihni berraklaştı. Mantık bir anda bütün vücudunu kapladı.

“Sarah!” diye itiraz etti Jago.

Aisling fısıldadı, “Kahretsin.” Tüfeğin soğuk metaline yanığını dayadı. *Çekil, yoksa ikinizin de beynini dağıtacağım.*

“Ben... Ben yapamam. Tekrar yapamam.”

“Dünya Anahtarı.”

“Ama yapmamız gerekiyor.”

“Christopher gördü. O anladı.”

“Dünya Anahtarı.”

Çekil! diye söylendi içinden Aisling.

“O *puto* bir türlü ölmeyecek, değil mi?”

“Keşke ölmeseydi.”

“Dünya Anahtarı.”

“Milyarlar, Sarah. Milyarlarca insan! Bunu yapmamız gerekiyor!”

Sarah'nın tabanca tutan eli titriyordu. Jago'ya baktı. “Biz katiliz, Jago. Hepimiz. Yaratıcılar, binlerce yıl önce bize böyle öğretti. Makine yapmayı, nefret etmeyi, korkmayı. Ve hepsi bir araya geldiğinde ölüm ve şiddetten başka bir şey kalmıyor.” Namlusuyla Maccabee'yle Baitsakhan'ı gösterdi. “Onlar gibileri, senin gibileri, kendim gibileri öldürebilirim ama onun gibileri öldüremem. Tekrar olmaz. Yapmayacağım. Yapamam.”

“O zaman ben öldürürüm.” Jago, Sarah'dan tabancayı aldı. Küçük Alice'e baktı. Tabancayı kaldırdı, nişan aldı.

Aisling onları seyrediyordu. *Yap. Yap şunu.* Küçük bir kıızı öldüren kişi olmak istemiyordu.

“Dünya Anahtarı,” dedi Küçük Alice.

Jago yerdeki kıza baktı. Çok tatlıydı. Çok garipti.

O da tabancayı indirdi. Sarah rahatladı. Hem de çok rahatladı.

“Ben... Ben de yapamayacağım.”

“Tabii,” dedi Sarah, dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle. “Çünkü güçlüsün, Jago. İyi bir insansın ve iyi insanlar iki yaşındaki masumları suratlarının ortasından vurmaz. Endgame'i kapatma düğmesi buysa onların olsun. Yaratıcılardan bahsediyorum. Bunların hepsi saçmalık. Başka bir yolunu buluruz.”

Jago, Yaratıcıların onları izleyip izlemediğini merak ediyordu. Acaba kepler 22b onları duyuyor muydu? Ve yara-

tıklar şu saniyenin başka bir isyanın başlangıcı olduğunu biliyorlar mıydı?

“Biz onlar gibi değiliz,” dedi Sarah. Sesi kararlı, güçlü ve tutkuluydu.

Oyuncuları, kepler varlıklarını, sapkınlığa düşmüş, acımasız insan atalarını kastediyordu. Hepsini kastediyordu. Jago’ya yapışıp çenesini omzuna dayadı.

“Sen insansın,” diye fısıldadı. Gözleri dolmuştu, beyni artık huzurlu bir sessizliğe kavuşmuştu. “Biz tanrı değiliz. Biz yaratık değiliz. Biz insanız.”

“Dünya Anahtarı.”

Sarah odaya girerken, *Kahretsin*, dedi Aisling içinden. Silahını küçük kızın başına doğrulttu. Yapacaktı. Yapması gerekiyordu. Yapmalıydı.

Küçük kız yine emeklemeye başladı. Aisling namlunun ucuyla onu takip ediyordu. Tetikteki parmağı gerildi. Küçük kız, annesini geçti ve durdu. Dudakları oynuyordu. Düşmüş Oyunculardan birinin bacaklarına dokundu. Dudakları oynuyordu.

Beni affet, diye geçirdi içinden Aisling.

Gözlerini yumup tetiği çekti.

Silahın patladığı o kısacık anda hepsi bütün bildiklerini, duyduklarını, gördüklerini, bugüne kadar anladıkları her şeyi unuttu.

KÜÇÜK ALICE CHOPRA

Derinlikler, सूर्य को अन्तमि रेज, Sonsuz Yaşam Vadisi, Sikkim, Hindistan

Küçük Alice elini Maccabee'nin omzundan kaydırarak Baitsakhan'ın cebinde duran küçük sert topa, Dünya Anahtarı'na dokundu.

Sadece ışık vardı.

Gök Anahtarı ve Dünya Anahtarı bir aradaydı. Birbirlerinden ayrılmaları mümkün değildi.

Sadece ışık vardı.

Işık daha da parladı.

Parlama giderek artıyordu.

Sadece ışık vardı.

Tüfeğin sesi duyulmadı.

Çıt çıkmıyordu çünkü Gök Anahtarı ve Dünya Anahtarı birleşmişti, onlardan birine dokunan canlı ya da ölü her şey onlarla birlikteydi. Baitsakhan onlarla birlikteydi. Canlı ama baygın yatan Maccabee onlarla birlikteydi.

Çıt çıkmadı çünkü Gök Anahtarı ve Dünya Anahtarı birleşmişti.

Ve artık Hindistan'ın Sikkim bölgesindeki Sonsuz Yaşam Vadisi'nde सूर्य को अन्तमि रेज olarak anılan kalede değillerdi.

Artık orada değillerdi.

Güvendeydiler. Birleşmişlerdi. İlk iki anahtar bir araya geldiğinde kurtulmuşlardı.

Şanslı Oyuncu onları yanına katıp sonuna kadar Oynatabilsin diye kurtarılmışlardı.

Işık kaybolduğunda her şey karanlığa ve sessizliğe gömüldü. Küçük Alice birden korkuya kapıldı. Nerede olduğunu ya da neler olduğunu hatırlayamıyordu.

“*Mama?*” dedi cılız bir sesle. “*Papa?*”

Tek duyabildiği bir inlemeydi.

“*Mama!*” diye ciyakladı.

Bir adam boğazını temizledi. Sonra konuştu, “Buradayım. Artık seninle ben ilgileneceğim. Kimse canını yakamayacak.”

Çakmağı çaktığında Küçük Alice’in kâbusları gerçek oldu.

Maccabee elini uzattı. “Artık kimse canını yakamayacak, Gök Anahtarı’m.”

O Kadim Olanlar artık, yerin altına, denizin altına gitti ama ölü bedenleriyle, asla ölmeyen tarikatı kuracak ilk insanlara, rüyalarında sırlarını anlattılar. İşte o tarikat, bu tarikatı ve rutsaklar tarikatın hep olduğunu, uzak ve karanlık diyarlarda gizlendiğini... yıldızların hazır olacağı dünyanın sonuna kadar var olacaklarını söylüyordu. Gizli tarikat, onları *özgürleştirmek*²¹ için hep orada bekleyecekti.

HİLAL İBN İSA EL-SALT

Suvarnabhumi Uluslararası Havaalanı, Bangkok, Tayland

Hilal, bagajını beklerken diğer Oyuncuların mesajını alıp almadığını merak ediyor, içi içini yiyordu.

Cevabı beklemesi gerekmeyecekti.

Bekleme bölümünün yakınındaki bir ekranda haberler yayınlanıyordu. Televizyona bakmıyordu, o yüzden yayın kesilip kepler 22b'nin yüzünün ekranda belirdiğini fark etmedi.

Ta ki biri çığlık atıp parmağıyla ekranı gösterene kadar.

Kalabalığı yarıp televizyonu daha iyi görebilmek yerine cebinden telefonunu çıkarıp baktı. Yaratıcı, telefonun ekranındaydı.

Sesi açıp avucunu hoparlörün altına yerleştirdi.

Soyların saygın Oyuncuları ve tüm Dünya insanları, beni dinleyin.

Terminaldeki çığlıkları, tutulan nefesler, ağlayanları susturmaya çalışanların uyarıları takip etti.

kepler varlığının sesi Hilal'in hatırladığı gibiydi.

Dünya Anahtarı ve Gök Anahtarı birleşti. Oyunculardan biri, şu anda ikisine de sahip. 8'inci Soydan Nebati Oyuncuya tebrikler. Büyük Bulmaca'da başarıların devam etsin.

Hilal geri geri giderken ayakta durmakta zorlanıyordu. Yüreği göğsünde ağır bir gülleyle dönüşmüştü. Gönderdiği mesaj işe yaramamıştı. Enki gitmişti ama Hilal yine kaybetmişti. Başarısız olmuştu.

Endgame, beklediğimizden daha iyi gidiyor. Bizim için sürprizlerle dolu ve bunun için Oyunculara teşekkür ederiz.

Hilal, derin hüznünden öfke ve nefret duygularına savruldu. Sahteliklerinden sıyrılıyorlar. Kendilerini gösteriyorlar. Onlar da en az Enki kadar şeytani. Hatta belki daha fazla.

Ve sürprizlerin sonu gelmedi. Büyük Karşılaşma, yani Abaddon, bilim insanlarınızın tahmininden çok daha önce gelecek. Çok yaklaştı. Gelmesi an meselesi ve gelişi ani olacak. Üç günden az zaman kaldı, insanlarım.

Havaalanı aniden karıştı. İnsanlar oraya buraya koşuşturuyordu. Hilal yere çömelip telefonu kulağına dayadı. kepler 22b'nin söyleyecekleri henüz bitmemişti.

Şimdi isterseniz gidin ve Güneş Anahtarı'nı bulun. Yaşayın, ölün, çalın, öldürün, sevin, ihanet edin, intikam alın. Canınız nasıl istiyorsa öyle yapın. Endgame, hayatın bulmacasıdır, ölümün nedenidir. Oynamaya devam edin. Her şey olacağına varır.

kepler 22b kayboldu. Hepsi bu kadardı.

Hilal yere oturdu, bulaşıcı bir korkunun her saniye arttığı karmaşada kaçışan insanları seyretti.

O sırada telefonu çaldı.

Cevap verdi. "Eben Usta?" dedi.

"Hayır. Stella."

"Stella. Duydun mu?"

"Evet. Herkes duydu. Neredesin?"

"Bangkok."

"Güzel. Bu iyi oldu. Ayutthaya'ya gidebilir misin? Uzak sayılmaz."

“Evet. Gidebilirim.”

“Güzel. Dünyanın o tarafında kal. Abaddon oraya çarpma-
yacak. Şu anda havadayım, on üç saat sonra buluşuruz.”

“Pe... peki.”

“Durduramadığımıza üzüldüm, Hilal.”

“Ben de üzüldüm. Tahmin bile edemezsin.”

Hat parazitlendi. “Kapatmam gerekiyor. Ayutthaya. On üç
saat.”

“Ayutthaya. On üç saat.”

“Ve Hilal?”

“Evet?”

“Ölme. Beni duydun mu? Sana ihtiyacım olacak. Sakın
ölme. Bu iş henüz bitmedi.”

Sonra ses uzaklaştı ve tamamen kayboldu.

Hayır, diye düşündü Hilal. Bu iş henüz bitmedi.

Çünkü bu Endgame.

Ve bu savaş.

